

İŞİL İŞİK

KARDAN ADAMIN KÜLLERİ 2

AYAZ

İLK BASKI
50.000
ADET

ZAMAN, HAYATLARIN İÇİNDE

İĞÜTÜLDÜĞÜ BİR MAKİNEYDİ

Her gün dur durak bilmeden işliyordu.
Acımasız, duygusuz ve kibirli bir şekilde...

Küllerin üstü örtüldü sanılırken oyun aslında hiç bitmemiştir...

Devin Komiser, kaçırılan oğluna ulaşabilmek için zamanla yarışırken kendini Ankara sokaklarında dostla düşmanın yer değiştirdiği karanlık bir labirentin içinde bulur. Attığı her adım onu gerçeğe yaklaştırmak yerine daha büyük bir bilinmezin içine sürükler. Artık ne adaletin sınırları bellidir ne de vicdanın.

Oğlunu kurtarmak için Dev'in önünde tek bir seçenek kalır: Ya kurallara uyup onu kaybedecek... Ya da kuralları yakıp kül ederek oğlunu geri alacaktır. Gerekirse ilkelerini çiğneyerek, düşmanı el sıkışıp en yakınına sırtını dönerek.

Ayaz; Işıl Işık'ın kaleminden soluksuz okunacak bir polisiye. Kardan Adamın Külleri'nin bıraktığı yerden devam eden bu roman, gerilimi katlayarak büyütürken; ihanetin, intikamın ve bir annenin sınır tanımayan çaresizliğinin izini sürüyor.

Çünkü bazı oyunlar bitmez....

Sadece yeniden başlar.

SERİNİN DİĞER
KİTABINI HALÂ
OKUMADINIZ MI?

ARTEMIS

artemis yayinlari x artemis kitap @ artemis yayinlar

~~Oyun yeni başlıyor.~~

Oyun bitti

YAYIN NO: 2737

Kardan Adamın Külleri – Ayaz
IŞIL IŞIK

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör: Yeliz Üslü
Son Okuma: Zikriye Eliter
İllüstrasyonlar: Sena Tulgar
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mart 2026
ISBN: 978-625-8667-13-4
Sertifika No: 43949

Kardan Adamın Külleri - Ayaz
© 2026, Işıl Işık

Bu kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI &

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

IŞIL IŞIK

KARDAN ADAMIN KÜLLERİ₂

Düzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

“Anne, yardım et!”

Sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Ömrümün sonuna kadar unutamayacağım o haykırıyla...

Giriş

“Neler oluyor İnci? Güvenlik bomba ihbarı aldıklarını söylüyor, doğru mu?”

“Evet. İhbarı ben yaptım. Kafenin bahçesindeki bir çantada. Hemen burayı boşaltmamız lazım.”

Bu kez Esmer ipleri eline almış, özel güvenlik personelini ve kalabalığı yönetme işini devralmıştı. Benden çok daha soğukkanlı davranarak...

“Bomba imha ekiplerine haber gitti mi?” diye sordum.

“Gitmiştir. Hadi acele edelim,” şeklinde cevapladı Esmer.

Birkaç dakika sonra ortamdaki panik azalmış, AVM ise gözle görülür şekilde tenhalaşmıştı. Etrafta güvenlik personeli dışında tek tük insan görür olmuştum. Bunun üzerine son kez kafeye yakın mağazalara koşturmaya başladım. İçeri girmeden kapılarından bakarak lavabolara kadar ilerledim.

Bir güvenlik lavabolara giden koridordaydı. “Kimse kaldı mı içerde?”

“Hayır. Kadınlar ve erkekler tarafını da kontrol ettim.”

Tam ayrılacağım esnada gözüme başka bir kapı ilişti. Bebek bakım odası. “Burası?” diye sordum. Güvenlik şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Oraya bakmadım,” dedi ve koşar adım önünde bitti. Kapıyı açmaya çalıştı ancak açılmadı.

“Kapı kilitli.”

Kilitli olduğuna göre içeride birileri olabilirdi. Dışarıda neler olduğundan habersiz... Koştum ve kapıya sertçe vurdum. İçeriden, “Dolu!” diye bir ses geldi. Bunun üzerine güvenlik, “Hanımefendi,

acilen çıkmanız gerek. Bomba ihbarı var!” diye bağırdı. Ancak içeriden gelen karşılık değişmedi. “Dolu. Anlamıyor musunuz!”

İçerideki kişiler sesimizi anlamıyorlardı. Muhtemelen kapıya uzak bir noktadalardı. Yumruklarımla kapıya arka arkaya vurdum ve “Acil çıkmanız gerek!” diye haykırdım. Ancak ne kapıya vurmam ne de bağırıamam sonuç veriyordu.

“İnci hadi, AVM boşaldı. Güvenlik personeli de çıkıyor!”

“Esmer! İçeride bir kadın var bebeğiyle. Bizi duymuyor!”

Bunun üzerine Esmer gerildi ve kapıya tüm gücüyle tekme indirdi. İlk hamlesinde kapı biraz oynadı ancak açılmadı. Hemen sonraki ikinci hamlesinde ise kapı sonuna kadar açıldı.

İçeride bir anne, baba ve bebek bakım yatağında küçük bir bebek bulunuyordu. Neler olduğundan habersiz olan adam, “Manyak mısınız kardeşim, dolu diyoruz!” diye Esmer’in üzerine yürüdü.

Esmer, “Polis! Hemen çıkmanız gerek. Acil durum!” diyerek adamı bileğinden yakaladı ve sakince indirdi. Hemen sonra arkamızdaki güvenlik, “Bomba ihbarı var çabuk!” diye seslendi.

Kadın, “Ne?!” diye bağırarak alelacele bebeğini kucağına aldı.

Aileyi apar topar çıkarmıştık. Güvenlikle birlikte koşarak uzaklaştılar. Hemen arkalarından biz de koşar adım devam ettik. Son kez içeride kimse kaldı mı diye kontrol ede ede çıkışa kadar ilerledik.

Derin bir nefes alabilirdim artık. Kimse görünmüyordu. Biz de çıkıştan geçtikten sonra her şey tamamdı ki, kulaklarımda ve yüzümde şiddetli bir basınç hissettim.

Gümmmmm!

Ayaklarımin altında devasa gürültüyle bir titreşim...

Donakaldığım anda Esmer, “İnci!” diyerek atıldı ve yakınımızdaki X-Ray bandının altına beni iterek üzerime çullandı.

En son gördüğümse Esmer’in yüzündeki kanlardı.

1. Bölüm

Zaman, hayatların içinde öğütüldüğü bir makineydi. Her gün dur durak bilmeden işliyordu. Acımasız, duygusuz ve kibirli bir şekilde... Dişlilerinin arasında ezilmeyi bekleyen hayatlar için mücadele vermekse boşunaydı. Öyle ya da böyle, çarkları geriye çevirsen bile senden bir şeyler koparmayı başarıyordu. *Tıpkı benden Asrın'ı kopardığı gibi...*

Zamana karşı direnişimde kendimce bir başarı elde etmiştim. Ay-lar öncesinden kalma bir hesabı görmüş, Cinayet Büro'ya geri dö-ne-rek iade-i itibarımı âdeta tırnaklarımla kazıyarak kazanmıştım. Ama günün sonunda, kaybettiklerim sadece tırnaklarımla kalmamıştı. Canıma can katan, canımdan en büyük parçam oğlumun parmakla-rımın ucundan sıyrılarak gidişini izlemekle yetinmiştim. *Çaresizce...* Zaman makinesinin dişlilerini tersine çevirirken, en can alıcı parçam yitip gitmişti. *Sanki, bir daha dönmeyecekmişçesine...*

Asrın'ın Sevde tarafından kaçırılmasının üzerinden üç hafta geç-mişti. Tam tamına üç hafta... Koskoca yirmi bir gün... Gün gün saymış; artık saymaktan vazgeçmek üzereydim. Zamana karşı başkal-dırıda gücüm tükenmek üzereydi. Üstü örtük bir uzlaşmaya girmiş-tim belki de. Terapistimin dediği gibi; yüzleşmenin ilk basamağıydı uzlaşma. Ya da tam tersi işte. Ama ben kiminle veya neyle yüzleşmem gerektiğini bile henüz idrak edememiştim. Bir yanda Asrın'ın hasreti, bir yanda Sevde ve eski kocam Levent'in ihaneti, bir yanda geçmiş-teki hatalarımın gün yüzüne çıkması... Etrafımdaki insanların hem gururla hem de içten içe bana acıyarak bakmaları... Yüzleşmeyi neye karşı yapacağımı bilmiyordum. Sadece, herkes tarafından üzerime

kurulan topyekûn bir oydaşmanın tam ortasıydım. Herkes memnundu, *ben ise boğuluyordum.*

“Komiserim, toplantı için hazırız.”

Büromun kapısından kafasını uzatan Tuğrul’dur.

“Gelin gelin Tuğrul, beklemeyin.”

Tuğrul önden, diğerleri arkadan yeni odama doluştular. Sevcan, Semra, Yalçın ve Emre... Çocuk Şube’deki tüm ekibimin tayini Asayiş Şube’ye çıkmış ve hepsi de benim emrime verilmişti. Cinayet Büro’daki ilk günleriydi.

Yeni odamda eski personelimle ilk toplantı... Çalışma masamın hemen önünde kestane rengi iki tane misafir koltuğu yer alıyordu. Ortalarındaki sehpa standart sehpalara nazaran biraz daha uzundu. Ucu karşımdaki üçlü koltuğa uzanıyordu. Koltuğun arkasındaki duvarda geniş bir pano yer alıyordu. Henüz bomboş duran, yakında birçok vakayla dolacak olan bir pano... İki pencere odamı eski odama göre daha fazla aydınlatıyordu.

Masamsa eski masamın neredeyse aynısıydı. Eski odamdaki tüm eşyaları yanımda getirmiştım. İsimlik, kalemlik, sümen ve not kâğıtları... Ve elbette Asrın’ın fotoğrafı...

Tuğrul, masamdaki isimliğe eliyle parlatırcasına dokundu. Komiser Devin İnci Taşan.

“Komiserim, Çocuk Şube’den ilişik keserken Metin Müdür bir hayli söylendi, bilgin olsun.”

“Ne için söylendi?”

“Ee, bizim büroda kimse kalmadı komiserim; iş bilen herkesi buraya aldırınız.”

Metin Müdür söylenmekte haklıydı. Ama yapacak bir şey yoktu.

“Yeni personel hemen çözer işi, pek sorun yaşayacaklarını sanmıyorum. Zaten geride yarım kalmış bir dosya bırakmadık.”

Sevcan, “Komiserim, Tuğrul abi beni bırakacaktı az daha,” diyerek araya girdi, “Sevcan’ı bırakalım isterseniz müdürüm, diyordu en son.”

“Ne yapayım kardeşim, adam barut gibiydi. Pazarlık yapmak zorundaydım. Ben de seni gözden çıkardım.”

“Neden ilk gözden çıkarılan ben oluyormuşum? Sen kalsaydın abi. Ekip şefi sendin. Gemiye en son kaptanlar terk eder sonuçta.”

“Bizi Asayiş Şube’ye kara kaşımıza kara gözümüze almadılar ya. Sokaktaki başarımızı gördüler, ondan dolayı çektiler. Ee, sokak deyince de Semra, Emre ve Yalçın önemli. Hiç kusura bakma.”

Tuğrul yine formundaydı. Ekipteki diğerlerine sataşmadan duramıyordu.

“Haksız mıyım komiserim?”

“Atışmayı bir kenara bırakın şimdi. İdari Büro’ya uğradınız mı? Cinayet Büro için görevlendirilme yazınız yazıldı mı?”

Sevcan, “Doğrudur komiserim, yazıyı şube müdürüne çıkaracaklardı en son,” diyerek yanıtladı, “artık sizin emrinizdeyiz tamamen.”

Tuğrul, “İdari Büro’da Esmer Başkomiserime denk geldik komiserim, beni İnfaz Büro’ya isteyeceğini söyledi, hani benden duymuş olmayın ama,” diyerek gırgırını devam ettirdi. “Her operasyonda dört maaş ikramiyesi teklif etti komiserim, bonservisim elimdeyken cazip bir teklifti.”

“O kendi işine baksın,” diyerek istemsizce gülümsedim. Yüzümdeki sırıtma diğerlerinin gözünden kaçmamıştı. Esmer ile aramdaki ilişkiyi belli etmemek için anında yeniden ciddileştim. Fakat yine de Tuğrul’un manidar bakışlarından kurtulamamıştım.

Yalçın, “Komiserim, o değil de hepimizi birden Cinayet Büro’ya aldıldın ama bu bürodaki diğer arkadaşlara ayıp olmasın,” dedi, “san ki biraz şov yapar gibi oldu. Sonuçta buradaki ekiplerin de bir düzeni var. Beş kişi birden ekleniyoruz, illaki hoşnut kalmayanlar çıkacaktır.”

Yalçın’ın haklı endişesine Tuğrul da destek verdi.

“İşin şakası bir yana, ben de kaygılandım açıkçası komiserim. Dışlayacaklarını pek sanmıyorum ama kucaklayarak karşılamayacakları da kesin.”

“Siz orasını dert etmeyin. Hem sizin hem de benim pozisyonum biraz farklı olacak.”

Sevcan, “Nasıl farklı olacak komiserim?” diye sordu.

“Şöyle; biz kısımlarda görev almayacağız. Ben büro amir yardımcısı oldum. Kısım amirleri ya da ekipleri hiç değişmedi. Rutin işlere,

rutin cinayetlere o ekipler bakacak. Siz ise doğrudan bana bağlı çalışacaksınız.”

Semra, “Peki bizim görevimiz ne olacak komiserim?” diye sordu.

“Faili meçhul kalan eski dosyalar. Zaman aşımına girmek üzere olan dosyaları yeniden açacağız. Normalde bu dosyalara bakan özel bir ekip varmış. Ancak son tayinlerden sonra ekip dağılmış, büronun bu kısmı aksamış. Uzun zamandır da ilgilenememişler. Siz, hepiniz bu dosyalarda görevli olacaksınız.”

Tuğrul, “Kapanmış Leyla Derin Akyaka dosyasını gizlice açıp Fuat Cansay ve Kerem Cansay’ı içeri tıktığımız için mi komiserim?” diye sordu.

“Tam olarak o yüzden denemez ama etkisi var elbette...”

En başından beri sessiz kalan Emre, “Yani yıllanmış dosyaları bize mi kilitlediler komiserim?” diye gülümseyerek araya girdi, “ödül mü ceza mı pek anlayamadım ama.”

“Sadece bu değil Emre...” diye karşılık verdim. Devamını getirmekte zorlandım. Sevcan devamında ne söyleyeceğimi az çok tahmin etmişti.

“Asrın... Asrın’ı bulma işini de biz üstleneceğiz değil mi komiserim?”

Yutkunduktan sonra, “Evet...” diye mırıldandım, “aslında sizin bu göreve verilmeniz bana yapılan bir jest. Sizinle istediğim gibi özgürce çalışabilmek için. Normalde Sevde ve Levent’i bulma işi Aranan Şahıslar Büro Amirliği’nin alanına giriyor yani İnfaz Büro’nun. Ancak Esmer Başkomiser yukarısı ile görüşmüş. Tüm resmî yazışmalar ve soruşturma onlar üzerinden ilerleyecek, ayrıca bir ekip de sadece bu konuya bakacak. Fakat bu süreçte beni eli kolu bağlı bırakmamak için bir çeşit alan açtılar. Biz de kendi araştırmamıza devam edeceğiz, tabii onlarla koordineli olarak. Günün sonunda yine tüm sorumluluk Esmer Başkomiser’de.”

Yalçın yine mantıklı bir açıdan olaya bakıyordu.

“Seve seve emrinizde çalışırız komiserim. Bunda bir sorun yok. Ama Sevde de Levent de yurt dışındalar. Asrın da onlarla beraber.

Henüz hangi ülkede olduklarını bile bilmiyoruz. Karamsar bir tablo çizmek istemem ama nereden başlayacağız ve nasıl araştıracağız?”

“Bilmiyorum Yalçın... Haklısın... Ben de kafamı toparlamaya çalışıyorum. Tüm yaşadıklarımın şokunu yeni atlatıyorum. Hoş, tam olarak atlamış da sayılmam. Ama bir yerden başlayacağız işte.”

Tuğrul, “Sen meraklanma komiserim,” dedi, “ne gerekiyorsa yaparız. İçin rahat olsun. Ekip canavar, gecemizi gündüzümüze katar Asrın’ı buluruz. En azından kötü insanların elinde olmadığını biliyoruz, ne Sevde ne de Levent Asrın’a bir zarar verebilecek kişiler değiller. Bunu senin yanında söylemek doğru değil ama tam tersine Asrın için her şeyi yapabilecek kişiler. Belki fukara tesellisi olacak ancak Asrın’ın başına korktuğumuz şeylerin gelmediğini biliyoruz.”

Haklıydı Tuğrul... Asrın ilk kaçırıldığı günlerde aklıma gelen organ mafyası senaryolarını düşündükçe, hâlihazırda Sevde ve Levent’in yanında olmasına şükredebilirdim... Ancak yine de Asrın’ı onlara bırakmaya niyetim yoktu. Pes etmeden sonuna kadar gidecektim.

“Doğru diyorsun Tuğrul; çekinecek bir şey yok. Söylediklerinde sonuna kadar haklısın. Belki de... Belki de bu durum bize avantaj bile sağlayabilir.”

Sevcan merakla, “Nasıl bir avantaj komiserim?” diye sordu.

“Asrın ilk kaçırıldığında karanlık bir tünelin içinde zamanla yarışıyorduk. Hepimizin üzerinde inanılmaz bir gerginlik ve stres vardı. Şimdi tüm bunlardan uzağız. Siz de ben de... Panik yapmadan, sakince araştıracağız.”

Yalçın, “Haklısın komiserim,” dedi, “ayrıca kısımda görevli olmamamız da büyük avantaj. Yoksa her gün yeni bir cinayette yine zamanla yarışmak zorunda kalacaktık; üzerimizdeki baskı ve stres de cabası. Şimdi bu anlamda da gayet rahatız bence. Hem Asrın’a hem de diğer dosyalara rahatça çalışabiliriz.”

Yalçın yine mantığını konuşturmuştu.

“Kesinlikle öyle.”

Tuğrul, “O zaman nereden başlıyoruz komiserim?” diye sordu. “Ayağımızın tozuyla girişelim bakalım.”

“Acelelerimiz yok. Sizin için bir oda tahsis edilecek. Birkaç güne hazır olur. Bu süreçte kısım ekiplerinin yanında takılıp Cinayet Büro’nun işleyişini öğrenebilirsiniz. Cinayet soruşturmasının nasıl yürütüldüğünü öğrenirsiniz. Bir nevi oryantasyon gibi. Ayrıca siz de en az benim kadar yıprandınız. Dilerseniz kısa bir tatil de yapabilirsiniz. Dileyen izne çıksın, kafasını toparlayıp öyle gelsin.”

“Kış vakti ne izni, ne tatili komiserim? Ekiplerin yanında birkaç gün takılsak bizim için yeterli. Sonra da hemen kolları sıvarız.”

Sevcan, “Niye bizim adımıza konuşuyorsun abi?” diyerek Tuğrul’a çıkıştı. “Kış vakti neden tatil olmayacakmış? Belki biz Semra ile birkaç gün Uludağ’a gideriz.”

“Olmaz. Bunca işin arasında Uludağ’a falan gidemezsiniz. Günübirlik Eskişehir’e gidin gelin yeter. Atlayın hızlı trene mis gibi. Hem sen orada okumamış mıydın? Özlemiştir belki.”

“Ne karışyorsun kızlara? Belki kayak yapmak istiyorlar,” diyerek bu kez ben çıkıştım Tuğrul’a.

“Aman komiserim, bunlar ne anlarlar kayaktan? Kayacağız diye bir taraflarını kırarlar, sonra bir de onlara bakıcılık yapmakla uğraşırız.” Bana hırsıyla yanıt verdikten sonra diğerlerine döndü. “Zaten sayımız azaldı, herkesin kendine iyi bakması gerek. Akşamları ıhlamur içme zorunluluğu getiriyorum herkese, günde bir tane de portakal tüketiyorsunuz, C vitamini. Nezle bile olamazsınız.”

“Sayımız?” diyerek manayla Tuğrul’a baktım.

“Şey... Malum, cezaevinde olanlarımız da var...”

Yine Mustafa’nın konusunu açacaktı belli ki...

“Tamam, bu kadar yeter. Çıkın şimdi, diğer ekiplerle tanışın, kaynaşın. Herkes keyfine baksın. Tuğrul’un dediklerinden sadece C vitaminini önemseyin.”

Hepsi birden ayaklandılar. Tuğrul hariç...

“Komiserim, iki dakika özel görüşebilir miyiz?”

“Mustafa’nın konusunu açacaksan gerek yok Tuğrul.”

“Ya komiserim iki dakika...”

“Tamam, otur.”

Tuğrul, diğerlerinin odadan çıkışını takip ettikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

“Komiserim, biliyorum Mustafa’ya çok kırgınsınız, çok öfkeli-siniz. Ben de kırgınım. Ama yine de...”

“Tuğrul, kaç defa dedim sana Mustafa’nın konusunu açma diye. Bizi ne kadar zor bir duruma soktuğunun farkında değil misin hâlen? Çocuk kaçırmak nedir? Çocukları kaçırıp bir evde saklamak nedir? Kendi ekibimizden, kendi içimizden birisi. Esmer olmasaydı tüm Türkiye’ye rezil olacaktık. Neyse ki polis ve hatta kaybolan çocukları bulmakla görevli ekipteki bir polis olduğu basına sızmadı.”

“Ya komi...”

“Üstelik bir de gizem yaratmak için bizi kardan adam kartpostal-larının peşinde sürükledi. Hatta Asrın’ı bile alet etti. Hâlen kardan adam görünce tüylerim diken diken oluyor.”

“Komiserim, yerden göğe kadar haklısın ama Asrın’ı bulabilmek için alet etmiş. Kötü bir niyeti yoktu ki çocuğun. Gerçekten Asrın konusunda canhıraş çalıştı çocuk.”

“Tuğrul, Asrın için çalışması diğer çocukları kaçırma suçunu aklar mı!”

“Aklamaz da komiserim... Ne bileyim işte. Kıyamıyorum ben Mustafa’ya. Zaten perişan oldu, yaptığına bin pişman. Şimdilerde tek kafaya taktığı şey sizsiniz.”

“Ne demek benim?”

“Komiserim beni affetsin ne olur deyip duruyor.”

“Sen hâlen görüşüyor musun Mustafa’yla?”

“Şey... Yok, içeriden haber aldım yani. Sincan’daki bir başgardi-yan benim hemşerim, ona denk geldim geçen, o söyledi.”

Külliyen yalandı... Tuğrul’u az çok tanıdıysam sık sık Mustafa’yı ziyarete gittiğinden adım gibi emindim.

“Komiserim, ayrıca pedagog raporları da yavaş yavaş çıkıyor. Çocukların hiçbirinde psikolojik bir sorun tespit edilemedi. Hatta o evde geçirdikleri günleri çok güzel anlatıyorlarmış çocuklar, Mus-tafa’yı da... Kaldı ki bu çocuklar kendi evlerinde, kendi ailelerinde ihmal edilmiş çocuklar, belki de ileride istismar bile edileceklerdi. Ta-

mam, Mustafa'yı temize çıkarmaz bu durum ama ne bileyim. Mahkemede işine yarayabilir belki."

"Tuğrul bak, Mustafa bir halt yedi. Üstelik sonuçlarını bile bile... Her koyun kendi bacağından asılır; Mustafa da hak ettiği cezayı alacak ve cezasını çekecek. Ayrıca artık bir polis de değil, yakında meslekten ihraç cezası çıkar. Sen de bunu kabullensen güzel olur."

Tuğrul süt dökmüş kedi gibi suspus olmuştu bir anda karşımda. Sanki Mustafa'nın yerini almış ve kendini acındırmak istercesine bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım ve daha öfkeli bir tonda devam ederek ekledim, "Ayrıca yat kalk dua et bizi ihraç etmediler. Adam benim ekibimdeydi! Ben, hatta siz bile soruşturma geçirebilirdik!"

Son çıkışmam biraz sert olmuştu. Tuğrul bir an duraksadı. Gözlerini kaçırdı. Bana belli etmemeye çalışıyordu ancak gözleri dolmuştu.

"Meslekten ihraç edilir sorun değil de, kalpten ihracı zor be komiserim. Çok zamanım geçti benim Mustafa'yla. Ne bileyim, kardeşim gibi görüyordum. Gariban, kimsesiz bir çocuk. Hayatın sillesini çocuk yaşta yemiş. Kıyamıyorum işte..."

"Madem kardeş gibi görüyordun, yaptıklarını gözden kaçırmasaydın. Acıma uygun gözünü kör etmiş anlaşılan." Son cümlemden sonra sustum. Tuğrul'a daha fazla yüklenmek istemedim. Mustafa'ya karşı içimdeki öfke hâlen dinmemişti ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyordu. Tuğrul'un ona verdiği değere ise laf edemiyordum. İçten ve samimiydi. Saf bir sevgisi vardı Mustafa'ya karşı. Mecburen konuyu kapatmaktan başka çarem kalmamıştı.

"Tamam Tuğrul, bu kadar yeter. Mustafa konusunda orta bir noktada buluşamayacağımız aşikâr. Sen de kendini bu duruma alıştırsan iyi olur artık."

Tuğrul daha fazla itiraz etmeden müsaade istedi ve kalktı. Odam tamamen boşaldıktan sonra bakışlarımı masamın üzerindeki Asrın'ın fotoğrafına çevirdim. Çerçeveyi elime alıp Asrın'ın gözlerine dokundum.

"Seni kimse benden alamayacak oğlum..."

Mesainin devamını eski dosyaları kurcalayarak geçirdim. Onlarca faili meçhul dosya birikmişti. Önümüzdeki iki belki de üç yıl boyunca

ca uğraşsak mevcut dosyaları kapatmaya yetmeyebilirdi. Üstelik bu süreçte belki de yenileri eklenecekti. Görünen o ki eski büromdaki yeni görevim eskisinden de zor olacaktı.

Mesaimin bitiminde çantamı topladım ve odamdan çıktım. Esmer bugün hiç yanıma uğramamıştı. Sanırım yoğun bir gün geçiriyordu. Şubeden çıkmadan önce onun odasına uğradım. Kapısı açıktı ve içeride memurlarıyla hararetli bir toplantı yapıyordu. Beni fark edince hemen kalktı ve koridora koştu.

“Çıkıyor musun İnci?”

“Evet... Senin işler yoğun galiba.”

“Sıkıntılı bir konu var. Onu halletmeye çalışıyorum. Bir iki saate biter. Müsaitsen uğrarım sana.”

“Olur. Evde olacağım. Haberleşiriz.”

Esmer ile vedalaştıktan sonra evin yolunu tuttum. Artık bir gerçeği kabullenmiştim. Eve gittiğimde Asrın'ı göremeyecektim. Asrın'ı benden alındığından beri göremiyordum ancak yine de her eve dönüşümde içimde onun varlığına dair bir umut taşıyordum. Kapıyı araladığımda Asrın'ı göreceğim, kendi odasından Asrın'm sesini duyacakmış gibi hissediyordum. Ancak zaman, bunu da öğretmişti bana. Evin kapısını araladığımda karşılaşacağım yıkıcı sessizliğe alışmıştım galiba...

Belki de evimi değiştirmeliydim. Yaşadığım ev, yaşadığım mahalle değişince anılarım da yenilenebilirdi belki de... Özellikle Sevde ve Levent'in bu evde olduklarını, yanımda olduklarını böylelikle zihnimden kazıyıp atabilirdim. En azından onları temizleyebilirdim yeterince bulanıklaşmış bilinçaltımdan...

Neden olmasındı ki?

Denemeye değerdi...

Hayır. Kesinlikle olmazdı!

Ya Asrın gelirse ve beni evde bulamazsa...

Yeni ev bulma kararıyla vazgeçmek arasındaki o ince çizgide gidip gelirken merdivenleri tırmandım. Dairemin kapısına geldim. Çantamdan anahtarları çıkarıp kapıya uzandığım esnada, kilidin hemen üzerinde kapıya iliştilmiş beyaz bir zarf gördüm. Anahtarı sokma-

dan zarfı çekip çıkardım. Zarfın üzerinde sadece Devin İnci Taşan yazılıydı. Ne bir gönderen bilgisi ne de başka bir şey bulunuyordu. Zarfı kenarından yırttığımdaysa içinden bir kartpostal çıktı.

Daha önce defalarca gördüğüm bir kartpostal...

Kardan adam figürlü...

Kartpostalın arkasında tek bir cümle:

Oyun yeni başlıyor Devin...

2. Bölüm

Nereden çıkmıştı bu kartpostal şimdi?

Kim, ne amaçla göndermişti?

Mustafa?

Mustafa'nın suç ortağı?

İkisi de içerideydi.

Kaçırılma olayları basına sızdırılmamış, dış dünyaya duyurulmamıştı. Yani bir taklit vaka olamazdı.

İhtimaller bir anda zihnimden kayarcasına geçti.

Banyoya gidip aynada kendimle bakıştım. Uykusuzluk, endişe, az su tüketimi, sağlıksız beslenme... Hepsi karış karış yüzümden okunuyordu sanki. Saçlarımı yukarıdan dağınık bir topuz yaptım ve suratıma soğuk su çarparak kendime gelmeye çalıştım. Az önce gördüğüm şeyin bir hayal, bir sanrı olmadığından emin olmalıydım.

Banyodan çıktıktan sonra salona yöneldim. Koltuğa oturdum ve sehpanın üzerine baktım. Evet, oradaydı. Az önce kapımda bulduğum kartpostal yerli yerinde duruyordu. Ne bir hayal ne de bir sanrıydı. Gerçekti. Buz gibi bir gerçek... Sehpanın üzerindeki kartpostalı bakıyordum. Tıpkı geçen ay neredeyse her gece baktığım gibi... Yanı başındaki kül tablasına bastığım kaçınıcı izmaritti bilmiyorum.

Bir sigara daha yaktım. Derin bir nefesle içime çektim.

Nereden çıkmıştı bu kartpostal?

Oyun yeni başlıyor ne demekti?

İlk aklıma gelen isim elbette ki Mustafa'ydı. Bu kartpostallardan onda yüzlerce vardı ve çocuk kaçırma eylemlerinden sonra bir çeşit imza olarak sunmuştu. Ancak Mustafa'ya yapılan operasyon sonra-

sında, Gölbaşı'ndaki villada ne kadar kartpostal varsa toplanmış ve Mustafa'nın aleyhinde delil olarak mahkemeye sunulmuştu.

Acaba o kartpostalların bir kopyası mıydı?

Kartpostalın arkasını çevirip dikkatle incelemeye başladım. Tıpkı öncekiler gibiydi. Silinmeye yüz tutmuş baskı ibareleri, aşınmış çizgiler... O çizgilerin üzerine el yazısıyla ve itinayla yazılmış yazı...

Hayır, hiç de yeni durmuyordu. Neredeyse yirmi, yirmi beş yıllıktı.

Peki piyasada bu kartpostallardan hâlen bulunuyor muydu?

Şüphe oklarım yeniden Mustafa'ya dönmüştü. Belki de Gölbaşı'ndaki evin dışında bir yerlerde bu kartpostallardan saklamayı başarmıştı.

Diyelim ki onun işiydi; o hâlde amacı neydi?

İlgiyi üzerinde mi toplamak istiyordu?

Ya da sırf onu affetmediğim için bana gözdağı mı vermeye çalışıyordu?

Ya da daha ötesinde, Mustafa'nın hiç görmediğimiz bir yüzüyle mi karşılaşılıyordum? Daha psikopat, daha patolojik...

Peki ya Mustafa değilse?

O zaman kimdi?

Aklıma birden Sevde veya Levent olabileceği geldi. Belki de Sevde, Asrın'ı benden koparmanın hazzını bu şekilde yaşamak istiyordu. Belki de kartpostallardan bir şekilde temin etmişti ve peşlerinden gitmemi aksatmak için kendince böyle bir oyun oynuyordu. Aynı şekilde Levent için de geçerliydi tüm bu ihtimaller. Her iki seçenekte de Ankara'da birilerinin onlara yardımcı olması ve bu zarfı daireme bırakması gerekirdi. Ancak bu da çok zor değildi; illaki birilerini bulabilirlerdi.

Hiç düşünmediğim bir diğer ihtimalse Fuat Cansay'dı. Kendini Kaf Dağı'nın zirvesinde görürken, hiç beklemediği yerden, yaralı ve aciz sandığı benden fena bir darbe yemiş ve oğluyla birlikte tutuklanmıştı. Bu olayı hazmetmesi asla ve asla kolay olmayacaktı. Üstelik güvendiği onca bürokrat ve siyasetçi, Esmer'in çocuk kaçırma operasyonlarıyla ilintiliymiş gibi operasyon yapması sayesinde Fuat'ın arka-

sında durmamışlardı. Fuat için tam bir handikaptı. Belki de şimdi; tüm hepsinin intikamını almak ve huzurumu bozmak için böyle bir hamle yapıyordu. Belki gerçek bir savaş başlatacak, belki de sadece blöf aşamasında kalacaktı. Ancak her hâlükârda amacına ulaşacak ve tıpkı şu an olduğu gibi huzurumu kaçıracaktı.

Çıldırarak üzüldüm...

Bunu yapan kişi sanırım amacına ulaşmıştı. Olan biten her şeyi kabullenip, dinginlikle sıfırdan başlamaya çalıştığım evrede, daha ilk dakikadan zihnimi allak bullak etmeyi başarmıştı.

Son sigaramı söndürüp arkama yaslandım. Kafamı yukarı kaldırıp bakışlarımı tavana diktim. Kartpostalındaki yazıyı yeniden mırıldandım.

Oyun yeni başlıyor...

Peki, ben de mi oyuna yeniden başlamalıyım?

Belki de benim cephemde oyun hiç bitmemişti.

Belki de sadece bir ara, bir mola vermişim.

Madem öyle, o zaman ben de oyuna kaldığım yerden devam etmeliydim.

Kafamı geri indirdim ve hemen telefona uzandım. Tuğrul'u aradım.

"Tuğrul, Mustafa ile en son zaman görüştün?"

Tuğrul pat diye sorduğum bu soruyla birden afallamıştı. Lafı gevelemek mi yoksa gerçekleri olduğu gibi söylemek mi gerektiği konusunda kararsızdı. Mızıldanmasına müsaade etmeden baskınca devam ettim.

"Tuğrul, kızmayacağım. En son ne zaman görüştün?"

"Bugün görüştüm komiserim. Şubeye gelmeden önce Sincan'a uğramıştım. Bahsettiğim başgardıyan sağ olsun, resmî prosedürlerle uğraştırmadan beni içeri aldı ve odasında Mustafa ile görüşmeme izin verdi."

"Peki benimle alakalı sana ne dedi tam olarak Mustafa?"

"Seni sordu komiserim, yani nasıl olduğunu, psikolojini. Tabii Asrın'ı da. Bir gelişme olup olmadığını merak ediyor doğal olarak. Bir de ona hâlen kızgın olup olmadığını sordu utana sıkıla."

“Sadece bu kadar mı?”

“Bu kadar komiserim. Onun dışında bir avukat ayarlamış, davasına bakması için. Bir de bunu rastgele bir koğuşa atmışlar, çeşitli suçlardan yatanlarla aynı yerde kalıyormuş. Cezaevi içinde memur koğuştan ne öyle bir şey varmış, işte bu rüşvetten, yolsuzluktan yatan ve soruşturmaları devam eden memurları tuttukları, Atilla ile oraya geçmek için dilekçe yazmışlar, ondan bahsetti.”

“Atilla ile aynı koğuşta mı?”

“Hayır komiserim, onu da başka bir koğuşa vermişler. Hiç görüşemiyorlarmış.”

Mustafa kanadındaki akış gayet doğal görünüyordu. Benimle ilgili de tehditvari hiçbir cümlesi yoktu. Belki Tuğrul’a söylememişti, belki de başka planları vardı.

“Komiserim, bir sorun mu var? Yani bir anda Mustafa’yı sordun. Yoksa affetmeyi mi düşünüyorsun?”

“Ne affetmesi Tuğrul! Eğer aklımdaki kişi o çıkarsa bir kaşık suda bile boğabilirim!”

Tuğrul yeniden şaşkına dönmüştü. Ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Nasıl yani komiserim? Aklımdaki nedir?”

“Tamam Tuğrul, önemli değil, sonra görüşürüz.”

Tuğrul’un devamında başka sorular sormasına izin vermeden telefonu kapattım. Görüldüğü kadarıyla dişe dokunur bir şeyler dememişti Mustafa. Ama adı üzerinde, görüldüğü kadarıyla... Aylarca bizi kandıran, arkamızdan iş çeviren Mustafa’dan yine her şeyi bekleyebilirdim.

Aradan yaklaşık yarım saat geçmişti. Kartpostal gizeminin arkasında kim olabilir diye derin düşüncelerle boğuştuğum esnada zil çaldı. “Sanırım Esmer geldi, tam da zamanında,” diye mırıldanarak kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Tuğrul’un endişeli yüz ifadesiyle karşılaştım.

“Komiserim, kusura bakma aklım sende kaldı. Sesin hiç iyi değil, telefonu da yüzüme kapatınca...”

“Yüzüne kapatmak istememiştim Tuğrul, kusura bakma. Gelse-ne...”

Tuğrul çekinceli hâlde ayakkabılarını çıkarıp içeri geldi. Salona girdikten sonra sehpanın üzerindeki kartpostalı alıp Tuğrul’a uzattım.

“Bundan dolayı biraz agresiftim. Yeniden kusura bakma.”

Tuğrul merakla kartpostalı eline aldı. Kardan adam figürünü görünce gözleri parladı.

“Bu da nereden çıktı komiserim?”

“Bilmiyorum. Kapıma bırakmışlar. Arkasına bak.”

Arkasındaki notu okuyunca yüzü buz kesti.

“Ne... Nasıl yani... Ne demek bu...”

Bakışlarını bana çevirdiğinde bilmiyorum manasında kafamı salladım.

“Mustafa... Onun gönderdiğini mi düşündün? O yüzden mi sordun komiserim?”

“Aklıma başka birisi gelecek değildi ya...”

Şaşkınlık sırası Tuğrul’a geçmişti. Birkaç dakika boyunca öylece kartpostal elinde kalakaldı.

“Ama... Mustafa bunu nasıl yapsın ki? Çocuk içeride. Ayrıca neden yapsın?”

“Ben de aynı sorularla cebelleşiyordum işte Tuğrul. Bu arada kahve içersin değil mi? Ayrıca ayakta dikilip durma, otur şuraya.”

Kahveleri hazırlayıp salona döndüğümde Tuğrul hâlen kartpostalı incelemekle meşguldü.

“Aynısı... Kopyası değil. Ben de kopyası olabilir mi diye düşünmüştüm.”

“Ama komiserim çok saçma... Yani anlam veremiyorum.”

Kahveleri servis ettikten sonra sigara paketime uzandım. Yeni bir sigara daha yakarken gülümseyerek karşılık verdim.

“Evet, çok saçma. Ama yine geldi beni buldu.”

“Parmak izi... Parmak izi çıkar belki komiserim. Baktıralım mı?”

“Sanmam Tuğrul. Hem benim hem de senin parmak izlerin de yansıdı şimdi. Zarfın üzerinde de kırtasiyeciden bilmem kime farklı farklı kişilerin parmak izleri çıkar, iş daha karmaşık bir hâl alır.

Bir komiserin evine tehdit mektubu bırakabilecek kişi parmak izinin geçmemesini hesaba katmıştır elbette.”

Tuğrul kafasını öne arkaya sallayarak, “Haklısın komiserim,” dedi, “hesaba katmıştır. Peki senin aklına kimler geldi? Mustafa dışında. Gerçi çok seçenek yok ama.”

“Senin aklına gelenler kimler?”

“İlk aklıma gelen Fuat şerefsizi. O heriften her şey beklenir. Tabii bir de, demek istemiyorum ama Sevde... Asrın’ı sizden haince bir planla kaçırdıktan sonra psikolojik üstünlüğünü korumaya çalışıyor olabilir.”

Tuğrul aklını okumayı başarmıştı. Belki de aklın yolu bir olduğu için...

“Aynı şeyleri düşündüm ben de Tuğrul. Bakalım, arkasından ne çıkacak.”

Tuğrul kahvesini hızlıca içti. “Şunların fotoğraflarını çekebilir miyim komiserim?” diye sordu. Başıyla onay vermemin ardından telefonunu çıkardı ve zarf ile kartpostalın fotoğraflarını çekti. Hemen ardından da, “Ben biraz kurcalamaya başlayayım şu işi,” dedikten sonra ayaklandı.

Kapıdan Tuğrul’u yolculadığım esnada Esmer merdivenlerde göründü. Tuğrul ilk etapta afalladı ama hızlıca toparladı, “İyi akşamlar başkomiserim,” diyerek Esmer’i selamladıktan sonra indi.

Esmer, Tuğrul’un selamını aldıktan sonra eşikte bana baktı. “Bir sorun mu var İnci?”

“Gel içeri. Anlatayım.”

Kartpostal mevzusunu bir tur da Esmer’e anlattım. Dikkatle ve sessizce dinledi. Defalarca kartpostalı elinde döndürerek...

Esmer’in ilk tepkisi içgüdüsel olmuştu. Benim güvenliğimden endişelenerek...

“İnci, bu aleni bir tehdit sayılır. Bunu gönderen kişi veya kişiler her kimse sana bir zarar verebilirler.”

“Daha nasıl bir zarar görebilirim ki? Asrın’ı aldılar benden, ötesi yok.”

“Saçmalamal” diyerek ayağa fırladı. Yanıma sokuldu. Kollarını açıp sıkıca beni kavradı.

“Sana bir zarar verebilirler. Buna karşı tedbir almalıyız.”

“Ne zararı verebilecekler Esmer? Canıma mı kastedecekler?”

Bu karşılığım Esmer’in pek hoşuna gitmemiştir.

“İnci! Son bir ayda yaşadıklarını küçümsüyor musun yoksa?”

“Küçümsemiyorum ama korkmuyorum da...”

Dudaklarını saçlarımla alnımın kesiştiği noktaya götürdü. Bir öpücük kondurdu.

“Korkmayacağını biliyorum. Ama korkmuyor olman dikkatli ve tedbirli olmayacağımız anlamına gelmiyor.”

Tepkisel bir gülümseme belirdi yüzümde.

“Ne yapayım, yurt dışına falan mı kaçayım bilmediğim düşmanlarımdan korunmak için?”

“Yurt dışını bilemem ama bir süre bu evde kalmaman sanırım en doğrusu. Sonuçta evini biliyorlar.”

Hayat ne garipti. Birkaç saat önce başka bahanelerle evimi değiştirmeyi aklımdan geçirirken, şimdi Esmer bana bambaşka nedenlerle evde kalmamam gerektiğini söylüyordu. Birkaç saat önce evimi değiştirmeyi düşünen bense, şimdi tam tersine evimde kalma konusunda inatçılığa bürünmüştüm.

Yaklaşık yarım saat boyunca Esmer bana dil dökmüştü. Bir süre onun evinde kalmam konusunda... Ancak ayak diremiş ve ne denli uğraşsa da kabul etmemiştim.

Bu anlar nedense hoşuma gitmişti. Normalde haşın, sert ve duygulara asla yer bırakmayan Esmer, beni ikna edebilmek için olabilecek en yumuşak üslubu seçiyor, en tatlı cümlelerini sıralıyordu. Hatta kendi evine geçersen her gün karaorman pastası alacağını bile vadediyordu. Hayatın benden çaldıklarının yanında, hayatın yakın zamandaki tek ödülüydü Esmer... Sevgisini tüm çıplaklığıyla gösteriyordu. Gerilim dolu bir kartpostal sahnesinden sonra böylesine yumuşayabileceğimi ben bile sanmıyordum ancak Esmer yumuşatmayı beceriyordu.

“Anlaştık mı? Hadi yanına üç beş parça kıyafet al, bana geçelim.”

Muzip bir şekilde, “Hayır...” dedim, “ama sen istediğin zaman burada kalabilirsin. Karaorman pastasıyla birlikte tabii.”

“Yok sana pasta masta!” diye kızarak ittirdi beni. Hatta yanımdan kalkıp eski yerine yeniden geçti. “Ne hâlin varsa gör!”

Kahkaham odanın duvarlarına çarparak yayıldı.

“Trip atan hâlin de hiç çekilmiyor,” diyerek kıkırdamaya devam ettim, “Koskoca Başkomiser Esmer Demirkıran! Bu hâllerini de mi görecektik?”

Yerimden kalkıp bacaklarımı toplayarak kucağına oturdum. Bir kedinin, sahibinin kucağına sırnaşması misali. Kollarım boynuna dolanırken parmaklarım saçlarının arasında gezindi. Rahattım. O da öyle. İkimiz de bunun tadını çıkarıyorduk.

Telefonumu alıp ikimizin bir selfie’sini çektim. Samimi ve doğaldı. Beraber ilk fotoğrafımızdı. Esmer’in suratı asıktı ama yine de fazlasıyla karizmatik görünüyordu.

“Bugün çok yakışıklı olduğunu söylemiş miydin sana?” dedim kulağına yakın bir şekilde. Bu mesafeden bakınca çekiciliği daha da belirgindi. Tanrım... Nasıl fark etmemiştim? Elbette fark etmiştim. Fakat ondan nefret etmekle meşguldüm.

Kulağının arkasına kısa, yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Bırak yalakalığı,” dedi Esmer, ciddiyetini korumaya çalışarak. “Senin iyiliğini düşünüyorum farkındasın değil mi?”

Parmak uçlarım sakallarının üzerinde gezindi. “Sakallarındaki beyazlar günden güne artıyor sanki?”

“Sayende,” diye karşılık verdi. Dudaklarının kıyısında belli belirsiz bir kıpırdanma.

Kulağının arkasından boynuna inmeye başladım. “Parfümünü mü değiştirdin? Bu çok daha lezzetli.”

“İnci...” Sonundaki ‘i’ harfini uzatmıştı, “Konuyu değiştirmekte üstüne yok.”

Gözleri benimkilerle buluştu. Beni kalçamdan kavrayıp ani bir hareketle koltuğa yatırdı. Üzerime eğilirken dudaklarıma hafif fakat meydan okuyan bir öpücük bıraktı. “Kim daha lezzetliymiş, şimdi göreceğiz.”

“Tartışılır,” dedim, bedenim onunkiyle aynı çizgideyken.

“İnatçı olduğunu biliyordum ama bu kadarı da fazla,” diye mırıldandı.

Birbirimize sataşmaya devam ettiğimiz esnada telefonum çaldı. Telefon hâlâ elimdeydi. İkimiz birden arayan kişinin kim olduğunu görmek için ekrana baktık. Ekranda Tuğrul’un ismi yazılıydı.

“Komiserim, rahatsız ediyorum ama önemli bir bilgiye ulaştım.”

“Ne oldu?”

“Senden çıktıktan sonra Yalçın’ı aldım. Şu kartpostal olayı kafama fena hâlde takılmıştı. Mustafa’nın evinden çıkan kartpostallar adli emanetteydi ya, buradan bir şey çıkar mı diye Yalçın ile birlikte adliyeye geldik. Adliyenin polis noktasındaki görevli polislerden birisi Yalçın’ın devresi. Onunla görüştük. Burada birkaç gün önce bir şeyler olmuş komiserim. Kimseye söylemiyorlar.”

“Ne olmuş?”

“Başka bir soruşturmadan dolayı adli emanette değerli eşyalar varmış komiserim. Altın mı gümüş mü, bir şeyler. İki gün önce adliyede çalışan kâtiplerden birisi adli emanetteki bu altınları çalıp ortadan kaybolmuş. Olay basına düşmesin diye gizli tutuyorlarmış, rezil bir konu sonuçta. Ama o gece sadece altınlar çalınmamış.”

Tuğrul’un anlattıkları ilginçti. “Başka ne çalınmış?” soruma aldığı yanıtsa, gecenin finaliydi.

“Şaşıracaksın komiserim ama altınlar dışında çalınan bir çuval daha var. Mustafa’nın kartpostallarının bulunduğu çuval.”

3. Bölüm

Ertesi gün bir cinayet ihbarıyla başlamıştı. Altındağ'da eski bir müstakil ev, yerine yeni bir apartman yapılması için yıkılmıştı. Hafriyatların kaldırılmasının ardından, temel açmaya çalışan ekskavatörün kepçesine battaniyeye sarılmış ceset takılmıştı.

İhbarı aldıktan sonra ben de olay yerine geçtim. Genelde gece-konduların bulunduğu bir mahalleydi. Yer yer yeni apartmanlar inşa ediliyordu. Sokağın başından itibaren olay yeri şeritleriyle yol kapatılmıştı. Meraklı kalabalık şeritlerin önüne doluşmuştu. Olay yeri inceleme ekipleri yerdeki ceset ile ekskavatörün kepçesinde inceleme yapıyorlardı.

Bizim büronun ekipleri çoktan çalışmaya başlamıştı. Ayrıca benim yeni ekibim de orada hazır bulunuyordu. Semra, Sevcan ve Emre... Sıcağı sıcağına bir cinayet soruşturmasına dâhil olmak istemişlerdi. Yalçın ve Tuğrul ise ortalıkta görünmüyorlardı.

Emre, "Komiserim, olayı duyunca hemen gelmek istedik. Büyük ihtimalle bu dosya da bize kalacak nasıl olsa," diyerek beni karşıladı.

Haklıydı. Gömülü bir ceset... Belli ki cinayetin üzerinden çok zaman geçmişti. Belki aylar, hatta yıllar...

Sevcan, "Temel atmak için kepçeyi daldırdıklarında hemen ucuna takılmış komiserim. Müteahhitle görüştük, cesedin çıktığı yer yıkımdan önce evin olduğu alana denk geliyor. Bahçesine değil," diyerek ön bilgilendirmeyi yaptı.

"Yani cesedi evin içinden gömmüşler öyle mi?"

"Evet komiserim, öyle görünüyor."

"Evin sahipleri kimmiş?"

Bu soruma yanıt Semra'dan geldi.

“Komiserim işin o kısmı çok karışık. Yıllardır boşmuş burası. Metruk hâldeymiş, evsizler zamanla işgal etmişler. Müteahhit de alabilmek için çok uğraşmış. Evin sahibi yirmi sene önce vefat etmiş. Dört çocuğu var, dördü de yurt dışında yaşıyor. Cenazeden sonra bir daha hiç gelmemişler, burayı da pek umursamamışlar. Zaten ondan dolayı metruk hâle dönüşmüş zamanla. Müteahhit mirasçılara zar zor ulaşmış, onlardan vekalet almış. Veraset ilamı, şu bu derken mahkemelik bir yere dönüşmüş. Bir imar affı mı ne varmış, normalde o kapsama alınması lazım ama süresi geçmiş falan. Karışık bir iş anlayacağınız. Bütün hepsini müteahhit halletmiş ve yeni başlamışlar çalışmaya.”

“Mal sahipleri üzerinden bir ipucu çıkmaz mı diyorsunuz?”

“Maalesef öyle görünüyor komiserim. Ne bir kamera ne de bir gören var. Henüz maktulün kimliği bile belli değil. Üzerinden cüzdan da çıkmamış. Ayakkabı, kıyafet ve saç yapısından erkek olduğu tahmin ediliyor. Eski kayıp ihbarlarından profili uyanlar belirlenecek, ailelerinden DNA örnekleri incelenecek. Çok uzun iş anlayacağınız.”

“Tuğrul nerede?”

Bu sorumdan sonra arkamdan bir ses geldi.

“Yettik komiserim, buradayız.”

Tuğrul ve Yalçın bir anda yanımda bitmişlerdi.

“Daha ilk cinayette geç kalıyorsanız işimiz var sizinle Tuğrul!”

“Olayın bilgisini aldık komiserim, zaten eski bir olay, ne acelesi var diye düşündük biz de.”

Bahanesi hazırды.

“Neredeydiniz?”

Bu sorumdan sonra Tuğrul ve Yalçın bakiştılar.

“Anlatırız sonra komiserim. Şurayı bir halledelim önce de.”

Tuğrul'un yine bir haltlar karıştırdığı belliydi.

“Peki. Normal ekipler konuyu takip ediyorlar zaten. Siz de biraz etrafı kurcalayın. Şubede görüşürüz.”

Tam ayrılacağım esnada Tuğrul diğerlerine, “Siz bakının biraz etrafa,” diye seslendi, ardından yanıma hızla adımladı. “Komiserim, biraz konuşabilir miyiz?”

Sokağın sonundaki arabamı işaret ederek yürüdüm. Tuğrul yanıma geldi. Bakışlarımı şeridin arkasındaki kalabalığa sabitleyerek, “Dinliyorum,” dedim.

“Komiserim, sabah cezaevine uğradık Yalçın’la.”

“Sen de cezaevini iyice mesken tuttun kendine. Çok sevdiysen Mustafa sana da yer ayırtsın!”

“Öyle deme komiserim. Şu kartpostal olayı için.”

“Ne yani? Gidip hemen Mustafa’ya mı yetiştirdin? Sorsaydın sen mi yaptın diye açık açık.”

“Yok komiserim, açık açık sormadım elbette. Ama bir yoklama çekmek istedim, aklımızda kalmasın diye. Yok yani, ters bir durum hissetmedim. Mustafa’nın alakası yok kesinlikle. Zaten içerideyken adli emanetten çuvalı nasıl çaldırsın değil mi?”

“Herif dibimizde çalışırken bizi nasıl tongaya düşürdüyse öyle!” Mustafa’nın konusu açıldığı için sinirle çıkmıştım yine. “Bilmiyorum Tuğrul. Kafam çok karışık. Ne düşüneceğime karar veremiyorum. Adli emanetteki olay hakkında başka bir bilgi alabildin mi?”

“Maalesef komiserim. Sadece gece çalışan polis arkadaşlardan alabildiğim bilgi bu. Gitsem de kolay kolay bilgi vermezler bize zaten. Ama cezaevinden farklı bir bilgi daha edindim komiserim, konudan bağımsız.”

“Ne olmuş?”

“Bu Bereket vardı ya, Bereket Ölmez. Mustafa’nın kaçırdığı çocuklardan Arda’nın dayısı. Fuat’ın hedefindeki adam.”

“Fuat’ın maşası...”

“Biz enseleyene kadar öyleydi evet. Malum Gülnar Ashirova’ya saldırmaya çalışırken biz almıştık, sonra da her şeyi anlatmıştı bize; şimdi fena hâlde tırsıyormuş içeride. Fuat beni öldürecek diye.”

“Bunu bu işlere bulaşmadan önce düşünecekti. Sen nasıl öğrendin?”

“Komiserim, bu Bereket ile Atilla aynı koğuştalarmış. Atilla tabii hiçbir şey çaktırmamış. Bunu tanıdığını, olayları bildiğini falan. Bereket sağda solda beni harcayacaklar diye konuşuyormuş.”

“Fuat bunu tehdit etti anlaşılan. Daha doğrusu tehdit ettirdi.”

“Büyük ihtimalle komiserim. Hatta beni tek kişilik hücreye koyun, koğuştaki hayati riskim var diye müdüre çıkmış.”

“Almışlar mı bari tek kişilik hücreye?”

“Yok komiserim ne gezer; onun gibi günde kaç tanesi müdüre çıkıyordur.”

Tuğrul’un edindiği bu bilgi ilginçti. Fuat Cansay’ın tüm gözler üzerindeyken aleni bir şekilde böylesine tehditte bulunması büyük cesaretti.

Tuğrul ile konuşarak arabama doğru yürüdüğüm esnada, şeridin arkasındaki kalabalıkta üç kişi dikkatimi çekti. İkisinin giyimleri diğer mahallelilerden farklıydı. İkisi de siyah ceket, ceketin içinde siyah boğazlı kazak ve kumaş pantolon giyinmişlerdi. Tipleri ise neredeyse birbirlerinin aynısıydı. İkisi de kalın kaşlı, ikisi de sakallı... Onların birkaç metre gerisinde ise tam tersine pejmürde bir hâlde dolaşan başka birisi vardı. Sokakta yaşayan dilencileri andırıyordu.

“Kalabalığın içine baksana çaktırmadan,” dedim, “şu ikiz gibi duran adamlara.”

Tuğrul kafasını o yöne çevirmeden dikkatle baktı.

“Gördüm komiserim, ne olmuş onlara?”

“Tipleri pek hoşuma gitmedi. Bizim çocukları alıp kimlik kontrolü yapsana. Ayrıca o ikisinin arkasında duran şu diğer dilenci kılıklı herife de. Ben şubeye geçiyorum. Gelirsiniz arkamdan.”

“Anlaşıldı komiserim. Hemen şunların icabına bakıp geliyoruz.”

Arabama binerken öndeki ikisinin de bakışları benim üzerimdeydi. Sanki olaydan çok bizi izlemeye gelmişlerdi. Uzaklaşırken dikiz aynasından yeniden baktım. Olay yerinin ters yönüne dönmüşler ve beni izlemeye devam ediyorlardı. Dilenci görünümlü olansa diğerlerinden bağımsız bir hâlde arkalarında beklemeye devam ediyordu.

Kısa bir süre ilerledikten sonra arabayı durdurdum. Sağa çekip dikiz aynasından yeniden görmeye çalıştım. Üçü de görüş açımdan çıkmışlardı. Birkaç dakika sonra ise telefonumum çaldı. Arayan Tuğrul’du.

“Komiserim, bunlar bizim onlara doğru yanaştığımızı fark eder etmez topukladılar. O arkalarındaki diğeri de anında gözden kayboldu. Emre ve Yalçın’ı burada bırakıyorum. Şunları araştırırsınlar biraz.”

“Tamam Tuğrul,” diyerek karşılık verdim, “çok da uğraşmasınlar.”

Yeniden gaza bastım ve şubeye doğru devam ettim. Yol boyunca Tuğrul’un dediklerini düşündüm. Fuat Cansay gerçekten Bereket’in canına kastedebilir miydi?

Bereket Ölmez, Leyla Derin Akyaka cinayet soruşturmasının kilit noktasında yer alıyordu. Cinayetin Kerem Cansay tarafından işlendiğine dair elimizdeki tek görgü tanığı Gülnur Ashirova’yı öldürmek üzereyken bizim ekipler tarafından yakalanmış ve Fuat Cansay adına hareket ettiğini itiraf etmişti. Onun bu itirafı sayesinde Fuat, Kerem ve Ruslan tutuklanmışlardı. Mahkemeleri henüz başlamamıştı. Mahkemeden önce Bereket’in ortadan kalkması, Fuat’ın üzerindeki şüpheleri artıracaktı elbette. Ancak Fuat’ın eli kolu fena hâlde uzundu ve aleyhindeki tek tanıdığın ölümünü kesinlikle fırsata çevirebilecek güce sahipti.

Fuat’a bu fırsatı asla vermemeliydik. Şubeye gittikten sonra Esmer ile bu konuyu konuşmalı ve gerekirse Bereket’in güvenliğinin sağlanması için savcılıkla görüşme ayarlamalıydım.

Şubeye ulaşmama kısa bir mesafe kalmıştı. Son trafik lambalarında kırmızı ışıktı durdum. Birkaç saniye sonra yanımda başka bir araba durdu. Füme renginde bir Ford Mondeo. Refleks olarak bakışlarımı arabanın içine çevirdiğimdeyse şoför koltuğundaki sürücü dikkatimi çekti. Bu, az önce olay yerinde gördüğüm iki adamdan birisiydi.

Dikkatimi o tarafa verdiğimdeyse, yanındaki koltukta oturanın da diğeri olduğunu fark ettim. Birkaç saniye sonra ikisi birden bakışlarını bana çevirdiler ve ürkünç bir şekilde sırtıldılar.

4. Bölüm

Kimdi bu adamlar?

Hemen yanı başımda ne işleri vardı?

Tamamen tesadüf müydü yoksa olay yerinden beri beni takip mi etmişlerdi?

Karşımda iki pis sırtış devam ederken tabancama uzandım. Sağ elimle kabzayı sıkıca kavradım ve onlara belli etmeden yan koltuğun üzerine elimi yerleştirdim. Olası bir hareketlerinde onlardan hızlı davranmalıydım.

Bana bakarak sırtımlarının ardından yeşil ışığın yanmasını beklemeden ani bir manevra yaptılar. İki tekerleklerini kaldırıma çıkardılar ve önlerindeki aracı geçmeye çalıştılar. Bu esnada zar zor plakalarını görebildim. Plakayı unutmamak için şehir isimleriyle kodlarken saniyeler sonra gözden kayboldular.

Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte nefesimi tutup hareket ettim. Hareket ederken gözüm sürekli olarak sağ tarafıma düşen ara sokaklar ve kaldırım kenarlarındaydı. Füme renkli araca bakınıyordum. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Trafik lambalarını tamamen geçtikten sonra diyaframıma doldurduğum nefesimi boşalttım. Aynı sorular zihnimde yeniden yankılanmaya başladı.

Kimdi bu adamlar?

Beni takip mi etmişlerdi?

Emniyet binasının otoparkına giriş yaparken sorularıma bir yeni soru daha eklendi.

Bana gelen kartpostal ile bu adamların bir alakası var mıydı?

Yaklaşık yarım saat sonra ekipteki herkes odamdaydı.

Sevcan, “Komiserim, araç plakası Nesrin Acar adına kayıtlı. Üç yıl tescil kaydı yapılmış. Araç sıfır alınmış. Füme renkli Ford Mondeo. Kadın bir okulda sınıf öğretmeni,” dedi.

“Öğretmen mi?” diye şaşkınlıkla karşılık verdim.

“Evet, komiserim. Dahası da var, kadının eşi Cumhuriyet Savcısı çıktı. Savcı Koray Acar.”

Tuğrul bunu duyar duymaz, “Yok canım!” diyerek tepki gösterdi, “Kesin *çenç**tir komiserim, koca savcının ne işi olabilir böyle adamlarla! Başka bir arabanın plakasını, şasesini falan değiştirip ikiz araba yapmışlardır.”

Sevcan, “Haklısın abi, plaka kopya plaka. Plaka tanıma sistemi kayıtlarına baktık, aynı plaka aynı anda hem bizim şubeye yakın hem de Hoşdere Caddesi’nde görülmüş. Nesrin Acar’ın okulu da Hoşdere Caddesi’nde,” diyerek açıkladı.

“Marka ve renkleri de aynı, bu nasıl oluyor?” diye karşılık verdim.

Yalçın araya girerek daha önceki bir çalışmasından tecrübesini aktardı.

“Komiserim, sahte plaka yapanlar bu işin sırrını çözdüler. Şoförler Federasyonu’ndan birisine rüşvet vermişlerdir. Kendi araçlarının aynı renk ve modelinde başka bir aracın plakasını öğrenmişlerdir. Böylece trafikte çevirmeye takıldıklarında, plaka bilgisi ile araç model ve rengi uyuştugu için hiç şüphe çekmiyor. Ee, malum hiçbir polis de özel bir şüphe yoksa şase numarası kontrolü yapmıyor. Şarktayken bir bombalı araç ihbarında bana denk gelmişti bu şekilde. Marka ve model aynıydı.”

Yalçın’ın verdiği bu bilgiden sonra arkama yaslandım. Sahte plaka yapturanlar, gerçek plaka sahibinin bir savcının eşi olduğunu hiç tahmin etmemişlerdir eminim. Bu durum bizim elimizi güçlendirebilir mi diye düşünürken Emre karşılık verdi.

* (İng. *Change*) Çalınmış araçların kimliğinin değiştirilerek piyasaya sürülmesi yöntemi.

“Artık plakadan bir şey çıkaramayız abi. Sonuçta komiserimin plakayı alacağını öngörmüşlerdir. Büyük ihtimalle şimdiye dek değiştirmişlerdir; ya başka bir sahte plaka ile ya da gerçeğiyle.”

Emre haklıydı. Buna cesaret edebilenler mutlaka planlarını da yapmışlardır.

Tuğrul, “Komiserim, bu kartpostal ile bir ilişkisi olabilir mi?” diye sordu. “Önce evinize kartpostal gönderiliyor. Ertesi gün de birileri sizi göz hapsine alıyor. Resmen taciz ediyor.”

Bilmiyorum manasında kafamı salladım. Aynı şüphe bende de oluşmuştu. Ancak elimde somut bir delil yoktu.

Yalçın, “Belki de bugün cesedi bulunan kişiyle alakalıdır abi,” diye araya girdi. “Sonuçta ilk olay yerinde karşımıza çıktılar. Komiserimi de belki ilk olarak orada gördüler. Sonra da peşine takıldılar. Ya da zorla bağlantı kurmaya çalışıyor da olabilir, tamamen tesadüf de olmaz mı?”

Tuğrul, Yalçın’ın yorumuna sert çıktı.

“Olamaz kardeşim tesadüf falan. Adamların tipleri ortada. Onca kalabalık içinde komiserimin dikkatini çekti. Bizim onlara yaklaşacağımızı anlayınca anında toz oldular. Sonra da bir bakmışsın, trafikte komiserimin yanındalar. Üstelik sırtarak. Böyle bir tesadüf olamaz.”

Hemen sonra bana döndü.

“Haksız mıyım komiserim?”

“Ben de senin gibi düşünüyorum. Ama elimizde doğrudan bir bağlantı yok. Yalçın’ın dediği gibi cesedi çıkan kişiyle de ilişkili olabilir. Şimdilik bunu anlamak için çok erken.”

“Ceset demişken komiserim; bu müteahhit ile görüştük. Şubeye de gelecek ifade vermeye.”

“Var mı dişe dokunur bir şey?”

“Yok komiserim. Ama bana göre küçük bir tuhafılık var.”

“Ne gibi?”

“Şimdi bu evin mirasçıları var ya. Yurt dışında olanlar. Bu müteahhit onlar adına buradaki tüm resmî işlemleri halletmiş. İmar affı, tapu devri bilmem ne. Bayağı da uğraşmış. Sonra bunlarla inşaat için anlaşmaya varacağı esnada kardeşler kendi aralarında sorun yaşamış-

lar. İki kardeş yıktırmak istememiş. Adam onca uğraşım boşa gitmesin diye tabii ha bire bunları arayıp durmuş, ikna etmeye çalışmış. Verilecek daire sayısını bile artırmış. Ama iki kardeş Nuh demiş peygamber dememiş, inat etmişler. Hâl böyle olunca adamın elinde patlamış onca takip ettiği işlemler. Ama nasıl olduysa on gün kadar önce diğer iki kardeş de fikir değiştirmiş ve müteahhitti aramışlar. Böylece yıkıma başlamışlar. Müteahhit bendeki şans da bu kadar diyor; o kadar uğraştım şimdi de ceset çıktı diye veryansın ediyor.”

“Tuhaf olan ne peki?”

“Yani kardeşlerin bir anda fikir değiştirmesi ve müteahhide ulaşarak başlayın demeleri. Adam onca dil dökmüş olmamış ama şimdi bir anda kendiliğinden çözülmüş.”

Yalçın, “Komiserim bulunan cesette müteahhidin parmağı olabilir mi? Yani ne diye ısrarla orayı istesin ki?” diye sordu. “Çok da matah bir mahalle değil. Yani ticari açıdan çok kârlı olacağını sanmıyorum.”

Tuğrul bana fırsat tanımadan karşılık verdi.

“İyi de diyelim ki öyle. Adam ne diye kepçeyi cesedin olduğu yere daldırsın. Yıkım esnasında iki tane adamıyla gider, cesedi gizlice kaldırırsın ya da daha derine, yeni inşaatın temeline gömer. Nereden bak-san elli sene ortaya çıkmazdı. Bence müteahhidin hiçbir alakası yok. O sadece onca uğraşım boşa gitmesin diye peşinden koştu.”

Tuğrul’un savı mantıklıydı.

“Cesedin kimliği belli olunca anlayacağız neyin ne olduğunu,” diyerek konuyu toparladım. “Şimdilik bizim bir acelemiz yok. Kısım ekipleri nasıl olsa takip ediyorlar. Onlardan çıkacak sonuca göre devralıp almayacağımıza karar veririz.”

“Haklısın komiserim. O zaman biz artık Asrın konusuna eğilmeye başlasak fena olmayacak sanırım.”

Bir anda Asrın’ın konusunun açılmasını beklemiyordum. Duraksadım. Kendi oğlumdan halledilmesi gereken bir iş gibi bahsedilmesi rencide etmişti beni. Tuğrul’un kesinlikle böyle bir niyeti yoktu ancak yine de bir tuhaf olmuştum.

Sevcan, “Biz kendi aramızda biraz çalıştık aslında komiserim,” dedi, “yani bir çeşit iş bölümü gibi. Tabii siz de uygun görürseniz.”

“Neymiş bu iş bölümü?”

“Araştırmayı üç ayağa böldük komiserim. Birinci ayak Sevde ve Levent’in de tahmin edeceği araştırma ayağı. Sevde ve Levent’in arka-
larında biz iz bırakmaları ihtimaline karşı. Özellikle de Göktan üze-
rinden. Levent’e oralarda illaki para lazım olacak; yanında yeteri ka-
dar nakit götürmediyse ve önden hazırlık yapmamışsa, Türkiye’deki
parasını bir şekilde oraya aktarmaya çalışacaktır. Bu da bize iz bulma-
mızda fırsat sunabilir. İşin bu ayağını Yalçın ve Emre takip edecek.”

Gayet mantıklı bir yorumdu Sevcan’ın yaptığı... Bakış açısı ise kesinlikle doğrudu; yurt dışında bir yaşam kurmak için ciddi bir maddi güce ihtiyaç vardı. Levent şayet hazırlıksız gittiyse Türkiye’den parasını çekmeye çalışacaktı. Tabii bu süreçte abisi Göktan kilit rol oynayacaktı.

“Komiserim burada size düşen görev Göktan ile temas kurmanız; olması gerektiği gibi. Yani Levent hakkında sormanız gereken sorula-
rı soracaksınız ve o cephede her şeyi normal göstereceğiz. Böylece bir
açık vermeleri kolaylaşabilir.”

Kafamı onaylarcasına salladım. “Diğer ayaklar?”

“İkinci ayak masa başında bir araştırma süreci olacak komiserim. Onu da ben takip edeceğim; yazışmalar, sosyal medya hesaplarının takipleri, e-postaları için mahkeme kararlarının çıkması gibi. İnfaz Büro ile koordineli olacağız elbette yine.”

Karşılık vermeden yine kafamı salladım.

“Üçüncü ayaksa en gizli ayağımız olacak komiserim. Sevde ve Le-
vent kanadındaki en zayıf halka Reyhan... Sevde de Levent de illaki her şeye dikkat edecekler, ancak Reyhan’ın onlar kadar sürdürülebilir bir motivasyonu olmayacaktır diye umuyoruz. Hatta bir süre sonra onların yanında kendini fazlalık gibi bile görebilir. Biz de bu süreçte sessizce Reyhan’a odaklanacağız. Ankara’da illaki bir çevresi vardır; bir tanıdığı, iletişime geçeceği bir kişi... Bu yüzden işin bu ayağı çok önemli. Gizli ve derinden gideceğiz. Bu ayağın sorumlusu ise Semra. Semra’nın tek işi Reyhan olacak.”

Ekibimden tahmin edemeyeceğim bir performans görüyordum. Kaç gündür Asrın’a yönelik nasıl bir araştırma stratejisi belirlesem

diye düşünmüş ancak bir çıkış yolu bulamamıştım. Şimdi ise aradığım yolu ekibim çiziyordu.

Ciddiyetimi bozmadan, “Kimin planıydı bu?” diye sordum.

Tuğrul, “Övecek misin yoksa yerecek misin komiserim?” diye karşılık verdi. “Ona göre yanıtlayacağım. Övgüye layık gördüysen benim planım, yok kızacaksan Sevcan’ın planı.”

“Araştırma görevlendirmesinde senin ismin bile geçmedi Tuğrul? Sen yan gelip yatacaksın galiba...”

“Olur mu komiserim! Ben herkesin koordinesini sağlayacağım senin adına.”

“Elinize sağlık. Bence olabilecek en iyi planı yapmışsınız. Planladığınız gibi başlayalım, sürece göre yön veririz zaten.”

Sevcan, “Sağ olun komi...” diye ağzını açmıştı ki, Tuğrul pat diye yeniden araya girdi. “Ne demek komiserim. Tüm planı ben yaptım, içiniz rahat olsun.”

Tuğrul’un şakacılığı diğerlerinin gülüşmesine ve kendi aralarında söylenmelerine neden oldu. Tuğrul bu esnada masama doğru kafasını yaklaştırdı ve kısık sesle, “Komiserim, Esmer Başkomiserimin haberi var mı son olaydan?” diye fısıldadı.

“Henüz anlatmadım, anlatır mıyım bilmiyorum da. Panikleyebilir.”

Yanıtımı henüz bitirmiştım ki odamın kapısı açıldı. Kapının aralığından görünen Esmer’di.

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş...”

Esmer, Tuğrul’un cümlesinden sonra hafifçe gülümsedi. “Toplantı yapıyorsanız sonra uğrayayım.”

“Hayır, bitti zaten, gelsene içeri.”

Tuğrul’un karşısındaki sandalyede oturan Yalçın hemen yerinden kalktı ve Esmer’e yer verdi.

Sevcan, “Biz çıkalım isterseniz komiserim,” diye seslendi.

Sevcan’a yanıt Esmer’den geldi. “Bence kalın. Şimdi vereceğim haberi siz de duysanız güzel olur.”

Bunun üzerine tüm bakışlar bir anda Esmer’e çevrildi. Odayı derin bir sessizlik kapladı.

“Az önce Narkotik Şube’den aradılar. Bir yere baskın düzenlemişler, yüksek miktarda uyuşturucu yakalanmış.”

Odadaki sessizlik devam ediyordu. Hepimizin içinden geçenler aynıydı. Narkotik operasyonunun bizimle ne alakası vardı?

“Operasyon bir ihbarla başlamış. Dört kişi yakalanmış; liderlerini ele vermemişler, suçu üstlenmişler. Ancak bizimkilerin dediklerine göre malların gerçek sahibi Ruslan’mış; yani Fuat Cansay...”

5. Bölüm

“Vay be, bu çok iyi haber, başkomiserim!”

Esmer’in getirdiği haberi coşkuyla karşılamıştı bizim ekip... Operasyon doğrudan Fuat Cansay’a yapılmamış, onunla ilinti kurulmamıştı. Ancak onun adamlarına yapılması bile heyecan duymak için yeterliydi.

Tuğrul ilk tepkisinden sonra bana döndü.

“Bu senin sayende komiserim...”

“Benle ne alakası varmış Tuğrul?”

“Komiserim, bu adam dokunulmazdı âdeta. Ama ilk darbeyi sen indirdin. Herkes dokunulabilir olduğunu gördü. Psikolojik üstünlük meselesi.”

Tuğrul’un baktığı açı yanlış sayılmazdı. Fuat’ın itibarı sarsılmıştı. Hapiste kaldığı günler arttıkça daha da sarsılacaktı. Ama en nihayetinde sadece maşalar yakalanmıştı, maşayı tutan o el sorumlu tutulmamıştı.

Esmer, “Bana garip geldi açıkçası bu operasyon,” dedi. “Yıllarca adama kimse karışmamış. Şimdi tonlarca mal yakalanıyor. Üstelik zula olarak kullandıkları depoda. Yol üzerinde ya da sevkiyat hâlinde bile değilken. Sadece bir ihbarla.”

Esmer her zaman olduğu gibi şüpheliydi.

“Neresi tuhaf ki? Belki de bizimkilerin işidir. Narkotiğin muhbirleri vardır, içeriden haber almışlardır, muhbiri ele vermemek için ihbar süsü vermişlerdir. Her zaman böyle olmuyor mu?”

“Muhbir işi olsaydı bizimkiler söylerdi bana. Haber veren kişi devrem, aramız da iyidir. Benden bunu saklamazdı. Sadece bir ihbar ve yakalanan mallar var ortada.”

Tuğrul, “Aman ha ihbar ha muhbir, ne fark eder komiserim?” diye araya girdi. “Sonuçta Fuat’a sağlam bir darbe daha inmiş. Sevinmemiz gereken nokta belli.”

Kısa bir süre daha narkotik operasyonunun detayları hakkında konuştuk. Esmer, az önce yaşadığım olaydan habersizdi. Söyleyip söylememe konusunda ise arada kalmıştım. Daha dün kartpostal mevzusundan dolayı onda kalmamı isteyen Esmer, bunu öğrenince peşime koruma bile takmaya girişirdi. Ancak saklayarak da elde edeceğim bir şey yoktu. Sonradan öğrendiğinde kızabilirdi.

Bizim ekip kalkmak için ayaklandığında Esmer de ayaklandı. “Ben gideyim. Mesai bitiminde görüşürüz.”

“Acil bir işin yoksa kalsana biraz daha,” dedim, “senle konuşmak istediğim bir konu var.”

Bunu duyan Tuğrul, “Bence de kalın başkomiserim,” diyerek bana laf attıktan sonra odadan çıktı.

Esmer önümdeki misafir koltuklarından birine kuruldu. Üzerinde mavi bir gömlek vardı. Kollarını her zamanki gibi dirseklerine kadar sıvamıştı. Kahverengi gözlerini bana dikerek *anlat* dercesine bekliyordu.

“Sana bir şey anlatacağım ancak tepkisel yaklaşmanı istemiyorum.”
Tedirgin olmuştu.

“Ne oldu? Kartpostallardan bir tane daha mı geldi yoksa?”

“Hayır,” diye yanıtladım.

Yaşadıklarımı anlattım.

“Nasıl yani? Olay yerinde gördüğün iki adam ta burada, emniyetin yakınlarında yeniden mi karşına çıktılar?”

“Evet.”

“Peki diğer dilenci kılıklı olan?”

“Hayır, onu bir daha görmedim.”

Esmer bir anda köpürmüştü.

“Olan apaçık ortada, İnci. Önce kartpostal ile sonra da bu şekilde tehdit. Ve sen hâlen tedbir almamız konusunda direniyorsun!”

“Direnmiyorum Esmer. Diyelim ki öyle, diyelim ki tehdit ikisi de. Adı üzerinde, tehdit. Kolay kolay kimse bir şey yapamaz.”

“Adamlar trafikte dibine kadar sokuluyorlar, ne demek bir şey yapamazlar? Ya arkandan gelip sana bir zarar vermeye kalksalar! Ayrıca kim olduklarını, amaçlarını bile bilmiyoruz henüz.”

“İşte mesele de bu zaten, Esmer. Kim oldukları belli değil, amaçları belli değil. Biz tehdit olarak yorumluyoruz sadece, henüz ortada olan bir şey yok. Bu yüzden yapamazlar diyorum.”

Ne kadar uğraşsam da Esmer’i sakinleştirmeye yetmeyecekti.

Gömleğinin kollarını birer kez daha katladı. Masamın üzerindeki sigara paketine uzanıp bir sigara yaktı. Derin bir nefes çektikten sonra kaşlarını çatarak devam etti.

“Adli emanet peki, kartpostalların çalınmasıyla ilgili başka bir şey bulabildiniz mi?” diye devam etti.

“Henüz sadece çalındığının bilgisi var. Elimizde başka bir bilgi yok. Malum, adliyedekiler de konuyu gündeme getirtmek istemiyorlar.”

Bunun üzerine Esmer sigarasından bir nefes daha aldı.

“Tamam o zaman. Ben araştırırım; olmadı Organize Şube’ye sorarım, illaki soruşturmasını onlardan birisi yürütüyordur.”

Nedense Esmer’in bir anda tüm konulara el atmaya çalışması hoşuma gitmemişti. Sanki ona bırakırsam tüm soruşturmalar elimden kayıp gidecek gibiydi. Ayrıca şimdilik kartpostal konusunun emniyetteki başka birimlerde konuşulmasını istemiyordum. Zaten Ankara Emniyeti beni yeterince konuşmuştu ve hâlen konuşuyorlardı.

“Dur, sen karışma. Ben halledeceğim o kısmı da.”

“Nasıl halledeceksin? Özel ilişkin olmadan kimseden bu olayın detaylarını alamazsın.”

“Belki vardır benim de özel ilişkilerim,” diyerek tersledim. “Nereden biliyorsun?”

Bu esnada aklıma bir fikir geldi...

Neden olmasın?

“Hatta şimdi tam da bu konuyu araştırmaya gidecektim. Sonra görüşürüz,” dedim ve birden ayaklandım. Esmer, bu net tutumum karşısında ayak diremedi. “Pekâlâ,” diyerek ayağa kalktı, “dediğin gibi, sonra görüşürüz.”

Esmer çıktıktan sonra Sevcan'ın hazırladığı raporların dosyasını açtım. Sahte plakanın detaylarının yer aldığı sayfayı kontrol ettim. Plaka sahibinin eşi olan savcının bilgilerini not aldım. Savcı Koray Acar. Sıhhiye'deki adliye binasında görev yapıyordu.

Adliyeye girdikten sonra kalemlerden savcının odasının yerini öğrendim. Odaya vardığımda kapısı açıktı. Savcı önündeki dosyaları okuyor, yanı başındaki bir kâtip de imzayı bekliyordu.

Kapıyı tıklattıktan sonra, "Komiser Devin Taşan, Asayiş Şube, müsait miydiniz acaba savcım?" diye seslendim.

Savcı Koray Acar kafasını kaldırdı. Beni önce süzdü. "Tabii, buyurun komiserim," diyerek masasının önündeki misafir koltuklarını işaret etti. Hemen ardından imza faslını tamamladı ve yeniden bana döndü.

"İsminiz tanıdık geldi, daha önce birlikte çalışmış mıydık?"

Sanırım ünüm sadece emniyet değil, adliye koridorlarında da duyulmuştu.

"Hayır savcım, yeni görüşüyoruz."

Savcının, "Nasıl yardımcı olabilirim?" sorusunun ardından yaşadığım olayı özetledim. Tabii biraz değiştirerek. Arabanın içindeki şahısları olay yerinde görmemi ve şüphelendiğim için araç plakalarını aldığımı anlattım. Sonrasında da plakanın eşine ait plaka ile ikiz olduğunu söyledim.

Savcı Koray Acar, tam da beklediğim gibi tepki gösterdi. "Şerefsizler, bula bula bizim plakayı mı bulmuşlar!"

"Maalesef savcım. Ben de size bilgi vermek istedim. Ne olur ne olmaz, plaka değiştirseniz iyi olur."

"Hemen yarın başvuru yaparız. Ayrıca bu kişilerle alakalı bilgi edinirseniz bana da haber verin lütfen. Ne gerekiyorsa ben yapmak istiyorum."

Savcıya bu bilgiyi vermemin ardından konuşmamız normal bir sohbeta dönüştü. Esasında istediğim de buydu. Geçmişteki işlerimizden, ortak tanıdıklarımızdan derken konu zaten bizim olaya geldi. Asrın'ın kaçırılması mevzusu açılınca, "Tamam, şimdi hatırladım sizi," dedi, "isminiz buralarda çok geçmişti. Ayrıca çok geçmiş olsun."

“Tabii bu şekilde hatırlanmak biraz üzücü...” diyerek devam ettim, “Sizde çocuk var mıydı savcım?”

Çocuklarla ilgili de kısa bir muhabbetin ardından iletişimimiz beklediğim yere gelmişti. Artık istediğim noktaya yaklaşabilirdim.

“Savcım, size görev dışında ama benim için önemli bir şey sorabilir miyim?”

Gayet içtenlikle karşılık verdi. “Tabii, lütfen.”

“Sanırım yakın zamanda adli emanetten bir hırsızlık olayı yaşanmış. Bir kâtip altın falan çalmış diye duydum.”

“Sorma... Koca adliyede olmayacak bir şey olmuş. Ben de duyunca çok şaşırdım.”

“Ben konunun detaylarını merak ediyorum savcım. Malum biraz da gizli tutuluyor. Kim çalmış, ne zaman planlamış, dışarıdan ona yardımcı olan birileri var mı?”

Savcı bu kez şüpheyile baktı bana.

“Neden merak ediyorsunuz?”

Bu kez kartları açık açık oynamanın zamanı gelmişti. Aynı çalınan diğer çuvaldaki emanetlerin, benim yürüttüğüm önceki soruşturmaya ait olduğunu ve kartpostal detaylarını anlattım. En sonunda da hâlen kayıp olan Asrın’ı bulabilmem konusunda belki ipucu çıkabileceğinin altını çizdim.

Beni dikkatle dinledikten sonra, “Haklısın,” dedi, “ilginç bir tesadüf olmuş. Ama Başsavcılık bu konuda titiz, söylememe gerek yok sanırım.”

“Benden kimseye laf çıkmayacağına emin olabilirsiniz sayın savcım,” diyerek pekiştirdim.

Bunun üzerine savcı anlatmaya başladı.

“Ben de çok kapsamlı bilmiyorum ama kulağıma bazı şeyler çalındı. Aslında hırsızlığı yapan kâtipten kimse böyle bir şey beklemiyormuş; gayet dürüst ve ahlaklı birisi olarak bilmiyormuş. İşin tuhaf yanı şimdiye kadar çok daha değerli eşyalar elinden geçmiş; maddi karşılığı bu çaldıklarının belki on katı. Ama onlara tenezzül etmeyip şimdi yapması ilginç. Kimseye söylemediği bir borcu ya da başka bir sıkıntısı olabilir diye düşünüyor herkes. Zaten işi hallettikten hemen

sonra yurt dışına çıkmış. Büyük ihtimalle altınları aynı gün Ankara'da birilerine satıp nakit paraya çevirdi bile çoktan. Senin kartpostallara gelince; ne alakası var hiçbir yorum yapamıyorum. Büyük ihtimalle çuvalları karıştırmış olabilir.”

Altın çalmak için plan yapan birisinin çuvalları karıştırması hiç aklıma yatmıyordu. Hele de o çuvallardaki kartpostallardan birisinin evime ulaşması...

“Bilgileri var mı sizde savcım?”

“İsmi var. Atıf. Atıf Severcan. Gerisini sen bulursun zaten.”

Kâtibin ismini hemen not aldım. Savcının bildikleri de bu kadardı.

Yardımları için teşekkürlerimi sunduktan sonra müsaade istedim. Savcı Koray Acar centilmence ayağa kalktı ve kapıya kadar bana eşlik etti. Uğurlama esnasında yaptığı son yorumları ise kafamı daha çok allak bullak etti.

“Bana göre bu iş öyle basit bir kâtip olayı olamaz. Arkasında birileri vardır muhakkak. Daha organize, daha güçlü birileri. Eğer araştırırsan, bunları hesaba katmanı tavsiye ederim.”

6. Bölüm

Savcı Koray Acar'ın yanından ayrıldıktan sonra daha koridorda yürürken çantamdan telefonumu çıkarttım. Stiletto topuklarımın tiz takırtısı karanlık koridorlara çarpıp boşluğa yayılıyordu. Ses, havayı ince ince geriyordu.

Sevcan'ı aradım.

“Sevcan, not al. Atıf Severcan. Adliyede zabıt kâtibi. Hemen araştırmaya başla, ev adresi, ailesi, ne varsa bana bildir.”

“Anlaşıldı komiserim.”

Adliye binasından çıkıp otoparka geldiğimde Sevcan'dan dönüş geldi.

“Komiserim, otuz iki yaşında, bekâr. Çankırı nüfusuna kayıtlı. İkamet kayıtlarına göre anne ve babası ile yaşıyor. Dikmen'de. Sekiz yıldır Ankara Adliyesi'nde zabıt kâtibi olarak görevli. Öncesinde de çeşitli işlerde çalışmış, en uzun kaydı bir sigorta firmasında.”

“Tamam. Şubede kimler var?”

“Tuğrul abi ile Yalçın çıktılar komiserim. Bir görüşmeleri mi ne varmış. Emre, Semra ve ben varım şubede.”

“Semra ve Emre'ye söyle çıksınlar. Onları almaya geliyorum. Atıf Severcan'ın açık adresini de bana mesajla yolla.”

Arabama bindim ve “Bir de biz bakalım şu Atıf'a,” diye mırıldanarak çalıştırdım. Kısa bir süre sonra Semra ve Emre'yi alıp Dikmen'e doğru yol aldım.

Atıf Severcan, Dikmen'in sıradan, üç katlı, eski bir apartmanında yaşıyordu. Çevrede yaptığımız ufak çaplı tahkikatta herkes tarafından sevilen, saygılı birisi olarak tanınıyordu. Henüz onu tanıyan komşularının ve esnafın Atıf'ın yediği halıtan haberleri yoktu.

Gerekli ön araştırmayı yaptıktan sonra yaşadığı apartmana girdik. Semra, “Ailesi ile mi görüşeceğiz komiserim?” diye sordu.

“Evet... Ağızlarını arayalım bakalım. Pek bilgi alabileceğimizi sanmıyorum ama...”

Emre önümüzden çıkarak adamın dairesini buldu. Biz merdivenleri bitirirken zile bastı. Kapıyı başında ince bir tülbent olan yaşlı bir kadın açtı. “Buyurun evladım?”

Semra, “Teyzecim, Atıf’ın evi burası değil mi? Atıf Severcan?” diye sordu.

Kadıncağız bunu duyar duymaz, “Polissiniz sanırım,” dedi, “evet, burası. Buyurun içeri girin.” Yüzünde beliren üzgün ifade sahiciydi. Belli ki onlar da çocuklarından böyle bir hırsızlık beklemiyorlardı.

Salona girdiğimizde bu kez de babasıyla karşılaştık. O da polis olduğumuzu hemen anlamıştı. Saygıyla bize oturmamız için kanepeleri gösterdi. Biz oturana kadar ayakta bekledi.

Anne ve babasının da oturmalarının ardından oyalanmadan konuya girdim.

“Amcacım, neden geldiğimizi biliyorsunuz değil mi?”

“Maalesef evladım. Hâlen şaşkınsınız. Atıf böyle bir şeyi nasıl yapar...”

Emre, “Bizden başka polisler de geldi mi?” diye sordu.

“Geldiler, geldiler. Evde arama yaptılar, her tarafı darmaduman ettiler. Toparlayana kadar canımız çıktı.”

Atıf’ın ailesinin yaşadıkları üzücüydü. Hiçbir anne ve baba, çocuklarının bu duruma düşmesini ve çocukları yüzünden evine polis gelmesini istemezdi. Ama yapacak bir şey yoktu, hayattaki kararlarımız en çok bizi sevenleri etkiliyordu nasıl olsa. Belki de bizden bile fazla...

“Diğer arkadaşlar sormuşlardır illaki ama; sizin olayla ilgili bir bilginiz var mı? Atıf size hiç farklı şeyler anlattı mı?”

Babası, “Yok evladım, nereden haberimiz olsun? İlk gece eve gelmedi. Telefonu da kapalıydı. Meraklandık. Ertesi gün de zaten polisler gelince olan biteni öğrendik,” dedi.

Semra, “Harcama alışkanlığı nasıldı?” diye sordu, “Yani maaşını nerelere harcardı? Kötü alışkanlıkları falan?”

Bu soruya yanıt annesinden geldi. Bir anne şefkatiyle...

“Yok, hiçbir kötü alışkanlığı yoktu yavrumun. İşinden evine, evinden işine. Arkadaş çevresi de pek yoktu açıkçası, ekseri bizim yeğenlerle vakit geçirirdi. Hepsi de işinde gücünde çocuklar. Birisi bankacı, birisi bakanlıkta memur, birisi spor salonu işletiyor. Zaten genelde onun salonunda toplaşırlardı. Harcamaları da sıradandı. Yani, biz çocuğun başına kaldık, bir emekli maaşıyla. Maaşının çoğunu da bize harcardı. Zaten dert ediyordum bizim yüzümüzden evlenmiyor bu çocuk diye...”

Kadının anlattıklarına göre hiçbir tuhaflık yoktu. Gayet olağan bir hayat yaşayan, kendi hâlinde birisiydi Atıf... Böyle bir çılgınlığa nasıl girişmişti ki?

Bu kez Emre, “Peki çevresinde hiç kötü birileri oldu mu? Siz hissettiniz mi? Belki onu yönlendiren, ne bileyim etkileyen?” diye sordu.

Babasının bu soruya verdiği yanıtta hayli ilginçti.

“Hanımın da dediği gibi çok arkadaşı yoktu Atıf’ın. Ama bundan bir sene, belki bir buçuk sene evvel kapıya iki kişi dayandı. Gündüz vakti, biz Atıf’ın arkadaşıyız, hâl hatır sormaya geldik diye. Biz de şaşırdık, gündüz vakti Atıf’ın işte olduğunu bilmiyorlar mı diye. Görünüşleri de ne bileyim, pek tekin birilerine benzemiyorlardı. Mecburen içeri buyur ettik, on dakika oturdular, Atıf’a selam söyleyin deyip gittiler. Akşam Atıf geldiğinde anlatınca, beti benzi attı çocuğun. Nasıl birileriydi, ne dediler diye panikleyerek sordu. Ben işkillendim, acaba tefeciden falan borç aldı da onlar mı kapıya dayandı diye ama Atıf hiç anlatmadı. Sadece sorun yok, hallettim dedi. Bir daha da yanaşmadılar. Öyle olunca biz de üzerine gitmedik.”

Tefeci... Görünen tabloya göre gelenler tam olarak tefecilerdi. Muhtemelen Atıf’a gözdağı vermek için sıradan bir ziyarette bulunmuşlardı. Demek ki Atıf’ın devlet memuru olmasına rağmen tefecilere düşebilecek kadar yediği naneler vardı. Acaba neler dönmüştü?

Bu son bilgiden sonra Emre ve Semra ile göz göze geldik. Onlar da benimle aynı şeyleri düşünüyorlardı. Göz kırparak onları onayladım. Bunun ardından Semra, “Bilgisayarı var mıydı?” diye sordu.

Annesi, “Vardı, polisler aldılar kızım,” diye yanıtladı.

Emre, “Kız arkadaşı ya da sevgilisi var mıydı teyzecim?” diye başka bir soruyla devam etti.

“Yoktu. Ben sık sık ağzını arardım ama varsa da hiç renk vermezdi.”

Atıf hakkında ailesinden alabileceğimiz bilgiler bu kadardı. Esasında almamız gereken ana bilgiyi de almıştık. Savcı Koray Acar’ın altını çizdiği gibi, Atıf’ın bu işi tek başına yapmama ihtimali güçlenmişti. Geçmişte tefecilerle iş tuttuğunu hesaba katınca, onu bu belaya sürükleyecek birilerinin varlığı bence artık kesindi...

“Tamam, biz çıkalım artık. Amcacım, sen bu kuzenlerinin isimlerini ve biliyorsan adreslerini verir misin bizim arkadaş’a,” diyerek Emre’yi işaret ettim, “özellikle de şu spor salonunkini.”

“Tabii evladım, biliyorum hepsini de.”

Semra ile ben çıkarken Emre ajandasına adresleri not alıyordu. Apartmandan çıkmamızın ardından, “Komiserim, pis kokuları aldınız siz de değil mi?” diye sordu.

“Almaz mıyım...” diye mırıldanarak soğuk hava yüzüme vururken bir sigara yaktım.

“Bence bu Atıf’ı kullandılar. Artık ne halt yediyse mecbur bırakıldılar. Ya da üç beş kuruş avucuna sıkıştırıp yurt dışına yolladılar. Asıl adamlar başka.”

Biz Semra ile apartman çıkışında konuşurken Emre indi. “Adresleri aldım komiserim,” dedi, “spor salonu da yakınmış. Hemen birkaç dakikalık yürüme mesafesinde.”

“Madem öyle, bakalım şu salona,” diye karşılık verdim.

Emre’nin yönlendirmesiyle spor salonunu bulduk. Bir apartmanın bodrum katına kurulmuştu. Girişi apartmandan bağımsızdı. Pek de iç acıcı bir yere benzemiyordu. Merdivenleri inip içeriye girdiğimizde yoğun bir ter ve küf kokusu burnuma vurdu.

“Böyle leş gibi yerlerde nasıl spor yapıyorlar...” diye söylenerek devam ettim. İçerisi pek kalabalık değildi. Bir spor hocası bizi görünce, “Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?” diye önümüze çıktı.

Emre, “Selim Severcan sen misin?” diye sordu.

“Hayır, Selim abi içeride,” diyerek çaprazımıza düşen, alüminyum doğramalarla bölünmüş yazıhaneyi gösterdi. Bunun üzerine Emre doğrudan oraya yöneldi. Kapıyı araladı ve bizim gelmemizi bekledi.

“Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?”

Emre, “Selim Severcan sensin sanırım. Polisiz, sana birkaç soru soracağız,” dedi.

Selim kırklı yaşlarda görünüyordu. Pazılarını ve göğüs kaslarını göstermek için giydiği atletin boşluklarından dövmeler taşıyordu. Polis olduğumuzu öğrenince panikler gibi oldu. Bakışlarıysa hiç güven vermiyordu. “Tabii, tabii buyurun komiserim.”

Hep böyledir, ne zaman ki birileri polis olduğunu öğrenince henüz bilmeden rütbeyle hitap ederse, kesin altından bir pislik çıkar. Selim, daha ilk saniyeden ikide iki yapmıştı benim için...

Oturur oturmaz lafı uzatmadan sorularıma başladım.

“Atıf. Atıf’ı ne kadar tanıyorsun?”

“Amcamın oğlu. Bir insan amca oğlunu ne kadar tanırsa o kadar tanıyorum.”

“Yaptığı hırsızlıktan haberin var mı?”

“Evet, duydum. Çok üzüldüm. Hiç yakıştıramadım Atıf’a.”

Hayret, daha ilk dakikadan harcamıştı kuzenini. İnsan ben öyle bir şey yaptığına inanmıyorum falan der; hemen hırsızlığını kabul lenmişti. Üçte üç.

“Ne yani, sen onun hırsız olduğunu mu düşünüyorsun?”

Soruları ters ters sormam bizimkilerin dikkatinden kaçmamıştı. Onlar da bakışlarını sertleştirmişler ve Selim’e bakışlarıyla baskı kurmaya başlamışlardı.

“Yani hırsız olduğunu, daha doğrusu olabileceğini hiç düşünmedim elbette. Ama amcam arayıp da böyle böyle olmuş deyince, ne bileyim. Yoksa Atıf yapmamış mı?”

“Sen gittin mi amcana geçmiş olsun ziyaretine?”

“Yok, fırsatım olmadı hiç.”

Yürüyerek üç dakika bile sürmeyecek mesafeyi gitmeye fırsatı olmamıştı. Üstelik salon boş sayılabilecekken ve görevli bir antrenör de içeride bulunurken... Dörtte dört.

Ben sorularıma es verince bu kez Emre devraldı. Aynı tınıda, aynı sorgulamalarla...

“Sana hiç böyle bir plan yaptığından bahsetti mi Atıf?”

“Hayır, neden bahsetsin ki?”

“Sonuçta amcasının oğlusun, görüştüğü nadir kişilerdensin.”

“Yok, bana hiç anlatmazdı öyle şeyler.”

Selim giderek panikliyordu. İçeri girdiğimizde gayet kendinden emin duruşu olan kaslı adam bir anda güneş görmüş buz gibi erimeye başlamıştı sanki...

“Geçen sene Atıf’ın kapısına mafyalar dayanmış. Hadi bunu da bilmiyorum de!”

Emre’nin bu son sorusu Selim’i sarsmaya yetmişti.

“Yani... Evet, onu anlattı. O olayı biliyorum.”

“Neymiş o olay, bize de anlat bakayım.”

“Atıf bankadan kredi çekmiş, krediyi ödeyemeyince eve haciz gelir korkusuyla tefecilere bulaşmış. Onlara olan borcunu geciktirince de adamlar tehdit etmek için amcamlara gitmişler. Çok korkmuştu Atıf. Sonra ödedi onlara borcunu.”

“Kimmiş o tefeci?”

“Bilmiyorum. Kim olduğunu bize söylemedi.”

“Kredi çekmek zorunda kalacak kadar nereye para harcamış Atıf?” diye tekrar devraldım, “illaki bunu da biliyorsundur...”

Bu sorumdan sonra kafasını önüne eğdi. Sanki bir suçlu gibi...

“Biraz da ben sebep oldum galiba ona. Foreks. Bir firmadan foreks yapıyordum, üç beş kazandım, Atıf’a sen de gir dedim. Atıf da elindekini avucundakini yatırdı, ilk başlarda kazandı. Sonra kaybetmeye başladı. Sonra da risk aldı ve kredi çekerek oynadı.”

Atıf’ın haltları dökülmeye başlamıştı.

“Peki sonra, yani tefecilere olan borcunu nasıl kapattı?”

Bu sorumdan sonra irkildi. Tam bir savunma refleksiyle...

“Onu, onu inanın bilmiyorum. Ben de çok sordum ama söylemedi, bir arkadaştan destek aldım, hallettim deyip geçiştirdi hep.”

Selim’den de alacağımızı almıştık. Son söylediği cümlelerde de herhangi bir yalan hissetmemiştim. Atıf’ın asıl açığını bulacağımız yer işte tam orasıydı; tefeciye borcunu ödediği aşamaydı...

“Bak, Atıf’ın bu olayı çok sıkıntılı. Yani normal bir hırsızlık değil, sen de biliyorsun. Olur da Atıf seni arar, bir şekilde ulaşırsa bize haber vereceksin. Yoksa suç ortaklığı yapmış olursun, senin peşine düşeriz.”

Selim’e son sıkıştırmamı da yaptıktan sonra salondan çıktık. Rutubetli ortamdan çıkınca ciğerlerimi temiz havayla doldurdum.

Emre, “Bu Selim sağlam pabuç değil; ben bunun başka zaman kapsamlı bir tahkikatını yapayım isterseniz komiserim,” dedi.

“Olabilir. Benim de gözüm tutmadı. Atıf’a götürebilir bizi,” diye karşılık verdim.

“Anlaşıldı komiserim, Tuğrul abiye de söylerim, birlikte yaparız.”

Bu esnada telefonum çaldı. “Al, Tuğrul abin arıyor, ben söylerim şimdi,” dedikten sonra telefonu yanıtladım.

“Komiserim, müsait misin? Sana bir haberim var.”

“Söyle Tuğrul, müsaitim.”

“Bu sana gelen kartpostal vardı ya, Mustafa’nın kartpostalı.”

“Evet.”

“Aynısından posta yoluyla Mustafa’ya da gitmiş. Cezaevine. Üstelik arkasında aynı mesajla: *Oyun yeni başlıyor...*”

Düzenleme

Ny.ozlem

7. Bölüm

İşte günün en şaşırtıcı haberi...

Bana gelen kartpostalın aynısından Mustafa'ya da...

Aynı mesajla...

Mustafa'nın eski kartpostalları yeniden Mustafa'ya...

Aynı mesajla...

"Komiserim, duydun mu ne dediğimi?"

"Duydum Tuğrul; şubeye geçiyorum, orada görüşelim."

"Anlaşıldı komiserim."

O andan itibaren üzerime bir sessizlik çökmüştü. Yanımdaki Emre ve Semra bu durumu fark etmişlerdi. Yolda ilerlerken Semra dayanamayarak, "Komiserim, Tuğrul abiden kötü bir haber mi aldınız?" diye sordu.

"Yok. Yani kötü değil, ilginç sadece."

"Bir anda yüzünüzün rengi değişti de meraklandım."

"Şimdi şubeye gidince anlıyoruz..."

Odama girdikten sonra bir süre yalnız kalmak istedim. Bana gelen mesajın aynısının Mustafa'ya da gitmesini düşündüm. İkimizi birden ilgilendiren bir mesaj...

Oyun yeni başlıyor...

İki gündür üzerimde taşıdığım soğukkanlılığımı yitirmek üzereydim.

Neden aynısından Mustafa'ya da gitmişti?

Tuğrul kapımı tıklatana kadar karşımdaki duvara bakışlarımı sabitleyerek aynı şeyi düşünüyordum.

"Komiserim, girebilir miyim?"

“Gel Tuğrul...”

Elindeki A4 kâğıdını iki ucundan özenle tutuyordu. Sandalyeye oturmadan önce kâğıdı bana uzattı.

“Mustafa’ya giden kartpostalın fotokopisi komiserim. Ön ve arka yüzü alt alta.”

Kâğıda henüz uzanmadan, “Nasıl ulaştın buna?” diye sordum.

“Eh, az çok çevremiz oldu bizim de komiserim içeriden. Gardiyanlar üzerinden haberim oldu. Mustafa bana haber verilmesi için bastırmış epey. Sağ olsunlar haber ettiler. Ben de gidip bir fotokopisini aldım.”

Kâğıdı elime aldım ve doğrudan arka sayfasının görüntüsüne baktım. El yazısına... Ardından bendeki kartpostalı çekmecedan çıkardım ve yanına bıraktım.

Aynı el yazısı...

Kıvrımlar, çizgiler...

Aynı özenle ve estetikle, aynı kalemle...

“Komiserim, zarfın da fotokopisini alacaktım ama onu vermediler. Ancak gönderen kısmındaki bilgileri aldım.”

“Kimmiş?”

“Bahtiyar Akarcalı.”

Bu ismi ilk defa duyuyordum.

“Hiç tanıdık gelmedi.”

“Yani uydurma bir isimdir elbette komiserim. Gönderici adresinin de doğru olacağını sanmıyorum. Çamlıdere’den bir mahalle ismi yazılmış, internetten baktım az önce, otoban kenarında genelde fabrika depolarının bulunduğu bir mevki görünüyor. Cezaevine gönderilen mektuplar öncelikle cezaevi yönetimi tarafından okunduğu için mecburen isim ve adres yazmışlardır bence, sıradan bir mektup gibi görünmesi için.”

Tuğrul haklıydı. İsim ve adres bilgileri kesinlikle uydurma çıkacaktı.

Derin bir nefes alıp iki mesajı yan yana getirdim. Bu esnada şüpheli yanımdan yeniden devreye girdi.

“Tuğrul, bu Mustafa’nın işi olmasın...”

“Komiserim, amma da yaptın ha. Adam cezaevindeyken kendine mi mektup yollayacak; nasıl yapacak? Diyelim ki dışarıdan birilerine yaptırdı, ne diye hem sana hem de kendine göndertsin ki?”

“Asrın olayında, motosikleti bulduğumuz depoya gizlice bu kartpostallardan yerleştirmişti ama... Kendi bıraktıkları ile paralel görünmesi için. Şimdi de aynısını yapıyor olabilir. Hem bana hem de kendine aynı mesajla gönderterek...”

Tuğrul’un da kafası karışmıştı. Kısa bir süre elini çenesine götürerek düşündü. Belki de benim Mustafa’ya karşı olan ön yargımı nasıl kırabileceğini planlıyordu.

“Yok komiserim, ben hâlen Mustafa olduğunu sanmıyorum. Ayrıca malum bugün yaşadıklarımız da ortada, peşine takılan iki adam... Bence kesinlikle onlarla alakalı. Hatta gör bak hepsinin arkasından Fuat Cansay çıkacak yine...”

“Sen de Fuat’a benden fazla taktın ha...”

“Takma değil komiserim, elimizdeki en güçlü aday o. Eli kolu uzun. Tamam, şimdilerde pek kimse desteklemiyor gibi görünüyor olabilir ama menfaatçilerin dünyası bu komiserim. Açıkta yapmasalar bile el altından Fuat’ı desteklerler komiserim. Bu nedenle ben hâlen pek güç kaybettiğini düşünmüyorum. Gör bak, adli emanetten kartpostalların çalınmasının da arkasından o çıkacak, komiserim.”

“Bir daha ‘komiserim’ dersen seni camdan aşağı atacağım.”

“Demem, komiserim.” Sırıtiyordu. En gergin ortamları bile yumuşatmayı başaran biriydi Tuğrul. Böyle bir anda yanımda olduğu için şanslıydım.

Tuğrul’un bu işaretinden sonra Fuat’ı düşündüm. Asrın ve diğer kayıp çocukları bulmaya çalıştığımız dönemde mecburen Fuat ile görüşmüştüm. Güya benden şikâyetlerini çektikleri için annemin zoruyla teşekkür etmeye gitmiştim. O görüşmede kayıp çocuklar soruşturmasında kimsenin bilmediği detayların konusunu açmıştı. Kartpostalların da... Bu nedenle Fuat’ın bana kartpostallar üzerinden mesaj yollaması hiç de uzak bir ihtimal değildi.

“Pek dillendirmiyorum ama ben de aynı kanıdayım aslında Tuğrul. Sadece Fuat dışındaki ihtimalleri de göz ardı etmemek için Mustafa ya da bir başkasından da şüpheleniyorum.”

Yaptığım açıklama Tuğrul'u gülümsetmişti. Yüzündeki tebessümün ardından veryansın etmeye de çekinmedi.

“Dönüp dolaşıp Mustafa'yı suçluyorsun komiserim, başka suçladığın kimse yok ki...”

Belki de haklıydı Tuğrul... Mustafa'ya karşı içimden bir türlü atamadığım öfkem değerlendirmelerimi de etkisi altına alıyordu. Belki de her fırsatta içten içe Mustafa'ya yükleniyordum.

“Komiserim, girebilir miyim?”

Kapıdan görünen Sevcan'dı.

“Gel Sevcan.”

“Komiserim, Tuğrul abinin verdiği ismi araştırdım. Bahtiyar Akarcalı. Ankara'da üç kişi görünüyor. İkiisi yıllar önce vefat etmiş yaşlı kişiler. Hayatta olan bir kişi var bu isimle. Çamlıdere ile alakası yok ama farklı bilgiler var hakkında.”

Benden önce Tuğrul atıldı. “Ne gibi bilgiler Sevcan?”

“Geçmişte çok sayıda suç kaydı olan birisi. Ağırlıklı olarak kumar oynanması için yer ve imkân sağlamak suçundan. Bir tane de organize suç örgütü kurmak ve yönetmek suçundan kaydı var.”

“Rastgele isim seçmek için çok yanlış bir isimmiş. Ayrıca sıradan bir isim de değil,” diye mırıldandım, “tıpkı rastgele seçilen plakanın savcı eşine ait araç çıkması gibi.”

Tuğrul, Sevcan'ın aktardığı bilgilerden sonra bir süre duraksadı.

“Komiserim, galiba ben bu adamı tanıyorum.”

Bu cümleyle irkildim.

“Nereden tanıyorsun?”

“Bu... Bu Kumarcı Bahattin olabilir. Bir dönem meşhurdu. Hatta Ankara'daki tüm kumar oynatan kahvehaneler buna haraç veriyor diye söylentiler çıkmıştı. Bu tarz vukuatları da vardı. İsim yakın olunca çağrışım yaptı.”

“Bahtiyar, Bahattin diyorsun yani.”

“Neden olmasın komiserim? Sonuçta gayrimeşru âlemde gerçek ismiyle ün salacak hâli yok.”

“Diyelim ki o; ne diye Mustafa'ya gönderilen zarfın üzerindeki isim onun ismi olsun ki? Tesadüf değildir galiba.”

“İşte orasını ben de anlamadım komiserim. Beynim yandı şimdi. Yani gerçekte o yapmış olabilir mi? Sanmam. Sen ve Mustafa ile hiçbir alakası yok.”

Olaylar giderek tuhaflaşıyordu. Şayet zarftaki isim rastgele seçilmişse ve Tuğrul’un düşündüğü gibi Bahtiyar Akarcalı meşhur Kumarcı Bahattin ise kime odaklanmalıydık? Fuat Cansay’a mı, yoksa çiçeği burnundaki şüphelimiz Kumarcı Bahattin’e mi?

Yoksa Kumarcı Bahattin de Fuat Cansay’ın kullandığı maşalardan birisi miydi?

“Ben bir Organize Şube’deki devrelerimle görüşeyim komiserim. Yakın zamanda bu adam hakkında hiçbir malumat duymadım. Organize’dekiler kesin biliyorlardır. Belki de cezaevindedir.”

Olur manasında başımı sallarken, Sevcan’dan gelen yeni bilgiyle irkildim. Olaylar sadece tuhaflaşmıyor, giderek daha da karmakarışık bir hâl alıyordu.

“Cezaevinde değil abi. Ayrıca Organize’nin de bu adamın güncel durumu hakkında bilgi sahibi olacağını sanmıyorum. Çünkü iki yıl önce ailesi Bahtiyar Akarcalı hakkında kayıp ihbarında bulunmuş. İki yıldır adamdan hiçbir haber yok.”

8. Bölüm

Şubeden çıktığımda saat sekizi geçiyordu. Yorucu bir gün olmuştu ve elde ettiğimiz yeni bilgilerle sanki bir kaosun ortasına doğru sürükleniyor gibi hissediyordum.

Kartpostallar...

Beni takip eden adamlar...

Atıf Severcan...

Bahtiyar Akarcalı... Belki de namıdiğer kumarcı Bahattin...

Aynı kartpostalın ve mesajın Mustafa'ya da gitmesi...

Evime doğru yol alırken annem aradı. Şimdi annemi hiç çekecek gibi değildim. Aramayı meşgule attım. Ancak ısrarla ikinci ve üçüncü kez aramasından sonra açmak zorunda kaldım.

“Kızım neden bakmıyorsun telefonlarıma?”

“Çalışıyordum anne.”

“Bu saatte mi?”

“Anne, unuttuysan hatırlatayım, ben polisim.”

Fuat Cansaylara yaptığımız operasyondan hoşnut kalmamıştı annem. Pek değer verdiği Müsteşar Beyhan amcamıza karşı mahcup duruma düştüğünü dile getirmişti birkaç kez... Güya Beyhan amca benden beklemezmiş bu ihaneti. İhanet dediği de Fuat Cansay'a ondan habersiz operasyon yapmamızmış...

Annemin yine aynı karın ağrısıyla beni aradığından emindim.

“Uf tamam kızım, hemen kabarma. Bak ne diyeceğim, yarın ya da diğer gün Beyhan amcanlara gidelim. Senin için zamanında o kadar uğraştı adam. Hâlen kızgın sana. Gönlünü alalım.”

“Anne, bütün işimiz Beyhan amcanın gönlü mü?”

“Öyle deme kızım. Adam emekli müsteşar. Birçok yerde tanıdıkları var. İki gün sonra sen yine burnunu boktan işlere sokarsan, mecburen ondan yardım isteyeceğiz.”

Annem hiç değişmeyecekti... En iyisi ona küçük bir ders vermekti. Aksi hâlde zırt pırt arayacak ve Beyhan Beyhan diye beni darlayacaktı.

“Anne, sana bir teklifte bulunacağım. Hazır mısın?”

Annem bu çıkışımdan sonra şaşırılmıştı.

“Ne teklifiymiş?”

“Sen bu Beyhan amca ile evlensene.”

“Ne diyorsun kızım sen? Saçmalama.”

“Bence çok güzel bir fikir. Koskoca Aylin Hanım’ı veriyoruz ona, ömrü boyunca gönlü hoş olur işte.”

Annem sinirlenmişti. Ağzına geleni bana saydırdıktan sonra telefonu yüzüme kapattı.

En azından amacıma ulaşmıştım. Artık bu kızgınlıkla uzunca bir süre beni aramazdı.

Annemle ilgili safhayı geçtikten sonra aklıma Fuat’ın tutuklanmasından memnun kalmayan ikinci bir isim geldi. Göktan. Levent’in abisi...

Levent’in ortadan kaybolması ve Fuat ile Ruslan’ın tutuklanmasından sonra ne arayıp ne de sormuştu. Sadece iki kez eşi Elif ile görüşmüştüm telefonla. Onda da Asrın hakkında konuşmuş, Göktan’ın tepkilerine hiç değinmemiştik.

Hem nabız yoklamak hem de bizim ekibin kurduğu planı uygulamak için rotamı değiştirmeye karar verdim. Elif’i aradım. Göktan ile birlikte evdelerdi. Birazdan uğrayacağımı söyledim ve Oran’a doğru sürmeye başladım.

Elif gayet içtenlikle, Göktan ise zoraki gülümsemelerle karşılamıştı beni. Belli ki Fuat’ın ve Ruslan’ın tutuklanmalarının etkisi devam ediyordu.

İlk başta üçümüz havadan sudan sohbet ettik. Daha sonra Elif kahve yapmak için mutfığa gitti. Bu ânı fırsat bilerek Göktan’a asıl sormam gerekenleri sormaya başladım.

“Göktan, lütfen doğru söyle, Levent’in nereye gittiğini biliyor musun?”

Göktan, Levent’e karşı da öfkeliydi.

“Bilmiyorum Devin. Merak da etmiyorum. Ne hâli varsa görsün!”

“Neden Levent’e bu kadar öfkelisin? Sonuçta sana değil bana kazık attı.”

“Ben herkese karşı öfkeliyim Devin! Sana da, Levent’e de... Beni çok zor bir duruma soktunuz ikiniz birden!”

“Ben nasıl sokmuşum?”

Bu soruma ateşli bir yanıt vermeye yeltenmişken birden vazgeçti. Derin bir nefes aldı.

“Sen de soktun işte...”

Üzerine gitmeye devam ettim. “Ruslan konusu mu? Fuat konusu mu? İkisi birden mi?”

“Ben sizin için, Asrın için gidip o adamlarla masaya oturdum. Yoksa Ruslan gibi bir adamla ne işim olabilirdi? Ama sizin yaptığınıza bakın! Biriniz benden habersiz oğlunu alır kaçır, diğeri yardım istediğimiz adama operasyon yapar. Bu yüzden benden size medet yok artık. Levent’e dediğimi sana da diyorum; ne hâlin varsa gör!”

Bir anda içindikileri kusmuştu Göktan. Ancak bu kadar kolay elimden kurtulamazdı.

“Ruslan ile masaya oturmanı ben mi istedim? Siz kendi kendinize gelin güvey oldunuz. Ayrıca hadi Ruslan ile bizim yüzümden görüştün, peki ya Fuat Cansay?”

“Ne olmuş Fuat Cansay’a? Benim onunla bir alakam yok ki...”

“Fuat hiç öyle demiyordu ama... Çok sevdiğimiz bir kardeşimiz diye bahsediyordu senden. Eminim biraz kurcalasam, onlarca belki de yüzlerce ticari faaliyetinizi bulurum onunla. Ne demek alakam yok!”

“Adı üzerinde, ticari faaliyet! Ben iş insanıyım, herkesle ticaret yapar, herkesle ticari iş birliğine girebilirim. Beni onlarla bir tutma.”

Göktan ile diyalogumuz giderek sertleşiyordu. Hazır sertleşmişken Levent konusunda esaslı tehditte bulunabilirdim. Herhangi bir şekilde iletişime geçerse bana bildirmesi için. Ancak bizim ekiple

yaptığımız plan çerçevesinde o konuyu açmaktan vazgeçtim ve Fuat üzerinden devam ettim.

“Bak Göktan; gerek Fuat, gerek Ruslan, gerekse onlara benzeyen diğer adamlar. Bu adamlar pislikler, katiller, gözleri dönmüş herifler. Onlara bir defa bulaşırsan elini kolunu kurtaramazsın. Böyle adamlarla bırak ticari ilişkiyi, yolda gördüğünde selam versen bile zararlı çıkarsın. Fuat’ın gerçekte kim olduğu ortada, Ruslan’ın da...”

Cümlelerime devam ederken gözleriyle aralığı süzdü. Elif’in gelip gelmediğini kontrol etti. Hemen ardından fısıltıyla, “Başım belaya girdi zaten Devin!” dedi.

Bir anda duraksadım. Ben de Elif’i kolaçan ettikten sonra kısık sesle, “Ne oldu?” diye sordum.

Göktan, burnundan derin derin nefesler almaya başladı. Bakışlarını yerdeki halıya dikti.

“Ruslan... Ruslan’ın bir adamı uğradı ofise geçen gün. Bana selam yollamış içeriden.”

“Ne demek bu? Sadece selam mı yollamış?”

“Anla işte ne demek olduğunu Devin. Bana gözdağı veriyor. Tutuklanmasının perde arkasında benim de olduğumu düşünüyor olsa gerek... Elif’e bahsetmedim, kaç gündür gözüme uykuma girmiyor streten...”

Göktan’ın asıl karın ağrısı belli olmuştu. Bunu duyduktan sonra mecburen frekansımı değiştirmek zorunda kaldım.

“Korkma... Sadece rüzgâr yapıyorlar. Bana da benzer tehditler geldi.”

“Nasıl tehditler?”

“Boş ver... Ama için rahat olsun, havlayan köpek ısırılmazmış. Şimdi onlar kendi derdine düştüler, içerideyken kolay kolay kimseye zarar veremezler.”

Elif’in kahvelerle gelmesiyle bir anda konuyu değiştirmiştik. Levent’in yaptıkları hakkında şaşkınlıklarımızı dile getirdiğimiz bir sohbetle devam ettik. Kahveler bitmeye yakın Esmer aradı.

“Evde misin Devin?”

“Hayır, Göktan’dayım. Oran tarafı. Kalkıyorum birazdan.”

"Tamam, geliyorum o tarafa doğru. Bir şeyler içeriz."

Esmer ile sözleştikten sonra kalkmak için müsaade istedim. Ayılmadan önce, Levent ile ilgili bir gelişme olursa haber vermelerini üstünkörü rica ettim. Göktan, Elif'in yanındaki kibarlığıyla, "Tabii, sen meraklanma," diyerek karşılık verdi.

Ruslan'ın Göktan'ı tehdit etmesini düşünerek sitenin otoparkına yürüdüm. Karşımızdaki flu tablo az çok netleşiyordu. Göktan'ın tehdidi açık adresten gelmişti. Benimki ise şimdilik kapalıydı ama görünen o ki aynı kapıya çıkacaktık...

Arabamı çalıştırırken Göktan'ın ifadesini alarak Ruslan'a karşı bir hamle yapabilir miyiz diye aklımdan geçirdim. Ancak çakal işi biliyordu. Sadece basit bir selam yollamış, adamlarına aleni cümleler sarf ettirmemişti. Ortada suç duyurusunda bulunulmasını gerektirecek nitelikte bir delil bulunmuyordu.

Otoparkın otomatik bariyeri açılıp tam caddeye çıkacağım esnada ise caddede bir araç aniden önümde durdu. Âdeta yolumu keser gibi... Otopark ışıklarının arabaya düşmesiyle birden gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu, beni takip eden arabaydı.

"Neler oluyor?" diye mırıldanmama fırsat kalmadan, bana yakın koltukta oturan adam kapısını araladı ve elindeki tabancayı bana doğrultarak indi.

Refleks olarak kendimi direksiyonun sağına atarken son duyduklarımın dört el silah sesiydi.

9. Bölüm

Asrın...

Asrınnn...

Asrınnnnnn...

Asrın kâbuslarıyla gözlerimi zar zor araladığımda ambulansın tavanını gördüm... Kirpiklerimde tonlarca yük vardı sanki. Aralamakta zorlanıyordum. Çok zorlanıyordum.

“Gözlerini açtı, gözlerini açtı!”

“Neredeyim ben...” diye mırıldanacakken, ağzımı ve burnumu kaplayan oksijen maskesini fark ettim.

Sallanıyordum.

Bir sağa, bir sola.

Esmer...

Esmer göründü.

“İnci, İnci. Korkma, iyi olacaksın İnci!”

Kirpiklerim...

Kirp...

Gözlerimi yeniden araladığımda, tavandan vuran loş floresan ışığı gözlerimi kamaştırmaya yetmişti.

Neredeyim ben?

Gözlerimi etrafta gezdirince nerede olduğumu anlamıştım.

Hastanedeydim...

Birkaç dakika sonra bir hemşire başımda bitti.

“Nasılsınız İnci Hanım? Ağrı hissediyor musunuz?”

“Ne oldu?” diye soracağım esnada kazanın son sahnesi gözümün önünde canlandı.

Bana doğrultulmuş bir tabanca...

Namludan çıkan ilk alev ve fişeklerin patlama sesleri...

“Vuruldum mu?”

“Maalesef İnci Hanım. Çok geçmiş olsun. Ama hayati bir tehlikeniz yok.”

Vücuduma karşı kontrolü tamamen yitirmiştim. Kıpırdayamıyordum bile... Nerenden vurulduğumu anlayamamıştım.

“Nereden?”

“Sol omzunuz ve sol kolunuzdan. İki mermi isabet etmiş. Verilmiş sadakanız varmış, omuzunuzdaki sıyrıp geçmiş, kolunuzdaki sadece kasları delip geçmiş.”

“Neden hareket edemiyorum?”

“Aslında hareket edebilirsiniz ama zorlamayın. Narkoz... Narkozun etkisi devam ediyordur, derin derin nefes alın. Zamanla geçecektir.”

Hemşire kolumdaki serumun borusuna iğneyle bir şeyler enjekte etti.

“Ağrılarınız olabilir, ben ağrı kesici ekledim seruma. En aza indirecektir. Biraz daha kendinize gelin, servise çıkartacağız.”

Hemşirenin bu cümlesinden sonra gözlerim yeniden kapanmıştı. Ancak bu kez şuurum yerindeydi. Tamamen yorgunluk ve birkinlikten kaynaklı bir kapanma...

Ne kadar süre daha sızmıştım bilmiyorum. Sanırım bir saati bulmuştu. Önce bir hekim ile bir hemşire kontrole geldiler. Ardından bir hemşire ve bir hasta bakıcı yatağın kolçaklarını kaldırıp tekerleklerini aktif hâle dönüştürdüler.

“Şimdi sizi kalacağınız odaya götüreceğiz. Arkadaşlarınız da dışarıda.”

Yatak birden hareketlendi. Kapıdan çıkacağımız esnada Tuğrul’un sesini duydum.

“Başkomiserim, çıkarıyorlar!”

Saniyeler sonra herkes başıma toplanmıştı. Önce Göktan ile Elif’i gördüm. Ardından Tuğrul, Sevcan, Semra, Yalçın, Emre... Hemen sonra onların arasından Esmer göründü.

“İnci, şükür iyisin...”

“İyiyim iyiyim, gayet iyiyim hem de. Meraklanmayın.”

Tuğrul, “Ben dedim komiserime bir şey olmaz diye, inanmadınız bana,” diyerek araya girdi.

Gökta’nın son görüşmemizdeki tepkisel hâinden eser yoktu. Herkesin arasından zorla uzanarak bileğimi kavradı. “Çok korktuk Devin...” Hemen yanında Elif belirdi. Gökta’nın da Elif’in de gözleri kıpkırmızıydı.

Herkesin bakışları bendeydi. Teker teker baktım hepsine. Sevcan ve Semra’nın da gözleri kızarmıştı. Belli ki bana bir şey olacak korkusuyla gözyaşlarına hâkim olamamışlardı.

Esmer...

Esmer’in gözleri de kan çanağına dönmüştü.

Koridor boyunca Tuğrul herkese neşe vermek için didinmişti. En çok da bana...

Odaya geçtikten sonra kısa bir süre daha yanımda durdular. Hemşirelerin, “Hastamızı çok yormayalım,” uyarısının ardından çıktılar.

Çıkar çıkmaz Tuğrul görev taksimatına başladı. Bu gece Sevcan yanımda kalacaktı. Semra ertesi güne hazır olmak için dinlenecekti. Yalçın ve Emre vakit kaybetmeden saldırganların izini bulabilmek amacıyla olay yerine geçeceklerdi.

Esmer ise çoktan herkesi seferber etmiş, telefonda ekiplere emirler yağdırıyordu. Sinirleri bir hayli yıpranmış görünüyordu. En son telefonda, “Ben anlamam kardeşim, gerekirse tüm Ankara Emniyeti uyumayacak!” diye bağırdığını işitmiştim.

Bir süre sonra Sevcan odaya tekrar döndü. Yanı başımdaki nezaretçi koltuğına oturdu.

“Saat kaç?”

“Dördü geçiyor komiserim.”

“Anneme haber verdiniz mi?”

“Haber verecektik ama Tuğrul abi acele etmeyelim, ameliyattan çıksın sonra bakarız dedi. Öyle olunca biz de aramadık.”

“İyi yapmışsınız.”

Tuğrul ve Esmer dışarıdaki telefon trafiklerini tamamladıktan sonra sessizce içeri girdiler.

Esmer yaklaşıp elime uzandı. Parmaklarımı avuç içine aldı. Oadaki tansiyonu ölçmek için usulca etrafa göz gezdirdim. Ekibim Esmer’le birlikte olduğumu bilmiyordu ve şimdilik o şekilde kalmasını sağlamalıyım. Ama Esmer’in elimden tutması kimsenin umurunda değil gibiydi. Anlaşılan herkes hâlâ olayın şokundaydı.

“Şükür ucuz atlatın İnci. Altı tane kurşundan böyle kurtulmak bir mucize...”

“Altı mı?” diye mırıldanabildim, “ben dört saymıştım.”

Tuğrul, “Bir ıska, bir de kurye çocuğa isabet eden var komiserim,” diye araya girdi, “toplamda sekiz el.”

“Kurye çocuk mu?”

Esmer, “Tam o esnada yemek siparişi getiren bir çocuk da otoparka girmek üzereymiş. Bir tanesi ona isabet etmiş. Neyse ki motora. Çocukta bir şey yok,” diye durumu açıkladı.

Derin bir nefes aldım.

“Neyse ki kullandığım kola isabet etmemiş,” diye mırıldandım kendi kendime.

Sekiz el ateş...

Bu, bu düpedüz infaz demekti. Ne yaralama ne de gözdağı verme; tamamen öldürmeye yönelik...

İki gündür yaşadıklarımı doğru okuyamamıştım. Esmer’in onca ikazına rağmen umursamamış, bir şey olmaz rahatlığıyla hareket etmişim. Ama karşıımızdaki insanların şakasının olmadığı artık netti. Hedefleri bendim, amaçsa öldürülmemdi.

Peki ya kimlerdi?

Bu esnada aklıma birden Mustafa geldi. Aynı mesajdan ona da gitmişti. Yoksa Mustafa’ya yönelik de...

“Tuğrul, Mustafa...” diye seslendim, “Mustafa da tehlike altında olabilir.”

“Hallettik komiserim o işi, Esmer Başkomiserim sağ olsun cezaevi savcısıyla görüştü, birkaç gün tek başına kalacak Mustafa.”

Esmer, “Büro amirin Fırat Amir ve şube müdürünün de bilgisi var,” dedi, “onlar da şu an olay yerindeler. Az önce durumun hakkındaki bilgi verdim.”

“Herhangi bir iz var mı Esmer? Kimlerin...”

Esmer bir eliyle parmaklarımı sıkarken, diğer eliyle sus işareti yaptı.

“Şşşt. Şimdi bunları düşünmesi gereken en son kişi sensin... Sadece dinlenmeye ve bir an önce toparlanmaya bak. Gerisini biz hallediyoruz.”

Aradan yaklaşık iki hafta geçmişti. İki gün hastane, sonrası ise âdeta ev hapsinde...

Yaralarımıdaki minik sızılar dışında genel olarak iyi hissetmeme rağmen annemin ve Esmer’in ısrarlarına boyun eğmek zorunda kalmış, hastaneden sonra eve kapanmıştım.

İlk üç gün annem yanımdaydı. Ancak bir süre sonra beni bunaltmaya başlayınca tatlı dille kendi evine gitmesini rica ettim.

Sevcan ve Semra, görevleri olmamalarına rağmen birer günlük nöbetlerle geceleri yanımda geçirmişlerdi. Beni meslek büyüklerinden ziyade bir abla olarak gördüklerini bu zamanda anlamıştım. Her akşam bir film izlemiş, gece yarılarını bulan dedikodularla sanki yatılı okul yurdundaymış gibi bir hava yaratmışlardı. Moralimi yüksek tutmayı başarmışlardı.

Tuğrul ve diğerleri de sık sık uğramışlardı. Özellikle Tuğrul günde iki kez uğramayı alışkanlık hâline getirmişti. Gündüz ekibiyle, akşam eşiyle...

Gökten ve Elif de beni ihmal etmemişlerdi. Onların evlerinden çıkarken saldırıya uğradığım için kendilerini suçlu hissediyorlardı. Bunu dile getirmiyorlar ancak gösterdikleri ihtimamla belli ediyorlardı. Elif neler olduğunu tam anlayamamıştı fakat Gökten durumun farkındaydı. Tam onunla tehditler üzerine konuşmamızın hemen sonrasında gerçekleşen saldırı onu daha çok etkilemişti. Bir sonraki saldırının kendisine olacağına dair şüpheler taşıyor, Gökten’i teskin etme görevi de yine bana düşüyordu.

Esmer de sabah rutinimde bana eşlik etmiş, gün içlerinde her fırsatta telefonla aramış, akşamları ise soluğu yanımda almıştı. Ayrıca beni korumak için tedbirler de aldırılmıştı. Apartmanın girişinde sürekli olarak bir ekip beni korumak için hazırda bekliyordu. Perdeyi ne zaman aralasam arabanın içinde oturan polisleri görüyordum. Hatta birkaç kez evin karşısında dolaşan başka kişilere de denk gelmiştim. Dışarıdan bakıldığında polis oldukları anlaşılmayan kişiler. Kimi zaman çöpleri karıştıran bir kâğıt toplayıcısı, kimi zaman soğuk havalara rağmen üstü başı perişan bir evsiz. Sanırım Esmer biraz abartmıştı. Aklıma birden cinayet mahallindeki paçavralar içindeki adam geldi. Beni takip edenlerin birkaç adım gerisinde, sessizce beni izliyordu. Son zamanlarda karşıma çıkan bu benzer profiller artık tesadüf gibi durmuyor, zihnimde bir huzursuzluk bırakıyordu.

Etrafımdaki herkesin görevi sanki aynıydı. Bana moral vermek ve beni korumak...

Herkesin yasağı ise yine aynıydı. Bana asla bilgi vermemek...

Esmer ayrıca kendine başka bir misyon daha yüklemişti. İşten erken çıktığı zamanlarda hemen bana gelmek ve internetten bakarak yemekler yapmak... Böyle bir talebim ya da beklentim olmamasına karşın, elinde market poşetleriyle kapımda bitiyordu. Gün içinde rastgele seçtiği yemekleri akşam benim mutfağında deniyordu. Kolum sargıda olduğu için eve geldiğimden beri mutfağa pek adım atmıyor, atsam da yemek işlerine hiç girişmiyordum. Genelde dışarıdan söylüyor ya da yanımda olan kişilerin pişirdiği şeyleri atıştırıyordum. İçimden pek de yemek yemek gelmiyordu ya...

Esmer ise bu konuda fazlasıyla ısrarcıydı. Düzgün beslenmezsem zayıf düşeceğimi, toparlanmamın uzayacağını söylüyordu. Bunu söylerken sesi yumuşak olsa da niyeti açıktı, işe geç döneceğimi ima ederek beni üstü kapalı tehdit ediyordu.

Şubeye ne kadar çabuk dönmek istediğimi ikimiz de biliyorduk.

Esmer'in ilk başlarda yaptığı yemekler sadece karın doyursa da zamanla lezzeti yakalamıştı. Üstelik sadece yemeklerle de kalmamıştı.

Bir gün geldiğinde, "Bu kez bambaşka bir şey deneyeceğim," dedi, "ama sakın dalga geçme."

Uyarısını duyar duymaz gülmeye başladım. “Tamam, dalga geçmeyeceğim. Ne deneyeceksin?”

Poşetleri mutfak masasına bıraktı. Hemen ardından bana sarıldıktan sonra belindeki tabancasını çıkardı ve tezgâha sertçe bıraktı. “Elmalı turta.”

Elmalı turtayı duyar duymaz kahkaha atmamak için dudaklarımı kilitlemiştim. Parmaklarıyla tabancasını işaret etti. “Sakin İnci... Sakin.”

Yutkundum ve “Ciddi olamazsın,” diye karşılık verdim, “yumurta kırmayı daha yeni öğrendin.”

“Hiç olmadığım kadar ciddiyim,” dedi ve poşetin içinden pudra şekeri ile kabartma tozlarını çıkardı. “Malzemelerim bile hazır.”

“Umarım karaorman pastası felaketine dönüşmez,” diye laf attım. Kollarımı göğsümde kavuşturup mutfaktaki mermer masaya oturur gibi yaslanarak.

“Pardon,” diyerek üzerime yürüdü, “nasıl bir felaketti acaba?”

Beni baştan aşağı süzdükten sonra ekledi, “Dua et kolun sarılı İnci Hanım.”

Dudaklarımdan dökülen kıkırtılar mutfakta yankılandı.

“Bu daha önce yediğin bütün elmalı turtalardan farklı olacak.” Ardından telefonundan kontrol ederek malzemeleri saymaya ve eş zamanlı olarak çıkartıp tezgâhın üzerine koymaya başladı. “Elma, un, pudra şekeri, vanilya, zerdeçal...”

“Zerdeçal mı?” diyerek araya girdim, “Elmalı tatlıda? Ne alaka?”

“Evet, çok minik bir miktar turtanın rengini altın sarısı yapıyor-muş, içinde vanilya, elma falan da olduğu için tadı belli olmuyormuş zaten.”

“Bak bak sen... Usta şef Esmer Demirkıran’dan usta tarifler,” diyerek dalga geçtim. “Zehirlenmeyelim de.”

“İnci! Bak kötü olur diyorum sana!” Gülerek serzenişte bulundu, “Hem ne varmış canım, günlerdir yaptığım yemekleri afiyetle yiyorsun, zehirlendin mi?” Eline minik bir parça un alıp suratıma doğru fırlattı. Ardından dolabın içinden bir kap alıp malzemelerini karıştırmaya başladı.

Sade Türk kahvemi yapıp bir sigara yaktıktan sonra keyifle izledim Esmer'i. Aralarda bol bol sataşarak tabii ki. Turtayı fırına koymadan önce 40-45 dakika kadar uğraştı.

"Eyvah!" dedi fırını çalıştırdıktan hemen sonra. Marketten getirdiği torbaları kurcalıyordu. "Vanilyalı dondurma almıştım üzerine koymak için. Eridi gitti, unuttuk iyi mi!"

"At buzluğa donar hemen," dedim üzülmesin diye.

"Bir şey olmasın, erimiş şeyi tekrar dondurmayalım," diye karşı çıktı.

"Bir şey olmaz," dedim, "dondurma bize dokunmaz da... Benim daha büyük endişelerim var." Fırındaki turtayı işaret ettim.

"İnci! Gerçekten kaşınıyorsun, tekrar ediyorum, dua et kolun sargıda." Gülüştük.

"Ne yaparsın yani sargıda olmasaydı?"

"Yapabileceklerimin sınırı yok. Hayal gücünü kullan!"

Dediğini yapmıştı. İşin tuhaf yanıysa hiç beklemediğim kadar lezzetli bir turtayla karşılaşmamdı. İlk defa yaptığından şüpheye düşmüştüm fakat o bunu itiraf etmedi. Turtayı yedikten sonra yine tabancasını göstererek, kimseye anlatmamam için tehdit etti.

Esmer sayesinde akşamlarım keyifli geçiyordu. Ancak geceleyin işin rengi değişiyordu. Geceler... O lanet olasıca geceler. Yatak odamın aralık kapısından koridora doğru kafamı uzatıp boşluğa, sessizliğe baktığım geceler.

Asrın...

Elbet yine sabaha karşı bir bahane üretip koşar adım yanıma geleceksin. Elbet yine sabahları sütünü içmemek için bana yan gözlerle bakacak, elbet *anne!* diye boynuma atlayacaksın.

Elbet kavuşacağız.

Biliyorum.

İki haftanın sonunda artık tamamen toparlanmıştım. Yaralarım, ufak tefek izleri saymazsak iyileşmişti. Kolumdaki askı çıkmıştı. Sa-

dece yaralar için arada bir pansumana uğramam gerekiyordu. İlk günler sancıyan, sonrasında ise sadece kaşındıran sargılardan da tamamen kurtulmuştum. Zihinsel olaraksa hiçbir zaman olmadığım kadar hazırdım. Öncelikle ben yokken neler olup bittiğini öğrenmeli ve tüm işlere kaldığım yerden devam etmeliydim.

Uyandıktan sonra önce duşa girdim. Ardından yatak odama girip hazırlanmaya koyuldum. Günlerdir evde pijama ve eşofman türevleriyle vakit geçirmiş, sanki giyinmeyi unutmuştum. Gardırobun önünde beni güçlü ve cesur gösterecek bir kombin seçmekte zorlandım. Krem rengi ipek bir gömlek ve siyah cigitte bir pantolonda karar kıldıktan sonra üzerime geçirdim. Uzun, siyah saçlarımı *bir Devin Komiser modeli* olarak benimle özdeşleşen şekilde yukarıdan atkuyruğu yaparak topladım. Öndeki kısa saçları aralardan çıkartarak hafifçe yüzüme düşmesini sağladım. Yine bir Devin imzası olan kırmızı rujumu sürdüm. Abartı sayılmayacak bir makyajla da süslendikten sonra sahalara dönmek için hazırdım.

Nöbet sırası Sevcan'daydı. Yatak odamdan çıktığımda Sevcan'ı salonda kahve içerken bulmuştum. Telefonuyla uğraşıyordu. Beni görünce gülümsedi. "Oo komiserim, çok güzel olmuşsun."

"Ee, yeter bu kadar dinlendiğim. Bana kahve yok mu?"

"Hemen komiserim. Yeni demledim zaten, getiriyorum."

Sevcan kahveyle oyalanırken televizyon kumandasının düğmesine bastım. Günlerdir haberlere bakmamı bile istememişti bizimkiler... Onların koydukları kurallara uymuştum.

Televizyon kanalları arasında gezinti yaparken bir haber kanalında durdum. Ekranda dönen habere ve alt bantta geçen sıcak gelişmelere odaklandım. Kısa bir süre sonra alt banttan bir yazı geçti.

Ankara Emniyet'inden operasyon: Bir komiserle saldırıyla alakalı 14 kişi gözaltına alındı.

Sevcan kahveyle yanıma döndüğünde beni alt yazıyı okurken gördü.

"Alt yazıyı gördün mü Sevcan?"

"Evet, komiserim. Ben de telefondan ona bakıyordum."

“Operasyon benimle mi alakalı?”

Sevcan’ın verdiği yanıtta geri dönüşümün bir hayli hareketli olacağını işaretliydi.

“Evet, komiserim. Esmer Başkomiser ile Tuğrul abi yönetiyorlar, Cürmüşler Çetesi diye bir çeteye yönelik.”

/

10. Bölüm

Sevcan ile birlikte şubeye geçtiğimizde ortalık ana baba günüydü. Asayiş Şube'nin koridorları vızır vızır insan kaynıyordu. Her operasyon sabahında aynı sahne yaşanırdı. Şubedeki herkes erkenden göreve çağrılır, gözaltı için yapılan baskınlar sonrasında yeniden şubede toplanılırdı. Gözaltına alınanların sağlık muayenelerinin ardından şubedeki işlemlerine hızla başlanırdı. Onlarca tutanak, yüzlerce sayfa evrak...

Sonrasında da peyderpey ifadelerinin alınması işlemine geçilirdi. Gözaltındaki kişilerden en önemlilerinin ifadeleri sona bırakılır ve onların ifadesini doğrudan ilgili büronun uzman ekipleri alırdı. Geri kalan kalabalığın ifadelerini eritme işi ise yan bürolara verilir ve dört bir koldan ifade işlemleri tamamlanırdı.

Geriye kalan işleriyse ilgili büro üstlenir ve fezlekeyi hazırlardı.

Koridora adımımı attığımda Esmer'i onlarca kişiyi yönetirken gördüm. Normalde bana karşı cinayete teşebbüs suçu işlenmişti. Operasyonu bizzat Cinayet Büro'nun yapması ve yönetmesi gerekiyordu. Ancak anladığım kadarıyla bu operasyonun sorumluluğu Esmer'e verilmişti.

Esmer koridorda beni fark edince yanıma geldi. Sevcan, Esmer'in yaklaşmasının ardından yanımdan ayrıldı.

"Hoş geldin İnci. Tam da gününde göreve dönüş yaptın."

Koridorun sonunda, demir banklara kelepçelenmiş şekilde ifade sırası bekleyen şüphelileri işaret ettim. "Evet, bence de tam zamanında."

"Bunların hepsi çoluk çocuk. Sen boş ver, biz hallediyoruz nasıl olsa."

Esmer yine ebeveyn rolüne bürünmüştü. Karşısındaki kişinin Cinayet Büro amir yardımcısı olduğunu unutarak...

“Müsait olduğunda konuşabilir miyiz?” diye karşılık verdim.

“Tamam. Şu kargaşayı düzene sokup yanına gelirim.”

Kendi odama doğru yürümeye devam ettim. Görünen tabloya göre yapılacak çok iş vardı, sorgulanacak çok adam... Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum ancak içten içe hepsini birden ben sorgulamak, bana bunu yapanların kim olduklarını, asıl amaçlarını ya da emri kimden aldıklarını bizzat kendi kulaklarımla duymak istiyordum.

Odamın kapısına varmak üzereyken hemen bir önceki odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. Normalde pek kullanılmayan en eski evrakın depolandığı bir odaydı. Kapıdan içeriye göz attığımda bizimkileri gördüm. Tuğrul, Emre, Yalçın ve Semra'yı... Ortaya çektikleri masada, gazete kâğıtlarının üzerinde kahvaltı yapıyorlardı. Sevcan da montunu çıkarmış, kendine çay dolduruyordu.

“Oh, millet eşek gibi çalışsın, siz burada keyif çatın!”

Beni görür görmez hep birlikte ayağa kalktılar. Tuğrul, “Oo, komiserim gelmiş!” diye karşılık verdi, ardından ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkartıp gazetenin üzerine fırlattıktan sonra, “Hiç odana geçme komiserim, taze simit de var. Kahvaltı yapalım,” dedi.

Cazip teklifi geri çeviremezdim. Hazır herkes bir aradayken...

Yönümü değiştirdim ve içeri girdim. Kabanımı çıkarıp Emre'nin boşalttığı yere kuruldum.

Sevcan, “Komiserim, bu arada bizim ekibin odası oldu burası,” dedi, “komşu olduk size.”

“Hayırlı olsun,” diyerek zeytinlerden bir tanesini ağzıma götürdüm. “Bu oda bu kadar temiz miymiş? Ben atıl vaziyetteydi diye biliyorum.”

Tuğrul, “Temizlik ne gezer komiserim, affedersin leş gibiydi. Ama bir badana, bir boya, adam ettik şükür,” diye karşılık verdi.

Yalçın, “Tabii Tuğrul abi boyayı bize yaptırmasa daha iyi olacaktı komiserim ama canı sağ olsun,” diyerek laf attı.

Tuğrul, “Kardeşim, Destek Şube'yi bekleseydik hâlen bir odamız olmazdı,” diye tepki gösterdi, ardından bana döndü. “Ne yapayım

komiserim? Destek Şube adam bulup gönderene kadar, minnacık oda zaten, biz hallederiz dedim, giriştik işe. Mis gibi oldu valla.”

Kafamı çevirip odayı bir turladım. Fena sayılmazdı. Yeteri kadar masa, çalışma koltuğu ve bilgisayar da tedarik etmişlerdi. Bizim ekip için yeterliydi.

“Çok güzel olmuş, ellerinize sağlık. Hemen yan odam olması da iyi. Şimdi odayı boş verin; bu operasyon ne, anlatın çabuk.”

Sabahları genelde evde yalnız olduğum için uzunca bir süredir böyle keyifli bir kahvaltı yapmadığımı anımsadım. Sıcak simidin, üzerindeki kavrulmuş susamların ve mis gibi taze Ezine peynirinin boğazımdan kayıp gitmesi beni mutlu etmişti. Çayımdan da bir yudum aldım ve asıl merak ettiğim konuyu açtım. Tuğrul açıklama yapmak için ağzındaki lokmayı bitirdi ve konuşmaya başladı.

“Komiserim, sizin vurulmanızdan sonra çok kapsamlı bir araştırmaya girişildi. Bu füme renkli Mondeo ve içindekilere yönelik. Ankara’daki tüm MOBESE kameraları ve PTS sistemleri aynı gün geriye dönük tarandı. Bu iki şerefsizin iki kamerada yüzleri net çıktı. Ancak geriye dönük araştırmalar bir yerde tılandı. Elimizde fotoğrafları vardı ancak açık kimliklerini bir türlü tespit edemedik.

“Esmer Başkomiserim Organize’yle de görüştü; onların muhbirlerini falan da işin içine soktular ancak yok. Bu ikisini bilen, tanıyan kimse çıkmadı. Büyük ihtimalle başka bir şehirden sadece bu iş gelmişlerdi. Dört gün sonra arabayı da Çubuk civarında jandarma buldu, terk edilmiş hâlde. Tabii tahmin edersin ki ne parmak izi ne başka bir şey... Araç da çalıntı. Polatlı’dan kaldırılmış olaydan bir hafta önce. İşin özü, tamamen organize bir süreç ve tüm yollar tılandı.

“Ama birkaç gün önce bir ihbar gelmiş haber merkezine. Komisere saldırıyı yapanlar Cürmüşler Çetesi diye. Hatta saldırıyı yapan iki kişinin ismini de vermiş ihbarcı. Esat Karaca ve Yunus Ali Topal. İlk başta kimse inanmadı tabii. Sonra isimleri araştırınca, geçmişte bir sürü suç kayıtları çıktı. Gözaltına alındıklarındaki kimlik tespit fotoğraflarına bakınca ben kısmen çıkarır gibi oldum. MOBESE’deki görüntülerle kıyaslayınca aynı kişiler olduklarını tespit ettik. Yani ihbar doğrudu.”

Sevcan bu esnada yerinden kalkmış ve raftan bir dosya indirmişti. Dosyanın bir sayfasını açıp bana uzattı. İki kişinin fotoğraflarının olduğu sayfayı...

Evet, bunlar kesinlikle onlardı. Bana saldıran kişiler...

"Hemen bu Cürmüşler Çetesi'ni araştırmaya koyulduk. Organize de destek oldu. Yeni peyda olmuşlar ama kısa zamanda yeraltı dünyasında hızlı büyümüşler. Tabii bana göre yol verilmiş, yoksa nereye böyle yürüyorlar? Çete lideri Mehmet Akçiçek; firari. Cürmüş diye tanınmış, çetenin ismi de oradan geliyor. Esat ve Yunus da maalesef firariler komiserim, yani evlerinden çıkmadılar. Bunların toplandıkları bir mekânı da tespit ettik. Mamak'ta. Tek katlı bir yer. Ön tarafı sıradan bir kafe görünümünde, arkası ise gizli geçitle girilen başka bir yer. Karargâhları sayılır. Tabancalar, mermiler falan çıktı. Uzun namlulu tüfekler de. Çeteyle alakası olanları topladık. Toplamda sekiz firari var. On dört kişi göz altında. Aslında sayı daha fazla olacaktı ama Esmer Başkomiserim on sekiz yaşın altındakilere şimdilik dokunmayalım dedi. Bana söylemedi ama sanki o çocuklarla ilgili planları var gibi. Onları yem olarak kullanacak bence, çete liderine ya da Yunus Ali ile Esat'a ulaşmak için."

Esmer, tuzak kurma konusunda pek bir maharetliydi. Ondan her şey beklenebilirdi...

"İhbarcı... İhbarcı kimmiş, hiç araştırdınız mı?"

"Ankesörlü telefondan yapılmış. Orta yaşlarda bir erkek sesi. Değişine göre çetenin içinden birisiymiş. Ankesörü bulduk komiserim ama ihbarcı her kimse çok dikkat etmiş, hiçbir kameranın açısına girmeyen bir kulübe."

Bana göre operasyonun en önemli noktası burasıydı... Neredeyse tüm Ankara Emniyeti'nin seferber olarak araştırıp bulamadığı şüphelilerin, bir ihbarla ortaya çıkması... İhbarcınınsa kendini çete üyesi olarak tanıtmaması. Madem çetenin üyesi, ne diye çetesine ihanet edecekti ki?

"Komiserim, asıl şimdi diyeceklerim dikkatinizi daha çok çekecek."

"Nedir?"

Tuğrul derin bir nefes aldı.

“Elimizde hiçbir somut delil yok ancak bu işin arkasında Fuat Cansay var.”

“Nereden çıkardın bunu?”

“Hem Organize hem bizim ekiplerin yaptıkları sokak araştırmasından. Muhbirler de benzer şeyler söylemişler. Cürmüşler son zamanlarda Fuat Cansay’ın kontrolü altına girdi diye çok fazla duyum var. İlk başta dedikodudur, çok umursamamak gerekir diyordum fakat çok kişinin aynı şeyi dile getirmesi pek hayra alamet değil. Demem o ki, hedefimiz belli, Fuat Cansay...”

İçimden, “Başka kim çıkacaktı ki...” diye geçirmeden edemedim. “Emre, şu kapıyı kapatır mısın?” diye işaret verdikten sonra bir sigara yaktım. Derin bir nefesi içime çekip üfledim.

“Hepimizin aklına gelen ilk isim o olmadı mı zaten?”

Yalçın, “En başından beri oydu komiserim,” dedi, “ama işte elimizde elle tutulur bir şey olmayınca... Hoş, şu anki de bir duyum sadece.”

Emre, “Duyum ama bu kez güçlü bir duyum,” diye karşılık verdi, “ilk defa bu denli dile getiriliyor. Öncesinde sadece biz düşünüyorduk.”

Yalçın da Emre de doğru diyorlardı. Hâlihazırda Fuat’a kayma eğiliminde olan ibre şimdi sonuna kadar ona dönmüştü.

Tuğrul, “Başka bir konu daha var komiserim,” diye devam etti, “Fuat’ı işaret eden...” Ardından anlatmaya devam etti, “Bu Bereket. Fuat onun üzerine de adam yollamış. Koğuştan iki kişi buna saldırmışlar. Eften püften bir gerekçeyle. Öldürmeye çalışmışlar. Ama Atilla yetişmiş. Bereket’i kurtarmış. Tabii Atilla bereketi kurtarınca, Bereket eteklerindeki tüm taşları Atilla’ya dökmüş.

“Bereket diğer koğuşlardaki eski arkadaşlarından öğrenmiş kendisine saldırı olacağını. Fuat’ın koğuşundan birilerinden çıkmış ilk haber. Kulaktan kulağa Bereket’e kadar gelmiş. O yüzden beni öldürecekler diye cırlıyormuş. Atilla’ya bunları anlattıktan sonra bir bilgi daha vermiş Bereket; benle birlikte o komiser kadını da öldürecekler...”

11. Bölüm

Odama geçtikten sonra Tuğrul'un anlattıklarını düşündüm. Özellikle Bereket'ten duyduklarını...

Mantıksız değildi. Kendini dokunulmaz zanneden Fuat Cansay'ı alaşağı etmiştik. Hem de hiç tahmin etmediği bir zaman diliminde, tamamen üzerinin kapatıldığını zannettiği bir dosyayla. Üstelik dosyanın peşindeki isme, yani bana karşı da üstünlük kurduğunu sanmışken yaşamıştı bunu...

Fakat yine de bu denli gözünü karartabileceği hiç aklıma gelmemişti. Açık açık tehdit edilmeme rağmen aldırış etmemiştim. Az daha pahalıya mal olacak ve Asrın'a kavuşmadan tabuta girecektim.

Çayımın son yudumunu da hüplettikten sonra derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

Ya başka mermiler hayati organlarıma isabet etseydi?

Ya ölseydim...

Ölümün soğukluğunu ilk defa bu denli yüzüme vururken hissediyordum. Bu, bu garip bir psikolojiydi. Herhangi bir şey için ölümü göze almak ya da çok sevdiğin birisinin kaybını yaşamaktan ötedeydi. Farklı bir kulvardı. Yaşarken ölümün kıyısından dönmek, belki de hâlen ölüm riski altında bulunmak... Bir hastalık değildi. Bir kaza değildi. Birilerinin senin yaşamına son vermek istemeleriydi. Birilerinin senin ölümünle mutlu olmaları...

Gerçekten de kader bu sefer yanımdaydı. Şansım fena hâlde yaver gitmişti. Ucuz atlatmıştım. Artık bundan sonraki tüm süreçte her ihtimali göz önünde bulundurarak ilerlemeliydim. Bir kez daha talihin benden yana işlemesini beklemek salaklık olurdu.

Peki ya nereden, nasıl devam edecektim?

Fuat'a karşı hiç beslemediğim kadar bir intikam güdüsüyle mi hareket etmeliydim yoksa soğukkanlı kalarak yeni hatalar yapmasını mı beklemeliydim? Peki ya onun bir hata yapmasını beklerken, yeni bir suikast girişimi olursa, şimdiki gibi paçayı sıyrabilecek miydim?

Hayatımda ilk defa kendimi böyle bir denklemin ortasında hissediyordum. Yönümü bilmiyordum ancak bundan sonra olacak her şeyin istikametini benim belirleyeceğimi çok iyi biliyordum. Rüzgârı beklemeye niyetim yoktu; ben bizzat rüzgârın kendisi olacaktım. Hatta kasırgaları bile ben yaratacaktım.

Ama nasıl?

Esmer var gücüyle soruşturmaya dalmıştı. Elinden geleni ardına koymuyordu. Hatta aldıkları ilk ihbarı kısa sürede kapsamlı bir operasyona çevirmeyi başarmıştı. Fakat operasyon ne onun ne de ekipteki diğerlerinin umduğu gibi sonuçlanmamıştı. Bana saldıranlar ile elebaşları hâlen dışarıdaydı. Yaptıkları yanlarına kâr kalmışçasına özgürlerdi. Bana göre ölümü hak etmişken, belki de şimdi keyifleri yerindeydi.

Bu, bu hazmedebileceğim bir durum değildi asla...

Esmer de hazmetmek istemeyeceğimi eminim öngörüyordu ve büyük ihtimalle araya kendini koyup set kurmaya çalışacaktı. Ölüm ile benim arama duvar öreceğini düşünecekti.

Esmer dâhil tüm duvarları nasıl aşacaktım?

Ve daha önemlisi, tüm bunların mücadelesini verirken Asrın'ı nasıl bulacaktım?

Derin derin soluk alıp verip zehirli düşüncelerle boğuşurken Esmer geldi odaya... Kendi kendime beyin fırtınası yapmama bile müsaade etmek istemiyordu sanırım. Yüzümdeki asıklığı ve gerginliği odaya ilk adım attığı anda fark etmişti. Sandalyeye oturana kadar ses etmedi. Oturduktan kısa bir süre sonra, "Nasılsın İnci?" diye sordu. Birkaç saniye sonra ise gülümsedi. "Yanlış sordum, nasıl hissediyorsun?"

Ne sorması gerektiğini bile çok iyi biliyordu Esmer... Beni çok iyi tanıdığı için mi yoksa her insanın benzer tepkiler göstereceğini bildiği için miydi?

"Bilmiyorum... Şu an duygularımı tarif etmek imkânsız. Çünkü ne hissettiğimi ben bile bilmiyorum."

Gülümsemesini devam ettirdi Esmer.

“Tahmin etmiştim... Kendini zorlama. Hiçbir şeye. Ne intikam almaya ne de bundan sonrasında ne olacak diye düşünmeye... Bak, herkes üzerine düşeni yapıyor zaten.”

Aklımı mı okuyordun be adam! Sanki benzer şeyleri kendi daha önce tecrübe etmiş gibi...

Mecburen ben de gülümsedim.

“Pekâlâ... Senin karşında artık uslu kız çocuğu olmam gerektiğini anladım. İki mermi yetti.”

Verdiğim karşılık Esmer’i daha çok güldürür sanmıştım. Tam tersi oldu... Sanki kaç gündür içine bastırıldığı duyguları açığa çıkarmıştı.

“Öyle deme İnci... Zaten çok korktum.”

O karizmatik, o güçlü Esmer’den eser kalmamıştı bir anda... Gözleri doldu. Dudakları hafifçe titremeye başladı.

Anında eline uzandım. Parmaklarını sıkıca kavradım.

“Tamam Esmer... Bak, sapasağlam karşıdayım. Geçti, gitti, bitti.”

Elimi sıkıca tuttu. Parmaklarıyla bileklerimi okşamaya koyuldu... Garip olmuşum. Yıllardır çalıştığım ve duygusuz görüntüsü vermek zorunda kaldığım emniyet binasının içinde birisinin elini böylesine tutmak... Üstelik sevildiğimi tüm hücrelerimde hissederek...

Esmer’in moralini düzeltmek için konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Tuğrul anlattı olanları. On dört kişi ha, fena sayılmaz.”

Burnundan derin bir nefes alıp kendini dengeledi.

“Kamuoyunu tatmin etmek için güzel bir sayı. Ama benim için yeterli değil. Biraz yükleneceğiz elimizdekilere. Birkaçından itiraf alabilirsek güzel olur. Etkin pişmanlık falan, deneyeceğiz bir şeyler. Bir de silahlardan umutluyum.”

“Kafenin arkasındaki yerden çıkanlardan mı?”

“Evet... Kendilerine nasıl güvenmişlerse, cephanelerini de aynı yerde tutmuşlar. Senin olayını Cürmüşler’e bağlamaya yeter. Ama Fuat’a bağlamaya yeter mi emin değilim.”

Fuat’ın ismini duyunca susmuştum. Gerildiğimi anlamıştı Esmer.

“Tuğrul cezaevinde olanları da anlattı mı? Bereket’in söylediklerini?”

“Evet, az önce öğrendim.”

“Bu kesinlikle Fuat’ın işi, İnci... Adam içerideyken bile çok tehlikeli. Bir yolunu bulup bu adamın tüm gücünü kırmaktan başka çaremiz yok.”

“İşimiz zor desene... Mustafa peki, onun da hayatı tehlikede mi?”

“Cezaevi savcısıyla görüştüm. Şimdilik koşuşlarını değiştirdiler. Atilla ile aynı koşuştalar. Bereket de onlarla. Diğer kalanlar da genelde eski memurlar. Fuat’ın elinin oraya uzanabileceğini sanmıyorum.”

Mustafa’nın konusu açılınca aklıma Atıf geldi. Atıf Severcan. Adli emanetten kartpostalları çalan zabıt kâtibi...

“Bu kartpostalları çalan çocuk vardı. Olayın olduğu gün tahkikatını yapıyordum. Onun bu Cürmüşler Çetesi ile bir bağlantısı olabilir mi acaba?”

“Sanmıyorum. Şu âna kadar yaptığımız araştırmada hiç ismi geçmedi. Ama ifadeleri alınırken ben zorlarım elimizdekileri. Eğer varsa illaki çıkarırız.”

Herhangi bir karşılık vermedim. Kendi kendime düşünüyordum.

“Atıf’ın Cürmüşler’le iş birliği yaptığından mı şüpheleniyorsun?”

“Cürmüşler ile ya da Fuat’ın başka bir koluyla...” duraksayarak bakışlarını yere indirdi, “ya da bilemiyorum başka biriyle... O, tek başına o kadar altını çalabilecek bir adam değil. Diyelim ki çaldı, altını nakde çevirecek bağlantıyı kolay kolay bulamaz. Birilerinin desteğine ihtiyacı var. Kartpostalla tehdit gelmesinden sonra suikast girişimi olunca, onlarla bağlantılı olabileceğini düşündüm.”

“Yaklaşımın çok doğru. Ama dediğim gibi henüz bir şey yok. Ayrıca çaldığı altınların hangi dosyanın konusu olduğunu da araştırdım. Mali Suçlar’ın MASAK koordinesinde yaptığı bir operasyonmuş. Altın kaçakçılığı yapan bir firmaya yönelik bir operasyon. Adamların tek işi bu, yani altın kaçakçılığı. Zaten son zamanlarda çok yaygınlaşmış bu işler, çoğu firma el altından yapıyor diyorlar. Yani onların da Atıf ile bir ilişkisi olacağını sanmıyorum.”

Esmer yine benim kaçırdığım bir detayı es geçmemişti. Çalınan altınların hangi soruşturma kapsamında adli emanette bulunduğunu araştırmak hiç aklıma gelmemişti. Ama Esmer bu boşluğu yakalamış ve dosyanın bilgilerine de ulaşmıştı. Polislik konusunda

sanırım Esmer'den çok şey öğrenecektim. Kıskanmış ama bir o kadar da gururlanmıştım.

Ee, kimin sevgilisi sonuçta?

Verdiği karşılığa sırtıtmamı görünce, "Neden gülüyorsun?" diye sordu, "Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Aklıma başka bir şey geldi, ona güldüm."

"Bana da söyle o zaman, ben de güleyim. Şu sıralar gülmeye çok ihtiyacım var."

Neyse ki Esmer'in beni köşeye sıkıştırmasına ramak kala odamın kapısı açıldı ve Sevcan imdâdına yetişti.

"Komiserim, önemli olduğunu düşündüğüm bir gelişme var. Girebilir miyim?"

Sevcan'ın hemen arkasından Tuğrul'un da kafası göründü. "Dur ben söyleyeceğim komiserime. Aa, Esmer Başkomiserim de burada ne güzel."

Esmer ile birlikte bakışlarımızı ikisine çevirdik. Tuğrul, Sevcan'ın önüne geçecekken, Sevcan daha baskın davrandı ve içeriye hızla adımladı.

"Komiserim, bu inşaatta bulunan ceset vardı ya; sizin vurulduğunuz gün."

"Evet."

"Kimliği tespit edilmiş. Yani aslında daha önce tespit edilmiş de sizin olaydan dolayı biz biraz ihmal edince yeni öğrendik."

"Kimmiş?"

"Bahtiyar Akarcalı."

"Bahtiyar Akarcalı mı? O kimdi ya... Bu kişi hakkında konuşmuştuk sanki."

Bu sorumdan sonra Tuğrul atıldı ve hem Esmer'i hem de beni şaşırtan yanıtı verdi.

"Evet, komiserim. Meşhur Kumarcı Bahattin. Mustafa'ya giden zarfın üzerinde yazan isimdi. Cesedi bulunan kişi Kumarcı Bahattin çıktı."

12. Bölüm

Esmer ile göz göze geldiğimizde şaşkınlığımızı gizleyememiştik. Nasıl böyle bir denklem kurulabilirdi ki?

Önce bana kartpostal geliyor.

Ertesi gün bir ceset bulunuyor.

Aynı gün Mustafa'ya kartpostal gidiyor.

Akşamında bana suikast düzenleniyor.

Mustafa'ya giden zarfın üzerindeki isimle bulunan ceset örtüşüyor.

Esmer, "Bir saniye, bir saniye, doğru mu anladım?" diye karşılık verdi, "Mustafa'ya giden kartpostaldaki zarfın üzerindeki gönderici, iki hafta önce bulunan cesede mi ait çıktı?"

Tuğrul, "Aynen öyle başkomiserim," dedi, "ben de anlamakta zorlandım ilk. Şimdi ise beynim yanmak üzere."

"Otursanıza şöyle," diyerek Sevcan ve Tuğrul'u içeri davet ettim.

Esmer, "Ama bu nasıl olur?" diye sordu.

Sevcan, "Biz de şaşkınız başkomiserim," şeklinde cevap verdi. "İlk başta zarfın üzerindeki isim uydurma demiştik. Sonra ismi araştırınca şaşırmıştık, belki de tesadüftür dedik. Ama şimdi bulunan cesedin zarftaki kişi çıkmasına yorum yapamıyoruz."

Tuğrul, "Adam yeni öldürülmüş olsa bir yere oturturuz da başkomiserim," dedi, "iki yıl kadar önce öldürülmüş. Aynı gün ölse, birileri hem adamı öldürdü hem de zarfı yolladı derdik belki. Ama şimdi mantıklı bir açıklama yapamıyoruz."

Esmer, "Fuat manyak mı?" diye sordu. "Ne diye ölmüş birisinin ismiyle mektup yollatsın?"

Böylesine çetrefilli bir durumla karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi. Hele de uzun süre işlerden uzak kaldıktan sonra...

Sevcan, “Komiserim, acaba kartpostallarla farklı bir mesaj mı vermek istiyor bu adam?” diye sordu.

Tuğrul, “Ne gibi bir mesaj?” diye karşılık verdi.

“Bilmiyorum abi. Yani biz komiserime yapılan saldırı ile örtüştürdük doğal olarak. Ama şimdi zarf üzerindeki ismin iki yıl öncesine ait bir ceset çıkması, acaba farklı bir mesajın karşılığı mı?”

Sevcan bambaşka bir perspektiften yaklaşmıştı. Onun söylediklerini dinledikten sonra beynimde aniden bir kıvılcım ateşe dönüştü.

“Adres... Zarfın üzerindeki adres. O adrese hiç baktınız mı?”

Tuğrul “maalesef” dercesine dudak büzdü. “Komiserim, sizin olay olunca o iş de araya kaydadı.”

“Tamam, güzel. Şimdi vakit kaybetmeden o adrese gidiyoruz!” diyerek ayaklandım.

Esmer, “Dur, ne bu acele!” diye karşı çıktı. “Önce adresin tahkikatını yaptırsaydık. Gerçek bir adres mi? Gerçekse kime ait?”

“Hepsini ben öğrenirim. Sen meraklanma,” derken çoktan çantamı toparlamaya başlamıştım bile. “Tuğrul, Yalçın ve Emre’yi al. Semra’yı da. İki araç olalım ne olur ne olmaz.”

Esmer, “Çok acele ediyorsun İnci. Bekle biraz, ben de geleyim,” diye itiraz etti.

“Senin burada işlerin var. Sorgulaman gereken bir sürü adam var. Biz hallederiz. Meraklanma, başımızı belaya sokmayız. İhtiyaç olursa senden destek isteyeceğimize söz veriyorum.”

Daha fazla karşı çıkamadı Esmer. Sessiz kalarak beni teyit etti.

İki araç şubeden hızla ayrıldık. Çamlıdere’ye doğru yol aldık. Tuğrul benim yanımdaydı. Doğrudan otobana girdi.

“Komiserim, Çamlıdere gişelere yakın bir yerde görünüyor. Yarım saate kalmadan oradayız.”

“Hemen adrese girmeyelim. Önce uzaktan biraz izleyelim.”

“Olur komiserim. İlçe emniyete soralım mı? Belki onların bilgisi vardır. Ya da jandarmaya?”

“Gerek yok. Ortalığı ayağa kaldırmayalım. Önce biz...”

Otoban gişelerinden çıkıp yan yola girdik. Birkaç dakika sonra Tuğrul, “Tahminimce şu ilerdeki sıralı depolar, komiserim,” dedi.

Arabayı kenara çekip bir süre uzaktan bakındık. Bir hayli izbe bir yere benziyordu. Etrafı çorak araziydi. Yan yoldan ayrılan bir toprak yolun beş yüz metre kadar ilerisinde yer alan, yan yana sıralanmış eski dört depo binasından oluşuyordu.

“Yalnız burada çok açıkta kaldık Tuğrul,” dedim. “Biraz daha uzaklaşmalıyız. Gerçi uzaklaşınca da burayı göremeyiz.”

“Sen dert etme orasını komiserim. Bizim diğer arabada dürbün seti var. Gece görüşümüz bile hazır.”

Tuğrul, Yalçınlara haber verdi. Farklı bir açıdan görebileceğimiz daha uzak bir nokta aradık. Depoların arkasına düşen bir tali yol üzerinde, terk edilmiş eski bir yapı bulduk. Tuğrul arabayı görünmeyecek şekilde yapının duvarlarının arkasına çekti. Hemen arkamızdan Yalçınlar da geldiler. Tuğrul hemen arabadan indi ve diğer arabanın bagajından dürbünü çıkardı.

“İyi yer bulduk komiserim, binanın arkası görünüyor,” dedi. Hemen sonra dürbünü bana uzattı.

Mercekleri gözlerime dayadıktan sonra deponun arka kısmına görüşümü sabitledim. Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş bir yere benziyordu.

“Komiserim, içeride kimse yok galiba.”

Bu esnada gözüm deponun bacasına takıldı. İnce ince bir duman süzülüyordu.

“Bence var. Baca tütüyor.”

“Ne yapalım komiserim, Yalçın ve Emre’yi alıp bir gidip bakayım mı?”

“Bilmiyorum. Acele etmiş mi oluruz?”

Dürbünü yeniden Tuğrul’a uzattım. Yalçın, Emre ve Semra hemen arkamızda durmuş, merakla bizi dinliyorlardı. Tuğrul, bir süre dürbünle izledikten sonra, “Komiserim, çok iddialı olmak istemem ama,” diye cümleye giriş yaptı, “buradan pek iyi şeyler çıkmayacağı kesin.”

“Ne oldu? Ne gördün?” diye merakla sordum.

“Az önce arkaya bir araba geldi. Normal binek bir araba. İçinden üç kişi indi ve deponun arkasından giriş yaptılar. Tiplerini hiç beğenmedim.”

Dürbünü yeniden aldım. Tuğrul'un dediği gibiydi. Bir araç gelmişti. Ancak kapı kapalı olduğu için içeriyi göremiyordum.

"Ne olabilir burası?"

"Yani komiserim, bence zula olabilir. Yine bir uyuşturucu zulası çıkabilir. İzbe bir yer, otobana yakın. İstanbul'a sevkiyat için bire bir."

Tuğrul'un tahminine Yalçın'dan destek geldi.

"Bence de komiserim. Tam bir zula mekânı. Ama önemli olan şu an içeride mal olup olmadığı. Mal yokken girersek adamların ekmeğine yağ bal sürmüş oluruz."

Tuğrul dürbünü tekrar almıştı eline. "Aha, şimdi bir tanesi çıktı komiserim," dedi, "tek başına arabaya yürüyor."

"Tek başına mı?"

"Evet..."

Tuğrul bu yanıtından sonra birden celallendi.

"Bak sen... Paşamızın tabancası da var komiserim! Arabaya binerken montunu çıkardı, belinde gördüm."

Bu son gelişmeyle artık ben de emin olmuştum. Burası kesinlikle normal amaçla kullanılabilecek bir yer değildi. İçeride neler döndüğünü ise girmeden asla öğrenemeyecektik.

"Komiserim, dalalım mı?"

Benim için kritik bir karar ânıydı...

Derin bir nefes aldım ve o an içimden geleni yapmaya karar verdim.

"Hayır... Bir süre gözetlemeye devam edeceğiz. Havanın kararmasını bekleyeceğiz."

13. Bölüm

Tuğrul hemen iş bölümünü ve organizasyonu ayarlamıştı. Kalabalık olarak dikkat çekmemek için ikişer kişi nöbetleşe beklenilecekti. Diğerleri de yakınlarda bir yerde hazırda bekleyecekti.

Yalçın ve Emre ilk nöbeti üstlenmişlerdi. Üşümek için arabanın içinde duracaklardı. Arabanın açısını uzaktan görünmeyecek şekilde ayarlamışlardı. Uzaktan bakıldığında hedefimizdeki kişilerin şüphelenmesi çok zordu.

Tuğrul, Semra ve ben de otobana paralel uzanan başka bir ana yol üzerindeki dinlenme tesisini kendimize üs belirlemiştik. Yol bir hayli hareketliydi. Tesise giren çıkan çoktu. Dışarıdan bakıldığında şüphe çekmeyecek en ideal yerdi. Ayrıca çay, kahve, yemek ve lavabo gibi ihtiyaçlarımız için de biçilmiş kaftandı.

İlk bir buçuk saatlik dilimde herhangi bir gelişme yaşanmadı. Depodan ayrılan araç geri dönmemişti. Ayrıca içeride olduğunu bildiğimiz iki kişi de dışarı çıkmamıştı.

Nöbet sırası Tuğrul ve Semra'daydı. Onların bekleme süresince de herhangi bir gelişme yaşanmadı. Ardından yeniden Yalçın ve Emre, Tuğrul ve Semra derken saatler ilerlemiş ve hava kararmıştı.

Bekleme faslımız devam ederken Esmer sık sık aradı. Neler yaptığımızı merak ediyordu. Adresin bulunduğu depodan işkillendiğimizi söylememin ardındansa ondan habersiz bir şey yapmamamı tembihledi. Üstüne de bu isteğini pekiştirmek için mesaj attı.

Teknik olarak Esmer'in istediğini yapıyorduk, yani hiçbir şey yapmıyorduk. Tekinsiz bir bekleme... Saatler böyle geçti. Gözetlediğimiz depoda herhangi bir hareketlilik yaşanmamıştı. Biz izlerken

ayrılan araba da henüz dönmemişti. Bir kişi, bir kişiydi. En azından o arabanın da gelmesini beklemek en iyisi olacaktı.

Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Nöbet sırası Yalçın ve Emre'deydi. Biz Tuğrul ve Semra ile tesiste beklemeye devam ediyorduk. Tuğrul, "Aklınızdan geçen nedir komiserim?" diye sordu, "Yani bu gece bir hamle yapacak mıyız?"

"Emin değilim," diye yanıtladım, "en azından şu giden adam da gelseydi iyi olacaktı."

Tuğrul'dan herhangi bir karşılık gelmeyince, "Sıkıldınız mı?" diye sordum.

"Yok komiserim, o manada demedim. Sadece ne yapacağımızı bilmek istiyorum."

"Biraz daha bekler, duruma göre karar veririz," dedim bu kez. "Gerekirse başka zaman yine geliriz. Boşa olta atmaktansa, beklediğimize ve yaptığımıza değmeli."

"Haklısın komiserim."

Bu esnada Tuğrul'un telefonu çaldı.

"Efendim Yalçın? ... Öyle mi... .. Tamam, bekleyin..."

Ardından bana döndü. "Komiserim, bu öğlen ayrılan araba geri dönmüş. Aynı adam inip içeri girmiş."

Kısa bir süre durdum. "Tamam, beklesinler, biz de oraya geçiyoruz."

Bunun üzerine Tuğrul, "Geliyoruz Yalçın, bizi bekleyin, orada görüşürüz," diye talimat verdi.

Henüz ne yapacağıma karar verememiştim. En iyisi depoya uzaktan yeniden bakmak ve duruma göre bir değerlendirme çıkarmaktı.

Yalçın ve Emre'nin yanma gitmek için yola koyulmuştuk ki, Tuğrul'un telefonu yeniden çaldı. Tuğrul telefonu yanıtladıktan sonra, "Tamam az kaldı," dedi. Hemen ardından bana döndü.

"Yeni bir gelişmemiz var komiserim. Büyük bir kamyonet yanmış. Depoya bir şeyler indirecek gibilermiş."

"Hadi hızlan o zaman."

Gözetleme yaptığımız yere vardığımızda Emre, "Malları indirmeye başladılar komiserim," dedi, "ama ne indirdiklerini tam anlamadık."

Tuğrul, Yalçın'ın elinden dürbünü alıp izlemeye koyuldu.

“Bak, kamyonun önüne erkete yerleştirmişler, eli belinde. Kesin pis iş!” dedi.

Bunun üzerine dürbünü aldım. Tuğrul'un kastettiği elemana çevirdim. Dediği gibiydi; etrafına aşırı derecede dikkatli bakıyordu ve olası bir tehlike anında silaha davranmak için elini belinde hazır tutuyordu. Kesinlikle ama kesinlikle normal bir lojistik işlemi değildi.

Belki de aradığımız fırsat buydu...

“Ne diyorsunuz arkadaşlar? Uyuşturucu mu?”

Tuğrul, “Bence kesin komiserim,” dedi, “adamların yüzündeki tedirginliğe bakınca.”

“Peki uyuşturucu ve Bahtiyar Akarcalı arasında nasıl bir bağlantı var? Ya da Mustafa ile?”

Yalçın, “Ona hiçbir yorum yapamıyoruz işte komiserim,” dedi, “ancak bu adamları alırsak ve ne haltlar çevirdiklerini öğrenirsek belki çözebiliriz.”

Hangi adımı atacağıma hâlâ karar veremiyordum. Aceleyle hareket etmek de istemiyordum. Acaba Esmer'e mi haber verseydim? Tam bunu aklımdan geçirdiğim sırada Esmer aradı. Sanki onu aklımdan geçirdiğimi anlamış gibi...

“Ne yaptınız İnci?”

Esmer'e karşılaştığımız tabloyu aktardım.

Bunun üzerine Esmer kendinden çok emin bir tonda, “Sakın ama sakın tek başınıza girmeyin İnci,” dedi, “ben Narkotikçiler ile görüşüyorum. Onların ekipleri gelsin. Buradaki işlerden kaçabilirsem ben de geleceğim.”

İtiraz edememiştim Esmer'e... Olası bir çatışma riskini de göze alamamıştım... Özellikle erketedeki bekleyen adamın silahına davranma konusunda pek istekli olması, ekibimden birisinin zarar görme riskini yükseltmişti. Birkaç hafta önce yaşadığım kurşunlanma olayını saymıyordum bile... Artık fevri kararlar vermeme konusunda kendime söz vermiştim. Narkotik ekipleri bu konuda bizden çok daha tecrübelilerdi. En azından onlarla birlikte sayısal üstünlüğü fazlasıyla sağlayabilirdik.

"Tamam, acele edinler yalnız. En fazla bir saate biter bu kampanyanın işi. Kamyonet ayrılmadan baskın yapmalıyız."

Kamer ile konuşmamdan diğerleri ne yapacağımızı anlamışlardı. Tuğrul, teyit etmek için, "Narkotik ekiplerini bekleyeceğiz sanırım komiserim," dedi.

"Evet... Dikkat çekmeden izlemeye devam edelim. Alabilirsek kamyonet ve diğer arabanın plakasını alalım. Olası bir gözden kaçırma da en azından PTS'den peşlerine düşeriz."

Aradan yarım saat kırk dakika kadar süre geçmişti ki telefonum tekrar çaldı. Kayıtlı olmayan bir numara.

"Komiserim, Narkotik Şube'den polis memuru Ercan. Sizin takip ettiğiniz konu için görevlendirildik. Verilen mevkiye yaklaştık. Konumunuzu verir misiniz?"

Ercan'a bulunduğumuz yeri tarif etmesi için telefonu Yalçın'a uzattım. Birkaç dakika sonra ise dört tane araba peş peşe önümüzde sıralandılar.

Tuğrul'un Narkotikçileri karşılamasının ardından şüphelerimizi anlattık ve depoyu dürbünle gösterdik. Onlar da uzaktan bir süre izlediler. Ekip şefleri Ercan, "Hiç normal görünmüyor komiserim," dedi, "sizin başka bir planınız ya da tasarrufunuz yoksa girelim mi?"

"Olur, girelim. Bekleyecek bir şey kalmadı," diyerek onayladım. Bunun üzerine Ercan hemen ekiplerine döndü ve kimin nasıl hareket edeceğini planladı. Talimatları alan ekipler anında çelik yeleklerini kuşandılar ve operasyon için hazırlandılar.

"Komiserim, biz ne yapacağız?"

Tuğrul'un bu sorusuna ben yanıt vermeden Ercan araya girdi.

"Komiserim, sizin için uygunsa, bir ekip burada kalsın ve uzaktan izlemeye devam etsin. Kaçan olursa en iyi görüş açısı burası. Diğer ekip de depoya arkadan yaklaşsın, olası arkadan kaçışlarda müdahale ederler."

Ercan'ın planlamasına uymak en mantıklısıydı. Bu işte Esmer'in de parmağı olduğuna kısmen emindim. Direktmeden kabul ettim. "Tamam, biz hallederiz," dedim. Hemen ardından bizimkilere dön-

düm. “Yalçın, Emre; siz beklemeye ve gözetlemeye devam edin. Tuğrul, Semra; biz de arkadan yaklaşalım.”

Narkotikçilerin gazı köklemeleriyle birlikte hareketli dakikalar başlamıştı. Gerçekten de tecrübeli ekiplerdi. Henüz biz daha deponun arkasında uygun konum seçene kadar tali yoldan ön yola çıkmışlar ve deponun ana girişine ulaşmışlardı. Bir anda karıncalar gibi etrafa dağılmış ve önce kamyonetin, ardından da deponun etrafını kuşatmışlardı.

Uzaktan görebildiğimiz kadar izlemeye çalışırken birden birkaç el silah sesi duyuldu. Bunun üzerine Tuğrul’a, “Hazırlıklı olun!” dedim ve tabancamı doldurduktan sonra arabadan indim.

Hemen arkamdan Semra ve Tuğrul da indiler. Arabayı sütre yaparak tabancalarımızı depo tarafına doğrulttuk.

Bu esnada telefonum çaldı. Arayan Yalçın’dı. Heyecanlı bir ses tonuyla, “Komiserim, bir tanesi duvardan atladı, silahlı. Narkotikçilere de rastgele ateş etti. Sizin olduğunuz tarafa koşuyor!” dedi.

Bunun üzerine gelen bilgiyi Tuğrul ve Semra’ya aktardım.

Tuğrul, “Komiserim, önümüzdeki alan çok karanlık,” dedi, “şerefsizi dibimize sokulana kadar görmemiz imkânsız.”

Hemen sonra telefondaki Yalçın’a döndüm. “Yalçın, dürbünde görüntü var mı?”

“Maalesef komiserim. Karanlığın içinde gözden kayboldu. Ama en son sizin tarafa koşuyordu.”

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Karanlığın ortasında kaçan birisi vardı ve biz iki açıdan da göremiyorduk.

Bunun üzerine Tuğrul, “Ben şimdi ona yapacağımı biliyorum komiserim!” dedi ve arabanın kapısını araladı. Camdan, “Biraz kenara çekilin,” diye bizi uyardıktan sonra arabayı hareket ettirdi. Tam ön kısmını, depo yönüne gelecek şekilde ayarladı.

“Semra, hazır mısınız? Ben şimdi bir anda uzun farları yakacağım. Şerefsiz bu tarafa geldiyse kesin yakınımıza sokulmuştur. Sen de gördüğün an ateş edeceksin!”

Semra, “Tamam abi, hazırım,” dedi ve tabancasının sürgüsünü geriye çekerek dolduruş yaptı.

Bu esnada ben de hemen tabancamı çıkardım. “Semra, halledebilir mi? Ben de ateş edebilirim,” diyerek araya girdim.

Semra, “Aşk olsun komiserim!” diyerek kendinden emin bir şekilde itiraz etti, “polis okulundayken atıcılık takımındaydım. Bölge şampiyonluklarım var. Tuğrul abi boşa bana vermedi bu işi!”

Semra’nın karşılığında sonra dudaklarımı bükerek, “Pekâlâ,” dedim, “size güveniyorum.”

Bunun üzerine Tuğrul, “Sen meraklanma komiserim,” dedi, “poligonda çok kapiştık Semra’yla; hepimizi pert etti.” Hemen ardından üçe kadar saydı ve önce normal farları, ardından uzun farları yaktı.

Plan işe yaramıştı. Uzun farlar yanınca yaklaşık on beş metre çaprazımızda adamı gördük. Farların yanmasıyla bir anda duraksayıp panikledi. İlk şoku atlatıp tabancasını bize doğru çevireceği esnadaysa Semra anında iki el ateş etti...

Tam isabet...

Semra’nın ateşinden sonra adam olduğu yere yığıldı.

Hayati bir yerine gelmemiş olmasını umut etmeye başlamıştım. Aynı şeyi Tuğrul da düşünmüştü. “İnşallah ölmemiştir. Hadi şuna bakalım!” diyerek arabadan indi.

Semra, “Abi, bacaklarına nişan aldım; hayati riski olacağını sanmıyorum...” diye açıklamada bulundu. Biz koşar adım ilerlerken o gayet rahat adımlarla arkamızdan devam ediyordu.

Tuğrul önden biz arkasından yaklaşırken, yere yığılmış olan adam birden kıpırdandı. Tabanca tutan elini havaya kaldırdı ve bizim görebileceğimiz bir şekilde tabancayı uzağa fırlattı. Hemen sonra, “Tamam abi ateş etmeyin, teslim oluyorum!” diye bağırdı.

Tuğrul, “Göt korkusu başa bela!” diyerek koştu ve bir anda adamın üzerine çullandı. Biz yanına varana kadar adamın kollarını arkadan birleştirmiş ve bileklerine kelepçeyi geçirmişti.

“Aferin kız. Çok usturuplu sıkılmışsın! İkisi de bacakta.”

“Dikkatli olun, atardamara gelmiş olabilir,” diyerek araya girdim. Adam ağlamaya yakın bir hâlde inliyordu.

“Yok komiserim, baktım. Biri diz kapağında, diğeri baldırından sıyırmış, ölmez bu şerefsiz!”

Tuğrul, adamı kolundan çekerek sürüklemeye başladı. Semra da fırlattığı tabancayı parmak izi bırakmadan aldı. Hep birlikte arabaya döndük.

“Komiserim, siz öne geçin; ben bununla arkaya bineyim.”

“Tamam,” diye karşılık verdim, “siz yine de bir ambulans çağırın. Elimizde kalmasın sonra bu!”

Bu esnada Yalçın ve Emre de bizim olduğumuz yere gelmişlerdi. Yalçın koşarak, “İyi misiniz abi?” diye sordu.

“İyiyiz iyiyiz, sorun yok. Keklik avlamaya çıkalım dedik, bu çıktı bahtımıza,” diyerek adamı Yalçın ve Emre’nin kucağına ittirdi. “Şunu arka koltuğa sıkıca bağlayın. Biriniz de 112’yi arayıp olay yerine ambulans çağırsın. Belki başka yaralılar da vardır.”

Kaçan adamı kazasız belasız yakalamayı başarmıştık. Hep birlikte deponun ön girişine geçtik. Depoda da hareketlilik devam ediyordu. Narkotik ekipleri yakaladıkları kişileri kelepçeleyip arabaya bindiriyorlardı.

Tuğrul, yakaladığımız adamı Yalçın ve Emre’ye teslim etti. “Şunlara dâhil etsinler,” dedi. Hemen ardından bana döndü. “Tahmin ettiğimiz doğru çıkmış gibi komiserim,” dedi, “narkotik bunları paketlediğine göre kesin mal var.”

“Bakalım, şimdi anlayacağız,” diyerek depo girişinden arka tarafa doğru yürümeye başladım. Kamyonetin önüne doğru vardığımda Ercan beni karşıladı.

“Hem iyi hem kötü haberim var komiserim.”

“Ne oldu?”

“Uyuşturucu çıkmadı. Uyuşturucu kaçakçısı değil bunlar. Ama bir sürü silah çıktı. Meğerse silah kaçakçılarıymış. Henüz tam sayıma geçemedik ama beş yüz civarında çıkabilir.”

“Neye niyet neye kismet desene,” diyerek karşılık verdim. Bu esnada yerinde duramayan Esmer aradı. Tenha bir köşeye çekilip Esmer’in aramasını yanıtladım.

“İnci, patlatmışsın depoyu...”

“Sorma... Ne çıktığının haberini aldın mı?”

"Aldım aldım. Olsun, yine de büyük bir icraat. Yüzlerce silah. Yakın zamandaki en büyük operasyon... Sayende tabii..."

"Sayemde mi..." dedikten sonra duraksadım. Hiç de sayemde değildi. Mustafa'ya giden zarfın üzerindeki adresti burası. Olabilecek en hazır bilgi. Hiç uğraşmadan yapılan basit bir operasyon...

"Sayende tabii. Sonuçta orayı herkes gözden kaçırmıştı. Bir tek sen kaçırmadın."

"Bilmiyorum Esmer. Sonuç başarılı ancak bu sonuca nasıl ulaştığımız karman çorman hâlen..."

Sancılandığımı anında anlamıştı Esmer.

"Orasını boş ver şimdi. Sonra konuşuruz."

Haklıydı. Şimdilik kafamı karıştırmaya gerek yoktu. Yakaladığımız adamlara odaklanmalı ve resmî işlemleri eksiksiz yerine getirmeliydim.

Esmer ile görüşmemi bitip yeniden depoya doğru yürümeye başladığım esnada Tuğrul seslendi.

"Komiserim, adamlardan birisi konuştu. Bizim bacağından vurarak yakaladığımız."

"Neler söyledi?"

"Çete liderinin ismini verdi. Müteahhit Ogün Kayabaş. Adam sıradan bir iş adamı gibi görünüyor ama Türkiye'nin en önemli silah kaçakçısıymış."

"Güzel..." diye mırıldandım, "Sırada Ogün var desene."

Bu esnada Tuğrul telefonunun ekranını bana çevirdi.

"Sırada Ogün olduğu kesin de komiserim, Ogün'ün kiminle poz verdiği daha önemli."

Tuğrul'un internetten bulduğu fotoğrafa baktım. Ogün Kayabaş ellili yaşlarda, sıradan görünümlü birisiydi. Ogün'den sonra yanındaki kişiye baktım. Tabii ki tahmin ettiğim kişiydi...

Silah kaçakçısı Ogün Kayabaş'ın yanındaki kişi Fuat Cansay'ın ta kendisiydi.

14. Bölüm

Şubeye döndüğümüzde aklımdaki soru belliydi:

Nasıl olmuştu da Mustafa'ya giden zarfın üzerindeki adres, Fuat Cansay ile sıkı fıkı olan bir silah kaçakçısının adresi çıkmıştı? Mantık dışıydı!

Üstelik hâlihazırda kaçakçılık faaliyetlerine devam ederken...

Adamları depoyu aktif olarak kullanırken...

Odamdaydık. Ekiptekilerin enerjileri aşırı derecede yorgun olmalarına rağmen yüksekti. Başarının vermiş olduğu enerji... Gü-lüşerek Semra'nın kaçan adamı nasıl vurduğunun dedikodusunu yapıyorlardı. Tuğrul her zamanki gibi abartmalar peşindeydi.

"Benim sayemde enseledik, nasıl akıl ettim ama adamın üzerine uzun far açmayı..."

Semra gerçekten de büyük bir risk almış ve riski yönetmeyi becermişti. Böylesine bir anda ateş edebilmek, hareketli hedefi bacağından vurabilmek her babayiğidin harcı değildi. Fakat Semra, geçmişteki şampiyonluklarının hakkını vererek soğukkanlılığını yitirmeden adamı etkisiz hâle getirmeyi bilmişti. Üstelik hayati bir risk oluşturmada... Aksi hâlde başta ben olmak üzere hepimizin başı ağrıyabilirdi. İdari soruşturma, adli soruşturma derken yaptığımız operasyona piş-man edilebilirdik. Şimdi ise hiçbirimiz saçma sapan soruşturmalarla uğraşmayacaktık.

"Şakası bir yana, iyi badire atlattık komiserim..."

Tuğrul sessiz kalmama fırsat tanımadan lafı atmıştı.

"Evet... Güzel bir iş çıkardık. Herkesin emeğine sağlık."

“Her şerde bir hayır vardır derler komiserim. Bak iyi ki iki hafta boyunca o adrese bakmayı ihmal etmişiz. Tam da gününde denk geldi, çaplı bir sevkiyat varken yakalandılar.”

Tuğrul’un bu bakış açısına Semra’dan karşılık geldi.

“Kesinlikle abi. Ben de en çok ona şaşırdım. Büyük bir tesadüf!”

“Tesadüflerimiz gittikçe çoğalıyor,” diyerek araya girdim. “Her ne kismetse, çoğunluğu da bizim lehimize işliyor.”

Ne demek istediğimi herkes anlamıştı. Bir anda kısa bir sessizlik oldu. Diğerlerine göre daha sakın duran Yalçın karşılık verdi.

“Ogün Kayabaş’ın Fuat Cansay ile ilişkili olmasını kastediyor-sun değil mi komiserim?”

“Evet...”

Tuğrul yine iddialı çıkışmasını yaptı. “İlişkili değil oğlum, görün bakın bizzat adamı çıkacak...” Ardından bana döndü. “Ne düşünüyorsun komiserim? Yani bu adresin Mustafa’ya giden zarfın üzerinde olması hakkında?”

“Bilmiyorum” manasında kafamı sallamakla yetindim. “Neyse... Dün gecedен beri ayaktasınız. Hadi herkes evine gitsin, dirlensin. Yarın görüşürüz.”

Ekiptekiler odamdan çıkarken Esmer geldi. O da yorgunluktan perişan görünüyordu.

“Nasılsın İnci?”

“Ben iyiyim. Asıl seni sormalı... Gözlerin kızarmış yine.”

“Uykusuzluktandır... Birazdan yarım saat kestiririm, geçer.”

“Çok hırpalama kendini...”

“Yapacak bir şey yok... İfadelere başladık. Bizimkiler iki tanesini gözüne kestirdiler; zayıf halkalar. Onlara yeniden yükleneceğim, belki itiraf alırsam asıl adamların yerlerini öğrenebiliriz.”

Kendini yiyip bitirmek üzereydi Esmer... Gözlerinde bana yapılan saldırının tedirginliği bulunuyordu. Cürmüşler’i bitirmediği sürece sanki beni tam olarak koruyamayacağını düşünüyordu.

“Bence o kadar kasma Esmer, su akıp yolunu buluyor. Bugün olmazsa yarın... Elbet bir gün yakalanacaklar...”

Bu cümleleri sarf ederken yerimden kalkmış ve Esmer'in yanındaki sandalyeye oturmuştum. Ellerine uzandım. Başımı omzuna yasladım.

“Şu hâlimize baksana,” dedi, “akademide kaçak bir aşk yaşıyor gibiyiz. Kaç gündür doyasıya sarılamadım sana.”

Sanki devasa bir deprem olmuştu, binalar benim üzerime yıkılırken ben kurtulmuştum, Esmer ise enkazın altında kalmış gibiydi.

“Haklısın,” diyerek karşılık verdim. Hemen sonra ses tonumu biraz değiştirdim. “Şu işlerinden bana zaman ayırmayı becerebilirsen baş başa vakit geçirebiliriz.”

Bu sataşmam Esmer'in komiğine gitmişti. Kahkaha atarak güldü. “Bunu hiç beklemiyordum işte... Bana diyene bak, saat kaç olmuş hâlen şubede.”

“Ee, tek operasyon yapan sen değilsin,” diyerek ben de gülümsedim.

Derin bir nefes aldı. “Ogün Kayabaş ha,” dedi, “Kayabaş Çetesi.” Benim cephemdeki işlerin çetrefilleştiğinin farkındaydı. “Fuat'ın adamı, biliyorsun değil mi?”

“Tahmin ediyordum. Sen nereden biliyorsun?”

“Bizim muhbirlerin birisinden geldi bilgi. Silah külah işleri olduğunda Ogün'ün adamlarına gidiyormuş herkes. Bizimkinin özel bir kanalı varmış, o demiş, Fuat'ın adamı diye. Kayabaş Çetesi olarak bilmiyorlarmış.”

“Yani aslında Ogün'e değil, Fuat'a mı operasyon yapmış oldum?” diye karşılık verdim.

Esmer'in yanıtı ise asıl görmemiz gereken buz dağının altını işaret ediyordu.

“Evet... Tıpkı benim gibi...”

“Senin gibi...” diye mırıldandım... Sonra birden aydınlanma yaşadım. Esmer'in Cürmüşler'e yaptığı operasyon da aslında Fuat Cansay'a yapılan bir operasyondur. Evet, operasyon bana saldıran kişileri yakalamak içindi. Ancak Cürmüşler, Fuat'ın yönettiği suç örgütlerinden birisiydi ve bir ihbarla ortaya çıkmışlardı. Bana saldıran iki kişinin, Esat Karaca ve Yunus Ali Topal'ın isimleri aynı

ihbarla gün yüzüne çıkmıştı. Üstelik neredeyse tüm Ankara Emniyeti'nin günlerce çabalayıp bulamamasına rağmen... Sanki birisi ya da birileri tıkandığımızı anlamışçasına...

Esmer, kafasını bana doğru çevirip alnıma bir öpücük kondurdu. Soğuk dudakları vücudumda bir ürpertiye neden olmuştu.

“Adam ahtapot gibi baksana, pis kollarını dört bir yandan etrafa sarmış.”

“Esmer... Bunlar... Tüm bu olanlar... Sence tesadüf mü?”

Esmer benden önce ayılmıştı duruma...

“Fuat'ın içeri girmesiyle başlayan operasyonlar silsilesi... İlk başta Narkotik'e gelen ihbar, operasyon sonucu Fuat'ın adamlarının yakalanması. Sonra bize gelen ihbar, operasyon sonucu Fuat'ın adamlarının deşifre edilmesi. Mustafa'ya giden zarfın üzerindeki isim ve adres... İsim, faili meçhul bir cinayetin kurbanı, adres ise bir silah deposu...

“Sana bir basamak sonrasını söyleyeyim mi? Kumarbaz Bahattin'i infaz edenler de bir şekilde Fuat'la bağlantılı çıkacak, gör bak. Belki Cürmüşler Çetesi, belki Kayabaş Çetesi, belki de bir başka çete. Ama öyle ya da böyle Fuat Cansay'a ucu dokunacak. Tüm bunları alt alta sıralayınca; hiç de tesadüf gibi durmuyor İnci...”

Esmer'in varsayımı nedense o an bana da uzak bir ihtimal olarak görünmemişti. Bunca silsileden sonra Kumarbaz Bahattin'in Fuat'ın emrindeki bir grup ya da çete tarafından öldürülmüş olabilmesi muhtemeldi. Sanki Fuat aleyhinde bir el devreye girmiş ve düğmeye basmış gibi... *Peki ama kim?*

“Sanki birileri düğmeye basmış gibi...”

Esmer ile aynı anda aynı cümlelerde düşünüyorduk artık... Şaşkınlıkla gülümsedim. Masamın kenarına kadar yürüdüm. Kalçalarımı masaya yaslayarak Esmer'e döndüm.

“Kim peki Esmer? Fuat'a karşı düğmeye basmaya kim cesaret edebilir?”

Bu soru Esmer için de yanıtsızdı. “Bilmiyorum... En çok merak ettiğim şey sanırım artık bu.”

“Güçlü olmalı... Çok güçlü... Belki, belki de devletin kendisi-
dir Esmer?”

“Nasıl yani?”

“Düşünsene, Fuat bürokrasiye öyle bir sızdı ki, Ankara’da söz geçiremediği adam kalmadı. Belki de devletin içinden birileri, ne bileyim belki de istihbarat birimleri Fuat’ın bürokrasideki etkisini kırmak için düğmeye bastı. Sonuçta her ülkede yaşanan şeyler.”

Esmer arkasına yaslanıp kısa bir süre düşündü.

“Domino etkisi diyorsun yani. Hazır biz ilk darbeyi vurmuşken, devletin diğer kanatları da birer birer hamlesini yapıyorlar. Olabilir; yani neden olmasın? Fakat süreç tam olarak öyle görünmüyor bence.”

“Neden öyle görünmesin?”

“Baksana elimizdekilere... Aslında tüm bu çeteleri, tüm bu pislikleri Fuat’a doğrudan bağlayabileceğimiz bir delil yok. Uyuşturucu yakalandı, sadece dedikodu olarak Fuat’a ait olduğunu biliyoruz. Silahlar yakalandı, yine aynı şekilde. Sana saldırı düzenlendi; yine sadece kulaktan duyma bilgilerle arkasında Fuat olduğunu konuşuyoruz. Ancak ortaya koyabildiğimiz hiçbir somut delil yok. Dediğin gibi devletin bir kanadı isteseydi, bence delilleri de bize bir şekilde ulaştırabilirdi.”

Esmer’in baktığı bu açıdan yaklaştığımda yine haklılık payı yüksekti. Eğer devlet içinde bir egemen güç Fuat’ı bitirmeye baş koyduysa, muhakkak bizim işimize yarayacak delilleri de açıkça sunardı. Fakat şu âna kadar böyle bir durum yaşanmamıştı.

Derin bir of çektim.

“Nasıl bir oyunun içine düştük böyle...”

Esmer bu cümlemin ardından kahkaha attı.

“Oyun yeni başlıyor dedikleri bu olsa gerek...”

Esmer’in karşılığından sonra irkildim.

“Ne dedin sen?”

“Oyun yeni başlıyor dedim. Sana gelen kartpostalın arkasında bu yazmıyor muydu?”

"Evet..." diye mınıldandım. "Fuat'ın tehdidinde..." Birden anı-
rum. Birkaç dakika düşündüm.

Tahli ya...

Nasıl aklıma gelmemiştii ki?

Sanırım buz dağının altındaki asıl görmem gerekeni nihayet
görmüştüm.

Evet...

Evet, kesinlikle böyle olmalıydı.

Kartpostalları gönderen kişi Fuat değil, bir başkasıydı!

15. Bölüm

Aradan yaklaşık on gün geçmişti. On günlük bu süreç içerisinde dişe dokunur bir gelişme yaşamamıştık.

Esmer yaptığı operasyonu sonuna kadar götürmüş ve hazırlattığı kapsamlı fezleke ile gözaltına alınan herkesin tutuklanmasını sağlamıştı. Cürmüşler Çetesi, yakın zamanda toparlanması imkânsız bir şekilde ağır darbe almıştı. Fuat Cansay'ın sokaktaki uzantılarından birisi artık yok olmuştu.

Esmer'in gecesini gündüzüne katarak yürüttüğü operasyon ve sonrasında tek eksik parça çete lideri ile bana saldıran iki kişiydi... Gözaltı sürecinde, şüpheli tüm şahıslara ne denli baskı yapılsa da ağızlarından laf alınamamıştı. Çete lideri Cürmüş lakaplı Mehmet Akçiçek ile bana saldıran Yunus Ali Karaca ve Esat Topal ikilisinden hiçbir iz yoktu. Üçü de âdeta yer yarılmış, yerin içine girmişlerdi. Gün geçtikçe Esmer onları bulma umudunu yitirmişti. Emniyet cephesinde herkeste kaçak yollardan yurt dışına çıktıkları şüphesi güçlenmişti.

Üçü kişinin aranmasına yönelik çalışmalara burnumu sokmamıştım. İş tamamen Esmer ve ekiplerine bırakmış, gelişmeleri onların bana verdikleri bilgiler ölçüsünde takip etmiştim. İşin tuhaf yanı, bizzat saldırıya uğrayan kişi olmama rağmen nedense olayın peşine kendim de düşmek istememişim. Belki Esmer'in ikide bir yaptığı uyarılar, belki de tamamen mağdur pozisyonunda kalma isteğim... Nedenini bilmiyordum, bildiğim tek şey uzaktan takip etmenin bana daha iyi hissettirdiği idi.

Bizim ekibin çalışması Ogün Kayabaş Çetesi yönünde ağırlık kazanmış ve meyvelerini vermişti. Silah kaçakçılığı için kullandıkları de-

poyu basmamızın sonrasında Ogün Kayabaş ve çetenin yönetici pozisyonundaki üç kişi hakkında yakalama kararı çıkartılmıştı. Bir yandan Organize Şube'nin ekipleri, diğer yandan bizim ekipler kapsamlı bir araştırmaya girmiştik. Şansımız yaver gitmişti, tüm firarileri peyderpey yakalamayı başarmıştık. En sonunda ise çetenin lideri Ogün Kayabaş, sahte bir kimlikle bir yol uygulamasında yakayı ele vermişti. Kayabaşlar Çetesi tamamen deşifre edilmiş ve herkes tutuklanmıştı.

Ogün Kayabaş'ın yakalanmasının ardından sorgusuna Tuğrul ile ben de girmiştim. İfade alınma işlemleri başlamadan evvel Fuat Cansay konusunda biraz sıkıştırmayı denemiştik. Ancak Ogün'ün yüzü, Fuat'ın ismini duyar duymaz buz kesmişti. Sanki korkunç bir yaratık görmüşçesine gözleri parlamış ve onun hakkındaki her sorumuzda kendini kilitleyerek, "Bilmiyorum, hatırlamıyorum," şeklinde yanıtlar vermişti. Tuğrul'un birlikte çekildikleri fotoğrafları yüzüne vurmasına rağmen Fuat Cansay konusunda gıkı çıkmamıştı.

Kayabaşlar Çetesi ile Fuat Cansay arasındaki bağlantıya dair dosyaya deliller koyamamıştık. Ama yine de Fuat'ın silahlı güçlerinden birisine daha ağır bir darbe vurduğumuzdan emindik.

Fuat Cansay'a vurduğumuz en büyük darbeyse Esmer'in öngördüğü yerden gelmişti. İnşaatta cesedi bulunan Kumarbaz Bahattin lakaplı Bahtiyar Akarcalı soruşturmasını derinleştirmiştik. Araştırmaya başlamamızdan kısa bir süre sonra karşımıza Kumarcı Bahattin'i yakından tanıyan üç kişi çıkıvermişti. Üçü de sanki ağız birliği etmişçesine Kumarcı Bahattin'in ortadan kaybolmadan önce Fuat Cansay ile aralarının bozulduğunu ve başına bir iş gelirse sorumlusunun Fuat olduğunu söylediğine dair şahitlikte bulunmuşlardı. Fuat'tan hiç ama hiç korkmadan üstelik... Üç kişinin de ifadesini almış ve dosyayı bir anda güçlendirmiştik. Savcılığa gönderdiğimiz yeni fezleke ile savcılık yeni bir iddianame hazırlamış ve Fuat Cansay'ın Ağır Ceza Mahkemelerinde yargılanacağı nur topu gibi bir cinayet dosyası daha olmuştu.

Ve tüm bu olanların arkasındaki gizli el...

Artık emindim. Özellikle Fuat Cansay aleyhinde tanıklık edecek kişilerin bir anda türemesiyle kaçınılmazdı. Birisi ya da birileri Fuat

Cansay'ın ipini çekmeye karar vermişti ve onu bitirecek her hamlemiz için âdeta bize yardımcı oluyordu.

Üstelik bu kişi ya da kişiler bana en başından bir mesaj vererek... *Oyun yeni başlıyor...* Ama bu yönde hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Kartpostallar için yeniden bir araştırma sürecine girişmiş, el yazısı ve parmak izi analizlerine yollamıştık. Ancak tahmin ettiğimiz üzere hiçbir sonuç alamamıştık.

Kartpostalları Mustafa ile bana yollayan kişi ya da kişiler her kimse hem Fuat Cansay'dan hem de bizden hep birkaç adım öndelerdi. Kendilerine ulaşabileceğimiz tüm yolları en başından tıkamışlardı. Üstelik öyle bir tıkamışlardı ki, zarfın üzerindeki isim ve adres bilgileri gibi tıkanan yerlerdeki düğümler bizim lehimize, Fuat'ın aleyhine çözümleniyordu.

Tüm bu yaşanan gelişmelerin paralelinde asıl yapmam gerekenlere yeni başlayabilmiş ve Asrın'ı bulabilmek adına düğmeye yeniden basabilmişim. Silahlı saldırı ve sonrasındaki olaylar nedeniyle frenlemiştik. Bu süreçte tam tersine bir aksiyon olarak, ihmal ettiğimiz tüm günlerin acısını çıkarırcasına Asrın'ın peşine düşmüştük.

Tek tesellim Asrın'ın, babasının ve kendisini çok seven bir kadının yanında olmasıydı. *Bir kadının...* Her ne kadar biyolojik annesi olsa da ona “annesi” demek içimden gelmiyordu. Konuşmalarda o kadını hep Sevide ya da bakıcısı olarak anıyor, onu kaçırdığını özellikle belirtiyordum. Çünkü Asrın'ın tek bir annesi vardı.

O da bendim!

Sonsuza kadar o benim evladım olacaktı. Ben de onun annesi...

Sevcan, Levent hakkındaki suç duyurularının ardından e-posta takibi, banka hesap hareketlerinin incelenmesi ve hareket bilgilerinin bizimle paylaşılması gibi bilgiler için mahkemeye talep yazıları yazmıştı. Birkaç gün sonra mahkemeden gelen yanıt iç açıcı değildi.

Tuğrul, mahkemeden gelen yazıyla odama gelmişti. “Komiserim, mahkeme talebimizi reddetmiş.”

Önümdeki evrakı bırakıp Tuğrul'un uzattığı resmî yazıyı elime aldım. “Hangi taleplerimizi?”

“En başta e-posta takibi komiserim. İletişimin tespiti, dinlenilmesi ve kaydedilmesi talebini reddetmiş. Banka hareketlerinin incelenmesini de. Bari bankalardan bilgi alabilseydik.”

Bu hiç iyi olmamıştı. Levent’i bulabilmek için temel yollarımız en başından tıkanmıştı sanki.

“Reddetme gerekçesi yazılmamış sanki?”

“Uzun uzadıya yazmıyorlar komiserim. Ama Teknik Büro’nun dediğine göre Asrın’ın resmî olarak Levent’in oğlu olması, iddia ettiğimiz suçun vasıflarını sağlamıyormuş. Mahkeme yeterli görmüyormuş. Daha ağır bir suç şüphesi olması gerekirmiş. Bizim olayı çocuk kaçırma olarak yorumlamamışlar.”

“Levent’ten çok benim oğlum!” diye söylenmiştim. Ancak o saat-ten sonra söylenmenin bir manası kalmamıştı.

Savcılık üzerinden yürüttüğümüz bir diğer çalışma ise İnterpol Başkanlığı’na başvurmak olmuştu. Levent ve Sevd’e’nin açık kimlikleri bildirilmiş ve görüldükleri herhangi bir yerde Türkiye’ye iadelerinin sağlanması adına yakalanması talebinde bulunmuştuk. Ancak iç hukuk yollarında karşılaştığımız çıkmazın aynısının, yani Levent’in, Asrın’ın öz babası olması çıkmazının burada da karşımıza çıkacağından endişeliydim. İçimdeki ses İnterpol tarafının da bu nedenle başvuruyu pek önemsemeyeceğini ve bağlı bulunan tüm ülkelere bildirimde bulunmayacağını söylüyordu.

Sedat, Yalçın ve Emre üçlüsü üzerlerine düşenleri yapmış ve Levent’i onların beklentisi çerçevesinde aramaya devam etmişlerdi. Eski arkadaşları, meslektaşları ve hatta Gökten ile gidip teker teker görüşmüşler ve Levent hakkında bilgi edinmeleri hâlinde haber vermeleri için uyarılarda bulunmuşlardı. Tam da Levent’in beklediği gibiydi, amatör bir araştırma süsü profesyonelce verilmişti.

Tuğrulların Gökten’in kapısını çalmasına Gökten anında tepki göstermişti. Beni arayarak ondan şüphelenmeyi sürdürdüğüm için veryansında bulunmuştu. Her cümlesinde kendisinin de Ruslan’ın hedefinde olduğunun altını çizerek... Mağdur rolünü sevmiş ve mağduriyetinin sebebinin ben olduğumu ikide bir ağzına sakız yap-

maktan çekinmemişti. Belki de kendi kendine böylesine bir savunma mekanizması geliştirmişti.

Asrın için belki de en önemli hamleyi ise Semra sayesinde yapmıştık. Semra, planlandığı gibi Sevde'nin kuzeni Reyhan'ı kafaya takmıştı. Levent ve Sevde ile yurt dışına kaçmadan önceki hayatını mercek altına almış ve Reyhan hakkında birçok bilgiye ulaşmıştı.

Bu bilgiler arasında özellikle çarpıcı olan iki detay vardı. Birincisi, Reyhan'ın eski sevgilisiydi. Tarık Çamoğlu. Reyhan ile bir küsüp bir barıştıkları, bir ayrılıp bir birleştikleri karmaşık bir ilişkileri vardı. Asrın'ın kaçırılmasından birkaç ay öncesine kadar ilişkileri devam etmiş, son aylarda ise ayrılmalarına rağmen temasları sürmüştü. Tarık, Sincan'da küçük bir cep telefonu dükkânı işletiyordu. Herhangi bir sabıkası ya da kötü alışkanlığı bulunmuyordu. Dışarıdan bakıldığı kadarıyla kendi hâlinde birisiydi.

İkinci bilgi ise Reyhan'ın en yakın arkadaşları sayılan iki kişiydi. Ece Güneş ve Selin Deniz Akyol. Reyhan, yaklaşık üç yıl önce Ece ve Selin Deniz ile birlikte bir mağazada çalışmıştı. Burası yine Sincan'da, küçük ev aletleri ve çeyizlik eşyalar satan bir mağazaydı. Üç katlıydı ve yirminin üzerinde çalışanı bulunuyordu. Reyhan bu mağazada yaklaşık bir buçuk yıl çalışmış, hâlen aynı mağazada çalışmaya devam eden Ece ve Selin Deniz ile samimi dostluklar kurmuştu. İş dışında da birçok sosyal etkinliğe birlikte katılmışlardı. Hatta Reyhan işten ayrıldıktan sonra bile onları görmek için sık sık mağazaya uğruyordu.

Semra'ya göre Reyhan'ın hayatındaki gelişmelerden haberdar olabilecek kişiler bu üç kişiyle sınırlıydı. Eski sevgilisi Tarık ve yakın arkadaşları Ece ile Selin Deniz... Şayet Reyhan, Türkiye'den birileri ile irtibata geçerse; bu üçünden biriyle temas kurma ihtimali çok yüksekti.

Semra ise bu kişilere yakın olabilmek için en büyük hamlesini yapmış ve kızların çalıştığı mağazaya iş başvurusunda bulunmuştu. Şayet işe alınırsa kademeli olarak Ece ve Selin Deniz ile yakınlaşacak ve onların ağızlarını arayacaktı...

Gizli görevlere tutkuyla bağlı Semra'lık bir iş...

Hayatımın en girift dönemlerinden birisini yaşıyordum. İş ve özel hayatım hiçbir zaman böylesine iç içe geçmemişti. Oğlumu, yavru-

mu bulmak aynı zamanda işim olmuştu. Öte yandan hayatımı korumak ve en temel hakkım olan yaşama hakkımı sürdürmek de sanki artık işimdi... Hayatımdaki tek güzel gelişme olan ve hayatımı korumak için kendisini heder eden Başkomiser Esmer ise sevgilimdi... Ömrümde ilk defa böylesine garip bir an yaşıyordum. Belki de bir daha yaşamayacaktım.

Yakın zamandaki kahramanım Esmer atlattığımız zor günlerden sonra toparlanmaya yeni başlamıştı. Bana yapılan saldırıdan sonra çok yıpranmış, Cürmüşler Çetesi'ni içeri tıktıktan sonra rahatlamıştı. Ama yine de beni koruma güdüsünden ödün vermiyordu. Bana söylemiyordu ama geceleri evimin etrafında sivil ekiplere devriye attırdığından emindim. Zaten sağlığıma kavuşmam ve bizim kızların evimdeki nöbetlerinin bitmesinin ardından her gece yanımdaydı. Atlattığımız zorlu günlerin acısını ve bana olan özlemine, benimle dolu dolu vakitler geçirerek gideriyordu. Mesai bitimi soluğu yanımda alıyor ve ertesi gün şubeye dönene kadar yanımdan hiç ayrılmıyordu. Ara sıra kendi evine uğruyor, yedek kıyafetlerini aldıktan sonra anında yeniden bana dönüyordu.

Günlerimiz böyle akarken, mesai bitimine birkaç saat kala Esmer'den bir mesaj geldi.

“Akşama hazırlan. Özel bir yere gideceğiz.”

Yanımda Tuğrullar varken gelen mesajı, onlara çaktırmadan sunduğum gülücükle karşılamıştım.

“Nereye gideceğiz?”

“İnci. Sen sadece hazırlan. Ben de evde hazırlanıp seni almaya geleceğim.”

Başka soru sorma ve itiraz etme hakkım yoktu Esmer'e karşı... Mecburen dediklerine uymuştum. İşten çıktıktan sonra eve geçtim. Yorgunluk düşü, kısa bir süre bornozla yatakta uzanma derken hazır-

lanmaya koyuldum. Özel bir yer dediğine göre şık giyinmem şarttı. Dolabımı açtım ve uzun zamandır giymediğim kıyafetlerimi karıştırmaya başladım...

Kıyafetlere bakınırken ne zamandır özel elbiselerimden birini giymediğimi fark ettim... Acaba kaç gün olmuştu? Kaç hafta? Esmer hayatımda olmasa belki de haftalarca yine giymeyecektim.

Gardırobumdan çıkardığım on civarı elbiseyi yatağın üzerine serdim. Hepsini teker teker denedikten sonra en sonunda diz altına kadar inen, ince askılı; göğüs hattında zar zor seçilen küçük bir payetli işleme taşıyan, açık tonlarda zarif bir elbiseye karar verdim. Sırtı derin olmayan ama omuz kemiklerimi ortaya çıkaran yumuşak bir dekolteyle tamamlanıyordu. Altına ise gösteriştense uzak, ince topuklu, bej renk bilekten bağlı rugan ayakkabılarımı geçirdim.

Saçlarımı, elbisemin sırt dekoltesini kapatmayacak şekilde yukarıdan topladım; tokalarla etrafından dolayarak sabitledim. Bir topuz demek belki iddialıydı ama en azından dağınık durmuyordu. Hafif bir makyaj yaptım, tenimi eşitleyip gözlerimi belirginleştirdim. Dudaklarıma koyu pastel nude tonlarında rujumu sürdüğümde, aynadaki hâlimle kısa bir an göz göze geldim. Hazırdım.

Esmer'in telefonuyla kapıya yöneldim. Esmer apartmana girmiş ve merdivenlerin başında beni karşılaşmıştı. Onu görünce şaşırdım. Günlerdir ihmal ettiği saç tıraşını olmuş, sakallarını toparlamıştı. Siyah takım elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Merdivenlerin başında bana reverans yaptıktan sonra kolunu uzattı ve beni centilmence arabaya götürdü.

Seçtiği yer Atakule yakınlarındaki bir İtalyan restoranıydı. İsmini birkaç kez duymuş ancak hiç gelmemiştim. Michelin Guide'da yer alan, sakın bir itibara sahip mekânlardan biriydi. Şehir manzaralı masalardan birisi bizim için rezerve edilmiş ve özenle süslenmişti.

Yemek öncesi birer aperitif aldık. Ben Extra Dry Martini, Esmer ise Whiskey Sour sipariş etti. Şehir manzarası eşliğindeki bu keyifli sohbet, son günlerde üzerimize çöken kara bulutların kısmen de olsa dağılmasına yardımcı olmuştu.

“Çok güzelsin İnci... Seni her gün görsem bile böylesine seyretmek ayrı bir heyecan veriyor.”

Sanki karşımda yıllar sonra bana kavuşmuş bir adam vardı. Hayranlıkla bakıyor, iltifatlarıyla etkiliyordu. Esmer gerçekten işini çok iyi biliyordu. Gözlerindeki tutkuyla beni heyecanlandırmayı başarmıştı.

Coşkuyula akademideki yıllarına ilişkin eğlenceli bir anıyı anlatıyordu. Gülümsemesi ağzının bir köşesine kayarken, sol çenesinde beliren minik gamzeye daldım. Masumdu.

Kokteylinden son yudumu aldıktan sonra elime uzandı. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip elimin üst tarafını hafifçe okşamaya başladı.

“Hep izliyordum,” dedi öne doğru eğilerek.

Dâhil olduğu görevlerden birisinden bahsettiğini varsayıp şaşırarak cevapladım. “Neyi izliyordun?”

“Seni...” diye fısıldadı usulca.

“Anlamadım. Beni ne için izliyordun? Ne zaman?”

“Her zaman...” Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde buluşturdu. Ciddi bir tavra bürünmüştü.

“Açıgımı yakalamak için mi izliyordun yoksa?” Kaşlarımı yukarı kaldırarak ona baktım. Cevap vermedi.

“Tamam tamam, şaka yaptım. Anlat bakalım ne zaman gördün beni ilk kez?” kokteylimi bitirmiş, martininin içindeki kürdana sapanmış tek kalan yeşil zeytinle oynuyordum. Diğerini çoktan mideye indirmiştim.

“Akademide,” dedi pozisyonunu bozmadan. “Henüz ilk başladığınız zamanlardı. Resmî üniformalarınız dağıtılmamıştı. Üzerinde yeşil, boğazlı bir kazak vardı. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştın. O zamanlar daha açık renkti saçların. Kestane rengi. Gazinodaki kaloriferin üzerine oturur gibi yaslanmıştın. Kolunun altında kütüphaneden aldığın ince bir kitap vardı. Yanında arkadaşların olmasına rağmen arada bir camdan dışarı bakıp gökyüzünü izliyordun. O gün hava masmaviydi. Gökyüzünde birkaç tane bulut vardı sadece. Ve bir salı günüydü.”

Donakalmıştım. Akademideyken onu hatırlamıyordum. Sadece bir yıl birlikte okumuştuk. Üç üst devremdi. O son sınıftan ben daha birinci sınıftaydım. Mezuniyet sonrasında aynı şubede bir süre beraber çalışmıştık ama tanışıklığımız mesleki seviyenin ötesine geçmemişti. Ayrıca gazino kelimesini duyunca akademideki ilk günlerim aklıma geldi ve içimden güldüm. Polis Akademisi'ne ilk başladığımda gazino tabelasını gördüğümde, Ulus ve Cebeci'deki eğlence mekânlarından Akademi'nin içine de yaptıklarını sanmıştım. Hâlbuki içerisinde sıradan bir kantin, ortak bir televizyon ile masa ve sandalyeler olan bir dinlenme salonuydu.

“Ben...” Dilim dolanmıştı âdeta. “Ben... Benden pek hoşlanmadığını sanıyordum. Hatta hiç kimseden hoşlanmadığını. Kafan önde yürüyorsun, bazen etrafındakilere selam bile vermiyorsun. Biraz ukala ve kendini beğenmiş olabileceğini bile düşünüyordum.”

Şaşıрма sırası Esmer'deydi. “Tanımadığım insanlarla iletişim kurma konusunda iyi değilim.”

“Bana fazlasıyla sert davranmıştın ilk tanıştığımızda. Hatta eski eşime de. Hatırlıyor musun?”

“Olaylardan önce bizim şubede ilk göreve başladığından beri gözüm üzerindeydi. Seni orada görünce çok şaşırmıştım. Mutlu olmuştum. Sadece yakınlaşmıyordum ve hatta bundan dolayı da kendime kıızıyordum. Şubeden olaylı gidişinde de çok üzül müştüm. Tabii senin hiçbirinden haberin yoktu. Asrın'ın kaçırıldığını öğrendiğimdeyse bizzat kendim bu görevi üstlenmek istedim. Hem çocukların bulunabileceği konusunda kendime güveniyordum hem de seninle yakın temas içinde olabileceğimiz bir vakada olmalıydı amacım.”

“Doğru, çocuklar bulundu. Asrın hariç...”

Asrın'ın konusunun açılması moralimi bozmuştu. Bir an olsun aklımdan çıkmıyordu zaten. Şu anda ne yapıyordu, ne yiyor, ne içiyordu, hasta mıydı, benden alındığından beri hiç hasta olmuş muydu? Bir anda gözlerimin dolduğunu hissettim. Şu an yapmak isteyeceğim son şey insanlarla dolu bir restoranda burnumu çeke çeke ağlamaktı.

Toparlandım.

“İnci...” dedi iç geçirerek, koltuğunda öne doğru kaykılıp tekrar elimi tuttu. Bu sefer elimin tamamını iki avucunun içine almıştı. “Öyle demek istemediğimi biliyorsun değil mi? Asrın’ı bulacağız. Asla bir adım geri atmadık. Atmayacağız. Kaçırılmış, annesinden alınmış bir çocuk olmasının yanı sıra Asrın senin çocuğun! Benim için bu hayattaki en değerli insanın çocuğu.”

Bilmediğim bir yönünü daha öğrenmiştim Esmer’in. Bizim kurum başkomiser utangaç bir romantikti aslında. Sözleri karşısında yüzüm yumuşamıştı. Hafifçe tebessüm ettim. “Teşekkür ederim,” diyebilirdim sadece.

“Bu arada ağlamak istiyorsan ağlayabilirsin, benim yanımda güçlü durmaya çalışmana gerek yok. Bunu muhtaç duruma düşmek olarak düşünme. Ağlamak insanın en doğal gereksinimi, biyolojik bir süreç. Lütfen,” dedi avuçları içindeki elimi sıkarak, “lütfen, benim yanımda rahat olmanı istiyorum, kendin olmanı...”

“Peki sonra?” diye sordum konuyu değiştirmek istercesine. Eski günlerimi Esmer’in dilinden dinlemek hoşuma gitmişti. “Sadece gazonoda gördüğün zamanı mı hatırlıyorsun meslekte denk gelene kadar? Benimle ilk konuştuğunda ne düşündün, ne hissettin?”

Manalı bir şekilde yeniden gülümsedi... Nereden girdik bu konuya dercesine... Sonra anlatmaya başladı.

“Öğrenciyken uzaktan izledim seni hep... İlkin yanaşık düzen eğitimlerinizde. Herkes sağ adım atarken senin sol adım atmana gülüyordum. Sonra törenlerde ve yemek içtimalarında uzaktan görebildiğim kadar... Aslında sık sık sizin gazinonun kantininden alışveriş yapıyordum akademide, belki yine seni görürüm diye. Nedense gazonoda çok denk geldiğimizi hatırlamıyorum.”

Haklıydı... Öğrenciyken gazi-noya pek uğramazdım. İçerisi kalabalık olurdu ve uğultulu ses beni çok rahatsız ederdi.

“Zaten sekiz dokuz ay sonra mezun oldum ben malum. Bir daha göreceğimi de hiç sanmazken hayat seni yıllar sonra aynı şubede karşıma çıkardı. Bizim şubede ilk gördüğümde açıkçası yüzüne dahi bakamadım heyecandan.”

“Oh, yüzüme bakmadığını fark etmiştim.”

Soktuğum laf onu rahatsız etmişti, “İnci...” diye mırıldandı.

“İnci demiştin bana ilk kez ve sana daha çok sinirlenmiştim. Kimse bana İnci demez. Ben Devin Komiserim.”

“Ama benim İnci’msin!”

“Böyle demene bayılıyorum.” Dudaklarımda muzip bir gülüş gezindi.

“Ben de sana bayılıyorum!” Beni kendine doğru çekip elimin üzerine sıcak bir öpücük kondurdu.

Yirmi dokuz yaşındaki o olgun, sert kadın gitmiş, yerine akademideki, akıllı bir karış havada şapşal Devin gelmişti. Uzun zamandır kimsenin bana böyle hissettirmedeği aşikârdı. Levent’in bile... Onunla her şey apar topar yaşanmış, olayların içine hep kavga gürültü dâhil olmuştu. Toksik denebilecek düzeyde bir ilişkimiz vardı. Seneler boyunca doğru düzgün bir iletişim kuramamış, en sonunda da boşanmıştık.

Esmer farklıydı. Levent’ten sonra “gerçek” diyebileceğim tek ilişkim o olmuştu. Her ne kadar daha çok kısa bir süredir birbirimizi tanıyor olsak da.... Boşanmanın ardından kendimi işe güce vermiş kalbimin bu, varlığından bile haberdar olmadığım dingin yönünü hep es geçmiştim.

İçeceklerimiz bittikten sonra yemek için siparişlerimizi verdik. Garsonun masadan ayrılmasının hemen ardından Esmer, gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

Akşamımız böylesine keyifle devam ederken Esmer’in telefonu çaldı. İlk umursamazca telefon ekranına bakındı. Ekrandaki ismi gördükten sonra bakışları değişti. “Bir saniye İnci,” dedikten sonra telefonu yanıtladı.

Karşıdaki kişi her ne dediyse, bir anda Esmer’in yüzü başka bir hâl aldı. Saatler boyu bana tutkuyla bakan, gülücükler saçan Esmer’in yerini anında Başkomiser Esmer almıştı. Yüz kasları gerildi, bakışları keskinleşti.

Bir şeyler döndüğünden emindim. Ya da bir haber aldığından... Ses çıkarmadan, gözlerine bakarak konuşmasının bitmesini bekledim. Satır aralarından bir şeyler yakalamaya çalıştım.

Esmer, karşıdaki kişiyi dinledikten sonra, “Tamam,” dedi, “gerisini biz hallederiz.” Telefonu kapattıktan sonra bakışlarım benden kaçırmadan beklediğim açıklamayı yaptı.

“Az önce ihbar gelmiş haber merkezine. Cürmüşler Çetesi’nin lideri Mehmet Akçiçek şu an Gölbaşı’ndaki bir depoda saklanıyormuş. Yanında sana saldıran Yunus Ali ve Esat da varmış.”

16. Bölüm

“Hadi, ne duruyoruz hemen çıkalım!”

Sandalyemi geriye doğru ittirerek yaptığım hamle karşısında Esmer bir an durmuştu.

“İnci... Sen gelmese...” diye konuşmaya başlamıştı ki lafı hemen ağzına tıkadım.

“Esmer! Geleceğim tabii.”

Esmer yine de şansını denemek istemişti.

“Gel seni eve bırakayım. Hatta dur, biz hiçbir şey yapmayalım. Ekipler gidip baksınlar, biz keyfimizi bozmayalım.”

Benden çok gitmek istediğini biliyordum Esmer’in. Ama sırf beni götürmemek için kendisi bundan feragat ediyordu. Artık mecburdum, dişimi göstermek zorundaydım.

“Esmer, istersen sen şarabını içmeye devam et. Ben geçiyorum!”

Bu cümlemden sonra masanın üzerindeki çantamı aldım ve restoranın vestiyerine doğru yürümeye başladım. Esmer de hemen arkamdan kalktı. Masaya garsonu çağırarak bir şeyler söyledi sonra koşarak peşimden geldi.

Arabaya binince, “Kime yapılmış ihbar?” diye sordum, “Kim yapmış belli mi?”

“Haber merkezine yapılmış. İsimsiz ihbar. İhbarı yaparken Devin Komiser’e saldıranlar diye de ek bilgi vermiş.”

Görünmez elimiz iş başındaydı yine... Hem de bizimle ilgili her bir detaya hâkim bir şekilde.

“Asılsız bir ihbar da olabilir tabii, İnci. Ama biz yine de bakalım.”

“Asılsız olacağını hiç sanmıyorum. Malum, bu noktaya bile o ihbarlarla geldik.”

Yola koyulmamızın ardından Esmer telefonunu eline aldı ve ekiplerine talimatlar yağdırmaya başladı. Arada kafasını bana çevirdi ve güldü. “Bari senin eve uğrasaydık, şu kıyafetlerimizi değiştirseydik...”

“Ne varmış kıyafetlerimizde... Ayrıca senin üzerinde kaban var, düğmelerini kapattın mı bildiğin normal Esmer!” diye karşılık vererek çantamdan sigara çıkardım. “Arabanda içiliyordu değil mi?”

“*Bildiğin normal Esmer...*” Benim söylediğim lafı kısık sesle tekrar ederek dilini damağına vurdu.

Esmer kendisini bir şekilde kamufle edebilecekti, peki ya ben! Elbisem gayet abiyeydi. Üzerine giydiğim kabarık tüylü kısa ceket geceyi ele veriyordu.

Esmer’e belli etmemeye çalışıyordum ancak hem gerilmiş hem de heyecanlanmıştım. Bana saldıran iki kişi ve onların lideri aynı yerdelerdi. Eğer ihbar doğru çıkarsa sonunda onları yakalamayı başaracaktık. Belki de bana yapılan saldırının perde arkasını çözebilecektik.

İçimdeki ses ihbarın doğru olduğunu söylüyordu. Çünkü bugüne kadar bu mevzuyla ilgili yanıltıcı ve bizi yanlış yönlendiren bir ihbara denk gelmemiştik. Ayrıca “Devin Komiser’e saldıran” ifadesi çok spesifik bir ifadeydi. İhbarcı kişi her kimse emniyet olarak katettiğimiz aşamalardan ve ulaşamadığımız kişilerden kesinlikle haberdardı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Gölbaşı tabelası görünmüştü. Esmer, şüphe çekilmemesi için ekiplerine uzak bir lokasyonda toplanmasını söylemişti. Depodan birkaç kilometre gerideki, terk edilmiş bir akar-yakıt istasyonu...

İstasyona vardığımızda ekiplerden birisi hazır bekliyordu. Esmer’in arabasını fark edince arabadan indiler ve koşar adım yaklaştılar. Esmer camı aralayınca buz gibi hava içeri doldu.

“Diğerleri nerede?”

“Gelmek üzereler başkomiserim, başka ekipleri bekleyecek miyiz?”

“Hayır, toplamda dört ekip yeter. Ekipler toparlanana kadar kimse farlarını açmasın. Siz de arabanın içinde bekleyin, hava yeterince soğuk.”

“Anlaşıldı başkomiserim.”

Esmer camı kapattıktan sonra bana döndü.

“İnci. Senden bir ricam var. Baskın esnasında arabada beklemeni istiyorum.”

“Bakarız...” diyerek geçiştirdim ve camda oluşan buğuyu silmeye koyuldum.

Yaklaşık on dakika boyunca diğer ekiplerin gelmesini bekledik. İkinci ekip, üçüncü ekip derken son bir ekip kalmıştı. İstasyonda arkamızda bir çift araba farı daha görününce Esmer, “Tamamımız sanırım,” diyerek dikiz aynasına bakındı. Arkamızdan gelen son araba yanımıza sokulunca, “Bu bizim ekip değil ki...” diye mırıldandı.

Bu esnada camı hafifçe aralamış ve açılan aradan gelen araca bakmıştım. Bu, Tuğrul’un ekip arabasıydı. Yanımızda durduktan sonra Tuğrul arabadan indi ve cama yanaştı.

“İyi geceler komiserim...” Beni süslenmiş gördükten sonra sataşmadan duramadı. “Oo, komiserim, bu ne şıklık? Bilseydik biz de operasyona özel giyinirdik.”

Tuğrul konuşmaya devam ederken arkasından Yalçın ve Emre de belirmişti.

“Sizin ne işiniz var burada Tuğrul?”

“Ama komiserim, kambersiz düğün mü olur? Bizim de haberimiz oldu baskından, destek ekip olarak gelelim dedik.”

Bunun üzerine bakışlarımı Esmer’e çevirdim. Ondan onay beklercesine...

“Tamam Tuğrul, bizim bir ekibi daha bekliyoruz, ardından direkt dalacağız mekâna.”

“Anlaşıldı başkomiserim.”

Birkaç dakika sonra diğer ekip de gelmişti. Esmer, “Nerede kaldınız?” diye yeni gelen ekibe çıkıştı. Bu esnada kapısını aralayıp arabadan indi.

Ekipten birisi, “İlk gelen bizdik başkomiserim, baskın yapacağımız yeri uzaktan incelemeye gittik. Yan yana depolar var. Girişte de bir nizamiye. Ama nizamiye kapalı, kimse yok,” diye açıkladı.

Esmer, “Güzel...” diye mırıldandı. “Giriş kısmında bariyer falan var mı?”

“Yok, başkomiserim. Direkt depoların önüne kadar durmadan varabiliriz. İhbara göre soldan ikinci depo bizim hedefimiz. Önden baktığımızda yaşam belirtisi yok ama içerisini tabii bilmiyoruz.”

“Hadi o zaman, herkes çelik yelekli olsun. Siz önden devam edin, biz sizi takip edelim.”

Öncü ekip diğerlerini harekete geçirirken Esmer bagajı açıp kapattı. Hemen sonra benim kapımı araladı. “Şunu geçirir misin üzerine İnci?” diyerek bir çelik yelek uzattı.

“Uf Esmer... Ben onun içinde boğuluyorum. Ayrıca çok ağır.”

“Eğer giymezen seni götürmem! Bu konuda itiraz istemiyorum!”

Esmer gayet ciddiye. Mecburen arabadan indim. Onun yardımıyla çelik yeleği boyundan geçirip cırtcırtlarını yapıştırdım. Çelik yelek giymemi arabadan izleyen Tuğrul yine duramadı ve camını aralayıp, “Komiserim, elbisenin üzerine çok yakıştı!” diye seslendi.

Esmer, Tuğrul’a karşılık vermeme fırsat tanımadan, “Tuğrul, zaten zar zor ikna ettim, işi bozma!” diye bağırdı. “Ayrıca siz de giyinin.”

“Biz çoktan giyindik ve hazırız başkomiserim!”

Son hazırlıkların ardından Esmer direksiyonun başına geçti ve öncü ekibe hareket etmeleri için selektör yaptı. Bunun üzerine araç hareket etti. Hemen arkasına takıldık. Bizim arkamıza Tuğrullar ve diğerleri derken yola koyulduk.

Üç dört dakika sonra depo bölgesinin nizamiyesine varmıştık. Öncü araç geçer geçmez soldan ikinci deponun önünde durdu. Hemen arkasından biz durduk. Esmer, arkamızdan gelen diğer ekiplere deponun sağını ve solunu işaret etti. Onlar da sağ ve sol taraflardan deponun arkasına doğru devam ettiler.

Herkes indikten sonra Esmer eliyle “sessiz olun” minvalinde bir işaret yaptı. Hemen ardından tabancasını çıkarıp doldurdu ve deponun yaya giriş kapısına doğru ekipleriyle yürüdü. Esmer’in arkasından ben ve Tuğrul sakın adımlarla devam ettik.

Yaya giriş kapısı kilitliydi. Üzerindeki sürgü, asma bir kilitte sabitlenmişti.

Esmer, “Bu kilit dışarıdan kilitlenebilir sadece,” diye fısıldadı, “içeride kimse olmayabilir.”

Tuğrul, “Kırıp bakalım mı başkomiserim yoksa birilerinin gelmesini mi bekleyelim?” diye karşılık vermişti ki bir anda *fıs* diye bir ses etrafa yayıldı. Sesin gelmesiyle birlikte herkes gard pozisyonu alıp tabancalarını etrafa doğrulttular. Sesin kaynağını anlamaya çalıştılar.

Yalçın, çömelmiş bir vaziyette deponun sağ tarafına uzanan boşluğa kadar yürüdü. Kafasını boşluktan arkaya doğru uzattı. Hemen ardından bize döndü.

“Komiserim, sis bombası gibi bir şey atılmış!”

Apar topar herkes Yalçın’ın peşinden ilerledi. Sağ tarafa doğru baktığımızda iki depo arasındaki boşluk bembeyaz sisle kaplıydı. Deponun arkası görünmüyordu.

“Neler oluyor...” diye mırıldandım. Ekiplerden birisi tabancasını sislere doğrulttu. “Ateş edeyim mi başkomiserim, belki böyle kaçmaya çalışıyorlardır!” diye seslendi.

Esmer, “Hayır!” dedi. “Sisin diğer tarafında bizim ekipler var. Onlar isabet alabilir.”

Bu esnada yeniden yüksek sesle bir *fıs* daha duyuldu. Hemen ardından bu kez kırmızı bir duman aynı bölgeden yükselmeye başladı.

Tuğrul, “Bu ne böyle komiserim!” dedi, “Tribünde meşale yanar gibi!”

İkinci sisten sonra Esmer, “Siz benimle gelin!” diyerek iki ekibi yanına aldı. “Siz de arkadakilere haber verin, sakın ateş etmesinler!”

Esmer yanında polisle sislere doğru yürürken ben de peşine adımladım. Bunu gören Tuğrul, “Ne yapıyorsun komiserim!” diyerek bileğimden yakaladı.

“Peşlerinden gidiyorum, ne yapacağım?”

“Ne olduğu belirsiz, bekleyelim biraz komiserim.”

Hiç bekleyecek hâlim kalmamıştı. Kalbim zaten yeterince hızlıyken, üzerine sis bombalarıyla küt küt atar hâle gelmişti. “Bekleyemem...” dedikten sonra tabancamı doğrulttum ve yeniden adımlamaya başladım. Tuğrul ve Yalçın hemen yanımda bittiler ve elleriyle sisleri dağıtarak önüme geçtiler.

Sislerin geldiği nokta deponun uzun kısmında tam ortaya denk geliyordu. Esmerler önden, biz arkadan yaklaşırken sis dağılmaya yüz

tuttu. Sislerin dağılmasıyla birlikte tam ortada, ilk kapıya göre daha geniş bir kapı belirdi. Kapı açıktı ve deponun içinden yayılan ışık, sislerin üzerine vuruyordu.

Esmer ekipleriyle anında kapının güvenliğini aldı. Ses çıkarmadan eliyle bir ve iki işaretleri yaptı. Üç işaretinin ardındansa “Herkes yere yatsın, polis!” diye bağırarak içeri daldı. Peşinden diğer ekipler devam ettiler. Hemen arkasından ben girecektim ki Tuğrul ve Yalçın buna müsaade etmeden önüme geçtiler.

Depoya girer girmez etrafıma bakındım. İçerisi neredeyse bomboştu. Sağda solda birkaç eski ahşap kasa, yığılmış koliler ve çöpler bulunuyordu. Az ileride ise boş variller görünüyor, varillerin birkaçının içinde ateş yanıyordu. Ancak ortada kimseler yoktu.

Varillerden yayılan kıvılcımları görünce, “Kaçırdık...” diye mırıldandım ve tabancamı indirdim. Ateş yandığına göre biz gelmeden önce içeride birileri vardı. Sis bombası şaşırtmacasıyla muhtemelen kaçmayı başarmışlardı.

Ben sakın adımlarla etrafıma bakınarak ilerlerken, Tuğrul ve Yalçın koşarak Esmer’in yanına kadar gitmişlerdi. Kısa bir süre sonraysa Tuğrul koşarak yanıma geldi. Nefes nefeseydi.

“Komiserim, komiserim, gördün mü?”

“Neyi gördüm mü?”

“Variller... Varillerin üzerine baksana!”

Tuğrul’un bu cümlesinden sonra kafamı varillere doğru çevirdim. Esmer ve diğerleri ateş yanan varillerin hemen önünde durmuş, bakışlarını tavana doğru çevirmişlerdi. Yavaşça kafamı yukarı kaldırdığımdaysa korkunç bir sahneyle karşılaştım.

Üç kişi, kasap dondurucularındaki karkas etler gibi tavana zincirlerle asılmıştı. Bedenleri aynı frekansta sallanıyordu.

“Bu... Bu da ne böyle...”

Kendi kendime şaşkınlıkla söylenirken Esmer yanıma yaklaştı.

“Firari üç kişi. Meşhur Cürmüştür lakaplı Mehmet Akçiçek ile sana saldıran iki kişi, Esat Karaca ve Yunus Ali Topal...”

Bakışlarım sallanan cesetlerin üzerindeydi hâlen... Boyunlarına dolanmış zincirler tavana kadar uzanıyordu.

“Kim yapmış olabilir?” diye ağzımı açmışken Esmer bir kartpostal uzattı. Kardan adamlı kartpostal.

“Mehmet Akçiçek’in ayaklarına ilıştırılmış.”

Kartpostalı alır almaz arkasını çevirdim. Bir not yazılıydı. Sanki bana özel yazılmış bir not.

“Oyun devam ediyor...”

17. Bölüm

Esmer ile geçirdiğim, romantik bir sohbet ve kokteyllerle başlayan akşamım zincirlerde sallanan üç ceset ve bir kartpostalla sonlanmıştı... Üstelik cesetler, günlerdir aradığımız kişilere aitti: bana saldıranlara...

Sanki birisi ya da birileri bana özel bir hediye sunmuştu. Sis bombalarıyla gösterişli bir hediye...

Salonumda, yeni bulduğumuz kartpostala bakıyordum yine. Bilmem kaçınıcı sigaranın dumanıyla. Gecenin ikisi... Kapım çaldı. Gelen Esmer'di. Yorgun argın salona girerken sehpanın üzerindeki kartpostalı gördü.

"Yeni mesajın hayırlı olsun... Oyun devam ediyormuş..."

Gülmesinin tamamen sinirden olduğundan emindim. Tıpkı benim gibi...

İkimiz de firari üç kişinin sağ salim yakalanacağını öngörüyoruz. Hatta yakaladıktan sonra ne yapıp edip onları konuşturacak ve bana yapılan saldırıyla Fuat Cansay'ı doğrudan bağlantılı hâle dönüştürebilecektik. Karşılaştığımız tablo ikimiz için de hayal kırıklıydı. Bana saldıranların ölmelerini ikimiz de içten içe istesek bile...

"Bitti mi olay yerindeki incelemeler?"

"Ben çıkarken devam ediyordu. Cesederi kaldırdılar. Adli Tıp'a götürüyorlar."

Esmer koltuğa yerleştikten sonra bitkin bedenimi bir çuval gibi yanına bıraktım. Hemen sonra bir sigara daha yaktım. Sigaranın ilk nefeslerinde ikimiz de konuşmadık. Üçüncü nefesten sonraysa kendimi tutamadım ve bir kahkaha patlattım.

“Oyun devam ediyor...”

Esmer de kendini tutamadı ve istemsizce kahkahama eşlik etti.

“Sana sürpriz yapma hayalim vardı, Mehmet Akçiçek’i yakalayarak...”

“Birileri senden daha hızlı davrandı,” diyerek karşılık verdim. “Aslında kurdeleye falan sarsalardı daha güzel olabilirdi.”

Sinir bozucu kahkahalarımız sonlanınca Esmer birden ciddileşti.

“Bu iş çok canımı sıkmaya başladı İnci. Âdeta birilerinin kuklası gibi hissediyorum kendimi. Şu âna kadar ihbarlarla yenilir yutulur bir süreçti; sadece ihbar vardı, biz gidip yakalıyorduk. Ama bugün itibariyle ortada üç cinayet de var.”

Haklıydı Esmer... Hem de çok... Bu işlerin arkasındaki kişi ya da kişiler her kimse şu âna kadar aslında hiçbir suç işlememişlerdi. Sadece nokta atışı ihbarlar yaparak bizi doğrudan hedeflere götürmüşlerdi. Ama şimdiyse işin rengi çok değişmişti. Suçları ne olursa olsun, üç kişi öldürülmüştü. Hem de öyle basit bir cinayetle değil. Sanki herkese mesaj verircesine acımasız bir infazla...

“Bir de artistlik yaparcasına dumanlar bilmem neler yapıyorlar. Bizi çok laçka bir teşkilat mı zannediyor bunlar!”

Esmer fena bilenmeye başlamıştı karanlık figürümüze... Bense henüz onun kadar kurulmamıştım. Beni öldürmeye çalışanları o hâlde görmek belki de egomu okşuyordu farkında olmadan... Tuhaf bir his içindeydim. Ömrüm boyunca yaşamadığım bir duygular silsilesine hapsoluyordum yine.

“Ne yapacağız Esmer? Yani farkında mısın bilmiyorum ama elimizde kocaman bir sıfır var yine.”

“Yapacağımız belli, Fuat’ın peşinde koştuğumuz kadar bunların da peşinde koşacağız. Artık her kimse ya da kimselerse...”

Esmer’in dişine kan değmişti bir defa. Bu saatten sonra bu işin peşini asla bırakmazdı. Hele de tüm olanların merkezinde ben varken...

Sigaramı söndürüp Esmer’e sokuldum. Kolunu kaldırdı ve omzuma yerleştirdi. Başımı göğsüne yerleştirmeden önce dudaklarına uzandım.

“Şimdilik hepsini unutamam mı?” diye fısıldadım. “Gece bitmeden...” diye ekledikten sonra gözlerinin içine bakarak sııttım.

Yeterince gerilmiş olan Esmer’i sakinleştirmek için bu hamlem yetmişti. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, “Haklısın,” dedi ve dudaklarına yapıştı.

Ertesi gün şubeye vardığımda Tuğrul ve Sevcan arkamdan odama damladılar.

“Günaydın komiserim. Gündemimiz yoğun diye hemen geldik.”

Montumu askılığa yerleştirirken, “Yeni bir gelişme mi var?” diye sordum. Hâkî yeşili bir takım elbise giymiştim bugün. Ceketimin rengi, masanın üzerindeki, içinde kurumuş çiçekler olan vazoyla aynı tonlardaydı.

Tuğrul, “Yeni gelişmeye ne hacet komiserim, dün geceki olay tek başına yetmez mi?” diye karşılık verdi. “Malum, herkesin dilinde.”

Koltuğuma oturduktan sonra Asrın’ın fotoğrafına baktım ilk olarak... O sevecen yüzü, gülen gözleriyle bana bakıyordu. Ben buradayım, beni sakın unutma diye fısıldıyordu sanki...

“Kimlerin dilindeymiş?”

“Oo komiserim, sabahtan beri bizim oda ziyaretçi kaynıyor. Cınayetin diğer ekipleri, Gasp Büro, Yan-dol,* herkes soluğu bizim odada aldı. Tüm Ankara Emniyeti’nin dilindeyiz şu sıralar.”

Bu hiç iyi olmamıştı. Zaten bana yapılan saldırıyla gündemi fazlasıyla meşgul etmiştik, üstüne bir de herkese üst düzey bir dedikodu malzemesi vermiştik. Sallanan üç ceset uzun süre herkesin ağzına sakız olacaktı.

“Yeterince dillere düşmemişiz gibi şimdi bir de bunu konuşsunlar bakalım.”

Sevcan, “Millete malzeme gerek komiserim,” diye karşılık verdi, “yapacak bir şey yok.”

Tuğrul, “Dün gece hiç konuşamadık komiserim,” diye yeniden araya girdi, “ne diyorsunuz bu olaya? Yani yeni bir mesaj da geldi.

* Yankesicilik ve Dolandırıcılık Büro Amirliği.

Oyun devam ediyor. Ben kesin Fuat diyordum kartpostallar için ama işin rengi değişti.”

“Olanlar apaçık Tuğrul. Birisi ya da birileri bizimle oyun oynamaya çalışıyor. Biz Fuat’ın adamlarının peşinde koşarken artık hiç tanımadığımız, bilmediğimiz birilerinin de peşinde koşmak zorundayız. Ve bu benim canımı fena hâlde sıkıyor.”

“Aynısını düşündüm dün gecedan beri ben de komiserim. Adamlar hayalet gibiler. O kadar ihbar yaptılar, arkalarında hiçbir iz bırakmadılar. Nasıl bulacağız, nasıl edeceğiz bilmiyorum.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Üçümüz de bir anlığına düşüncelere dalmıştık. Üçümüzün de düşündüğü şey aynıydı. Nereden ve nasıl ilerleyeceğiz...

Sevcan sessizliği bozarak, “Komiserim, bence asıl çözmemiz gereken bu ihbarları yapan kişilerin gerçek niyeti,” dedi. “Niyetlerini çözersek belki bir yol bulabiliriz.”

Tuğrul, “Niyetleri ortada değil mi?” diye karşılık verdi. “Uzaktan bize yardımcı olmak. Sonuçta şu âna kadar tüm ihbarların altı dolu çıktı.”

“Düne kadar ben de aynı düşünüyordum abi,” diye devam etti Sevcan, “yani işte niyetleri bize yardım etmek. Düne kadar hep ihbarlar vardı. Ortada hiç suç yoktu. Dün gece stratejileri değişti.”

Sevcan da benim gibi düşünüyordu. “Biraz daha açar mısın?” diye karşılık verdim. Bu kez bana döndü ve düşüncelerini daha detaylıca aktardı.

“Komiserim, dün geceki olay aslında bir vahşet. Üç kişi infaz ediyor ve herkese sergileniyor. Ayrıca bu adamlar öyle rastgele sıradan birileri değil, normal şartlar altında kendilerini savunabilecek, gözünü kırpmadan adam öldürebilecek kişiler. Devletin komiserine bile tereddüt etmeden saldırmış insanlar. Bunları öyle zincirlerle sallandırmak basit bir eylem değil. Evet, biz emniyet cephesi olarak görüntüleri ve kartpostaldaki mesajı anında üzerimize alındık. Ancak bence asıl mesaj dışarıyaydı.”

Tuğrul, “Dışarıya derken?” diye sordu.

“Dışarıya işte abi. Ben diyeyim mafya âlemi, sen de suç dünyası, komiserim desin Fuat Cansay... Ama ortadaki en büyük gerçek şu; birileri dün gece aslında büyük bir gövde gösterisi yaptı. Baksana, bizim şubede bile tek gündem bu; sokakta konuşulanları düşün. Dilden dile nasıl yayılmıştır bu konu suç örgütleri arasında...”

Sevcan’ın yürüttüğü akıl çok mantıklıydı. En başından beri ben kendimi merkeze koyarak yaklaşmıştım olan bitenlere... Belki de böyle düşünmem için planlanmıştı her şey. Gözden kaçırdığımız en büyük detay, Sevcan’ın söylediklerinde saklıydı. Hedefin sürekli olarak Fuat Cansay olması basit bir hamle değildi. Ankara’nın, belki de Türkiye’nin en büyük mafyasına ardı ardına darbeler iniyordu. Ahtapot misali her tarafa uzanan kolları birer birer kırılıyordu.

Aslında devasa bir savaş başlamıştı ve biz kendimizi savaşın bir cephesinde konumlandırmıştık. Öyle sanıyorduk. Gerçekte ise değildik. Fuat’ın karşısındaki cephenin meşru yollardan tuttuğu bir silah hâline dönüşmüştük. Sadece bir aparatlık.

Mafya savaşında kullanılan etkili bir aparat...

18. Bölüm

Yeni vardığım sonuç bende soğuk bir duş etkisi yaratmıştı. Hazmetmem kolay olmayacaktı. Ama hazmedecek, bundan önceki ve sonraki tüm süreci bu gözle değerlendirerek ilerleyecektim. Başka bir çıkış yolum bulunmuyordu...

“Doğru düşünüyorsun Sevcan,” diyerek karşılık verdim, “yakında bunun da kokusu çıkar.” Kısa bir süre düşündükten sonra, “Asrın ile ilgili yeni bir gelişme var mı?” diyerek konuyu değiştirdim. Olan bitenler bizi öyle bir girdap gibi içine çekiyordu ki, asıl peşinde koşmam gerekenlerden farkında olmadan uzaklaşıyordum.

Tuğrul, “Komiserim, planladığımız gibi ilerlettik süreci. Biz Yalçın’la Levent’in olabilecek tüm bağlantılarını abluka altına aldık. Göktan’ı da sık sık taciz ettik. Bir süre daha devam edeceğiz. Ama henüz elimizde ufak bir gelişme dışında dişe dokunur bir şey yok,” diye açıkladı.

“Ufak gelişme?”

“Şöyle komiserim. Şimdi bu Levent’in banka hareketlerinden sonuç alamayınca biz de şirketinin hareketlerine yöneldik. Malum, Levent’in mimarlık şirketi var. Tek ortaklı. Ama araştırınca Levent’in ortaklığının olduğu iki farklı şirket daha bulduk. Yine mimarlık ve inşaat üzerine.”

Bundan hiç haberim yoktu... Levent’in sadece kendisine ait bir şirketi var sanıyordum.

“Ortakları kim çıktı? Göktan mı?”

“Biz de ilk olarak öyle düşündük ancak diğer iki şirkette de ortağı İstanbul’daki bir mimar. Yetkin Göçer isminde birisi. Şirketlerin üç

yıllık geçmişi var. Resmî kuruluş adresleri İstanbul'da. Normalde iş alırken fiyat teklifi sunmak için kurulan alternatif şirketlerdir diye düşündük ancak geçen yıl sermaye artırımına gitmişler. Yani bayağı faal şirketler. Bulduğumuz kısım da burada zaten. Levent buradaki hisselerini iki hafta kadar önce ortağı Yetkin Göçer'e devretmiş."

Tuğrul'un vermiş olduğu bu bilgi heyecanlanmama yetmişti. Elbette aklıma gelen ilk soru Levent'in Türkiye'de değilken bu devretme işlemini nasıl gerçekleştirdiği idi.

"Nasıl devretmiş? Satış işlemini nasıl sağlamış?" soruma yanıt Sevan'dan geldi.

"Biz de aynı soruyu destek hemen komiserim. Zamanında şirketleri kurarken bir avukata ikisi de tam yetki vermişler. Şirketler hakkındaki tüm tasarruflara sahip. Avukat Ömer Faruk Boysan. Elindeki vekaletle Levent'in hisseleri Yetkin Göçer'e geçmiş."

"Levent elindeki varlıkları elden çıkarmaya başladı demek..." diye karşılık verdim. "Bunu neye yormalıyız bilemedim şimdi."

Tedirgin olmuştum. Levent, Türkiye'deki işlerini ve varlıklarını devretmeye başladığına göre yurt dışındaki düzenini de yavaş yavaş kuruyordu. Sevde ve Asrın ile...

Tuğrul, bana moral vermek için, "Bence iyiye işaret komiserim," diyerek konuyu toparladı. "Artık elimizde bir bağlantı bulma ihtimalimiz var. Sonuçta bu avukat, Levent'ten habersiz yapmıyordur bu işlemleri. Levent kesinlikle bu avukatla irtibat hâlinde. Hatta belki de diğer mimar Yetkin Göçer ile de. Eğer iletişim yollarını çözersek Levent hakkında bir ipucu elde edebiliriz."

Kötünün içinde iyiyi görmek... Ama haklıydı Tuğrul. Günler sonra ilk defa Levent cephesindeki bir gelişmeyi yakalamıştık. Belki de bizi onlara götürecek yol avukat Ömer Faruk Boysan ya da mimar Yetkin Göçer'den geçecekti.

"İstanbul ha?" diyerek karşılık verdim. "Oradan bu konuyu araştırarak birilerini bulmamız gerek."

"Kesinlikle öyle komiserim. Benim oradaki arkadaşları kurcalıyorum şimdi. Yalçın'ın da İstanbul'da devreleri var. Tabii resmî yollar-

dan ifadelerini almamız zor. Hele de avukatın. Ama başka bir yol bulmak için startı verdik.”

Bu son gelişmeyi Esmer’e de aktarmalıydım. Esmer’in çevresi benden çok genişti. Belki daha üst makamlardan birilerine ulaşarak İstanbul’da kapsamlı bir araştırma yapılmasını sağlayabilirdi.

“Tamam. Siz devam edin. Ben de birilerini bulmaya çalışacağım. Esmer Başkomiser’e de iletirim.”

Sevcan, “Ben ikisi için de araştırmalara başladım komiserim,” dedi. “Kısa sürede size bir dosya getiririm. Yani bilgisayar başından ne kadar bilgi toplayabilirsem. İş adresleri, ev adresleri.”

“Avukat... Özellikle avukata daha çok eğil Sevcan. Eğer bulabilirsen Levent dışındaki müvekkilleri kim, ne tarz davalara bakıyor, elde edeceğin her şeyi toparla.”

“Anlaşıldı komiserim.”

“Ben de Esmer Başkomiser ile görüşüp detayları aktarırım.”

Tuğrul, bu cümlemden sonra bıyık altında gülümsedi. Gülümsemesi gözümünden kaçmamıştı. Hafiften hırçın Devin rolüme girerek Tuğrul’a çıkıştım.

“Ne oldu Tuğrul, neden gülüyorsun?”

“Hiç komiserim. Dün akşam aklıma geldi de. Sen ve başkomiserim maşallah çok şıktınız.”

Tuğrul’un bu konuya es geçmesinin imkânı yoktu zaten... Onca işin arasında bile lafını esirgememişti. Sadece Tuğrul değil, Sevcan da çaktırmadan sırtıyordu.

“Her zaman sıradan giyinecek değiliz ya. Dün bir yere davetliydik, davetteyken ihbar gelince o kıyafetlerle geldik. Ne yapsaydım, eve gidip üzerimi mi değiştirseydim?”

Aslında verdiğim yanıt ve açıklama yapma ihtiyacım la saklamaya çalıştığım şeyi gözler önüne sermiştim. Tuğrul manalı manalı gülme-ye devam ediyordu.

“Neyse, başka bir konu yoksa işlerimize dönelim.”

Tuğrul, “Aslında var komiserim,” dedi, “en bomba haberi sona sakladım.”

“Neymiş?”

“Semra. Semra kafaya koyduğunu yaptı ve şu bahsettiği mağazada işe girdi komiserim. Reyhan’ın arkadaşlarına yakınlaşmak için.”

İşte bu en güzel haberdi...

“Aferin Semra’ya. Nerede şimdi?”

“Bu sabah başladı işe komiserim. Sen artık orada takıl, şubeye falan gelme dedim. Daha ilk günden iş yerinde dikkat çekmesin.”

“İyi yapmışsın. Acele etmesin. Ayrıca sen Semra’ya gerekli izinleri ayarlamak için takipte kal. Sonradan başımız ağrımasın.”

Semra’dan umutluydum. Şayet Reyhan, o iş yerindeki arkadaşlarıyla temasa geçerse Semra ne yapar eder bu bilgiyi onlardan alırdı.

“Dün geceki olay için bir çalışma yapacak mıyız komiserim? Onu hiç konuşmadık.”

“Cesetler için mi?”

“Evet, komiserim. Bizim kısım ekipleri dosyayı devraldılar ancak düz bir cinayet soruşturması gibi ilerletecekler mecburen. Kartpostal-lar falan pek çetrefilli geliyor onlara, bu toplara gireceklerini sanmıyorum. Yine bizim işi sürüklememiz şart.”

“Gizemli ihbarcımızı biz bulmalıyız diyorsun yani...”

“Öyle komiserim. Konunun merkezinde siz varsınız sonuçta, Mustafa da var.”

Arkama yaslanıp bir süre konuşmadan gözlerimi tavanda gezdirdim. Sevcan’ın yaklaşımını yeniden düşünmeye başladım. Mafya savışı yaklaşımını... Yeni bakış açısıyla nereden ve nasıl araştıracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Üstelik bir yandan Organize Şube, öte yandan Esmer işin peşindeyken...

“Komiserim, şu zabıt kâtibi. Atıf Severcan. Onu daha kapsamlı irdellemeliyiz bence. Eğer düşündüğümüz gibi bir mafya çatışması içindeysen, olayların başlangıcı yine o çocuğa çıkıyor. Arkasında birileri olmadan adliyeden o kadar şeyi çalması bence imkânsız.”

“Aynı şeyi düşünüyorum,” diyerek karşılık verdim. Kısa bir süre sonra da, “Hadi kalk,” dedim, “şu spor salonu işleten kuzeni vardı. Ona bir daha görünelim. Belki bir şeyler çıkar.”

Tuğrul ile birlikte çıkmak için hazırlandık. Odamdan çıktıktan sonra koridorda ilerlerken Esmer’in kapısının açık olduğunu gör-

düm. Levent konusundaki sıcak gelişmeyi aktarmak için yanma uğramak istedim. Kapıya vardığımdaysa Esmer'in içeride birisi ile oturduğunu gördüm.

Kapıda beni fark eden Esmer, "İnci, girsene," diye seslendi.

"Misafirin var sanırım," dedim. "Sonra uğrarım. Acelem yok."

Esmer beni karşılamak için çoktan ayaklanmıştı. "Gel gel, iki dakika otur. Seni çok sevdiğim bir devremle tanıştırayım."

Bunun üzerine Tuğrul'a beklemesini işaret ederek içeri girdim. Esmer'in misafiri de ayağa kalkmıştı.

"Tanıştırayım. Devrem Emris Levi. Çok meşhur bir cinayetçidir."

"Merhaba. Ben Komiser Devin," diyerek elimi uzattım. Esmer gibi uzun boylu, açık kumraldı. Gözleri ilk bakışta açık kahverengi gibi görünüyordu. Dikkatle baktığımdaysa göz bebeğinin etrafının kahverengiden yeşile doğru kayan ela olduğunu fark ettim. Yüzünde minik bir yara izi vardı.

"İnci Komiserim de bizim cinayet masasında. Devin İnci daha doğrusu."

Emris Başkomiser, "Yakın zamanda duyduğumuz kişi sanırım," diye karşılık verdi.

Neyimi duymuştu acaba?

Yoksa Esmer aramızdaki ilişkiden mi bahsetmişti devresine?

Kafamdaki soru işaretlerinin yanıtı yine Emris Başkomiser'den geldi.

"Çok geçmiş olsun. Büyük bir badire atlatmışsınız. Şimdi iyisiniz umarım."

Ha... Tamam. Bana yapılan saldırıyı kastediyordu.

"Çok teşekkür ederim."

Koltuklara geçmemizin ardından Esmer, Emris Başkomiser'i daha detaylı anlatmaya başladı.

"Emris ile akademiden beri çok samimiyizdir. Yıllarca da hep görüştük. Kardeşim gibidir. Ayrıca yüzüne söylemek olmaz ama dünya çapında nam yapmış birisi. Ankara'ya bir soruşturma için geldi."

Esmer'in Emris'i anlatırkenki yüz ifadesinden aralarındaki muhabbetin derinliği ziyadesiyle belli oluyordu.

“Öyle mi? Ne güzel... Ne soruşturması için gelmiştiniz? Cinayet mi?”

Normalde kimseye hangi konuda soruşturma yürüttüğünü sorma âdetim yoktu. Ancak ikimiz de Cinayet Büro’da görevli olduğumuz için sorma çekincesi hissetmemiştim.

“Teşekkür ederim. Hayır, cinayet değil. Cinayetden beter, sıkıntılı bir soruşturma. Başımızın belası olan bir kadın var. Ajan olduğundan şüpheleniyoruz. Yabancı uyruklu. Bakanlıklardan bilgi toplamaya çalışıyorum.”

“Kolaylıklar dilerim. Hangi ilde görevlisiniz?”

“İstanbul. İstanbul’da görev yapıyorum.”

Bunu duyunca birden irkildim. İyi olacak hastanın ayağına doktor gelirmiş.

“İstanbul demek... Madem öyle, hemen sizden ufak bir ricam olabilir mi?”

19. Bölüm

Emris Başkomiser'e kurduğum cümleden sonra Esmer meraklanmıştı. Öncelikle Esmer'e döndüm ve Levent'in şirket devri konusunu aktardım. Esmer dikkatle dinledikten sonra Emris'e döndü ve Asrın'ın Levent tarafından kaçırılmasının detaylarını anlattı.

Bizi dikkatle dinleyen Emris Başkomiser, "Yeniden geçmiş olsun," dedi. "Bunu bilmiyordum. Ve elbette seve seve yardımcı olurum. Siz bana bilgilerini iletirseniz hemen araştırma başlatırım."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, "acelesi yok. Siz İstanbul'a döndükten sonra da bakabilirsiniz."

"Rica ederim," dedi. "Olsun, siz şimdiden bilgileri verin bana. Bizim Sedat var, sıkı polistir. Ne yapar eder hemen kurcalamaya başlar."

"Pekâlâ," dedim, "eğer kısa bir süre daha buradaysanız bizim çocuklar bilgileri getirsin size."

"Elbette."

İstanbul'dan bir başkomiserin işin içine girmesi iyi olmuştu. Emris Başkomiser ve Esmer ile vedalaşıp odadan çıktım. Binadan çıkarken Sevcan'ı aradım ve avukat ile mimarın bilgilerini Esmer Başkomiser'in odasına götürmesini istedim.

Arabaya binerken Tuğrul, "Çok hızlısınız komiserim," dedi, "Esmer Başkomiser'in tanıdığı mı varmış İstanbul'da?"

"Evet... Hatta şimdi bizzat yanındaydı. Devresi. O ilgilenecek sağ olsun."

"Şahane haber komiserim, işi kolayladık desene."

Tuğrul ile Dikmen'e doğru yol aldık. Daha önce görüştüğüm, Atıf Severcan'ın kuzeni Selim Severcan'ın spor salonuna vardık.

Nedense bir önceki görüşmemde fena hâlde kıl kapmışım bu adamdan. Birçok cümlesi bana batmıştı. Merdivenlerden inerken o konuşmalarımız aklıma geldi. Emre, salondan çıkmadan gözdağı vermişti Selim'e ancak o günden beri hiç ses soluk çıkmamıştı.

Salona girdiğimizde içerisi yine تنها sayılırdı. Selim, kendi odasının önünde, karşısındaki bir adamla konuşuyordu. Sanki yolcu etmek için kalkmış gibiydi. Bakışlarımı hemen diğer adama çevirdim. Otuzlu yaşlarda, saçları hafif dökülmüş, bakımlı birisiydi. Sakalları yoktu. Üzerinde eşofman ya da spor kıyafetleri yoktu. Tam tersine kumaş pantolon, gömlek ve blazer ceket giyinmişti. Selim bizi fark eder etmez, eliyle adama çıkışı işaret etti. Bunun üzerine diğer kişi tokalaştı ve bizim geldiğimiz yönde çıkışa doğru yürümeye başladı.

Adam yanımızdan geçerken Tuğrul ve benim bakışlarım istemsizce adama çevrilmişti. Kafasını merhaba dercesine salladı ve yanımızdan geçerek uzaklaştı.

"Hoş geldiniz komiserim. Buyurun, şöyle içeri geçin."

Selim'e karşı aynı tavra büründüm yeniden. Tokalaşmak için uzattığı eline karşılık vermedim. Doğrudan odasına girdim ve koltuklardan birisine oturdum. Benim ilgisiz tavrımı fark eden Tuğrul de benzer bir tavırla arkamdan girdi.

Selim kendi koltuğuna geçer geçmez lafı hiç uzatmadım.

"Evet Selim, seni dinliyoruz."

Bu cümlele Selim afallamıştı. "Nasıl yani komiserim? Ne için?" diye sordu.

"Son görüşmemizden beri bizi hiç arayıp sormadın. Atıf ile ilgili hiçbir gelişme olmadı mı?"

"Yok komiserim, maalesef. Olsaydı arardım."

Kendinden emin bir yanıt vermişti ancak ben inanmıyordum.

"Ne yaptın? Amcanlara ziyarete gittin mi bari bizden sonra?"

"Gittim gittim elbette. Hatta birkaç defa."

"Atıf hâlen aramamış mı onları?"

"Aramamış komiserim, yani aradıysa da bana bir şey demediler. Yer yarıldı içine girdi sanki çocuk."

Selim şu âna kadar iyi gidiyordu. Pek renk vermemişti. Gerçekten bilgisi olup olmadığını bir türlü anlayamamıştım. Soğukkanlı ve kendinden emin yanıtlar veriyordu.

Bu kez Tuğrul devreye girdi. Klasik bir yöntemle...

“Bizim kulağımıza pek öyle şeyler gelmedi ama Selim.”

“Nasıl şeyler geldi komiserim?”

“Seninle iletişim hâlindeymiş Atıf. Hatta birkaç işini çözmüşsün o gittikten sonra... Bunları biliyoruz. Ama sen şimdi bize yalan konuşuyorsun.”

Selim bir anda öne doğru eğildi. Bedeninin verdiği istem dışı bir tepkiydi bu. Kendini daha iyi ifade etme ve acındırmak istercesine...

“Yok komiserim, vallahi de öyle bir şey yok. Uydurma hepsi.”

“Başka neler uydurma olabilir Selim? Bize nedense hiç öyle gelmedi. Hatta sana kötü bir haberimiz var. Savcılık senin hakkında da soruşturma başlatacak. Eli kulağında, seni almaya gelir bizim diğer ekipler yakında.”

Tuğrul kısılcasına almıştı Selim’i... Bol miktarda yeminli söylemlerle Atıf ile hiç görüşmediğini sık sık tekrarladı. Fena hâlde paniklemişti. Özellikle Tuğrul’un uydurduğu soruşturma mevzusunu yutmuştu.

“Sen bilirsin Selim. Bizden uyarması. Ya adamakıllı bize yardımcı olursun ya da bu işin ceremesini sen çekersin!”

Tuğrul’un sarstığı Selim’e son darbeyi vurmuştum. Yerimden kalktım ve Tuğrul’a dönerek, “Selim gözaltına alındığında sorgusuna sen gireceksin Tuğrul. Ama şimdiki kadar müsamahakâr olmayacaksın!” dedim.

“Emredersiniz komiserim. Merak etmeyin, nice böyle susanları sorguda konuşturduk biliyorsunuz.”

Benim ayaklanmamın ardından Tuğrul da ayağa kalktı.

“Görüşeceğiz seninle Selim. Şimdiden bir çanta hazırlasan iyi olur. Tutuklanırsan içeride ilk günden eşyasız kalma.”

Selim direncini korumaya devam ederken ben odadan çıkmıştım. Salonun çıkışına doğru yöneldiğim esnada aklıma Atıf’ın diğer kuzenleri geldi. Babası iki kuzeninden daha bahsetmişti. Biri bankacı,

diğeri memur... Arkamızdan süt dökmüş kedi gibi yavaş yavaş gelen Selim'e aniden döndüm.

"Atıf'ın diğer kuzenleri nerede? Bankacı vardı özellikle?"

Bu sorumla birlikte Selim'in yüz ifadesi tamamen değişti.

"Şey... Halamın oğlu. Burak."

Tuğrul da Selim'in suratındaki ifadenin değişimini fark etmişti. "Bakıyorum da Burak hakkında ağzını bıçak açmadı şimdiye dek Selim. En azından onu söylersin diye beklemiştim ama belli ki tüm suçlar sana yığılacak."

Selim çaresizce derin bir nefes aldı. Bu aldığı nefes artık gardının düştüğünü işaret ediyor gibiydi. Sanki hiç istemediği konu açılmıştı. Az öncekine nazaran daha bitik bir ses tonuyla, "Burak'ın çok bir şey bildiğini sanmıyorum açıkçası," dedi. "Yani siz bilirsiniz. Görüşün isterseniz. Buraya yakın bir bankada çalışıyor. Öveçler'de."

Selim açık açık söylememişti ancak Burak konusunda çekinceli duruşu her hâlinden belliydi. Tuğrul, "Ver bakayım bankanın adresini," dedi. Selim tam bankaya nasıl ulaşacağımızı tarif etmeye başlayacaktı ki birden araya girdim.

"Madem yakın, tarif etmene gerek yok. Bizimle birlikte gel."

Selim bu cümlele daha da paniklemişti.

"Olur, geleyim komiserim. Telefonumu alıp geliyorum yanınıza."

Tuğrul, Selim'i neden yanımıza almak istediğimi anlamıştı. Biz çıktıktan sonra Burak ile irtibata geçmesini istememiştim. Tuğrul da Selim'in yoldayken bize çaktırmadan mesaj falan atmasını engellemek için hamlesini yapmış ve "Telefonunu yanına almana gerek yok güzel kardeşim," diyerek koluna girdi, "yakındaymış zaten Burak. Beş dakika telefonsuz dursan bir şey olmaz."

Selim'in telefonunu yanına alamama çaresizliği her hâlinden belli oluyordu. Âdeta yüzünün rengi değişmişti.

Evet, hissediyordum. Altından bir şey çıkacağı kesindi.

"Hadi, çıkalım," diyerek salonun merdivenlerine yöneldim. Tuğrul, Selim'i kolundan çekştirerek arkamdan getirdi ve arabaya bindirdi.

Selim'in tarifleriyle yaklaşık on dakika sonra banka şubesinin önündeydik. Arabadan inmeden önce arka koltuğa döndüm ve "Sen

arabada kalacaksın Selim, sakın inip uzaklaşmaya kalkma. Başını belaya sokarsın,” dedim. Selim konuşmadan kafasıyla onayladı. Arabadan indikten sonra bakışlarımı bankanın boydan camlarına çevirdim. Camın arkasında bazı çalışanlar görünüyordu. Çalışanlardan birisini görünce duraksadım. Siması yabancı gelmemişti. Birkaç saniye sonraysa Selim’in yüzünün renginin neden değiştiğini anladım.

Az önce spor salonunda yanımızdan geçen kişi Atıf’ın bankacı kuzeni Burak’ın ta kendisiydi.

20. Bölüm

Burak'ı benimle aynı anda Tuğrul da görmüştü.

“Komiserim, gördün mü şunu?”

“Evet.”

“Çakallara bak... Az önce salonda gördüğümüz kişinin Burak olduğunu söylemedi bize Selim. Kesinlikle bu Burak'ta bir halt var. Yoksa saklamaya çalışmazdı.”

“Hele bir çıkalım bakalım karşısına, neler döndüğünü anlarız,” dedim ve bankanın kapısından içeri girdim.

Burak, separatörlerle ayrılmış bireysel müşteri hizmetleri masalarından birisinde oturuyordu. Hemen önünde ilgilendiği bir müşterisi vardı. Bizi henüz fark etmemişti. Banko sırasında bekler gibi bir süre bekledik. Müşterisinin işi bitince, yeni müşteri için sıramatiğin düğmesine bastı. Sıra bir atlayınca, sonraki müşteriden önce biz separatörün önüne damladık.

Tuğrul, “Burak Gündoğdu?” diyerek masanın başında dikildi. Bu esnada bir sonraki müşteri de separatöre yaklaşıyordu. Yaşlı bir kadındı. Kadını durdurup polis kimliğimi gösterdim ve diğer masalardan birisine geçmesini rica ettim. Hemen sonra Tuğrul'un peşinden içeriye girdim.

Burak'ın yüz ifadesi aslında her şeyi ele veriyordu. Sakladıkları bir şeyler olduğu kesindi. Bizim polis olduğumuzu anlamış, ne yapacağını bilmeyen bir tavra bürünmüştü. Kekelercesine, “Bu.. buyurun, benim,” dedi. Hemen sonraysa ilk şokunu atlatarak, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Tuğrul, sert tutumundan ödün vermeden, “Burak kardeşim, burada herkesin içinde mi konuşalım yoksa daha sakın bir yer önerin

var mı?” diye sordu. Tuğrul’un bu cümlesi Burak için tehlike çanlarının çaldığının bir işareti olmuştu âdeta. Paniklemişti.

“Nasıl... Nasıl yani? Konu neydi?”

“İstersen dışarı çıkalım,” dedim. “Konunun ne olduğunu dışarıda sana daha iyi anlatırız.”

İlkin çekinceli davrandı. Döner koltuğunu bir dış, bir iç yöne çevirdi. Belli ki bir şeyler biliyordu ve bizim aynı şeyleri bildiğimizden tırsmıştı. Birkaç saniyelik kararsızlığının ardından yeniden koltuğunu döndürdü ve ayağa kalktı.

“Tabii. Buyurun, çıkalım.”

Banka şubesinden çıktıktan sonra Burak’a bizim arabayı işaret ettim.

“Bak, Selim’i aldık. Az önce her şeyi anlattı. Şimdi sen kıvıracak mısın yoksa düzgünce konuşacak mısın?”

Arabanın arka koltuğunda oturan Selim’e şaşkınlıkla baktı.

“Atıf... Atıf meselesi mi?”

Tuğrul, “Tam üstüne bastın,” dedi, “ayağını çekme, hazır basmışken devam et anlatmaya.” Bunu dedikten sonra bana doğru eğildi, “Kusura bakma komiserim, bu espriyi yapmasam olmazdı.”

“Selim abim size ne anlattı bilmiyorum. İnanın benim soygunla bir alakam yok.”

Doğrudan soygun konusuna girmesine şaşırmıştım doğrusu... Demek ki bizim kapısını çalmamızı bekliyordu. Bu da bir şeyler bildiğini benim gözümde garantilemişti.

“Selim öyle demiyor ama,” dedim, “senin hakkında çok farklı şeyler söyledi. Topun ağzına geldin. Şimdi artık lafı dolandırmadan neler yaptığınızı anlat. Aksi hâlde konuşmayı bırakıp sana da işlem yapacağız.”

Burak, Selim’e göre çok daha kırılgandı. Selim’i panikletmekte zorlanmıştık ancak Burak’ın eli ayağı birbirine dolaşmıştı.

Tuğrul, sorî bir hamle yaparak, “Bak Burak kardeşim, işinde gücünde bir adama benziyorsun. Gel seninle şöyle sakince oturalım, uzun uzun konuşalım. Senin başını en az dertle kurtaralım,” dedi ve elini dostane bir şekilde omzuna bıraktı.

Bunun üzerine Burak, “Müdürümden izin alıp geleyim hemen,” dedi. “Montumu da alıp geliyorum.”

Tuğrul, Selim’in başkasıyla iletişime geçme ihtimalini es geçmemişti. “Tamam güzel kardeşim, önce telefonunu bize ver. Hemen içeri git ve gel,” dedi.

Burak denileni yaptı ve telefonunu ikiletmeden Tuğrul’a uzattı. Hemen sonra içeriye girdi.

“Olacak komiserim olacak, çözülecekler. Bak şimdi nasıl şakiyacak.”

“Sen iğrenç şakalar yapmazsan işimiz daha kolay olacak Tuğrul.”

“Ama komiserim, bu benim için bir vazgeçilmez. Çocukluğumdan beri bu deyiimi ne zaman kullansam arkasından aynı cümleyle devam ederim, hiç kusura bakma.”

Burak umduğumuz gibi hızlıca geri dönmüştü. Arabaya doğru yürüdük. Tuğrul, arabanın arka kapısını açtı ve Selim’e, “Çıkabilirsin artık,” dedi. Hemen ardından Burak’ın telefonunu Selim’e uzattı. “İşi bitince gelir senden alır.”

Neler döndüğünü çözemeyen Burak sessizce olan biteni izliyordu.

“Hadi Burak, şimdi sen geçiyorsun arka koltuğa.”

Burak arka koltuğa oturduktan sonra biz de arabaya bindik ve bankanın önünden uzaklaştık. Yakınlarda تنها bir kafe bulduk. Kafenin ön bahçesine geçtik. Tuğrul çayları söyledikten sonra, “Hadi Burak kardeşim, biz üzerimize düşeni yaptık. Şimdi sıra sende,” diyerek konuya girdi.

“Az önce dediğim gibi, gerçekten Atıf’ın yaptığı soygundan bir haberim yok.”

“Bana hiç öyle gelmedi,” diye karşılık verdim, “Atıf konusunda pek bir çekincelisin. Belli ki bir haltlar karıştırmışsınız.”

Bunun üzerine burnundan derin bir nefes verdi. Birkaç saniye bakışlarını masanın üzerinde kilitledi. Hemen sonra anlatmaya başladı.

“Dediğim gibi gerçekten soygunla bir alakam yok. Ama onu bu noktaya getiren süreçte sanırım kabahatliyim.”

Burak’ın bu cümlelerinden sonra Tuğrul ile göz göze geldik. Tuğrul, elini yeniden omzuna koyarak güven tazeledi.

“Papağan gibi aynı şeyleri tekrarlayıp durma! Nasıl oldu? Neler oldu? Tane tane anlat hadi.”

“Selim abim belki bahsetmiştir. Zamanında Atıf’ın bir foreks muhabbeti olmuştu. Aslında Atıf’ı foreks işine ben soktum, Selim abim değil.”

“Selim neden üstlendi peki?” diye sordum.

“Beni korumak için... Malum, bizim banka yönetmeliklerimize göre banka mudileriyle ticari veya yatırım ilişkisine girmemiz yasak. Özellikle de foreks gibi riskli işlemler konusunda ağzımızı bile açamayız. İş akdimizin sonlanmasına neden olur. Bu da benim için meslek hayatımın sonu demektir, çünkü başka hiçbir bankada iş bulamam. Selim abim işin ucu bana değmesin, işsiz kalmayayım diye öyle dedi size.”

Paniklemesinin nedeni belli olmuştu. Anlatırkenki ses tonundan ise hiç şüphelenmemiştim. Bence doğru söylüyordu.

“Atıf birikimlerini benden dolayı bizim banka şubesinde tutuyordu. Tüm foreks işlemlerini onun adına ben gerçekleştirdim. Selim abiminkileri de. Sonrasında maalesef olay elimizde patladı. Atıf büyük bir borca girdi. Selim abim de öyle. Ama sağ olsunlar beni hiç suçlamadılar. Ben de o günden sonra bir daha girmedim bu işlere.”

“Peki ya sonra? O dönem bir tefeciden borç almış Atıf. Sen biliyor musun?”

Bu sorumdan sonraysa derin bir iç çekti...

“Maalesef... Esas vicdan azabım orada zaten. Atıf’ın o adamlara bulaşmasına ben neden oldum. Atıf’ın önceki kredilerinden dolayı tüm hesaplarına bloke konuldu. Hâl böyle olunca gelen maaşı bile eline geçemiyordu. Benim de başka bir yerden alacağım vardı. O gelince tüm borçlarını kapatacaktık. Ama Atıf gün geçtikçe daha çok sıkıntıya düştü. Daha önceden birkaç kez duyduğum birisi vardı. Elden nakit veriyordu. Sizin deyiminizle tefeci işte. Ben de bana nasıl olsa para gelecek, gelir gelmez hemen kapatırız düşüncesiyle Atıf’ı o adama yönlendirdim. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Benim gelecek olan para bir türlü gelmedi. Adamlar da Atıf’ı tehdit etmeye başladılar. Hatta evine falan gittiler. Son anda Selim abim ne kadar

tanıdığı ettiği varsa devreye soktu, borç para topladı ve onların parasını denkleştirdi. Öylelikle kurtulduk.”

Atıf’ın geçmişindeki hikâyenin taşları yerine oturmuştu...

Tuğrul, “Ee, madem tüm borçlardan kurtuldu Atıf, ne diye altın çalmaya girişti?” Hem de üzerinden onca vakit geçtikten sonra?” diye sordu.

“Atıf’ın altınları çalmasından üç hafta kadar öncesiydi. Beni aradı, iş çıkışında görüşmek istedi. Selim abimin salonda buluştuk. Aynı adamların onu yeniden telefonla aradığını ve görüşmek istediklerini söyledi. Konunun ne olduğunu bilmiyordu. Neden beni tekrar aradılar, borcumuz mu kaldı ki diye bana sordu. Ben de şaşırmıştım. Çünkü o zamana kadar bir daha hiç karşımıza çıkmamışlardı. Üçümüz de meraklanmıştık neden Atıf’ı aradıkları konusunda.

“Atıf iki gün sonra bunlarla görüştü. Görüştükten sonra da bizim yanımıza geldi. Bize anlattığı, bir karışıklık olduğuymuş. Başka biriyle karıştırmışlar ve o yüzden Atıf’ı aramışlar. Yüz yüze görüşünce mesele anlaşılmış ve Atıf ayrılmış yanlarından. Bir sorun yok dedi. Biz de rahatladık tabii.”

Eski tefecilerin Atıf ile yeniden teması... Güya bir karışıklık. Hiç masum değil...

“Gerçekten yanlışlıkla mı aramışlar Atıf’ı?”

Burak sonunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

“Atıf’ın altınları çalmasına kadar ben de öyle sanıyordum. Ama olayı duyunca, benim de aklıma aynı şey geldi, Atıf’ın onlarla iş birliği yaptığı... Bunu samimiyetle söylüyorum size, ne Selim abimin ne de benim bir alakamız yok inanın. Atıf’ın da tek başına buna cesaret edebileceğini asla sanmıyorum. Şimdiye dek korkumuzdan kimseye anlatamadık bunları. Herhangi bir ifade versek, adamlar iki günde bizi bulup bir zarar verebilir diye...”

Artık eksik bir parça kalmamıştı. Burak’ın anlattıkları bittikten sonra asıl sormam gereken soruyu sordum. Burak’a cesaret vererek.

“Kim bu adamlar Burak? Sakın hatırlamıyorum falan deme. Merak etme, resmî bir işlem olmayacak ve sizin isminiz hiç geçmeyecek.”

“Bu saatten sonra ismim geçse de önemli değil komiserim. Selim abimle, Atıf ne yapar eder bize ulaşır diye bekledik kaç gündür. Ama hiç ses çıkmadı. Atıf’ın başına bir iş gelmiş olmasından korkuyoruz artık. Bu yüzden benim bir çekincem kalmadı.

“Kim olduklarına gelince; Ateşçi Numan diye bilinen birisi. Hak-
kında tek bildiğim Sıhhiye’de bir pasajda eskiden kuyumculuk yaptığı.
Başka hiçbir bilgim yok.”

21. Bölüm

“Ne diyorsun komiserim? Burak’ın anlattıkları sence doğru mu?”

“Araştırıp öğreneceğiz. Ama hislerimi soruyorsan, evet, doğru... Sence?”

“Bana da öyle geldi komiserim. Eksik anlattığı ya da sakladığı bir şeyler yok gibi. Selim gibi değil. Hoş, Selim de bu çocuğu sıkıntıya sokmamak için ketum kalmış.” Derin bir nefes alıp kendinden emin bir şekilde devam etti, “İnanıyorum komiserim, Ateşçi Numan bizi kartpostallara götürecektir, bak gör!”

Burak Gündoğdu’nun yanından ayrıldıktan sonra Sıhhiye’ye doğru ilerliyorduk. Atıf Severcan hakkında ilk defa bir ipucu elde etmiştik. Eğer birileri ile iş birliği yaptıysa en güçlü aday bu tefeciydi. Çiçeği burnunda hedefimiz artık Ateşçi Numan’dı...

Kime soracağımızı, nasıl araştıracağımızı öngörmeden Sıhhiye tarafına gelmiştik. Bu bölgede onlarca pasaj bulunuyordu. Pasajların büyük bir kısmındaysa sarraflar, toptan kuyumcular ve bijuteriler yan yana dizilmişlerdi. Teker teker sarrafları dolaşarak Ateşçi Numan’ı bulmak kolay olmayacaktı.

Rastgele bir pasaja girmiş, kuyumcuların altın sarısı yayılan ışıklı camlarından iç kısımlarına bakıyorduk. Tuğrul, “Komiserim, dükânlardan birisine sorsak anında bu herifin kulağına gider,” dedi. “Ne yapıp edip sessizce bulmalıyız.”

“Bak, sessizce araştırıyoruz işte. Tipinden şüphelendiğin birisi çıkarsa haber et.”

“Oo, komiserim, böyle teker teker kuyumcuları gezersek işimiz yaş. Daha Uluş’ta yüzlercesi var. Samanlıkta iğne aramaya benziyor. Ayrıca bu Ateşçi Numan kim, eşkâli nasıl, hiçbir şey bilmeden.”

“Ne yapabiliriz Tuğrul? Elimizdeki tek bilgi bu. Gerekirse günlerce uğraşacağız ama bulacağız.”

“Komiserim, Esmer Başkomiser’e söylesek. Onun Organize’deki devreleri kesin biliyorlardır bu adamı, en azından duymuşlardır. Belki gerçek ismini falan öğreniriz.”

Tuğrul doğru yoldan ilerlemek istiyordu fakat ben aynı kanıda değildim. İçim rahat etmese bile şimdilik bu bilgiden Esmer’in haberinin olmasını istemiyordum. Fena hâlde bilenmişti gizemli ihbarcımıza. Altından girer üstünden çıkar, benden önce bulmaya kalkardı.

“Senden bir ricam olacak Tuğrul.”

“Emrin olur komiserim, nedir?”

“Ateşçi Numan... Bu konu aramızda kalsın olur mu? Bugün yaptığımız görüşmeler de. Biz kendimiz bulacağız bu adamı. Başkasının bulaşmasını istemiyorum.”

Tuğrul bu ricam karşısında ilkin duraksamıştı. “Olur komiserim,” dedi. “Peki bizim ekip? Yani en azından Yalçın ve Emre bilseler olur mu? Sonuçta onlarla araştıracağım.”

“Ne kastettiğimi anladın sen Tuğrul. Bizim ekip de ağzını sıkı tutsun yeter.”

“Anladım tabii komiserim. İçin rahat olsun.”

İlk pasajdan çıkıp rastgele başka bir pasaja geçerken telefonum çaldı. Arayan Esmer’di.

“Ne taraftasın İnci?”

“Dışarıdayım. Tuğrul ile ufak bir işimiz vardı.”

“Şube müdürü toplantıya çağırıyor birim amirlerini. Senin de mutlaka olmanı istedi. Yarım saat sonra.”

“Tamam, yetişirim.”

Nereden çıkmıştı bu toplantı şimdi? Şube müdürü benim de olmamı istediğine göre kesin gece bulduğumuz cesetler hakkındaydı.

Ne bekliyordum ki sanki? Bir depoda infaz edilmiş üç ceset... Yakın zamanda Ankara’da böylesine bir cinayet işlenmemişti. İllaki bunun karşılığı gelecekti.

“Şubeye dönüyoruz Tuğrul. Sen Yalçın ve Emre’yle devam edersin.”

Döndüğümde Esmer toplantı için hazırlıklarını tamamlıyordu. Misafiri gitmişti. Ben de hızlıca montumu odama bırakıp ajandamı alarak Esmer'in yanına geçmiştim.

"Adli tıptan ön otopsi raporu çıkmış İnci. Cürmüştü Mehmet Akçiçek önce elle boğulmuş, sonra zincire asılmış. Diğer ikisi ise direkt zincirle boğulmuşlar. Büyük ihtimalle Mehmet Akçiçek diğerlerinden sonra öldürülmüş."

"Toplantının gündemi belli oldu desene..." diye kısık bir sesle karşılık verdim.

"Elbette. Umarım dosyayı cinayetden almazlar."

"Öyle bir ihtimal mi var? Sonuçta üç ceset. Cinayet'in işi."

"Normal şartlarda dediğinde haklısın. Ama böyle bir infaz normal değil. Ben de olsam cinayet yerine Organize Şube'nin bakmasını isterdim. Bunu yapanlar her kimse resmen şov yaptılar herkese."

Birlikte şube müdürünün odasına gidene kadar gündemimiz buydu. İçeri girdiğimizde müdür yardımcıları ile benim büro amirim çoktan konuşmaya başlamışlardı. Müdürün karşısındaki üçlü koltuğa Esmer ile yan yana oturduk. Onların da gündemleri aynıydı. Bizim girmemizin ardından şube müdürü bir sigara yaktı ve doğrudan bana yöneldi.

"Evet, Devin. Ne hissediyorsun? Sana saldıranlar öldürüldü. Gönül isterdi ki biz yakalayalım ve cezalarını keselim." Selam bile vermeden direkt konuya dalmıştı.

Şube müdürünün bu sorusunun altında yatan niyeti çözememiştim. Laf mı sokuyordu yoksa gerçekten iyi niyetli olarak mı konuşmuştu? Ya da benim onlardan sakladığım herhangi bir bilgiden mi şüpheleniyordu?

"Ne hissediyorum bilmiyorum müdürüm," diyerek yanıtladım, "sizin gibi düşünüyorum. Yakalanmalarını ve özellikle de sorgulanmalarını en çok ben istiyordum. Saldırının arkasında kimlerin olduğunu ancak böylelikle öğrenebilirdik."

Verdiğim karşılıktan sonra büro amirim Yiğit Amir araya girdi.

"Devin haklı müdürüm. Belki de bizim düşündüğümüzün tam tersidir. Belki de Cürmüştü'ye işi ihale edenler konuşmasın diye infaz etmişlerdir."

Müdür yardımcılarında birisi, “İnfaz etmeleri gayet normal,” diye karşı çıktı, “ama böyle bırakmaları normal değil. Götürür gömerlerdi bir yere, olur biterdi. Bunun altındaki iş başka.”

Bir diğer müdür yardımcısı, “Ben de aynısını düşünüyorum,” dedi, “görünen o ki bir savaş başladı ve bunun arkası gelecek.”

Şube müdürü, “Arkası gelmemeli!” diye birden gürledi. “Burada toplanmamızın amacı da bu! Basına düşmüş konu, az önce Bakan Bey bizzat başmüdürü aramış, olay hakkında bilgi istemiş. Artık herkesin gözü üzerimizde. Ne yapıp edip bu savaşı başlamadan bitirmeliyiz.”

Tansiyon bir anda yükselmişti. Esmer, “Müdürüm, madem öyle, savcılık bize destek versin, Fuat Cansay’ı yeniden sorgulayalım. Ama bu kez daha sert,” diye araya girdi, “Bakan Bey savcılığı da ararsa işimiz kolaylaşır. Tüm kapılar bize açılır.”

“Fuat Cansay ile ne alakası var Esmer?”

“Yapmayın müdürüm! Hepimiz biliyoruz İnci Komiser’e yapılan saldırının azmettiricisinin o olduğunu! Ayrıca Cürmüştür de onun emrinde olan suç örgütlerinden birisiydi.”

“Var mı elimizde bir delil? Bir ifade? Bir belge?”

Esmer bir anda burnundan solumaya başlamıştı.

“Zaten bütün mesele de bu müdürüm. Bu yaklaşım tarzı. Tüm Ankara biliyor, ancak elimizde bir delil yok diye adamı kimse suçlayamıyor. O da rahatça at koşturmaya devam ediyor. Hem de cezaevinden!”

Esmer’in hırçınca çıkışması gerginliğin dozajını artırmıştı.

“Aptal aptal konuşma! Biz bilmiyor muyuz Fuat’ın ne bok olduğunu? Adamı içeri tıkana kadar ne kadar uğraştık. Kaç kişi engel olmaya çalıştı, bu iradeyi göstermek kolay mı sanıyorsun! Tüm bunlara rağmen elimizde güçlü bir delil olmadan yeni suçlamalarla ifadesini bile alamayız!”

Şube müdürünün Esmer’e gösterdiği tepki Esmer’i çileden çıkarmak üzereydi. Özellikle *aptal aptal konuşma* söyleminden sonra Esmer’in elleri titremeye başlamıştı. İşlerin çığıından çıkmasına engel olmak için gizlice Esmer’in eline uzandım. Birkaç saniye sıkıca parmaklarını kavradım.

Büro amirim Yiğit Amir, Esmer ile şube müdürü arasındaki gerilimi dengelemek için araya girdi.

“Haklısınız müdürüm. Eldeki tüm işaretler onu göstermesine rağmen doğrudan üzerine gidemiyoruz. Başka bir yol bulmalıyız.”

“Yol belli Yiğit. Madem Fuat’ın üzerine gidemiyoruz, onun karşısında duran kişinin üzerine gideceğiz. Adam her kimse bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı şimdiye dek. Yok ihbarlar, yok sallanan cesetler... Neyiz lan biz! Kukla mı?”

Sadece ben değil, herkes uyanmıştı duruma... Belki de en geç kalan bendim. Belki de tüm olanların doğrudan tarafı olduğum için görmekte, anlamakta çekinmiştim.

Şube müdürü, Esmer’e gösterdiği sert tutumdan pişman olmuştu. Öfkeyle yere doğru bakan Esmer’e yeniden döndü.

“Haksız mıyım Esmer?”

Esmer, “Haklısınız,” diye lafı geveledi. İçindeki kızgınlığı tüm tavırlarıyla belli ediyordu.

“Neyse... Meramımı anladınız siz. Dosya hâlen bizde. Ama Organize de kapsamlı bir soruşturma başlattı. Eğer onlar farklı delillere ulaşırlarsa onlar devralacaklar. Şimdi sizden tek istediğim bu adamı bulmanız. Bizimle oyun oynayan her kimse, bir an önce karşımda görmek istiyorum. Sadece cinayet değil, tüm büro amirleri ekiplerini uyuşsun. Sokakta ne kadar adama temas edebilirsek edelim. Ne kadar bilgi alabilirsek alalım. Ufacık bir bilgiyi bile değerlendirelim.”

Müdür yardımcıları ve Yiğit Amir başlarını sallayarak onayladılar. Esmer’den hâlen tepki yoktu. Bu tavrı müdürün gözünden kaçmamıştı.

“Ayrıca tüm bilgiler Esmer’de toplanacak. Bu adamı bulma görevinin fiili sorumlusu Esmer. Şimdi çıkabilirsiniz, Esmer hariç!”

Ne kadar ilginçti... Daha dün kadar tüm emniyet bana saldıranları yakalamak için seferber olmuşken, şimdi saldırganları öldürenleri bulmak için seferber oluyordu. Sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydim bilmiyorum. Bildiğim tek gerçekse herkesten hızlı davranmam gerektiği idi. Artık herkes aynı kişiyi arayacaktı.

Ve tüm bilgiler Esmer’e akacaktı...

22. Bölüm

Toplantıda okların bana fazla dönmemesinden hoşnuttum. Kısmen sessiz kalmam ve Esmer'in ön plana çıkması bunda etkili olmuştu. Ancak Esmer ile şube müdürü arasında geçen diyaloglar en az Esmer kadar beni de sinirlendirmişti. Esmer'in dönmesini beklerken hiçbir işe odaklanamamıştım.

Şube müdürü ile özel görüşmesini bitiren Esmer doğrudan benim odama geldi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa aralarını tatlıya bağlamışlardı.

“Ne yaptın Esmer? Ne konuştunuz?”

“Sorun yok. Söylediği cümleler için biraz özürlendi müdür. Dün gecedan beri gördüğü baskıdan bahsetti. Arayı düzelttik.”

“Senin adına sevindim. Ayrıca hayırlı olsun, ihale yine sende kaldı.”

“Zaten bu yüzden arayı düzelttik,” dedi gülümseyerek, “aksi hâlde gönlümü alamazdı.”

Gizemli ihbarcımızı bulma konusunda yetkilendirilmek Esmer'i bir hayli motive etmişti. Zaten kafaya taktığını yapacaktı, ancak şimdi sadece kendi ekipleri ile sınırlı kalmayacak ve koca Asayiş Şube'nin tüm ekiplerinden gelen bilgiler ona akacaktı. Elde edeceği bilgileri ustaca harmanlayacak ve yeni hedefine adım adım yaklaşacaktı.

Artık hiç kimse Esmer'i durduramazdı.

Ve hiç kimse Esmer'den önce hedefimize ulaşmazdı.

Ancak bir kişi hariç...

O günden sonra Esmer'in tek odak noktası aynı kişiydi. Bir an önce istediğini elde edebilmek için kapsamlı bir çalışma başlatmış,

Asayiş Şube'ye bağlı tüm büro amirleriyle teker teker toplantı yapmış, sokakta çalışan ekiplerin hepsini bu işe seferber etmişti.

Şubedeki tüm büroların ekipleri bir yandan kendi işlerini yürütürlerken, öte yandan Esmer'in talimatıyla paralel olarak gizemli ihbarcının peşine düşmüşlerdi. Özellikle sokakta bilgi aldıkları kişiler ve muhbirlerle haber vermişler, onların da araştırma yapmasını sağlamışlardı. Esmer böylelikle, Ankara sokaklarında âdeta bir istihbarat ağı oluşturmayı planlamıştı.

Esmer'in yürüttüğü çalışmalar birkaç hafta sürmüştü. Bu süreçte sık sık yanına gidiyor ve çaktırmadan ağzını arıyordum. Çeşitli dedikodular ve kulaktan dolma bilgiler edinmiş olsa da henüz ihbarcının kim olduğuna dair bir tespit bulunamamıştı.

Ancak aradan geçen süreçte gizemli ihbarcımız yine boş durmamış ve üç farklı ihbarla daha şubemizi şenlendirmişti. Üç ihbar da doğru çıkmıştı ve tahmin edileceği üzere Fuat Cansay'a teması olan kişiler suçüstü yakalanmıştı. Gizemli ihbarcımız hız kesmeden yolunda ilerliyordu.

Bizim kanatta ise sabırlı bir bekleyiş hâkimdi. Tuğrul; Yalçın ve Emre ile kapsamlı bir çalışma yürütmüş ve Ateşçi Numan'ın peşine düşmüştü. Araştırmanın ilk günlerinde Ateşçi Numan'ın açık kimliğini tespit edebilmiştik. Numan Tatar... GBT'sinde çok sayıda suç kaydı bulunuyordu. Bunların çoğu ise nitelikli dolandırıcılık ile tehdit ve şantaj suçlarındandı. Esasında Ankara Emniyeti'nce, hatta bizzat bizim şube tarafından yakından bilinen suçlulardan birisiydi. Ancak son bir yıldır hakkında hiçbir iz yoktu. Bir yıl kadar önce, Yargıtay'da bekleyen bir ceza dosyası onanmış ve infazı kesinleştiği için hakkında doğrudan tutuklamaya yönelik yakalama kararı çıkarılmıştı. İşin çetrefilli yanıysa, bizzat Esmer'in sorumlu olduğu büro-nun iş alanına girmesiydi. Yani İnfaz Büro'nun... Şayet Esmer benim yüzümden başka işlerle zaman kaybetmeyecek olsaydı, belki de şimdiye dek Numan Tatar'ı çoktan yakalamış olabilirdi.

Tuğrul, Numan'ın saklanma ihtimali olan ne kadar yer varsa listesini çıkarmış, her gün farklı bir yerde pusuya yatmıştı. Ancak henüz Numan'a dair bir iz bulamamıştı.

Herkesin dikkati diğer yöndeyken Asrın'ın peşindeki sabırlı bekleyişimiz de devam etmişti. Özellikle Semra, günbegün Reyhan'ın arkadaşlarına yanaşmak için büyük bir emek harcıyordu. İşe başlamasının ardından diğer kızlarla vardiyası denk gelmediği için bir süre her gün çalışmış, daha sonra ilk fırsatta bir bahane bularak vardiyasını değiştirmişti. Artık Reyhan'ın arkadaşlarıyla aynı vardiyadaydı ve kademeli olarak onlarla sohbetlerini derinleştirmeye devam ediyordu.

Günler böyle geçerken, benim de Esmer'in odasında olduğum bir anda, Asayiş Şube'nin ekiplerinde görevli bir polis memuru kapıyı tıklatarak açtı.

“Polis memuru Yasin, Oto Hırsızlık Büro Amirliği'nden. Başkomiserim, müsaitseniz önemli bir bilgiye ulaştık, size aktarmak istiyorum.”

Normal şartlar altında böyle anlarda Esmer'in yanından ayrılmak ister ve onu ekipleriyle baş başa bırakırdım. Fakat o an çıkmak istemedim. Gelen bilgiyi fazlasıyla merak etmiştim.

“Tabii. Hangi konu hakkında?”

“Şu ihbarları yapan şahıs hakkında, başkomiserim.”

Bunu duyunca ikimizin de gözleri açılmıştı. Esmer, polis memuru Yasin'e oturması için karşımdaki koltuğu işaret etti. Hemen ardından not almak için kâğıt ve kalemimi hazırladı.

“Buyur Yasin. Konu nedir?”

“Başkomiserim, bizim sanayideki kulaklarımızdan bir usta var. Çalıntı araçlarla ilgili bize yardımcı oluyor sağ olsun. Biz onu da tembihlemiştik malum konuda. Bugün bir şeyler duymuş. Hemen aradı bilgi verdi.”

“Neler duymuş?”

“Sanayide başka bir usta arkadaşı varmış. Öğlen yemeğinde onu ziyarete gitmiş. O esnada diğer ustanın düzenli müşterilerinden birisi gelmiş. Adam Esat'ta pavyon işletiyormuş. Birlikte yemek yerlerken konu konuyu açmış ve pavyon işleten adam Ankara'da güç el değiştiriyor tarzında cümleler kurmuş. Yani işte mafya anlamında. Bizimki de biraz kurcalamış, kimler gidiyor kimler geliyor gibi. Adam, 'Fuat

Cansay dönemi bitti, yeni dönemin sahibi ise tam bir hayalet!’ demiş. Bizim bu usta bunu duyunca, ‘Nasıl hayalet?’ diye sormuş. Adam da yıllardır sessizce büyüyen, adını sanını kimsenin bilmediği genç birisinden bahsetmiş. Sadece ihtiyaç hâlinde ortaya çıkıyor, görünmek istediği kişilere görünüyormuş. Kulaktan kulağa yayılmış bir efsane gibi.”

Esmer, “Saçmalık bu!” dedi, “Böyle birisi mi olurmuş? Cin gibi peri gibi, görünmek istediği kişiye görünmek neymiş.”

“Ben de anlamadım başkomiserim bu kısmını, bizim ustaya da saçma gelmiş. Ama pavyon işletmecisi gayet emin bir şekilde konuşmuş. Pek uyduruyor gibi hissetmemiş bizim usta. Kim olduğu sorunca da ismi cismi yok, sadece lakabı var demiş. Aslında adam uzun yıllardır yeraltı dünyasının içindeymiş, sadece kendini belli eden, ortaya çıkmak isteyen bir tip değilmiş.”

“Bizim Fuat gibi gösteriş budalası değil yani...” Esmer ellerini masasının üzerinde kavuştururken, “Soytarı,” diye fısıldadı Fuat’ı ima ederek.

Bu kez dayanamadım ve ben araya girdim.

“Neymiş lakabı?”

“Ayaz...”

23. Bölüm

“Ayaz... Sadece bu kadar. Önünde arkasında hiçbir şey yok.”

Ayaz... Aradan geçen onca zaman sonra ilk defa elle tutulur bir gelişme yaşanıyordu. O da bir takma isimdi. Belki de uydurma.

Ayaz...

“Ayaz demek... Biraz soruşturalım şu Ayaz'ı.” Esmer notunu aldıktan sonra devam etti. “Bu pavyonun adı sanı belli mi?”

“Bizim usta diğer ustadan öğrenir çaktırmadan, başkomiserim.”

“Tamamdır Yasin. Pavyonun ve işletmecinin adını öğrenince bana mesaj atarsın.”

Yasin çıktıktan sonra gülümseyerek Esmer'e döndüm.

“Gözün aydın. Sonunda bir isme ulaştın.”

Esmer, dalga geçercesine ellerini havaya kaldırdı ve “Ayaz!” diye bağırdı, “Ayaz... Ankara ayazı! Daha beter bir uydurma olamazdı!”

“Deme öyle... Belki de ciddi bir bilgidir. İlk defa birileri Fuat Cansay'ın rakiplerinden bahsetti farkındaysan.”

Bu cümlemden sonra Esmer dalga geçme tavrından vazgeçti.

“İlk duyuşum değil... Başka bir kaynaktan daha benzeri gelmişti. Ama ortada isim yoktu. Şimdi ise ne idüğü belirsiz bir lakap var.”

Daha önce duyduğundan bahsetmemiştii Esmer... Demek ki bazı bilgileri benden saklıyordu. Alacağı olsun!

Not aldığı isme bir süre sessizce baktı. Sanki zihninden bir GBT taraması yapıyor ve bu isme dair bilgileri çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Bir süre sonra o hâline tahammül edemedim ve konsantrasyonunu bozdum.

“Ee, sonuç ne?”

“Ne sonucu?”

“Gözünü isimden ayırmadan dalıp gittin. Dedim herhâlde biliyor Esmer bu ismi?”

Bakışlarını yeniden notuna çevirdi. Kafasını sağa sola salladı.

“Hayır. İlk defa duydum bu ismi. Saçma geliyor.”

“Nesi saçma?”

“Bilmem, her şeyi saçma işte. Önünde arkasında bir şey yok, sadece Ayaz.”

“Uydurma bir isim olabileceğini sen söyledin az önce.”

Elini çenesine götürdü. “Uydurma olup olmadığı konusunda şüphem yok. Sadece şimdiye kadar kulağıma neden hiç gelmedi onu anlamaya çalışıyorum. Ankara’da bu kadar güçlü birisi olacak ve ismini ilk defa duyacağız. Bana pek mantıklı gelmiyor.”

Doğru açıdan bakıyordu Esmer. Böylesine işler çevirecek güçte birisi öyle ya da böyle polis milletinin kulağına çalınırdı. Beni geçtim, Esmer’in ilk defa duyması gerçekten garip bir durumdu.

“Belki de yeni türemiştir? Belki de eskiden Ankara’da değildir?”

“Yeni türeyen birisi bir anda bu çapta işler yapamaz. Belli ki uzun zamandır bu piyasanın içinde. Başka şehirden mi gelmiştir, orasını bilemem.”

Kısa bir süre daha dalgın dalgın baktıktan sonra, “Anlarsız şimdi,” dedi ve telefonunu eline aldı. Gözlerini bana kilitleyerek birisini aradı.

“Alo, devrem nasılsın?”

Hâl hatır konuşmalarından sonra konuya girdi.

“Ayaz ismi kulağına hiç tanıdık geliyor mu?”

Konuştugu kişinin yanıtını merak etmiştim. Dikkatle Esmer’in konuşmasını dinliyordum.

“Demek öyle... Hiç... Bugün bu ismi bir yerden duydum da belki sen bilirsin diye sormak istedim. Pek önemli bir mevzu değil.”

Telefonu kapattıktan sonra, “Organize Suçlar’daki devrem hiç duymamış. Araştıracak o da,” diye açıkladı.

“İlginç,” diye mırıldandım, “öğrenirsen bana da söyle. Merak ettim iyice bu Ayaz’ı.”

Esmer, “Bakarız,” diyerek sırtıttı.

“Bakarız demek ha!”

Tam Esmer’e veryansın etmek için devamını getirecektim ki telefonum çaldı. Ekranı baktım. Göktan arıyordu. Uzun zamandır hiç sesi soluğu çıkmamıştı.

“Efendim Göktan?”

“Merhaba Devin. Şey... Müsaitsen benim ofisime gelebilir misin?”
Sesinden bariz bir tedirginlik yayılıyordu.

“Bir sorun mu var Göktan? Bir şey mi oldu?”

“Var ki gel diyorum sana Devin. Olmasa neden ayağıma çağır-
yım ki...”

Bu cümlesinden sonra tedirginlik bana geçmişti. “Ne oldu? Acil bir durum mu?” diye üsteledim.

Göktan derin bir nefes aldı ve “Levent,” dedi. “Levent’ten e-posta geldi şimdi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

24. Bölüm

Telefonu kapatmamdan sonra konuşmama kulak misafiri olan Esmer merakla sordu. “Ne olmuş Devin? Büyük bir sorun yoktur umarım?”

“Levent...” diye mırıldandım, “Abisi Göktan ile iletişime geçmiş.”

“Nasıl iletişime geçmiş?” diyerek öne doğru uzandı. Yerinden kalkmak ve yola koyulmak üzere harekete geçmek istercesine.

“E-posta. E-posta yollamış. Ne yazdığını bilmiyorum, Göktan görüşmek istiyor.”

“Hadi o zaman çıkalım hemen,” dedi ve ayağa kalktı.

Nedense o anda yalnız olmak istemiştim. Levent’in ne yazdığını bilmiyordum ancak canımı sıkacak bir gelişmeyle karşılaşma ihtimalim güçlüydü. Bununla tek başıma yüzleşmek istiyordum. En azından Esmer olmadan...

“Ben... Yalnız gitsem olur mu Esmer? Yanlış anlamazsın beni değil mi?”

Sesimdeki durağanlığın ve şaşkınlığın farkındaydı Esmer... Kurduğum cümledense rahatsız olmuştu. Ama bana karşı gelmek istemiyordu. Özellikle de üzerimdeki şaşkınlığın devam ettiği bir anda.

“Tabii. Nasıl istersen,” dedi. Yeniden koltuğuna yöneldi. Tam oturacakken vazgeçti ve masanın arkasından benim yanıma doğru yürüdü. Ellerime uzandı. “Sen nasıl rahat hissedeceksen İnci... Ama beni merakta bırakma olur mu? Belki zaman kaybetmeden onları bulacak bir iz yakalarız.”

Esmer’den güç alarak doğruldum ve boynuna uzandım. “Elbette. Haber veririm.”

Şubede hazırlanıp çıktıktan sonra Oran'a kadar sanki kendimde değildim. Günler sonra ilk defa Levent'ten ses çıkmıştı. Günlerce süren ölüm sessizliğinden sonraki ilk ses... Belki de Asrın'dan ilk haber...

Ne yazmıştı acaba Levent?

Neden yazmıştı?

Tahmin ettiğimiz gibi abisinden maddi destek mi istemişti acaba?

Ya da başka bir yardım?

Ve en önemlisi... Gönderdiği e-postadan bizi onlara götürecek bir ipucu yakalayabilecek miydik?

Oran'a, Göktan'ın ofisine varmak üzereyken son kez bir sigara yaktım. Arabamın camını sonuna kadar indirip soğuk havanın rüzgârı yüzüme vurmasını sağladım. Kısa bir süre sonra üzerimdeki ilk şoku atlamıştım. O esnada aklıma Sevcan geldi. E-posta ile ilgili zaman kaybetmeden çalışma başlatmam gerekiyordu. Telefonumu elime aldım ve Sevcan'ı aradım.

"Sevcan, elimizde bir e-posta var diyelim ki? Bu e-postayla ilgili bir şeyler bulabilir misin? Yani işte hangi ülkeden posta atılmış, nereden bağlanmış gibi?"

"Ben bulamam komiserim ama isterseniz Bilgi İşlem ya da Bilişim Şube'den destek alabiliriz?"

"Resmî yazı yoluyla mı destek istemek zorundayız?"

Sevcan neyi kastettiğini anlamıştı.

"Şey... Normalde öyle komiserim ama isterseniz Tuğrul abiyle bir gidelim. Resmî yollara başvurmadan belki çözebiliriz."

"Tamam. Siz çıkın, benden haber bekleyin. Birazdan size ınceleyeceğiniz e-posta adresini yazacağım."

Teknik olarak altyapımı hazırladıktan sonra arabamı park ettim ve Göktan'ın ofisinin yolunu tuttum. Ofise girdiğimde asistan beni karşıladı. Göktan, toplantı odasında birileriyle toplantı hâlindeydi. Asistanın yönlendirmesiyle Göktan'ın odasına geçtim. Birkaç dakika sonra Göktan arkamdan içeri girdi.

"Hoş geldin Devin."

"Hoş buldum. Toplantını bölmeseydin, beklerdim."

“Önemli değil. Rutin işler.”

Gökten benimle tokalaştıktan sonra hemen masasına geçti. Bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi ve yakınlaştırdı. Hemen sonra fare imlecini oynatarak tarayıcıdan e-postasının açık olduğu sayfayı bana açtı.

“Sabah dokuz civarında göndermiş. Spam kutusuna düşmüş. Az önce toplantı öncesinde postalarımı kontrol ederken fark ettim. Bildirim gelmedi hiç.”

Gökten’in açıklamasının ardından bakışlarımı ekrana çevirdim.

Merhaba abi.

Uzun zamandır yazamadığım için üzgünüm. Ben iyiyim. Asrın da öyle. Bizi dert etme sakın. Umarım en kısa zamanda görüşürüz.

Kardeşin.

Levent’in yazdığı e-postayı gerginlikle okuduktan sonra, “Bu kadar mı?” dedim, “Bu kadar mı yazmış?”

“Evet.”

“Yanıt yazdın mı?”

“Yazdım ama iletilmedi. Hata mesajı döndü geri.”

“Neden iletilmedi?” diye sormama fırsat tanımadan imleci gönderen e-posta bilgisinin üzerine getirerek nedenini gösterdi.

qqqssdd11@anonymousemail.me

“Bu ne böyle?” diye sordum.

“Anonim e-posta gönderme sitelerinden birisinden yollamış. Abisine bile güvenmiyor!”

Hiçbir şey anlamamıştım. “Nasıl yani? Ne demek sana güvenmiyor?”

“Levent’in kullandığı üç farklı e-posta adresi kayıtlı bende. İki tane-sini aktif kullanıyordu. Birisi Gmail, ötekisi kurumsal web sitesi uzantılıydı. Hatta ortadan kaybolduğu günden sonra ikisine de posta atmıştım ben. Belki bir ihtimal ulaşabilirim diye. Hiç yanıt almamıştım. Şimdi ise saçma sapan bir e-posta adresinden geldi posta. Sanırım sana haber vereceğimi öngördü. Arkasında iz bırakmak istemedi.”

“Güvenmemekte haklıymış demek ki...” diye manidar şekilde mırıldandım. Hemen sonra telefonumu çıkardım ve e-posta adresinin fotoğrafını çekip Sevcan’a yolladım.

“En azından iyiler be Devin, bunu biliyoruz artık,” diye karşılık verdi, “Tabii Levent’i umursamadığının farkındayım. Asrın da iyiymiş.”

“Böyle mi avutalım yani kendimizi? İyi olmalarının bir önemi yok Göktan!” diyerek çıkıştım, “Levent’in de canı cehenneme. İsterse ömrünün sonuna kadar yurt dışında kalabilir. Hatta mümkünse kalsın, ben Asrın’ı sağ salım alayım yeter!”

Sert karşılığımın sonra Göktan mecburen beni yumuşatmaya çalıştı.

“Haklısın Devin... Ne desen haklısın... Bak, senden bir şey saklamıyorum, bunu bil. İlk iletişime geçtiğinde anında sana haber verdim.”

Son cümleleri bastıra bastıra ve gururla söylemişti... Benden bir şey saklamadığını...

O anda içimde bir şüphe belirdi. Belki de Göktan ve Levent iletişim hâлиндelerdi ve benim onlara sunduğum gibi onlar da bana bir çeşit yem sunmuşlardı. Neden olmasındı? Ayrıca daha önce Levent’e e-posta attığından hiç bahsetmemişti. Belki de o zaman yanıt almıştı ve o günden beri temas hâлиндelerdi. Polis olmanın avantajları. Ya da dezavantajları mı demeliyim?

Göktan’dan şüphe duymamak için elimde hiçbir gerekçe yoktu.

Esasında şüphe duymak için de...

Belki de şüphe duyarak kendimi dinç tutmak istediğim içindi. Her ne olursa olsun, günün sonunda şüphelendiğim için kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

“Şu iki e-posta adresi. Onları verir misin bana?”

Bu sorumla birden irkildi. Kısa bir afallamanın ardından, “Hangi e-posta adresleri?” diye karşılık verdi.

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Daha birkaç dakika önce bahsettiği e-postaları unutması imkânsızdı. Sanırım şüphelenmekte haklıydım.

“İşte Levent’in kullandıkları. Bende eskisi var. Senin bildiğin o iki tanesini verir misin?”

Aynı istemsiz tavrı devam etti. Yapmacık bir şaşkınlık sunarak...

“Ah, pardon. Bir an başka bir e-posta sandım. Hemen, bir saniye yazıyorum,” dedikten sonra monitörü kendine doğru çevirdi. Not kâğıdına iki adresi de yazdıktan sonra bana uzattı.

Az önceki gibi not kâğıdında yazılı posta adreslerinin de fotoğrafını çekip Sevcan’a attım. Belki de bu postalardan bir şeyler çıkabilirdi.

“Hâlen bir gelişme yok değil mi Devin? Yani Asrın konusunda...”

“Maalesef. Ama bulacağım. Biliyorum.”

“Bu arada kulağıma bazı duyumlar geldi. Sana saldıranlar yakalanmış mı, etkisiz hâle mi gelmiş...”

Konuyu güzel değiştirmişti. Mantıklı yerden gelerek...

“Evet. Bir zincire asılmış hâlde bulundular. Üçü de ölü. Temiz iş.”

Bunları söylerken yüzüme sinsî bir gülümseme yerleştirmiştim. Sanki onları infaz eden kişi benmişim gibi... Göktan’ın yüzündeki değişen ifadeyi görmek ise hoşuma gitmişti.

“Ne... Ne diyorsun sen? Kim yapmış?”

“Kimin yaptığının ne önemi var Göktan? Bana bulaşanların sonunu herkes görmüş oldu işte!”

Göktan artık bana şüpheyle bakıyordu. Biraz daha zorlasam onları benim öldürdüğüme inanabilirdi. Hazır üzerine dehşet hissi binmişken hiç beklemediği yerden vurmaya karar verdim.

“Sana bir şey soracağım Göktan.”

“Tabii, buyur.”

“Levent’in İstanbul’daki şirketlerinden haberin var mıydı?”

“Ne...”

Bu kez sahici bir afallama...

“Levent’in İstanbul’da şirketi mi varmış? Hatta şirketleri?”

“Evet. İki farklı şirkette ortaklığı varmış. Mimar Yetkin Göçer ismini duydun mu hiç?”

Çenesini ovuşturarak kısa bir süre düşündü.

“Hayır. Hiç duymadım.”

“Ömer Faruk Boysan peki? Avukat.”

“Yok hayır, onu da hiç duymadım. Kim bunlar?”

Kılçığı boğazına geçirmiştim Göktan’ın. Orada bırakmak en iyisiydi.

“Neyse, boş ver,” dedim. “Bilmiyorsan bir önemi yok.”

Göktan bu karşılığımından sonra büyük bir ikilem yaşamıştı. Detayları sormak için sabırsızlanıyordu ancak sorduğu zaman kendisinden huylanmamdan da çekiniyordu. Tercihini sormamaktan yana kullandı.

“Başka bir konu yoksa bana müsaade,” diyerek ayağa kalktım, “Elif’e de bolca selamlarımı iletirsin.”

“Tabii iletirim,” dedi, “görüşmek üzere.” Arkamdan yolcu etmek için kapıya kadar gelecekti ki, “Sen toplantına devam et,” dedim, “ben çıkarım.”

Ofisin kapısından çıkmamla birlikte telefonum çaldı.

“Güzel haberlerini bekliyorum Sevcan.”

“Komiserim, Bilişim Şube’den polis memuru arkadaşların yanındayız Tuğrul abiyle. İlk e-posta anonim bir sitedenmiş. Yani böyle gizli posta atmak için kullanılan bir platformmuş.”

“Evet. Bunu fark ettim ben de. Diğer e-postalar peki?”

“Onlara da baktılar komiserim. Gmail olan pasif durumda, uzun zamandır hiç IP bilgisi vermemiş. Ancak diğer kurumsal olan e-postayı Levent aktif olarak kullanıyor sanırım. Bağlantı kurduğu ülkelere ait IP bilgilerini alıyoruz şimdi.”

25. Bölüm

“Tamam. Şubede buluşalım,” dedikten sonra telefonu kapattım. Heyecanlanmıştım. Levent’in hangi ülkede olduğuna dair ilk iz çıkmış gibi görünüyordu. Asrın’ı bulabilmek için merdivenin ilk basamağına ulaşmıştık sanki...

Asrın’ı çok özlemiştim. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Onu yanımda istiyordum. Evinde. Yatağında. Kendimi bıraktığım an dağılacak, yerle bir olacak gibi hissediyordum. O yüzden işe daha sıkı sarılmalı, daha çok çalışmalıydım. Tek tesellim Asrın’ın, babasının yanında olmasıydı. Babası onu asla incitmezdi!

Sakin kendini bırakma Devin... Sakin kendini bırakma...

Kendi kendime söylenirken tam kavşakta bir araba bir anda önüme kırdı. Mavi bir sedan. Anında nefesimi tutup belimdeki silaha uzandım. Yakın zamanda yaşadığım şeyler hızlıca gözümün önünden geçti. Gözlerimi kısıp arabanın içine baktım. İçerisi karanlıktı. Araba hareket etmiyordu. Sonra gözüm arabanın yan tarafındaki yazıya kaydım. Gökkuşağı Araba Kursu. Yolcu tarafındaki cam hafifçe aralandı ve bir el *kusura bakmayın* mahiyetinde uzandı. Ardından araba geri vitesle takıp önümden yavaşça uzaklaştı.

Derin bir nefes alıp tekrar yola koyuldum. Trafikte seri hareketlerle şubeye döndüm. Odama girmemden kısa bir süre sonra Tuğrul ve Sevcan içeri girdiler. Sevcan’ın elinde çeşitli kâğıtlar bulunuyordu.

“Ver bakalım Sevcan şunları!” diyerek hemen elindeki kâğıtlara uzandım.

Sevcan bana kâğıtları uzatırken Tuğrul, “Komiserim, durum pek iç açıcı değil, önden bilgin olsun da,” diye söylendi umutsuz bakışlarla.

Bunun üzerine dokümanlara bakmadan kafamı kaldırdım. “Ne demek iç açıcı değil?”

Açıklamayı Sevcan yaptı.

“Bizim zamanında mahkemeden talep ettiğimiz e-posta adresi de pasif çıktı komiserim. Bugün verdiklerinden bir tanesini de.”

“Evet, söylediniz ya. Kurumsal olan aktif dediniz?”

“Öyle komiserim. Ama onun bağlantı kurduğu adresler bir tuhaf çıktı.”

“Ne demek bir tuhaf?”

Kafam karışmıştı. Ne demek istediklerini bir türlü anlayamamıştım. Dokümanları sümenin üzerine yerleştirdim ve ilk kâğıdı elime aldım. Kâğıtta bir tablo yer alıyordu. Tablonun ilk sütununda Levent’in kullandığı kurumsal e-posta adresi alt alta defalarca sıralanmıştı. Hemen yanında sütunlarda ise sırasıyla tarih ve saat bilgileri, karışık IP numaraları bilgileri ve ülke isimleri yer alıyordu.

“İşte bağlantı kurduğu IP’lerin ülke bilgileri yazılı,” diyerek ilk ülkeye baktım.

Honduras.

“Honduras mı?” diye şaşkınlıkla söylendim.

Tuğrul, “Evet komiserim. Orta Amerika’da bir ülke, Meksika’nın altına düşüyor,” diye karşılık verdi.

“Orta Amerika mı?” diye şaşkın şaşkın Tuğrul’un yüzüne baktım. “Asrın, Orta Amerika’da mı?”

Sevcan, “Sanmıyorum komiserim,” diye devam etti, “diğer ülkelere bakarsanız anlarsınız.”

Bunun üzerine yeniden tabloya baktım. Honduras’ın altında Panama yer alıyordu. Panama yedi sekiz defa tekrar etmişti. Hemen sonrasında ise Endonezya bilgisi bulunuyordu.

“Ama bu çok saçma! Honduras, Panama, sonra da bambaşka bir kıtadan bir ülke, Endonezya.”

Sorunun ne olduğu Sevcan’ın açıklamasıyla netleşmişti.

“Komiserim, Levent çok uyanık. E-postasını kullanmadan önce bir VPN programı kurmuş. Yani her defasında sahte bir IP bilgisi

üreten bir program. Böylece e-postasını her kontrol ettiğinde alakasız başka ülkelerin bilgisi çıkıyor.”

Şimdi jeton düşmüştü...

“Bütün ülkeler sahte ha...” diyerek diğer kâğıtlara da hızlıca göz attım. Onlarca farklı ülke listede görünüyordu... Çoğunluğu Orta Amerika, Asya ve Afrika ülkesiydi. Avrupa ülkeleri neredeyse hiç yoktu. Sadece iki kez Hollanda, bir kez de Almanya gözüme çarpmıştı.

“Hollanda ve Almanya da var.”

“Evet, komiserim. Ama arka arkaya birkaç saatlik farkla onlar da. Onların da sahte olduğu aşîkâr.”

Derin bir nefes aldım. “Vay Levent vay... Her şeyi göze alıyorsun demek...”

Tuğrul, “Komiserim, Bilişim Şube’deki arkadaşlardan biraz bilgi edindik. Çok yaygın bir yöntemmiş bu. Esasında gerçek IP bilgilerini VPN şirketleri datalarına kaydediyorlarmış. Ancak onlardan bu bilgileri alabilmek neredeyse imkânsızmış,” diye devam etti.

“Boşa heyecanlandık desene...”

Tüm umudum yine yerle bir olmuştu. Levent’in bu denli tedbirli olacağı aklıma gelmezdi. Belki de Sevde’nin işiydi. En başından her şeyi ince ince planlayan Sevde, kaçtıktan sonraki yaşamlarında nelere dikkat edeceğini de adım adım çizmişti.

Sevcan, “Bilişim Şube’deki arkadaşlar el altından sadece bu bilgileri verebiliyorlar komiserim,” dedi. “E-postaların içeriklerine ulaşabilmek için mahkeme kararı gerekiyormuş. İsterseniz yeniden talep yazısı iletelim. Özellikle bu e-posta için.”

“Daha önceden reddeden mahkemenin olumlu yaklaşacağını hiç sanmıyorum. Yine reddediliriz.”

Tuğrul, “Komiserim bu kez farklı bir yöntem denesek,” diye araya girdi, “yani biraz çakallık yapsak.”

“Ne gibi?”

“Daha önceki başvurumuzda e-posta adresinin kullanıcısının Levent olduğunu yazmıştık açık açık. Mahkeme de malum Asrın’ın babası o olduğu için izin vermemişti. Şimdi diyorum ki biz biraz işi değiştirsek. Mesela bu e-postanın kullanıcısının Levent olduğu-

nu bilmesek, bizim cinayetin dosyalarından birisiyle ilişkiliymiş gibi sunsak, belki mahkemeden karar çıkabilir?”

“Başka bir soruşturma kapsamında mı diyorsun? Yani herhangi bir cinayet soruşturmasının içinde?”

“Aynen öyle komiserim.”

İstemsizce Tuğrul’un bu teklifine gülmüştüm... Mantıklı ancak etik olmayan bir yöntemdi. Ayrıca suç bile sayılırdı. İşini bilen bir savcı bu yaptığımızı fark ederse evrakta sahtecilikten başlayarak bizi birçok konuda suçlayabilirdi.

“Zamanında mafya lideri yaftasından zor kurtuldum Tuğrul. Şimdi böyle bir şey yaptığımız ortaya çıkarsa bundan hiç kurtulamam. Hepimiz mesleklerimizden oluruz. Zaten bütün gözler üzerimizde...”

Tuğrul, “Bu açıdan düşünmemiştim ben hiç komiserim,” dedi, “Haklısın. O zaman ikinci yönetime başvuracağız. Onu daha çok seveceksin.”

“İkinci yöntem mi? O da ne?”

Tuğrul bakışlarını Sevcan’a çevirdi. “Sevcan sen kulaklarını kapa.”

Sevcan, “Aman abi, fısır fısır konuştuklarını duymadım mı sanıyorsun Bilişim Şube’dekilerle?”

“Olsun, sen yine de duymamazlıktan gel,” dedikten sonra bana döndü.

“Komiserim, Bilişim’deki arkadaşlardan bir şey öğrendim. Bazı bilgisayar korsanları varmış. Çoğu Rusya’da ve Çin’de. Bunlar çok uygun fiyata güvenlik duvarlarını aşabiliyorlarmış. Zaten Levent’in kullandığı e-posta kendi web sitesinin ya, bu adamlar için bu siteler çocuk oyuncağıymış. Üst düzey güvenlik duvarları yokmuş. Acaba diyorum onlarla mı temasa geçsek? Levent’in e-postalarını patlatsak?”

“Sen ne dediğin farkında mısın Tuğrul?”

“Ne var sanki komiserim? Birçok kişi kullanıyor bu adamları, hiçbirisi Türk değil, hiçbirisinin Türkiye ile alakası yok. Sadece bunlarla bağlantı kuran araçlar varmış. Ankara’da da birisi varmış. Biz de kullansak, üç beş kuruş verip. Ha gerçi coin üzerinden mi ne ödeniyor-muş ama hallederiz işte.”

Tuğrul'un fikri içten içe bana cazip gelse de Levent ve e-posta gündemini şimdilik rafa kaldırmaktan başka çarem yoktu. Mesleki hayatımı yeni düzene sokmuşken göz göre göre risk alamazdım.

"Levent defterini kapatıyoruz şimdi. Ateşçi Numan'dan bir haber yok mu daha Tuğrul?"

"Ha, asıl ben onu diyecektim komiserim de. İyi hatırlattın. Numan hakkında kısmen gelişme var ancak büyük bir gelişme daha oldu bugün."

Tuğrul bugün beyaz bir gömlek giymiş, gömleğin sağ cebinin olduğu tarafa da ketçaba benzer kırmızı bir şey dökmüştü. Kısa bir süre önce döktüğü belliydi. Islak mendille silmiş, göğsünün üst tarafını boydan boya ıslatmıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ciddiyetimi bozmamaya çalışarak sordum.

"Ne var?"

"Numan mı, diğer gelişme mi komiserim?"

"Of Tuğrul. Anlat işte ikisini de!"

"Hemen komiserim. Önce Numan'ı söyleyeyim. Numan hakkında farklı farklı kişilerle görüştük. Adamın yurt dışında olduğu artık kesin. Son görüştüğümüz herkes aynı şeyi söylüyor. Hatta bu Atıf'ın adliyedeki altınları çalmasından önce yurt dışına kapağı atmış. Yargıtay'daki dosya muhabbetinden dolayı."

"Oradan da elimiz boş kalacak desene..."

"Tam sayılmaz komiserim. Şöyle ki, Numan'ın resmî kayıtlarda olmayan bir kızı varmış. Zamanında takıldığı bir kadından. Evli değil. Numan da bu kızına çok düşkünmüş. Edindiğimiz bilgilere göre kızı hâlen Türkiye'de. Gerçek ismini cismine henüz netleştiremedik. Eğer onu bulursak belki bir şeyler çıkartabiliriz."

Zahmetli ve sıkıntılı bir işti... Ama elimizde başka bir seçenek kalmamıştı.

"Zorlu iş... Diğer gelişme nedir?"

"Diğer gelişme daha bomba komiserim. Şimdi inşaatta cesedini bulduğumuz Kumarcı Bahattin vardı ya. Sonradan onun dosyası için tanıklar çıkmıştı, Fuat Cansay ile husumetleri vardı, cinayetin sorumlusu Fuat Cansay diyen tanıklar."

“Evet.”

“Ben bizim çocuklara, malum ihbarcımızı araştırırken bu tanıklarla da görüşün demiştim. Sonuçta bir anda üç tanık peyda olmuştu. Yalçın ve Emre üçünü de bulup teker teker görüşmüşlerdi ancak bir şey çıkmamıştı.

“Birkaç saat önce o tanıklardan birisi Yalçın’ı aramış ve görüşmek istemiş. Yalçın görüşmeye gitti. Az önce aradı. O tanığın kulağına bazı bilgiler gelmiş bu mafya savaşı hakkında. Fuat’ın en büyük rakibi piyasaya çıktı diye.”

“Fuat’ın en büyük rakibi ha...” diye mırıldandım. Aklıma birkaç saat önce Esmer’in odasındaki konuşma geldi. Polis memuru Yasin’in anlattıkları.

“Adamın tuhaf bir ismi varmış, Rüzgâr mı dedi, Fırtına mı...”

Tuğrul isimle cebelleşirken sözünü kestim.

“Ayaz...”

“Hah, evet komiserim, Ayaz. Sen nereden biliyorsun? Yalçın seni de mi aradı?”

“Hayır. Başka bir kaynaktan öğrendim.”

“Adam hakkında kimse bir şey bilmiyor garip bir şekilde komiserim. Sadece ismini biliyorlar: Ayaz! Ya da lakabı mı neyiyse artık.”

Arkama yaslandım ve elimi çeneme götürdüm. Günlerce peşinde koştuğumuz kişiden hiçbir haber çıkmazken, şimdi aynı günde ikinci kez ismini duyuyordum. Bu gerçekten çok garipti.

“Ayaz...” diye kendi kendime mırıldandım.

İkinci kez Ayaz...

İsme takılıp kaldığım esnada kapım tıklatıldı. Hemen sonra Esmer kapıda göründü.

“Müsait misin İnci? Devrem aradı İstanbul’daki. Emris Başkomiser. Bu Levent’in devrettiği şirketler hakkındaki araştırmayı yapmışlar. Çok ilginç bir durum var.”

26. Bölüm

“Tabii, gelsene lütfen,” diyerek Esmer’i içeri davet ettim. Sevcan yerinden kalkarak sehpanın hemen önündeki koltuğu Esmer’e bıraktı. O ayaktayken Tuğrul, “Biz çıkalım mı, kalalım mı komiserim?” diye sordu.

“Kalın,” dedim, “ne olduğunu siz de duyun.”

Esmer koltuğa geçtikten sonra hemen anlatmaya başladı.

“Mimar Yetkin Göçer. Adamın birçok projede, birçok fiyat teklifinde imzası var. Ama İstanbul’da yaşadığına dair hiçbir emare yok.”

“Nasıl yok? Şirketler İstanbul’da değil mi?”

“Kâğıt üzerinde evet. Ancak adresler sanal ofis. Yani hazır ofis kiralamaları yapan bir firmadan kiralanmış adresler. Yasal olarak şirket adresi görünmesi için. Ancak aynı adreslerde yüzlerce firma kayıtlı.”

“Yetkin Göçer’in ikameti peki?”

Esmer bu sorumdan sonra gülmüştü.

“Zaten işin garip yanı o. Adam en son on yıl önce Türkiye’de görünmüş. On yıl önce Atatürk Havalimanı sınır kapısından yurt dışına çıkış kaydı var. Sonrasında ise hiç ülkeye giriş kaydı yok. Yıllar önceki ikamet adresinde şu an alakasız kişiler yaşıyor.”

Tuğrul, “Yani hayalet bir mimar mı çıktı karşımıza Levent’in ortağı olarak başkomiserim?” diye sordu.

“Şu an görünen o...”

“Avukat... Avukat vardı, başkomiserim. Onun hakkında bir şey bulmuşlar mı?”

“O da ilginç. Yani benzer şekilde o da yıllar önce çıkış yapmış. Türkiye’deki birçok işlemi e-imza ile online olarak gerçekleştiriyor. Adamın barodaki kayıtlı adresinde ise başka avukatlar yer alıyor.”

Neler oluyordu? Levent'in böyle kişilerle ne ilişkisi vardı?

"Vay canına... Bir çıkmaz sokağa daha denk geldik."

"Maalesef öyle." Esmer, Tuğrul'a karşılık verdikten sonra bana döndü. "Sen ne yaptın? Göktan ile görüştün mü?"

"Evet," dedim ve sümenin üzerindeki kâğıtları Esmer'e uzattım. "Levent'in gezdiği ülkeler."

Esmer ilkin bir şey anlamamıştı. Verdiğim dokümanlardaki ülke sütununu inceliyordu.

"Anlatırım şimdi neler olduğunu," dedim, "hem başka gelişmeler de var."

Bunun üzerine Tuğrul, "Biz çıkalım komiserim," dedi, "Bir emrin var mı?"

"Yok Tuğrul, çıkabilirsiniz."

Sevcan ve Tuğrul çıktıktan sonra Esmer'e Göktan ile yaptığım görüşmenin detaylarını anlattım. Sonrasında da Tuğrul ve Sevcan'ın Bilişim Şube'deki görüşmelerini...

Esmer dikkatle dinledikten sonra elindeki kâğıtlara bir daha baktı.

"Levent'i biraz küçümsemiş miyiz ne?"

"Galiba... Baksana, tüm tedbirlerini almış. Ayrıca Göktan'ın İstanbul'daki şirketleri bilmemesine şaşırdım doğrusu."

"Belki de biliyordur, senden saklamıştır. Oradaki şirketlerde normal şeyler dönmediği kesin. Bence Göktan'ın da parmağı var. Sadece salağa yatıyor."

Esmer'in hisleri çok keskindi. Benim Göktan karşısında hissettiklerimi, o görmeden hissetmişti.

"Açıkçası ben de şüphelenmiştim," diye karşılık verdim, "şimdi senin de anlattıklarından sonra..."

Levent'in konusunu bitiririz bitirmez bu kez hemen Tuğrul'un son aktardığı bilgiyi aktardım. Ayaz'ı...

"Bugün ikinci kez aynı isme denk gelmek..."

"Üç," diye gülümseyerek karşılık verdi Esmer, "Sen çıktuktan sonra Organize'deki devrem dönüş yaptı. Onun ekiplerinin kulağına da bu isim bugün gelmiş. Benim için üç oldu. Ayrıca dün yine bir ihbar almışlar, yine bir silah deposu basmışlar. Aynı döngü devam ediyor."

Üç olmuştu...

“Neler oluyor Esmer? Kim bu adam?”

Bu sorumdan sonra Esmer’in yüzü gerildi. Öfkesini engelleyemediği burnundan nefes alma refleksinden belliydi.

“Bilmiyorum... Ama çok canımı sıkıyor... Herif bizimle dalga geçmeye devam ediyor...”

O an Ateşçi Numan gelişmesini Esmer’e aktarmayı düşündüm. Ancak elimde dişe dokunur hiçbir şey yoktu henüz. Şimdiden Esmer’e söylersem Esmer işin içine girebilir ve Ateşçi Numan meselesi kontrolüm dışına çıkabilirdi.

Esmer de en az benim kadar bunalmıştı. Özellikle Ayaz mevzusunun pat diye gündeme düşmesi canını bir hayli sıkıyordu.

“Akşama planın var mı?” diyerek konuyu tamamen değiştirdim.

“Ne için?” diye sordu.

“Geçen sefer senin davetin üç cinayetle sonuçlandı. Bu kez ben seni çıkarmak istiyorum. Bakalım, ne gelişme olacak?”

İstemsizce gülmüştü. “Neden olmasın... O hâlde sen gelip alırsın beni evden. Madem ben davetliyim?”

“O kadar da uzun boylu değil. Sen beni alacaksın!”

Esmer ile işlerin stresinden bir nebze çıkıp karşılıklı sataşmaya başladığımız esnada telefonum çaldı.

Ekranı baktıktan sonra, “Tabii Aylin Hanım izin verirse!” diye söylendim ve telefonu yanıtladım. “Efendim anne?”

“Kızım, bak ne diyeceğim. Beyhan amcan aradı az önce, seninle görüşmek istiyormuş.”

Nereden çıkmıştı şimdi bu? Günlerdir güya bana öfkeli olan adam neden benle görüşmek istemişti?

“Ne diye görüşmek istiyormuş anne?”

“Ne bileyim kızım. Adam zaten sitemkârdı hep. Sen de ayıp ettin, hiç aramadın. Şimdi aradı, akşam görüşebilir miyiz diye. İtiraz etme de kabul et, gönlünü al.”

Durduk yere benle görüşmek istemesi kesinlikle hayra alamet değildi. Kesin altından bir şeyler çıkacaktı.

Bakışlarımı Esmer'e çevirerek, "Akşama işim vardı ama..." dedim, "Bu akşam şart mı?"

"Senin hep işin var kızım. İş çıkışı gel beni al, bir yarım saat de olsa gidelim yanına işte."

Bu cümlemlerle birlikte Esmer sorun olmaz gibi bir işaretle bulundu.

"Tamam anne. Seni ararım ben..."

Mesai bittikten sonra eve geçip hazırlandım. Geçen seferki kadar iddialı giyinmemiştim ancak özel bir akşam olacağı her hâlimden belli oluyordu.

Annemi almaya gittiğimde, kıyafetlerim annemin gözünden kaçmamıştı.

"Hayırdır? Beyhan amcanla görüşmek için mi süslendin yoksa?"

Koca kadın olmuştum ancak annemin şu iğneleyici tacizlerinden bir türlü kurtulamamıştım.

"Meraklanma anne, Beyhan amcayı elinden alma gibi bir niyetim yok," diyerek tersledim.

"Bak bak laflara bak!" Dilini damağına vurarak sinirle tısladı. "Aman sana da soru sorulmuyor. Eğer hayatına birisi girecekse annenle rahatlıkla paylaşabilirsin diye sordum."

"O zaman düzgünce sorabilirsin anne... Ayrıca birisi girerse düğünüme davet ederim seni, için rahat olsun."

Yol boyunca annemle atışarak Beyhan amcayla görüşeceğimiz restorana varmıştık. Beyhan amca beni hiç beklemediğim bir ilgi ve sevecenlikle karşılamıştı. Güya sitemkâr amcamızın yerini, hasret gidermek isteyen bir adam alıvermişti.

Beyhan amcanın yersiz ilgisi annemin de gözünden kaçmamıştı. Benim adıma kurduğu saygı dolu cümleler ve iş yoğunluğum mazetleriyle aramızı eski günlere döndürmeye çalışıyordu.

Beyhan amca, hâl hatır faslından sonra menüyü eline aldı ve "Ne yersin Devin kızım?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Şimdi yemeyeceğim. Başka bir yere davetliyim de."

Bu karşılığımın hoşnut kalmayan annem masanın altından çaktırmadan ayağıma vurdu.

“Siz söyleyin annemle lütfen,” dedim inadına, “ben birazdan kalkacağım, rahat rahat oturursunuz.”

Çift yönlü laf sokmama ikisi de bozuntuya vermemeye çalışarak karşılık vermişler ve gülümsemişlerdi. Yemek seçimlerinin tamamlanmasının ardından pat diye konuya girdim.

“Benimle görüşmek istemişsiniz Beyhan amca. Konu nedir?”

“Olanları yeni duydum kızım. Sana yapılan saldırıyı. Geçmiş olsun dilemek istedim.”

Saçmaydı... Tüm Ankara ve hatta ülke çapında haberlere konu olmuş bir saldırıyı, eski bir emniyet müdürü olarak yeni duymasının imkânı yoktu.

“Teşekkür ederim. Çok zaman geçti üzerinden. Sizden pek kaçmazdı böyle şeyler. Nasıl duymadınız şimdiye dek şaşırdım doğrusu...”

Annemden masa altından gelen ikinci tekme...

“Bir süre yurt dışındaydım. Ne olduysa o ara olmuş. Yoksa böyle bir durumda seni yalnız bırakır mıydım kızım? Sorumlularının yakalanması için elimden geleni yapardım.”

“Var olun. Gerekenler yapıldı zaten. Yakalandılar.”

“Öyle mi? Tutuklandılar mı?”

“Hayır, toprak altındalar.”

Gerçekten beni saf mı zannediordu bu adam? Emniyet Teşkilatı'nın tek gündemi olan sallanan üç cesedi hiç duymamış olması...

“Bunları bilmiyordum inan. Yeni döndüm, duyduklarım konusunda şaşkınım.”

Üstünkörü olarak gelişmelerden bahsettim. Sözde merakla dinledi beni. Ama içimden bir ses hepsinden haberdar olduğunu ve rol yaptığını söylüyordu.

Bir süre daha benzer minvalde devam ettikten sonra en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. Çıkardığı baklaysa gerçek niyetini gözler önüne sermişti. Normal şartlar altında asla böylesine amatörce hare-

ket etmeyecek Beyhan amca, belli ki birilerinin sıkısını yemişti. Hatta yurt dışından belki de sırf bunun için dönmüştü.

“Ben aslında birisini sormak istiyorum sana Devin kızım, senin kulağına gelmiştir.” Boğazını temizleyip gergin bir ifade takındı. “Son günlerde herkesin diline pelesenk olan bir ismi: Ayaz’ı...”

27. Bölüm

Ayaz...

Burada da karşıma çıkmıştı...

Beyhan amcaya verdiğim geçiştirme yanıtlardan sonra annemle onu baş başa bırakıp kalkmıştım. Aksi hâlde bir süre sonra masanın üzerindeki bardakları kafasında kırabilirdim. Öfkelendiğimi fark etmişti. Anında konuyu değiştirmiş ve bir daha açmamak için çaba göstermişti. Annem de ters'bir durum olduğuna uyanmış ve ben kalkarken kalmam için hiç ısrarcı olmamıştı.

Arabaya bindiğimde bedenim hâlen kaskatı hâldeydi. Onca olay boyunca ortada görünmeyen adam bir anda benimle görüşmek istemiş, görüşmesinde ise merak ettiği tek konu Ayaz olmuştu.

Arabamı çalıştırıp Esmer'in yanına doğru devam edecekken bu gergin hâlimle onun karşısına çıkmak istemedim. Bir süre bekleyip sakinleşmeye karar verdim. Camı araladım ve bir sigara yaktım.

Sigaramın dumanını ciğerlerime çektiğim ilk andan itibaren Beyhan amca mevzusunun perde arkasını düşünmeye başladım. Hoş, düşünecek de pek bir şey yoktu. Beyhan amca durduk yere benle görüşmek istemez, görüşse bile böyle bir konuya kendi kendine asla girmezdi. Belli ki Fuat Cansay sıkıştırmıştı.

Demek ki Fuat'ın kanayan yarası olmuştu Ayaz... Bir süredir gizemli hareket eden kişinin ismi onun da kulağına gitmişti. Belki de uzun süredir düşmanıydı. Kendisi hapse düşünce meydanı boş bulan Ayaz ortalığı ayağa kaldırıyordu. Bana, daha haftalar önce öldürmek istediği bana, adam gönderecek kadar düştüyse, meşhur adamımızın yediği haltlar karşısında Fuat Cansay da çıkmaza girmişti.

Fuat'ın düştüğü acınası durumu hesaba katınca, içten içe Ayaz'a sempati beslememek elde değildi. Bir yanımla, Fuat gibi birisini böyle sine köşeye sıkıştırdığı için ona saygı duymaya meylediyordu. Diğer yanımsa en başından beri yaptıkları ve bir oyuncak gibi bizimle oynadığı için ondan nefret ediyordu.

Ayaz, hayatımıza fırtına gibi girmişti. O akşam Esmer'le geçirdiğim gecenin gizli öznesi de bu gizemli adam olmuştu. Kendi aramızdaki sohbetimiz dönüp dolaşıp aynı yere çıkmıştı. Sadece o gece değil, sonraki günlerde de aynı durum devam etti. İki hafta boyunca Ayaz'ın kim olduğuna dair en ufak bir bilgi dahi edinememiştik. Gerçek isim mi sahte isim mi kullanıyor, nerede yaşıyor, hangi işlerle uğraşıyor, kimlerle görüşüyor... Hakkındaki onlarca soru koskoca teşkilat tarafından her seferinde yanıtsız kalıyordu.

Ayaz ise gün geçtikçe dilden dile yayılmaya devam etti. İsmi ilk duyduğum o günden sonra herkesin dilinde aynı isim vardı. Temas edilen her muhbir aynı ismi veriyordu. İfadesi alınan herkes aynı ismi duyduğunu tekrarlıyor. Günbegün Ayaz ismi ayyuka çıkmıştı. Sanki, bir anda sokakların yeni sahibi ilan edilmişti ve herkes bu güce tapma konusunda hızla yarışlıyordu.

Emniyet cephesinde ise herkes tüm bu gelişmeleri hırsıyla takip ediyordu. Dilden dile bir efsaneye dönüşmek üzere olan adamı bulamamak üst makamları rahatsız ediyor, alt rütbelere doğru büyük bir baskıya dönüşüyordu. Bu baskının en büyük kurbanlarından birisi ise Esmer olmuştu. Zaten hâlihazırda yeterince dış bileyen Esmer, yediği her fırçadan sonra Ayaz'ı bulma ve ona gününü gösterme konusunda karşı konulmaz bir öfke girdabına giriyordu.

Tüm bu hengâme içerisinde ise Ayaz'a karşı ön yargısı değişmeyen tek kişi bendim. Evet, diğer herkes gibi bir yanımla bir an önce yakalanmasını ve her şeyin hesabının sorulmasını isterken, diğer yanımla aynı şekilde Fuat'a yaptıklarından dolayı hoşnut kalmaya ve hatta haz duymaya devam ediyordu.

Günler böyle ilerlerken, Ayaz'a açılacak kapının bizim ekip tarafından ortaya çıkarılacağını hiç tahmin etmezdim. Tuğrul, dört bir yandan araştırmalarına devam ederken, Ateşçi Numan'ın da peşini bırakmamıştı. Odamda eski dosyaları incelediğim bir esnada Yalçın ile geldi.

"Komiserim, sonunda güzel bir gelişmeyle karşına çıkabildim."

İçeri girmelerini işaret ederken, "Ayaz'ı mı buldun yoksa?" diyerek dalga geçtim.

"Yok komiserim, henüz o aşamada değiliz. Ama bizi Ateşçi Numan'a götürecek yolu buldum. Hislerim doğru çıkarsa arkasından o da gelir."

"Nasıl buldun?"

"Bu Numan'ın daha önceden bahsettiğim bir kızı vardı. Onu buldum komiserim."

"Kızını bulmuşsun Tuğrul, adamı değil. Kızını ne yapacağız? Hem babası hakkında konuşmak istemez hem de biz zorlayamayız."

Tuğrul misafir koltuklarından birisine yerleştikten sonra elindeki ajandasını sehpa üzerine yerleştirdi. Ardından montunu çıkarıp rahatladı.

"Komiserim, onun ben de farkındayım. Ama şöyle bir durum var, adam bu kızını herkesten saklıyor. Kimse bilmiyor. Malum, düşmanı çok. Resmî olarak da zaten kendi kızı değil. Diyorum ki kıza biraz baskı yapsak, belki babasına götürür bizi."

"Götürse ne? Adam yurt dışında değil mi?"

"Orası öyle de komiserim, bizim asıl derdimiz bu Numan ile görüşebilmek. Eminim ki kızı telefonda, internet üzerinden falan görüşüyordur. Numan ile bizi görüştürürse, Numan'ı kızıyla tehdit eder ve Ayaz hakkında bilgi alabiliriz."

Tuğrul'un açıklamasından sonra bir süre sustum. Yürüttüğü mantık doğruydu. Ancak bizim yöntemimiz etik olmayabilirdi. Yalçın aklımı okurcasına araya girdi.

"Komiserim, evet, hukuki açıdan doğru olmayabilir ama oyunun kuralları çok değişti. Biz de oyunu yeni kurallara göre oynasak diyo-

ruz. Numan'ı tehdit edeceğiz ama istediğimizi vermese bile kızına bir zarar verecek hâlimiz yok ya. Bir çeşit blöf yapacağız.”

Hiç sevmiyordum böylesine alengirli durumları... Ama ikisi de haklıydılar. Ayrıca elimizde başka seçenek yoktu.

“Nerede yaşıyor bu kız?” diyerek Tuğrul'a döndüm.

“Eskişehir yolunda bir sitede yaşıyor komiserim. Ama Çayyolu'nda büyük bir kafe işletiyor. Çoğunlukla orada. İsterseniz gidip bir kahve içelim.”

Derin bir nefes aldım.

“Pekâlâ. Hadi kalkın, çıkalım.”

28. Bölüm

Tuğrul ve Yalçın ile birlikte Çayyolu'na doğru yola koyulduk. Tuğrul yol boyunca Ateşçi Numan'ın kızına nasıl ulaştıklarının perde arkasını anlattı. Numan konusu bitince, "Komiserim, bu arada Semra'dan da güzel haberler geliyor," diyerek konuyu değiştirdi.

Semra'nın konusu açılınca sevinmiştim. "Ne haberler var?"

"Reyhan'ın arkadaşları, Ece Güneş ve Selin Deniz Akyol. Semra bu ikisiyle de muhabbeti kurmuş. Selin biraz daha ağzı gevşek bir tipmiş. Ona daha çok yanaşmış. İş çıkışı birlikte yemek yemeler, kahve içmeler falan derken radarına almış iyice kızı."

"Güzel güzel..."

"Daha güzeli de var komiserim," diye arka koltuktaki Yalçın öne doğru kaykıldı.

"Selin, Reyhan'dan bahsetmiş biraz."

Merakla, "Nasıl?" diye arkamı döndüm.

Tuğrul, "Dur oğlum, en heyecanlı yeri veriyorsun!" diye dikiz aynasına bakarak Yalçın'a çıkıştı. Ardından bana döndü.

"Bu Tarık vardı komiserim. Tarık Çamoğlu. Telefoncu, Reyhan'ın bir zamanlarki sevgilisi. Birlikte onun dükkânına gitmişler. Selin'in telefon işi varmış. Tarık ismini duyunca Semra uyanmış duruma. Çıkınca sormuş bu adam kim, nereden tanıyorsun gibi. Selin de Reyhan'dan bahsetmiş, eski iş arkadaşımız diye. Semra artık görüşmüyor musunuz diye sorunca da şu sıralar Ankara'da değil diye yanıtlamış."

"Bu demek oluyor ki Selin, Reyhan'ın yurt dışında olduğunu biliyor," diye karşılık verdim, "Ankara'da değil dediğine göre..." Kısa bir süre düşündükten sonra, "O zaman Reyhan, Selin ile haberleşmiş diyebilir miyiz?" diye devam ettim.

Tuğrul, “Bence kesinlikle öyle komiserim,” dedi, “yoksa nereden bilsin Ankara dışında olduğunu? Semra’ya Selin’i al sorgulayalım dedim ama izin vermedi. Acele etmeyelim abi ben yakında çözerim dedi.”

“Aferin Semra...” diye mırıldandım, “Doğrusunu demiş. Biz alınca saklayabilir. Selin’i de Ece’yi de suçlayabilecek hiçbir şeyimiz yok. Neden konuşsunlar? Böylesi çok daha güzel!”

Heyecanlanmıştım. Uzun bir bekleyişin ardından Semra’nın hamleleri karanlık tüneldeki umut ışığı gibi karşımda belirliyordu sanki...

“Semra bu işi çözsün, dilesin benden ne dilerse!”

“Ama komiserim Semra’nın ekip şefi benim. Şimdi beni es geçme lütfen!”

Tuğrul da neşelenmişti beni öyle görünce. Hemen ardından iki haftadır başımın etini yediği Levent konusunu yeniden açtı.

“Gel komiserim, inat etme. Şu adamlarla temasa geçelim. Levent’in e-postalarını patlatalım!”

“Tuğrul, ikide bir bunu deyip durma. Zaten yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Sen de böyle deyince...”

“Aman komiserim ne olacak sanki? Biraz da biz...”

Cümlesinin devamını getirmemişti. Devamında söyleyeceklerini üçümüz de biliyorduk.

Yalçın, konuyu değiştirmek için, “Abi ilerideki yonca yaprağından gireceksin,” diye araya girdi, “yoksa yolu çok uzatırız.”

Tuğrul, “Tamam, tamam,” dedi ve yeniden yola konsantre oldu.

Kısa bir süre sonra iki katlı, geniş bir alana yayılmış kafenin önündeydik. Otoparktaki arabaların büyük bir kısmı lüks araçlardan oluşuyordu. Kalburüstü kişilerin müdavimi olduğu bir mekândı.

Kafeden içeri girerken Tuğrul, “Komiserim, kesin Numan’ın kara para aklama yerlerinden birisidir burası,” diye fısıldadı, “yoksa üç kurşluk kahveyle kirası bile çıkmaz buranın.”

“Birazdan anlarız,” diye karşılık verdikten sonra giriş koridorunda masa göstermek için bizi karşılayan garsona kimliğimi gösterdim.

“Polis. Ceren Hanım ile görüşmek istiyoruz.”

Garson polis olduğumuzu anlayınca, “Bir saniye,” dedi ve koşarak işletme müdürünü çağırdı. Şık giyimli, temiz tıraşlı bir eleman koşar adım yanımıza geldi.

“Sercan ben. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Tuğrul bana fırsat tanımadan, “Ceren Hanım ile görüşmeye geldik kardeşim,” dedi, “Sen yardımcı olamazsın!”

“Kendisi biraz yoğun. Konu neydi acaba?”

Bunun üzerine Yalçın işletme müdürünün koluna girdi. “Kardeşim, asabımızı bozma! Yürü ve odasını göster bize!”

Yalçın’ın bu hamlesinden sonra işletme müdürü kuzu kuzu önümüze düştü. Üst kata çıkan döner merdivenleri çıktık. İdari Ofis yazılı kapıdan geçtik. Kapının arkasında dört beş tane daha farklı kapı vardı. Ortadaki kapısını tıkladı. “Ceren Hanım, polisler...”

Müdürün sözünü bitirmesine fırsat tanımadan içeriye damladım. Yaptığım sert girişten sonra Ceren ile göz göze geldik. İlk duraksadı. Ne yapacağını bilemedi. Birkaç saniye sonraysa ayağa kalktı ve kibarca elini uzattı.

“Hoş geldiniz. Buyurun, şöyle oturun lütfen.”

Ceren’in odası kafenin tam ortasına konumlandırılmıştı. Odadaki camdan kafenin ön kısmındaki tüm masalar üstten görünüyordu.

Tuğrul arkamdan girdi ve karşıma oturdu. Yalçın da işletme müdürünü kapıdan sepetledikten sonra kapıyı kapattı ve üçlü koltuklardan birisine oturdu.

“Ceren, şimdi sana kısa ve net sorular soracağız. Kısa ve net yanıtlar istiyoruz. Aksi hâlde başına bela olacağımızı az çok anlamışsındır.”

Tehditkâr girişimden sonra Ceren’in suratındaki ifade değişti.

“Tabii. Yani konu ne bilmiyorum ama.”

“Konu baban,” dedim, “babanla görüştüğü biliyoruz. Bizi babanla görüştürmen gerek.”

Bu cümleden sonra Tuğrul araya girdi. “Numan babanla. Meşhur Ateşçi Numan.”

Ceren, “Numan... Ateşçi... Ben, ben öyle birisini tanımıyorum,” diye karşılık verdi.

“Ceren! Karşındaki üç kişiyi de salak yerine koyma! Şimdi buradaysak birçok şeyi bildiğimiz içindir!” diyerek karşılık verdim. “Yurt dışında olduğunu biliyoruz. Sadece görüşmemiz gerek. Aksi hâlde senin de başın belaya girecek.”

Ceren'in suratındaki afallamış ifade devam ediyordu. Nasıl bir karşılık vermesi gerektiği konusunda tereddüde düşmüştü. Suyumuzu gitmekle karşı çıkmak arasında gidip geliyordu. Büyük ihtimalle sonrasında babasının kızmasından korkuyordu.

Tuğrul, "Bak Ceren kardeşim. Komiserim sana net konuştu," diye devam etti, "gel sen de net ol. Telefonunu çıkar ve görüntülü olarak babanı ara. Kimsenin başı ağrımasın."

Ceren daha fazla dayanamadı. "Şey... Şu an müsait mi bilmiyorum ama..."

Tuğrul, bıyık altından bana gülümseyerek baktı. "Müsaittir müsaittir, sana her daim müsaittir."

Bunun üzerine Ceren telefonunu çıkardı. Bir görüntülü görüşme uygulamasından ekranı kendisine çevirerek babasını aradı. Birkaç saniye sonra telefon yanıtladı.

"Babasının prensesi..."

Ceren, yüzündeki buz gibi bir ifadeyle, "Babacım, burada polisler var. Senle görüşmek istiyorlar," dedi.

Numan, "Polisler mi?" diye karşılık verdi. İkinci cümlesine sıra gelmeden Tuğrul masaya doğru atıldı ve Ceren'in elinden telefonu aldı.

"Selamünaleyküm Numan Efendi. Seni bulamayacağımızı sanıyordun değil mi? Bak teknoloji sağ olsun."

"Siz, siz kimsiniz?"

"Kızın söyledi işte. Polisiz. Ama dur sen şimdi artistlik yaparsın, kimliğimi göstereyim." Bunu dedikten sonra kimliğini çıkardı ve önce telefonun kamerasına, ardından da Ceren'e gösterdi.

"Bak kızın da gördü, şimdi inandın mı?"

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Şimdi komiserime vereceğim telefonu. Yurt dışına kaçarak yakalanmaktan kurtulduğunu zannediyorsan büyük bir yanılgı içindesin. Eğer komiserimin sorularını doğru yanıtlamazsan pişman olursun."

Tuğrul, Numan'ı yeteri kadar hazırlamıştı. Ardından telefonu bana verdi.

Ekranı çevirdiğimde karşımda gördüğüm sima beni şaşırtmıştı. Daha yaşlı ve olgun bir yüzün beni karşılayacağını sanıyordum. Ama tam tersine bir hayli genç görünen birisiydi Numan. Belki de para insanı her daim dinç tutuyordu.

Numan da şaşkındı. Büyük ihtimalle o da komiser denilince yaşlı bir erkek yüzüyle karşılaşmayı ummuştu. Genç bir kadın görünce bakışlarındaki değişimi fark etmemek imkânsızdı.

“Merhaba Numan... Gördüğün üzere senin hakkında tahmin edeceğinden çok daha fazlasını biliyoruz.”

Numan bu cümlemden sonra pişkin pişkin gülmüştü. Ancak yanıt vererek herhangi bir teyitte bulunmadı ve “Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu.

“Altınlar... Adli emanetteki altınlar. Onları senin çaldığını biliyorum,” dedim, “Atıf Severcan’ın vasıtasıyla.”

Anında itiraz etti.

“Madem hakkımda her şeyi biliyorsunuz, son bir yıldır yurt dışında olduğumu da öğrenmişsinizdir. Ben Türkiye’de bile değilken böylesine büyük bir işi nasıl yapacakmışım?”

Elinin güçlü olduğu yerden soruyu duyunca öz güvenle karşılık vermişti Numan. Ancak henüz ona sürprizimi açıklamamıştım.

“Güzel karşılık. Aferin. Ama yemezler,” dedim, “Hadi uzatma. Zaten burada kesinleşmiş cezan var. Ha bir eksik ha bir fazla.”

Numan kaybedecek bir şeyinin olmadığını düşünüyordu. Bunun vermiş olduğu rahatlıkla reddetmeye devam etti.

“Benim o işle hiçbir alakam yok. Alakam olan işleri de mahkemeden biliyorsunuz. Başka yerden araştırın.”

Bu yanıtından sonra gülümsedim. Numan ilk başta neden güldüğümü anlayamamıştı. Hemen sonra Ceren’e döndüm. “Cerencim, bizi birazcık babanla yalnız bırakabilir misin?” dedim, “Babanla birazdan konuşacaklarımızı duymak istemeyebilirsin.”

Ceren’e kurduğum cümlelerden Ceren’den çok Numan tırsmıştı. Belli etmemeye çalışıyordu. Ceren titrek bir vaziyette ayaklanıp çıkarken Tuğrul’a da Ceren ile birlikte çıkmalarını işaret ettim. Bunun üzerine Tuğrul ve Yalçın, Ceren’e eşlik ettiler ve çıktılar.

“Evet Numan. Şimdi baş başayız. Şu andan itibaren konuştuğlarımızın aramızda kalmasını istiyorsan doğruları konuşmaya başlasan iyi olur.”

Numan bir kahkaha attı. “Ya komiserim, gören de emniyette sorgu odasında baş başa kaldık sanır. Oradan ne yapabilirsin ki bana göz dağı veriyorsun?”

İşte beklediğim an gelmişti.

“Ceren...” dedim, “Ceren’i bulmamıza şaşırdın. Eh, biz polisiz. Ceren’i bulmamız normal. Ceren’e bir zarar vermeyeceğimiz de aşikâr. Ancak birazcık piyasa yoklaması yapsam, seninle düşmanlığı olan onlarca adam bulurum. Bunlardan birisinin Ceren’i öğrenmesi pek hoş olmaz sanırım.”

Bu cümlelerimden sonra az önce kahkaha atan suratı bir anda gerildi. Farkında olmadan alt dudağını ısırdı.

“Ne demek istiyorsunuz siz?”

“Ne demek istediğimi çok iyi anladın Numan... Beni istemediğim şeyler yapmaya mecbur bırakma. Eğer her şeyi doğru dürüst anlatmazsan, Ceren’in senin kızın olduğunu cümle Ankara’ya yayarım. Sonrasını sen düşün.”

Herhangi bir karşılık veremedi. Muhtemelen kafasından bu andan kurtulmanın yollarını arıyordu.

“Otuz saniye süren var. Süren başladı. Otuz saniye sonra telefonu kapatacağım ve bir daha engel olamayacaksın. Benim işime yaramazsan kimsenin işine yaramazsın!”

Bitirici darbemden sonra tamamen bocalamaya başladı. “Ama komiserim böyle tehdit olmaz,” gibi laflar geveledi.

“Son on saniye, karar senin!” dedim ve onun da görebileceği şekilde ayağa kalkıp kapıya yöneldim. “Son beş. Kapıyı açıp çıkıyorum.”

Elimi kapıya uzattığımı görünce birden bağırdı.

“Tamam... Tamam... Evet, altınları ben çaldım.”

29. Bölüm

Elimi kapının kulpuna götürmüşken gülümseyerek durdum. Blöfüm işe yaramıştı. Numan itirafını sunmuştu.

“Zamanlaman gayet güzel,” diye karşılık verdikten sonra koltuğuma yeniden geçtim.

“Numan, bu anlatacakların aleyhinde kullanılmayacak,” diye devam ettim, “En azından şimdilik. Başka bir konu için lazım bana. Bu nedenle rahat ol ve her şeyi satır satır anlat.”

“Tamam,” dedi, “ama kızımın başına bir bela gelmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum.”

“Benden dolayı gelmeyecek. Ama senin yediğin başka haltlar varsa bilemem,” diyerek net bir tavır gösterdim.

“Pekâlâ. Anlaştık. Ne öğrenmek istiyorsanız sorun şimdi.”

“Altınlardan başlayalım önce. Nasıl gelişti süreç? Adli emanetteki altınları nereden biliyordun?”

“Birileri ulaştı bana. Bir çeşit iş teklifi olarak. Nereden biliyorlar bilmiyorum ama altınların orada olduğunu söylediler. Anlaşırsak yüzde yetmiş beşi bizim olacaktı.”

“Ne dediler? Git oradaki altınları çal mı dediler?”

“Hayır. Oradaki bir kâtiple geçmişteki bağlantımı öğrenmişler. Planı zaten yapmışlar. Planlarında tek eksik parça kâtiple temasa geçmekti.”

“Atıf... Atıf Severcan. Yanlış mıyım?”

“Doğru. Atıf’a zamanında borç vermiştim. Sonra da kapatmıştı borcunu. Bizim çocukları Atıf’ın üzerine gönderdim. Kârlı bir teklif sundum. İlk başta kabul etmedi. Sonra işte biraz ailesinden biraz çev-

resinden tehdit ettik. Mecburen kabul etti. İşi o yaptı zaten. Altınları bizim çocuklara getirip teslim etti. Parasını aldı.”

“Nerede Atıf? Yurt dışında değil mi o da? Sen mi yardımcı oldun?”

“Evet. Karadağ’da. Sözümüzü tuttuk ve ona yolu açtık. Şimdilik keyfi yerinde.”

“Altınlar dışında çalınan çuval peki... O kimin fikriydi?”

Bunu duyunca yüzünde engel olamadığı bir gülümseme belirdi.

“Sonunda konu o çuvala geldi ha... Aynı kişiler. Onlar istediler. Çuvalı onlara teslim etti bizim çocuklar.”

Yapbozun parçaları teker teker yerini buluyordu. Sırada en önemli parçalar vardı.

“Şimdi asıl sorumu sorayım sana Numan. Kimdi bu kişiler? Kimler bunu teklif ettiler sana?”

“İki kişi. Kim olduklarını ben bilmiyordum. Ankara’da benim çocuklara ulaşmışlar. Onlar iletince ilk başta batık iş, uğraşılmaz, dedim. Sonra bir adam aradı beni pat diye. Gizli bir numaradan. Sesi gençti. Adamları gönderen kişinin kendisi olduğunu söyledi. Ben numaramı nereden bulduğuna şaşırıırken benim hakkımda onca şey daha söyledi... Eli kolu çok uzundu belli ki. Aleni olmasa da dostane bir tehditte de bulundu. Bunun üzerine ikna oldum ben de. Teklifi kârlı olunca aracılık ettik.”

“Hâlen kim olduğunu söylemedin ama...”

“O zamanlar ismini vermemişti. Sadece kazık atacak olursam fena olacağını söylemişti. Bir lakabı vardı sadece, ismini cismine bilmem. Fuat Cansay’a savaş açmış, deli cesaretli birisi.”

“*Ayaz...*” diye fısıldadım kendi kendime.

Ayaz, Fuat... Numan... her şeyden haberdardı.

“Başka neler biliyorsun bunlar hakkında? Ayaz, Fuat?”

“Fuat’ı bilmeyen mi var? Ankara’nın ekmeğini o yiyordu. Hoş, hâlen yemeye devam ediyordur çakal. Ayaz’ı ise ilk defa duydum. Fuat’a savaş açmış dediklerinde gülmüştüm. Biraz sordum soruştur-dum, husumetleri çok eskiye dayanıyormuş bunların. Şu sıralar kulağıma gelenlere bakılırsa az buz birisi değil. Çok can yakmış ama hep saklamış kendini. Gizli kalmış.”

Bir Ayaz sempatizanı daha...

“Ayaz hakkında bildiklerin bu kadar mı? Yani adamı hiç tanımadan mı ortak oldun? İstesen altınların hepsini çalar, onlara vermezdin. Neden riayet ettin?”

“Bak komiserim, bir insanı konuşmasından, ses tonundan az çok tanırırsın. Kim gerçekleri söyler, kim dediğini yapar, kim kolpa konuşur; hepsi belli olur. Bu adam beni arayana kadar umurumda değildi. Ama arayıp benimle konuştuğunda ben anladım. Buna kazık atılmaz. Zaten sunduğu teklif fazlasıyla kârlıydı. Yüzde yirmi beş için düşman kazanmaktansa, dost kazanmayı tercih ettim ben. İşin açığı iyi ki de kazık atmamışım. Ankara’da olanları duyduktan sonra...”

“Peki, sonrasında hiç görüşmediniz mi?”

“Hayır. Olaydan sonra teşekkür amaçlı görüştük sadece. Kibar çocuk,” kendi kendine güldü, “sonra bir daha ne ses çıktı ne soluk.”

Duraksamıştım. Her şey öngördüğümüz gibiydi. Aksi bir şey yoktu. Sadece Ayaz konusunda Numan’dan umutluydum. Ses tonu, tavır, konuşurkenki mimiklerinden de hiç huylanmamıştım. Zaten her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatıyordu.

Sessizleştiğimi fark eden Numan, “Siz bu adamın peşine mi düştünüz? Ondan dolayı mı bana ulaştınız?” diye sordu.

“Sayılır,” dedim, “adli emanet soygununa ben bakmıyorum. Ama benim için önemli.”

“Neden önemli?” diye üsteledi. Sanki soru sorulması gereken kişi bendim.

“Diğer çuvalı anlat bakalım, fazla soru sorma hadi!”

“Diğer çuvalda kartpostallar vardı diye hatırlıyorum,” diye devam etti, “Bizim çocuklara baktırmıştım merak edip. Neden bu kartpostalları istediğini de anlamadım bir türlü. Ama duyduğuma göre Cürmüşler’in cesetlerinde çıkmış kartpostallar.”

Numan’ın kulağı tahmin ettiğimden çok daha kesikti. “Her boku da biliyorsun Numan! Evet... Cesetler bulunduğunda oradaydım,” diye yanıtladım.

Bunu duyunca birden irkildi. “Haa... Yoksa siz o komiser misiniz? Cürmüşler’in öldürmeye çalıştığı...”

İstemsizce gülümsemiştim. Yeraltı dünyasında bile meşhurdum anlaşılan...

“Evet... Beceremediler ama karşıdayım bak!”

Nedendir bilinmez, bu bilgiden sonra daha samimi bir ses tonuna bürünmüştü Numan. Gereksiz samimiyeti beni rahatsız etse de ağzından dökülen sonraki lafları içtenlikle söylemesinden memnun kalmıştım.

“Valla komiserim, ben hiçbir halt anlamadım bu heriften. Yalan değil, ben de bizim çocuklara araştırttım merak edip. Son zamanlarda bizim âlemde herkes bu adamı konuşuyor. Dediklerine göre gençten bir adammış. Diğerleri gibi açgözlü değilmiş, gösterişi hiç sevmiyormuş. Damarına basıldığında korkusuzca ne gerekirse yapıyormuş. Esasında uzun yıllardır işin işindeymiş ama kimseye kendini belli etmemiş. Daha çok sokaklarda tanırılmış bunu. Öyle öyle almış başını yürümüş. Fuat ve oğlunun da bu soruşturma, cinayet, en sonunda da hapis olayları derken ortalık buna kalmış. Onlar günden güne güç kaybederken bu yükselmeye başlamış. Kısa zamanda iyice kök salmış anlayacağın.” Numan bir sigara yaktı. Ardından kafasını öne eğip birkaç saniye düşünüp devam etti, “Ha bir de kimsesiz çocuklar mı, çocuk yurdundaki çocuklar mı ne... Öyle bir yardımlar bir şeyler yapıyormuş. O konuda çok hassasmış... Bildiklerim bundan ibaret.”

“Ne yaptın komiserim? Numan ile ne görüştün? Apar topar çıkardın bizi.”

Şubeye doğru dönerken meraktan kıvranan Tuğrul sormuştu bu soruyu. Tuğrul’dan sonra Yalçın devam etti.

“Ben de merak ettim komiserim. Numan konuştu mu?”

“Konuştu. Blöfümüz işe yaradı. Altınları o çalmış. Tahmin ettiğimiz gibi şu meşhur Ayaz ile birlikte planlamışlar.”

“Vay vay vay... O zaman Ayaz’ı tanıyordur kesin komiserim? Kimmiş bu çakal, neyin nesiymiş?”

“Maalesef,” diyerek heveslerini kursaklarında bıraktım, “o da tanımıyor. Sadece telefonla görüşmüş. Geri kalan işleri adamları üzerinden halletmişler. Atıf yapmış zaten tahmin ettiğimiz gibi.”

“Ne yani? Numan, Ayaz ile iş tutuyor ve herifi tanımıyor mu?”

“Evet... Tam olarak öyle...”

Tuğrul yeterli görmemişti Numan’ın anlattıklarını. “Komiserim iyice sıkıştırırsaydın. Bence kesin tanıyordur. Yani ne bileyim, aklıma yatmıyor hiç.”

“Tanımıyor işte Tuğrul. Adam her şeyi itiraf etti kızının korkusundan. Bunu mu saklayacaktı?”

Yalçın, “Altınları çaldığını itiraf eden her şeyi anlatırdı abi,” dedi. “Nasıl bir adamsa bu Ayaz, inanılmaz tedbirli. Birlikte soygun yaptığı kişi bile bilmiyor.”

O andan sonraki diyaloglar Tuğrul ve Yalçın arasında gelişmişti. Kafamı sağa çevirip camdan akan binaları seyrederek derin düşüncelere dalmıştım. Özellikle Numan’ın son söylediklerini içimden tekrar ediyordum.

Kimseyiz çocuklar konusunda çok hassasmış...

Bu cümleyi her tekrar edişimde içimi bir sıkıntı basıyordu. Sanki arkasından bambaşka şeyler çıkacaktı gibi...

Kimseyiz çocuklar konusunda çok hassasmış...

Yeni yetme mafyamız ne diye çocukları bu kadar önemser ki?

Derin derin düşünmeye devam ederken Ayaz hakkındaki eski söylenenler de bir bir gözümün önünden geçivermişti. Hiçbir şey normal değildi. En başından beri. Ve hiçbir şey normal ilerlemiyordu.

Kimseyiz çocuklar...

Yoksa?

İçime düşen şüphe sanki bedenimi ele geçirmişçesine kısa sürede beni kemirmeye başlamıştı bile.

Hayır, o kadar da olamaz...

Ya olursa?

Ya olduysa?

Hayır, saçma. Hem de çok saçma...

Ya değilse?

Kendimi tutamadım ve camı açma düğmesine bastım. Aralanan camdan içeri sızan soğuk hava yüzüme vururken ofladım...

Saçma... Çok saçma...

Canımın sıkıldığını fark eden Tuğrul, “Komiserim, iyi misin?” diye sordu.

Ona yanıt vermeden çantamdan bir sigara çıkardım ve yaktım. Damarlarıma bulaşan nikotin de içimdeki şüpheyi geçirmeye yetmemişti.

“Komiserim? Bir sorun mu var?”

Bir nefes daha...

Yok, olmayacaktı.

Bundan kaçarak veya görmezden gelerek bir yere varamayacaktım.

Bir nefes daha çektim ve dumanı üflerken Tuğrul’a döndüm.

“Tuğrul. Senin şu hemşerin gardiyanı arar mısın? Eski bir arkadaşla görüşmek istiyorum.”

30. Bölüm

Tuğrul şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu.

“Ne bakıyorsun Tuğrul? Beni anlamadın mı?”

Kısa süreli afallamasını atlatan Tuğrul, “Olur komiserim, sen yeter ki iste,” dedi. Hemen ardından saate baktı. “Mesai bitmeden yetişirsek ayarlar. Ben arayım hemen.”

“Siz gelmiyorsunuz,” dedim, “Ben tek başıma gideceğim.”

“Olur... Olur da komiserim, ne oldu? Durduk yere bir anda. Yoksa Numan başka bir şey mi dedi?”

“İlla bir şey mi olması gerek Tuğrul? Hem sen ısrar edip durmuyordumdu çok pişman, çok pişman diye. Gidip ben de bakayım bir, ne kadar pişmanmış göreyim...”

Yalçın ve Tuğrul benim açımdan ters giden bir şeyler olduğunun farkına varmışlardı. Yan gözlerle birbirlerini süzdüler. Ancak tepkisel yanıtlarımdan dolayı daha fazla soru sormaya cesaret edemediler.

“O zaman biz ileride inelim komiserim. Metroyla geçeriz. Siz yolu uzatmadan Sincan’a doğru devam edin.”

Hiç ikiletmeden ve kibarlık göstermeden, “Olur,” dedim. İlk metro istasyonunda Tuğrul arabayı durdurdu. İkisi de indiler. Ben de inip direksiyona geçerken, “Yarım saate orada olurum,” dedim, “gardiyana haber vermeyi unutma.”

Tuğrul, “Anlaşıldı komiserim,” dedi, “T tipine gideceksiniz. Nevzat Başgardiyan karşılar.”

Direksiyona geçtikten sonra gazı kökledim. Artık içimde şüpheyi yaşamak istemiyordum.

Sincan Cezaevi Kampüsü’ne vardıktan sonra doğrudan T Tipi’ne doğru sürdüm. Girişteki nöbetçi gardiyanlara Nevzat Başgardiyan ile

görüşmek istediğimi ilettim. Birkaç dakika sonra Nevzat Başgardiyan kapıda belirdi ve beni içeri aldı.

Zorunlu üst aramalarından geçtikten sonra doğrudan gardiyanların dinlenme odası tarzında bir yere geçtik. Nevzat Başgardiyan, “Komiserim, Tuğrul belki söylemiştir, normalde resmî prosedürler...” diye açıklamaya girişmişti ki, “Sorun yok Nevzat Bey,” diye lafını kestim, “kimsenin haberi olmayacak, merak etmeyin.”

Nevzat Başgardiyan çıktı. Odada tek başıma kaldıktan sonra yerimde duramadım. Ayağa kalkıp pencerenin önüne doğru yaklaştım. Pencere geniş bir avluya açılıyordu. Acaba tutukluların avluları mı diye merakla bakındım. Değildi. Avluda çok sayıda fazlalık ranza ve demir dolaplar yığılmıştı. Ayrıca az ötedeki sundurmanın altında gardiyanlar sigara içiyorlardı. Personel için ayrılmış bir avluydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup gülüşen gardiyanları izlemeye koyuldum. Zaman geçmek bilmiyordu. Her geçen dakika gerginliğim artıyordu. Sanki onca dümeni çeviren bendim ve üstlerime hesap verecektim.

Neden böyle olmuşum? Neden onunla konuşmaya bir türlü cesaret edemiyordum?

Evet, hâlen bastıramadığım bir öfke yüklüydü içimde.

Aklımdaki soruların yanıtlarını aramak yerine hesap sormaya kalkacağım kesindi.

Hem ne diye dürüst davranacaktı ki bana?

Ne diye şüphelerimi giderecek yanıtları verecekti?

Yaklaşık on dakika sonra kapı tıklatıldı. Kapıdan gelen sesle birlikte arkamı döndüm. Kalbimin atışları kapının sesinden daha gür çıkıyordu sanki. Odada hayali yankılarını duyuyordum.

Başgardiyan, “Mustafa hazır komiserim,” dedi. “Ben kapıda bekliyorum olacağım.”

Şimdi kapıdan Mustafa görünecekti.

Hayır.

Hayır, olmayacaktı.

Yapamayacaktım.

Mustafa'ya sormayı düşündüğüm tüm sorular arka arkaya zihnimden akmaya başlamıştı bir anda.

Esmer'e verdiğin ifadeyi hatırlıyor musun Mustafa?

Çocukları kaçırmamızın başka, bambaşka bir nedeni vardı değil mi?

Bu sahte evrene, çocuklar için yarattığın bu harikalar diyarı saçmalığına inanmamı mı bekliyorsun?

Atilla'nın miras hikâyesi yalandı, size destek olan üçüncü bir kişi vardı. Fark etmedim mi sandın?

Yurttaki üçüncü arkadaşınız, onunla görüşmeye devam ettin değil mi Mustafa?

Sana ve bana kartpostalları kimin gönderdiğini biliyorsun değil mi Mustafa?

Tüm olayların perde arkasındaki kişi o değil mi Mustafa?

Ve en sondaki asıl sorum.

Ferman; Mustafa!

Ferman'ın aslında kim olduğunu bana söyleyecek misin Mustafa?

Hayır, hayır olmayacaktı. Yapamayacaktım.

Ve hayır. O, bu soruların cevabını vermeyecekti.

Mustafa'yla konuşmayacaktım.

Mustafa'yı affetmeyecektim.

Ve evet. Ben bütün soruların cevaplarını zaten biliyordum.

Başgardıyan kapıyı sonuna kadar aralayacağı esnada aniden kulpa uzandım. Yarım kalan kapının aralığından, "Gerek kalmadı," dedim, "teşekkür ederim. Ama görüşmeyeceğim."

Başgardıyan hiçbir şey anlamamıştı. Birkaç saniye yüzüme alık alık baktıktan sonra, "Emin misiniz komiserim?" diye sordu, "Mustafa'yı getirdik. Şu an kapının arkasında."

"Eminim!" diyerek karşılık verdim, "Geri götürün lütfen."

Nevzat Başgardıyan, "Nasıl isterseniz," dedi ve kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonraysa çıkmam için yeniden açtı.

"Neden Mustafa? Neden?.."

Arkalarından kapıyı usulca araladım. Koridorun loşluğunda uzayan gölgelerini, köşeyi dönüp karanlığın içinde eriyene kadar izledim. Sessizlik, kapının aralığında bir süre daha asılı kaldı.

Odanın merkezine yürüdüm. Çantamı masanın üzerine bıraktığımda çıkan tok ses boşlukta yankılandı. Fermuarı açıp içeri uzandım, parmaklarım aradığını ezbere biliyordu. Yanımda taşıdığım not defterini çıkarıp sayfaları ağır ağır çevirdim.

Oradaydı.

Kardan adam kartpostalı. Ters çevirdim. Kalem bastırduğım anda mürekkep yüzeye yayılırken bir an bile tereddüt hissetmedim. Adıma yazılmış olan cümlenin üstünü sert bir çizgiyle karaladım.

Yerine, geri dönüşü olmayan kelimeleri yazdım. Herkesin anlayacağı kadar açık, inkâr edilemeyecek kadar net.

Kartpostalı masanın tam ortasına, göz hizasına gelecek biçimde bıraktım.

Arkamı döndüm.

Durmadım.

Oyun yeni başlıyor

Oyun bitti!

31. Bölüm

Mustafa'nın parmaklıklar ardında yaşadığı çaresizlikten beter bir çaresizlikle çıkış koridoruna doğru adımlarımı atmaya başladım. Çıkışa yaklaşmıştım ki Nevzat başgardiyanla denk geldim.

Beni görünce panikle, "Komiserim ben de yanınıza geliyordum. Her şey yolunda değil mi?" diye sordu.

"Evet, problem yok, gerek kalmadı Mustafa ile görüşmeme, yine de teşekkür ederim," dedim minnetle ve ekledim, "Odada onun için küçük bir not bıraktım. Kendisine verebilir misiniz?"

"Tabii, hemen iletirim arkadaşlar versin kendisine."

Mesaj yerine ulaşmıştı. Artık yoluma bakabilirdim.

T Tipi binasından çıktıktan sonra arabama bindim. Kampüsün çıkışına doğru devam ettim. Ana nizamiye kapısından çıktıktan sonra dışarıda park hâlindeki arabaların yanında durup bir sigara yaktım.

Camı aralayıp ilk dumanı üflerken aynı şeyi mırıldanıyordum. "Neden Mustafa? Neden?" En azından aklımdaki soruları sorabilir, Mustafa yalanlasa bile içimdeki şüphelere dair bir yön belirleyebilirdim. Ancak olmamıştı. O kapının açılmasına ve Mustafa'nın gözlerine bakmaya mecalim kalmamıştı.

Kendi kendime mırıldanmalarına devam ederken gözüm dışarıdaki kalabalığa takıldı. Cezaevinin girişinde bekleyen ve gözleri nizamiyenin arkasında olan insanlara... İçlerinden bazıları heyecanla kapıya koştular. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde, ellerinde çöp poşetleriyle eşyalarını taşıyan birkaç mahkûm gördüm. Tahliye olmuşlardı. Bunu görünce kalabalığın nedenini anladım. Dışarıdaki herkes tahliye olacak yakınlarını bekliyorlardı. Gözüm istemsizce mahkûm-

ların üzerindeydi. Acaba hangi suçtan içeri girmişlerdi? Belki de içlerinden bazılarının suçsuz olduğu anlaşılmıştı ve bu nedenle tahliye oluyorlardı. Ya da infazlarını tamamlamış ve normal hayatlarına devam edeceklerdi. Kim bilir?

Tahliye olan mahkûmların ve ailelerinin sevinçlerini görünce aklıma yeniden Mustafa geldi. Acaba o tahliye olurken onu bekleyen birileri olacak mıydı bu kapıda? Bence olurdu. Hiç kimse gelmezse bile Tuğrul dayanamaz ve Mustafa'yı beklerdi.

Bakışlarım yeniden mahkûmların ailelerine döndüğünde, kalabalığın içinden birisinin beni izlediğini fark ettim. Gözlerimi ters ters ona diktiğimde ansızın harekete geçti ve kalabalığın arasına karıştı. İnsanların aralarındaki boşluklardan dikkat kesildim. Kıyafetleri pek iç açıcı değildi. Birkaç saniye sonraysa avuç içini tahliye bekleyen ailelere açarak dilendiğini gördüm. "Güzel yer," diye mırıldandım, "tahliye bekleyen ailelerden şükür sadakası toplamak..."

Sigaramı tamamen bitirene kadar dilenciği izledim. Birkaç tur daha ailelerin arasında dolaşmaya devam etti. Ancak kısa bir süre sonra arabaların arasına girdi ve yeniden beni izlemeye koyuldu. İkinci kez bana bakmasından kıllanmıştım.

"Kim bu adam?" diyerek kapımı hızlıca açtım ve bir anda arabadan indim. Saklandığı iki arabanın arasına koşar adım ilerledi. Ancak geç kalmıştım. Dilenci saniyeler içinde gözden kaybolmuştu.

Dilenci dikkatimi bir süre oyalamıştı. Gözden kaybolmasının ardından Mustafa'ya olan hincim yeniden iğnelemeye başlamıştı beni. Hareket edip dönüş yoluna geçmeme rağmen cezaevinden uzaklaştığım her bir kilometrede beynimdeki yükü artıyordu Mustafa'nın. En sonunda taşınmaz olacaktı. Biliyordum.

Otobana çıkıp gaza yükleneceğim esnada birden aklıma başka bir fikir geldi. Neden olmasındı ki? Belki de gözden kaçan bir detay, bir ipucu yakalayabilirdim.

Aniden karar değiştirdim ve gaza basmak yerine sağ taraftaki çıkışa doğru devam ettim.

Yeni rotam belliydi: Mustafa'nın çocukları kaçırdıktan sonra sakladığı o meşhur villa...

Operasyon gününden sonra hiç gitmemiştim o villaya. Esmer villanın bir süre mühürlü kalacağını söylemişti. O günden sonraki akıbetini ise ne merak etmiş ne de başka birisinden duymuştum. Ama şimdi nedense oraya gitme ve sanki filmi başa sararcasına araştırma ihtiyacı hissediyordum.

Kararmaya yüz tutan hava Gölbaşı'na vardığımda tamamen kararmıştı. Lüks villaların bulunduğu semte girdikten sonra uzun farlarımı yakmıştım. İlk başta nokta atışı olarak villayı bulamadım. Ancak bir süre etrafta dolaşınca, villanın bulunduğu sokağı anımsamış ve farlarımı kapatıp sokağa girmiştım.

Etraf bir hayli ıssızdı. Yakınlarda görünen evlerin hiçbirisinde yanan bir lamba bulunmuyordu. Muhtemelen civardaki villalar sadece yaz aylarında kullanılıyordu. Hedefimdeki evin duvarlarını uzaktan görünce arabayı dikkat çekmemek için sağdaki çalılıkların arasına çektim. Torpidodan el fenerini alıp arabadan indim.

İner inmez Gölbaşı'nın akşam soğuğu yüzüme vurmuştu. Soğuktan mı yoksa bu villaya aylar sonra geldiğimden mi belirsiz, titredim. Villanın giriş kapısına kadar hafif yokuş aşağı titreyerek ilerledikten sonra giriş kapısında durdum. Feneri kapıya doğrulttum. Kapının üzerindeki mühür sapasağlam duruyordu. Üzerindeki yazı silikleşmişti.

Feneri kapının yanındaki duvarlarda gezdirdim. İçeriye girebilmek için duvardan atlayabileceğim bir yer bakındım. Az ötede, geldiğim yönde duvarın boyunun kısaldığını fark ettim. Orayı gözüme kestirdikten sonra geri döndüm. Feneri dışlerimle tutup ellerimi yukarı kaldırdım ve var gücümle zıpladım. Duvarın küpeştelerine parmaklarımı sıkıca geçirdikten sonra ayaklarımı duvara bastırarak tırmandım.

Birkaç saniye sonra duvarın tepesine çıkmayı başarmıştım. Tepedeyken herhangi birisi var mı diye etrafı kolaçan ettim. Kimse yoktu. Hemen ardından bedenimi bahçeden içeriye bıraktım.

Bahçe tıpkı operasyon günündekinin aynısıydı. Kurumuş çimenlerin üzerinde salıncaklar, tahterevalliler ve diğer oyuncaklar... Çoğunun üzeri tozlanmış ve çamurlanmıştı.

Feneri önüme tutarak binaya kadar yürüdüm. Bahçe kapısından sonra ana giriş kapısı da benzer şekilde mühürlenmişti. Hiç orayla uğ-

raşmadan sol tarafa yöneldim. Üst kısmı açık kalmış verandanın olduğu tarafta başka bir kapı vardı. Kapı kilitliydi. Ancak birazcık zorlamayla pimapen çerçevesi esnedi ve kilit tık diye yuvasından fırladı.

Evin alt katı olduğu gibi bırakılmıştı. Operasyon günü yapılan aramadan dolayı dağınık... İçeride tam bir kaos görüntüsü hâkimdi. Renkli duvarlardaki çizgi film karakterlerini ve etrafa saçılmış oyuncakları saymazsak...

Ürpermiştim. Gördüğüm her sevimli figür, legolar ve diğer oyuncaklar korku filmlerindeki palyaçolar gibi hissettiriyordu. Sanki hiçbirisi gerçek amacına hizmet etmiyormuş gibi...

Hâlbuki Mustafa ve Atilla çocuklara kötü davranmamışlardı ve buradaki her bir oyuncak asli amacına hizmet etmişti. Ama yine çocukların ailelerinden zorla kaçırılmalarını düşündükçe insan ürk-mekten kendini alamıyordu.

Ortada merdivenlerden üst kata çıktım. Fenerin ışığının düştüğü yerler özel halıfleks kaplamalarla donatılmıştı. Yerdeki desenler bile çocuklar için özel seçilmişti. Tam bir kreş gibi... Tabii üzerlerindeki kurumuş çamur lekelerini saymazsak... Hepsi de operasyon gününden kalmaydı. Baskın yapan polislerin ayakkabılarının izleri...

Ne aradığımı, neye bakmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece farklı izlerin peşindeydim. Mustafa ile Atilla'nın, hatta bana göre Fer-man'ın gerçek niyetlerini gösterecek bir iz...

Üst katta da işime yarayacak hiçbir şey yoktu. Hoş, zaten olsaydı operasyon günü onlarca polisin gözünden asla kaçmazdı. Merdivenlerden geri inerken adım adım kendimi suçlamaya başlamıştım.

Kuruntularıyla Mustafa'nın karşısına dikilmem belki de yanılttı. Hatta çok yanıltı...

Alt kattaki arka odalara doğru yürürken yerde bir kartpostal buldum. Feneri doğrultup kartpostalı çevirdiğimde yine aynı figürle karşılaştım. Kardan adam figürüyle... Üstelik simli olanlardandı ve ışıkla birlikte parıl parıl parlıyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Acaba operasyon günü delil poşetlerine koymayı unutmuşlar mıydı?

Kartpostalı ikiye katlayıp montumun cebine sıkıştırdım ve kordorda ilerlemeye devam ettim. İlginç bir şekilde birkaç adım sonra bir tane daha buldum. Hemen sonra bir tane daha...

Bu kadarı fazlaydı. Kartpostalların hepsi çuvallara doldurulmuşken, bu kadar aleni hâlde yerde kartpostal unutulmasının imkânı yoktu.

Kartpostalları takip ederken en arkadaki mutfığa kadar ilerlemiştim. Bir tane de mutfaktan yan balkona açılan kapının önünde duruyordu. Onu da aldıktan sonra balkonun kapısının kulpuna uzandım. Kilitli değildi. Kapıyı araladım ve dışarı çıktım. Feneri dışarıda rastgele gezdirirken, yaklaşık otuz metre kadar ileride depo görünümlü bir müstemilat gördüm. Operasyon günü burayı fark etmemiştim.

Balkonun korkuluklarından atlayıp bahçeye yeniden indim ve müstemilata doğru yürüdüm. Yaklaştıkça bu yapının villaya göre çok daha eski durduğunu hissettim. Sanki villa yapılmadan önce buradaydı ve hiç yenilenmemiş gibiydi.

Önüne kadar geldiğimde eski, paslanmış bir demir kapı beni karşıladı. Kapının üzerinde kulp yerine içeriden çekmeli bir metal tel yer alıyordu. Teli sonuna kadar çektim. Sona doğru zorladım. Sıkıca yeniden kavradım ve daha sert çektim. Bunun üzerine kapı açıldı.

Tahmin ettiğim gibiydi. Burası geniş ve kolonsuz bir depoydu. Tavana uzanan duvarlardaki camların bazıları kırılmıştı. İçerisi buz gibiydi. Feneri sağa sola çevirerek deponun ortasına kadar ilerledim. Üç beş parça eski eşya ve birkaç tane boş koliden başka bir şey yoktu. Ortaya kadar geldiğimde, deponun son kısmında bir masa, fenerin ışığına takıldı. Eski devlet dairelerinde kullanılan, alt kısmı ve kenarları metalden yapılmış bir masa... Masaya doğru yaklaştığımda, masanın üzerindeki başka bir kartpostal daha gördüm. Kartpostala uzandım. Yine aynısı. Simli ve kardan adamlı... Arkasını çevirdim. Üzerinde boydan boya el yazısı ile yazılmış bir not:

Oyun bitti!

Hayır! Bu olamazdı. Bu kadar da değil! Anında tabancamı çektim. Fenerle aynı pozisyona getirip kendi etrafımda dönerek depoyu tekrar kolaçan etmeye başladım.

Birden deponun arka kısmından bir ses geldi. Birkaç saniye sonra içeriye benim fenerden çok daha güçlü bir ışık vurdu. Işık vuran yere baktığımda bir başka bir kapının açıldığını fark ettim.

Refleks olarak tabancamı ve feneri ışığın yayıldığı kapıya çevirdim. Birkaç saniye sonra yüzüme bir ışıldaktan yayılan ışıklar vurdu. Gözlerim kamaştı. İstem dışı feneri tutan elimle gözlerime perde yaptım. Bu esnada tavandan bir cızırtı yayıldı. Floresan lamba cızırtısı... Floresanlar art arda titredi; ışık depoda kesik kesik soluk aldı. Sonunda arka taraftaki tek lamba inatla yanık kaldı. Loş aydınlık zemine ince bir şerit gibi yayıldı.

Bakışlarımı ve namluyu kapıya çevirdim. Karşımda bir adam duruyordu. Genç bir adam... Uzun boyluydu. Üzerinde uzun, siyah bir kaban vardı. Elleri cebindeydi. Yüzünü tam seçemiyordum. Bir kısmı gölgede kalıyordu.

“Merhaba. Duyduğuma göre beni arıyormuşsunuz...”

32. Bölüm

Birkaç saniye bakiştık. Ortama çöken derin sessizlik, dışarıdan yükselen bir kuzgun sesiyle parçalandı. Tiz çığlık havayı yırtar gibi içeri doldu, yankısı beton duvarlarda dolaştı.

Karanlık, geniş bir depo ve karşımda daha önce hiç görmediğim gizemli bir adam... Alışık olmadığım, ürkütücü bir senaryo... Nefesimin ritmi değişmişti, belli etmemek için onu irademle bastırdım. Sesimi soğuk ve düz tutarak konuştum.

“Tahmin edeyim, Ferman?” Silahım hâlâ iki elimin arasında, karşımdaki adama doğrultulmuş pozisyondaydı, “Ya da Ayaz mı demeliyim?”

Sinsi bir gülümseme. Yüzünü hâlâ seçemesem de yüz kaslarındaki hareketleri seçebiliyordum.

“Zeki olduğunuzu biliyordum Devin Hanım. Ya da Devin Komiser diye mi hitap etmeliyim?” diye sordu. Ellerini cebinden çıkartmadan. İstifini bozmadan.

Çok rahat. Çok profesyonel.

İşte bunu hiç ama hiç beklemiyordum. Değil gökte, Ankara'nın her bir sokağında aradığımız adam şimdi karşımdaydı. Üstelik marifetmiş gibi izbe bir depoda, tekinsiz bir hâlde...

Tabancamı biraz daha aşağıya doğru, göğüs kafesine çevirdim.

“Kımıldama! Ellerini kelepçeleyeceğim. Eğer direnirsen zor kullanırım. Ateş etmek pahasına bile olsa.”

Ellerini yukarı kaldırdı ama bunun sadece gösteriştten ibaret olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ben ona ateş etmeyecektim, o da bana saldırmayacaktı.

“Beni gözaltına almak için elinizde somut bir delil bulunduğunu hiç sanmıyorum. Sadece sohbet etmek için buradayım.” Bunları söylerken sırtıyordu. Sırtması kadar konuşması da öz güven doluydu. “Ayrıca sizi *ben* buldum.”

“Aranan ben değilim. Sensin!” diye çıkıştı.

Bir adım attı. Uzaktaki cılız floresanın solgun ışığı yüzünün bir kısmını ortaya çıkardı. Yüzünü daha net seçebiliyordum. Ferman’ı hiç böyle hayal etmemiştim. Nedense zihnimde hep Mustafa’ya benzer bir sima oluşmuştu. Özellikle de Numan’la görüştüğümden beri... Ancak karşımdaki kişi bir hayli uzundu ve heybetli bir görünüme sahipti. Mustafa ve Atilla’ya nazaran daha iri yapılıydı. Siyah saçları dalgalı ile kıvrıkcık arasında gidip geliyordu. Saçlarıyla aynı renkteki gözleriyse inanılmaz keskin bakıyordu. Kirli sakalı, üzerindeki boğazlı kazağın devamı gibi görünüyordu. Kazağın üzerindeki, yere kadar uzanan siyah kaban ise görüntüsünü tamamlamıştı.

“Vaktiniz varsa sizinle konuşmak istiyorum Devin Hanım. *Lütfen.*” Bunu söylerken havadaki ellerini biraz aşağı indirmişti.

Lütfen kelimesini bastırarak söylemişti. Karşıma çıkmaya cesaret ettiğine göre en azından bir süre konuşmayı hak ediyordu. Ancak namlumu ona çevirmişken kendi duruşumdan da ödün vermek istememişim. Öz güven yarışında asla geri kalamazdım.

“Önce soruma yanıt ver: Ayaz sen misin?”

Sorumu duyduktan sonra yüzündeki gülümsemesi iyice büyüdü.

“En son sorulması gereken soruyu daha ilk andan soruyorsunuz Devin Hanım... Gelin konuşalım. Her şeyi.” Ellerini tamamen indirmişti. “Ayaz olup olmadığımıza siz karar verirsiniz.”

Kaçamak, dengeli ve zekice bir yanıt...

Tabancamı yavaşça indirdim. “Tamam. Eğer sorularıma düzgün yanıtlar alamazsam seni buracıkta kelepçelerim. Kaçmaya yeltenirsen inan bana hiç acımam.”

“Nasıl isterseniz. Buyurun, benim arabama geçelim. Bizim çocuklar arabanızı arkadan getirirler.”

“Gerek yok. Burada. Şimdi konuşacağız.”

Teklifini kabul etmemem hoşuna gitmemiştir. “Siz bilirsiniz. Burada konuşacağımızı bilseydim en azından bir kahve hazırlatırdım.” Yarı alaycı yanıtından sonra deponun kenarına doğru yürüdü. Eski eşyaların içinde oturmak için bir sandalye bir de sehpa buldu. İkisini de sürükleyerek masaya kadar getirdi. Hemen ardından sandalyeyi işaret etti. “Tozlu ama kusura bakmazsınız artık.”

Hayat gerçekten sürprizlerle doluydu. Daha bir saat kadar önce Mustafa’yı Ferman konusunda konuşturmak için dil dökmeye hazırlanıp vazgeçmişken, şimdi hiç tahmin etmeyeceğim bir yerde karşımdaydı. Mustafa’nın yanıtı bırakacağından emin olduğum tüm soruların yanıtlarını belki de alabilecektim. Üstelik sadece o soruların değil, sıcağı sıcağına oluşan tüm sorularımın...

Burada olduğumu nereden biliyordu Ferman?

Mustafa ile görüşeceğimden haberdar mıydı?

Nasıl olmuştu da Mustafa’ya kartpostalın üzerinde bıraktığım not bu kadar kısa bir süre sonra bana dönmüştü?

Yoksa beni takip mi ediyordu?

Arka arkaya birikmiş onlarca sorunun peşi sıra ambalajından yeni çıkmış taze sorular...

Sehpayı tam karşıma çekip oturdu. Tabancamı, namlusu ona dönük hâlde masaya bıraktım. Herhangi ters bir hareketinde anında ulaşabileceğim kadar yakın... Onu rahatsız etmeyecek kadar uzak... Hiç zaman kaybetmeden başladım.

“Evet. Seni dinliyorum.”

“Ne merak ediyorsunuz?”

“Ayaz sen misin?” Gözüm tabancamla onun gözleri arasında gidip geliyordu.

Yine gıcık bir gülümseme...

“Önce ben size bir soru sorabilir miyim Devin Hanım?”

“Nedir?”

“Ayaz’ı mı daha çok merak ediyorsunuz yoksa Ferman’ı mı?”

Sırtıma sırası bana geçmişti.

“Her ikisinin de aynı kişi olduğunu biliyorum.”

“Pekâlâ... Kabul. Evet, aradığınız Ayaz, merak ettiğiniz Ferman benim.”

İşte bu kadar...

Çok açık. Çok net.

Peki ama aylardır kimliğiyle ilgili hiçbir falso vermemişken neden birdenbire gelen bu itiraflar?

Şüphelerimin doğru çıkmasının hazzını yaşarken bu kez içtenlikle gülümsemiştim. Verdiği yanıtta gözümünden kaçmamıştı. Öz güvenini her hâliyle belli etmeyi çok seviyordu.

“Mustafa’ya bıraktığım kartpostaldeki yazıdan nasıl bu kadar kısa sürede haberin oldu?”

“Biraz düşünürsen cevabını kolayca bulabileceğine eminim.”

Kendince gizem yaratmayı da seviyordu anlaşılan. Sinirimi hoplatmaya devam ediyordu. “Neden?” diyerek sesimi yükselttim. “Kartpostalları bana neden yolladın?”

“Üzerine gerekçesini yazmıştım. Hâlbuki çok açık değil miydi mesajım?”

“Emniyet teşkilatını aşağılamak, egonu tatmin etmek için miydi?”

“Hayır... Asla böyle bir amacım olmadı. Amacım çok başkaydı.”

“Çocukları kaçırmaktaki amacınızın başka olması gibi mi?”

Konuyu birden en başa çevirmem umduğu bir şeydi sanırım. Sırtması onaylarcasına başını sallamasıyla devam etti.

“En sonunda çözebildiniz demek... Tebrik ederim doğrusu. Hiç beklemiyordum.”

Sinirlenmişim. Akli sıra benimle oynamaya ve belki de dalga geçmeye devam ediyordu. Elimi masaya sertçe vurdum ve “Bana doğru düzgün anlatacak mısın yoksa laf ebeliği yapmaya devam mı edeceksin?” diye bağırdım.

Anında ellerini yukarı kaldırdı. “Tamam, tamam,” dedi, “sinirlenmeyin. Ne istiyorsanız sorun.”

“Çocukları neden kaçırdınız? Asıl amacınız neydi?”

“Bu aslında Mustafa’nın kendi projesiydi, amacımızı da Mustafa defalarca tekrar etti. Onları korumak için.”

“Yetiştirme yurduna düşmesinler yalanına inanmamı mı bekliyorsun hâlen?”

“Hayır... Amacımız aynıydı, çocukları korumak. Ama başka, bambaşka bir birisinden.”

“Kimden?”

“Fuat Cansay’dan...”

İşte bunu hiç beklemiyordum. Fuat Cansay’ın çocuklarla ne alakası olabilirdi ki? Her pisliğin altından çıkmasına alışmıştım fakat zamanında kaçırılan çocuklar için günlerce araştırma yapmış, Fuat’la ilgili bir bağlantı bulamamıştık.

“Fuat’la ne alakası var?”

“Hiç tanıımıyorsunuz Devin Hanım, gerçek düşmanınızı hiç tanıımıyorsunuz...”

Bu cümleyi kurduktan sonra kendinden emin bir şekilde arkaya doğru hafifçe kaykıldı. Sanki sırtını dayadığı bir şey varmış gibi dik bir duruş sergiledi ve anlatmaya başladı.

“Fuat’ın birçok işini benim kadar siz de biliyorsunuz. Ancak organize etmeye başladığı başka bir iş var ki şimdi duyunca siz de inanmayacaksınız. Ancak bu anlatacaklarımın hepsi gerçek, inanın bana.”

“İnanıp inanmama kısmına ben karar veririm. Fuat’ın nasıl parmağı var, anlat çabuk.”

“Son yıllarda Avrupa’nın bazı kapalı çevrelerinde konuşulan tuhaf bir biyomedikal akım var. Özellikle ileri yaştaki zenginler arasında. Genç bireylerin kanında bulunan bazı nadir biyolojik faktörlerin hücrel yaşlanmayı yavaşlatabileceğine dair deneysel bir teori... Bu faktörün, özel bir protein yapısından kaynaklandığı düşünülüyor. Resmî olarak kabul edilmiş değil, bilim dünyasında tartışmalı. Kamuya açık bir çalışma da yok. Daha çok kapalı fonlarla yürütülen gizli araştırmalar ve spekülasyonlardan ibaret. Söylentiye göre yalnızca çok dar bir elit çevrenin erişebildiği bir uygulama. İddiaya göre bu etki her çocukta görülüyor. Belirli genetik belirteçlere sahip nadir vakalarda ortaya çıkıyor. Kendi aralarında bu bilinmeyen faktöre ‘Lazarus Proteini’ adını vermişler.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok!” Ne geveliyordu bu herif?

“Kamuya açılmış ya da duyurulmuş bir fenomen değil. Hiç duymamış olmanız çok normal. Sadece hakkında sosyal medyada dolaşan teoriler var. Fuat böyle çocukların peşlerine düştü. Sağlık sektörü içindeki adamları, geçmişte kan testi veren çocuklar içinden bu proteine sahip olanların listesini temin ettiler. Fuat da bu çocuklara, daha doğrusu ailelerine tebelleşti. Maddi durumu iyi olmayan ya da borç içinde olan ebeveynlere adamlarını gönderdi. Güya çocuklara Avrupa’da muhteşem bir hayat sunacaktı. Hatta dileyen aile çocuklarıyla birlikte gidebilecekti. Kartları açık oynayarak üstelik... Ailelere yüklü miktarlarda paralar teklif etti.”

“Saçma! Hem de çok saçma!” diyerek araya girdim, “Fuat’ın resmî ve yasa dışı yoldan para kazandığı onca iş var! Neden böylesine bir işe aracılık etsin ki? Ayrıca hangi aile çocuklarını göz göre göre ölüme yollar?”

“Fuat’ın bunu para için mi yaptığını sanıyorsunuz?” Bir kahkaha attı. “Büyük yanılgı... Güç, sadece güç için. Çünkü çocukları teslim ettiği aileler Avrupa’nın hatta Amerika’nın en büyük iş insanları, para babaları, suç baronları, film yıldızları... Fuat için tarihî bir fırsattı ve onu kendi lehine çevirmekte tereddüt etmedi.

“Ailelerin kabul etme nedeni ise sanıldığı kadar karanlık değildi. Çocuklar göz göre göre ölüme gönderilmiyordu. Aksine, üst düzey tıbbi gözetim altında tutuluyor, sağlık durumları sürekli izleniyordu. Özel hekimler, genetik danışmanlar ve kapalı devre klinik ekipleri süreci yönetiyordu.

“Belirli aralıklarla kan örnekleri alınıyor, plazma ve serum bileşenleri ayrıştırılarak analiz ediliyordu. Zaten anlaşmaların temel şartı buydu. Şu anda Avrupa’nın en korunaklı ve en lüks malikânelerinde, biyometrik takip altında yaşayan çok sayıda çocuk bulunuyordu. Resmîyette evlatlık, gerçekte ise bir araştırma protokolünün parçası.”

Bunları anlattıktan sonra elini kabanının iç cebine götürdü. Anında silahıma davrandım. Duraksadı. Gözlerini bana dikerek ellerini önce yukarı kaldırdı. Ardından gözlerini kaçırmadan sağ elini yavaşça

kabanının içine uzattı. Cebinden katlanmış hâlde çeşitli kâğıtlar çıkardı. İçlerinden birini bana uzattı.

“Bu listeyi araştırmanızı istiyorum. Bu çocukları ve ailelerini... Buradakilerin hepsi daha önce Fuat’ın ağma takılmış çocuklar. Şimdi ise çoğu yurt dışında çeşitli ülkelerdeler.”

Uzattığı listeye hızlıca göz gezdirdim. Alt alta sıralanmış isimler vardı.

“Fuat’ın bu çarkını maalesef geç fark ettim. Kulağıma çok sonradan çalındı. İsimler parti parti Fuat’ın adamlarına ulaşıyordu. Adamları araştırmalara başlıyor, çocuğunu bu işe alet etme potansiyeli olanları tespit ediyordu. Sonrası ise malum süreç... Bir hekim aileden birisine ulaşıyor ve kulaklarına kar suyunu kaçırıyordu.

“İki partiden sonra araya adamlarımı sokabildim. Sıradaki isimlerin listesine ulaştım. Ailelerini araştırtırdım. Aileler içinden maddi durumu kötü olan ya da çocuğunu buna alet edebilecek kişileri tespit ettim. Zaten Mustafa ve Atilla da bu aşamadan sonra devreye girdiler.”

Hâlen aklım almıyordu...

“Madem elinizde böylesine kuvvetli deliller vardı, neden suç duyurusunda bulunmadınız? Ya da şu senin meşhur ihbarlardan birisini yapmadınız? Mustafa akıl edemedi mi? En kötü ihtimalle bana gelebilirdi.”

Anlatırken yüzünde oluşan ciddiyet bir anlığına kaybolmuş ve yüzünde bir tebessüm oluşmuştu.

“Size gelmek mi? Fuat Cansay’la husumetinizi herkes biliyor. Sizin böyle bir iddiada bulunmanız demek, akli dengenizi yitirdiğiniz suçlaması demektir. Hele de Asrın’dan sonra... İhbar konusuna gelince, ortada bir suç yok maalesef hukuki olarak.”

“Ne demek yok? Bal gibi var işte. Çocuklar rızaları dışında sömürülüyorlar!”

“İşte mesele burada. Çocukların rızaları yok ancak ailelerinin var. Hepsi de gönüllü olarak kabul ettiler. Zorlama yok, tehdit yok, şantaj yok. Yüklü miktarlarda yardım ve hem ebeveynler hem de diğer çocukları için muhteşem bir gelecek var. Ankara’nın gecekondularından çıkıp Avrupa’nın malikânelerine, hatta şatolarına uzanan bir

hayat... Ayrıca çocuklarına hiçbir zaman sağlayamayacakları sağlık imkânları da sunulacak. Sağlıklı beslenmelerinden düzenli kontrollere, vitamin takviyelerinden tüm gelişim aşamalarındaki desteklere kadar... Bunun karşılığındaysa sadece belirli periyotlarda, çocuğa zarar vermeyecek miktarda kan örneği alınacak... Hepsi bu. Hangi aile şikâyetçi olabilirdi ki bundan?”

Bunu söylemek istemiyordum fakat haklıydı... Eğer anlattıkları doğruysa ailelerin gönüllü olarak katıldıkları bir sömürü düzeni inşa edilmişti. Ayrıca sadece basit bir isim listesiyle Fuat'ı o dönem suçlayabilmenin hiçbir yolu yoktu... İşin manidar yanıysa, şayet böyle bir iddiayı ben ortaya atmış olsam gerçekten de akli dengemden şüphe edilebilirdi.

Ancak tüm bunlara rağmen anlattıklarına inanmak istemiyordum. Tüm hepsini, her şeyin hayal ürünü olduğunu duymak belki de beni daha çok rahatlatacaktı. Hem böylesine büyük bir organizasyondan habersiz olmayı hem de Ferman ile Mustafa'nın kendilerini haklı çıkarmalarını istemiyordum.

“Siz de bunun için mi kaçırdınız çocukları?”

“Başka seçeneğimiz yoktu. Sıradaki listeye ulaştıktan sonra kapsamlı bir araştırma yaptık. Aslıhan, Arda ve diğerleri... Hepsinin de ailelerinin bunu kabul etme ihtimalleri vardı. Tek çözüm ise onları güvenli bir yere almaktı.”

Her birini en detayına kadar hatırlıyordum. Ailelerin hayatlarını didik didik araştırmıştık. Maalesef, dediği gibi bu potansiyel yüksekti. Ama birisi hariç. Cemre... Cemre'nin ailesinin maddi durumu gayet iyiydi ve siyaset dünyasında aktiflerdi.

“Cemre,” diyerek itiraz ettim, “onun ailesi bu profile hiç uymuyor.”

Yine gülümsedi.

“Asıl onun ailesi tam uyuyor... Sizin gördüğünüz yaşamları buz dağının görünen kısmıydı. Villalar, lüks arabalar... Ancak şirketleri ciddi anlamda zarardaydı. Bütün ticari varlıklarının üzerinde tedbir vardı. Cemre'nin babasıysa hem bu zararlardan kurtulmak hem siyaseten lekelenmemek için sırtını Avrupa'daki para babalarına yaslamaya en büyük adaydı.”

Ferman'ın bizim ulaştığımız bilgilerden daha fazla bilgiye erişmiş olması canımı sıkıyordu. Daha da beteri ise, eriştiği bilgiler ile anlatıklarının mantık çerçevesinde uyumlu olmasıydı.

“Sen de *koca Ayaz*, işini gücünü bırakıp çocukları kurtarmanın derdine düştün öyle mi?” Koca Ayaz'ı üstüne bastırarak kinayeli bir biçimde söylemiştim. “Yeraltı dünyasında işler bu kadar mı durgun, ha?”

Kafasını sağa sola salladı. Onunla dalga geçmem hoşuna gitmemişti. Ama sakinliğini korudu, duruşunu bozmadı.

“Biraz önce de söylediğim gibi bu, Mustafa'nın projesiydi. Kulağımıza bu dedikodular geliyordu. Biraz araştırmayla ve bağlantılarımız sayesinde hepsini kolaylıkla ortaya çıkarttık. Mustafa da hem çocukları çok sevdiği hem de yurttan yaşadıkları yüzünden...” Bir anlığına duraksadı, arkadaşının özelini anlatıp anlatmamak arasında kalmıştı.

“Nesiniz siz, üç silahşörler mi? Hiç ayrılmaz mısınız birbirinizden? Her şeyi beraber yapar, her şeye beraber mi karar verirsiniz?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden. Yüzünde mimik oynamamıştı. Samimiydi. Doğru söylüyordu.

“Kartpostallar peki? Madem çocukları kaçırdınız, ne diye bir seri katil imzası gibi kartpostalları bıraktınız?”

“Fuat için... Her birisi aslında Fuat'a gönderdiğimiz bir mesajdı. Ne yaptığını biliyoruz ve buna izin vermeyeceğiz mesajı. Çocukları güvenli evimize almadan önce ilk kartpostalı Fuat'a yollamıştım.”

İnanmıyordum... İnanmak istemiyordum belki de... Birden Fuat Cansay ile aylar önce annemin zoruyla yaptığım görüşme zihnimde belirdi. Konuyu evirmiş çevirmiş ve kartpostallara getirmişti. Ben içten içe onu suçladığım için sinirlenmişim kartpostallar hakkındaki sorusuna. Demek ki altında yatan neden buydu.

Bu kez ben güldüm. “Bunların hepsinin uydurma olmadığını nereden bilebilirim?”

“Bilemezsiniz,” dedi. “Tercih sizin. Elinizdeki listeyi araştırın. Sizi inandırmak gibi bir mecburiyetim yok.”

Umursamaz tarafını da göstermeyi ihmal etmiyordu bana... Belki de ukalaydı... Hayır, belkisi yok, aleni bir şekilde ukalaydı.

“Peki ya sonra? Sürekli çocukları kaçıırıp duracak mıydınız? Böyle mi engel olmayı düşünüyordunuz?”

“Aslında o geçici bir çözümdü. En azından çocukları kurtarmak için. Ama asıl amacım Fuat’ın kurduğu suç imparatorluğunu başına yıkmaktı. Ancak siz benden önce davrandınız.”

“Nasıl önce davranmışım?”

“Fuat’ı hiç beklemediği yerden vurdunuz. Oğlundan. Kapanmış dosyayı el altından açmak ve cinayeti ortaya çıkarmak büyük bir işti. Hele de çocuğu kaçırılmış bir anne olarak böyle bir operasyonu yapabileceğinizi hiç kimse beklemezken. Tabii Esmer Başkomiser’in onları yakalarkenki stratejik zamanlaması ile medya manipülasyonu da dâhice bir hamleydi. Aksi hâlde Kerem’i tutuklatabilirdiniz fakat Fuat’ı asla. Geçici bir süre de olsa arkasındaki güce engel oldunuz.”

“Arkasındaki güç... Sen daha fazlasını biliyorsun anlaşılan?”

“Sizden fazlasını bildiğime emin olabilirsiniz... Fuat’ı bitirmek için çeşitli planlar yapmıştım ben de. Ama sizin operasyonunuz benim de planlarımı değiştirmeme neden oldu.”

Tam olarak burada dayanamamış ve kahkahayı basmıştım... Sinden gülüyordum.

“Fuat’ı bitirip başa sen geçecektin yani?”

“Fuat’ı bitirmek belki ama başa geçmeye ihtiyacım yok.”

Biraz önceki düşüncem pekişmişti. Ukalaydı!

“Fuat’la ilgili planlarını değiştirmek zorunda kaldın demek? Dur bari gideyim adliyeden kartpostalları çalayım mı dedin? Hem Devin’e hem de Mustafa’ya yollayayım ha. Oyun yeni başlıyor...”

Küçümseyici ve dalga geçen tavrım zoruna gitmişti. Belli etmeye çalışıyordu. Kafasını hafifçe öne eğmiş, bir eliyle alnını kaşıyordu. Damarına daha fazla basmak için devam ettim.

“Nesin sen? Adalet dağıtıcısı falan mı?”

“İki kişiye değil, üç kişiye gönderdim kartpostalları. İlki sizeydi ve bu aslında bir teşekkür niteliğindeydi. İkincisi Mustafa’ya; planımıza kaldığımız yerden devam ettiğimize dair bir işaretti. Ve evet, tahmin edeceğiniz üzere Fuat’a da... Gözümün üzerinde olduğunu bilmesi için bir uyarıydı.”

“Beni tehdit eder gibi evime kartpostal yollayarak mı teşekkür etmeye çalışıyorsun?”

“Böyle düşünmenize üzüldüm. Teşekkürümü sadece kartpostal-larla değil aynı zamanda size ulaştırdığım ihbarla da yapmak istedim. Fuat’ın her taraftaki kollarını teker teker kesip atıyorum. İhbarlardan yanlış çıkan olduğunu pek anımsamıyorum.”

“Bu senin işin mi? Koskoca polis teşkilatı ne güne duruyor? Kendini ne zannediyorsun? Ayrıca üç kişiyi öldürdün! O da bildiğimiz. Teker teker öldürerek mi bitireceksin Fuat’ın adamlarını?”

Her lafa bir karşılığı olmasına rağmen bu çıkışmama ses etmemişti. Bir süre teyit etmesi için bekledim. En azından “hak etmişlerdi” diyerek kaçamak bir yanıt verebilirdi. Ancak sustu. Hiçbir şey demedi.

“Söylesene! Kimsin sen ha? Bu kadar bilgiye eriştiğine göre masum birisi olmadığın kesin. Kim bilir daha ne suçlar işledin? En başta sessiz sessiz ihbarlarda bulunurken şimdi bir anda herkesin diline düştün. Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Amacın ne? Yeni makamına göz kırpmak için mi dilden dile Ayaz efsanesini dolaştırıyorsun?”

“Ben hiç kimseyim Devin Hanım... Sadece birçok yerde ellerim, gözlerim, kulaklarım var. Ayrıca bana hayır demeyecek dostlarım. Kimseye bir zarar verme niyetim de yok.

“En başta sessiz olurken şimdi herkesin dilinde olmaya gelince, sadece bir taktik. Sizin deyiminizle operasyonel bir taktik. Fuat’ın karşısında olanlara ya da şimdiye dek olmaya cesaret edemeyenlere denge kurabilmek adına bir strateji.

“Ayrıca şu an ise ikimizin de amacı aynı: Fuat’ı bitirmek.”

“Git bitir o zaman!” diyerek itiraz ettim, “Beni de kendi denge stratejinde bir konuma mı sokuyorsun? Hoş, bu saatten sonra herhangi bir şey yapman da imkânsız. Birazdan seni hak ettiğin deliğe sokacağım. Artık Fuat ile mi aynı koğuşa düşersin yoksa Mustafa’yla mı, şansına...”

Tutuklatma tehdidimi hiç ama hiç umursamamıştı. Koyu kahve gözlerindeki sert bakışlarını gözlerime dikti. Sözle değil ancak bakış-larıyla “bunu yapamazsın” demeye getiriyordu. Devamındaki cümle-leriye cüretkârlığının bir ispatıydı.

“Şu an bana hak vermemenizi doğal karşılıyorum. Elbet aynı noktada buluşacağız. Şimdi sadece sizinle bir anlaşmaya varmak istiyorum.”

Bunu dedikten sonra elini yeniden cebine götürdü. Bu kez siyah renkli, cüzdan büyüklüğünde plastik bir cisim çıkardı. Bana doğru uzattığında çıkardığı şeyin bir taşınabilir hard disk olduğunu fark ettim.

“Bu nedir?”

“Fuat’ın elinde bir arşiv var. Siyaset ve bürokrasi dünyasından yüzlerce kişiye yaptığı şantajların arşivi... Belgeler, fotoğraflar, videolar. O arşiv Fuat’ta olduğu sürece onu tamamen bitirmek imkânsız. Yeniden hortlayan bir canavar gibi bitti dediğimiz yerde canlanacak. O arşive ulaşmamız gerek.”

“Bana ne bundan?”

“Bu arşivin bir kopyasının, oğlu Kerem Cansay’ın hard diskinde saklı olduğunu öğrendim. O hard disk ise sizin yaptığınız operasyonda delil olarak alındı. Dosyalar özel bir yazılım ve şifreyle koruma altına alındığı için inceleme yapan hiçbir uzman fark edemedi. Hard disk içinde sadece ailevi fotoğraflar ve Kerem’e ait birkaç basit doküman görünüyor. Hard disk şu an sizin arşivinize geri geldi. İşlemleri bitti. Avukatları kendilerine iade edilmesi için savcılığa dilekçe yazdılar. Eli kulağında, savcılıktan iade yazısı gelir. Sizden istediğim, iade yazısı gelmeden önce o hard disk ile önünüzde duran hard disk değişti. Marka, model ve hatta seri numaraları bile aynı. Parmak iziniz kalmasın yeter. Hard disk bana ulaştırırsanız Fuat’ın tüm gücünü kesebiliriz.”

Bu nasıl bir cüretti? Benden resmen hukuk dışı bir işlem gerçekleştirmemi istiyordu. Sahte delil yerleştirmeye benzer bir iş... Dahası, benim bunu kabul edeceğimi nasıl düşünüyordu?

“Sen... Sen kim oluyorsun da benden bunu istiyorsun ha?”

“Sanırım söylediklerim gayet anlaşılır ve net. İkimiz de ortak paydada buluşmak zorundayız. Aksi takdirde durumlar sizin için daha da karmaşık bir hâl alacak.”

Hangi cesaretle benimle böyle tehditkâr bir tonda konuşabiliyordu? Artık kendisine haddine bildirmenin vakti gelmişti. Tam masanın üzerindeki tabancamı alıp ona doğrultmak için hamle yapacak-

tım ki benden önce davrandı ve doğrulurken eliyle tabancayı uzak bir köşeye fırlattı. Hemen sonra karşımda dikildi.

“Bu hiç iyi bir fikir değildi Devin Hanım... Söylediklerimi anladığınızı umuyorum. Şimdi sizden tek ricam, bu görüşmenin aramızda kalması! Kimse duymasın bilmesin, özellikle de erkek arkadaşınız. Lütfen sinirle hareket etmeyin ve dediklerimi iyice düşünün.”

“Düşünecek hiçbir şey yok!”

“Bir soru sormuştunuz. Ayaz sen misin diye... Yakınımdakiler Ferman, uzağımdakilerse Ayaz olarak bilir beni... Dediğim gibi, Ayaz mıyım yoksa Ferman mı, siz karar verin...”

Son cümlelerini söyledikten sonra önümden çekildi ve az önce girdiği kapıya doğru hızla adımladı. Kapıdan çıkmadan önce ellerini cebine atıp yeniden bana döndü.

“Ayrıca Asrın,” dedi, “Asrın’ı size getireceğim.”

33. Bölüm

Giderayak lafını da sokup gözden kaybolmuştu Ferman... Ya da Ayaz mı demeliydim bilmiyorum. Üslubu, tavırları, bu gizemli saçma sapan hâlleri. Kendini ne sanıyordu bu?

Esmer'le aramdaki ilişkiyi de biliyordu.

Ayrıca hangi cüretle Asrın'ı masaya getirebiliyordu!

"Küstah!" diye mırıldandım arkasından.

Masanın üzerindeki hard disk ile baş başa kalmıştım. Gözüme ilişip duruyordu.

İç dünyamda büyük bir ikilem yaşıyordum. Ferman'ın anlattıklarına inanmak ya da inanmamak... Bahsettiklerinde hiçbir boşluk yoktu. Her şey yerli yerine oturuyordu. Zoruma gidense kendini bir halt sanarak böylesine başına buyruk hareket etmesiydi. Belki de en başından beri bizden çok önde olmasını gururuma yediremiyordum. Hedefindeki isim beni öldürmeye kasteden Fuat olmasına rağmen...

Yeraltı dünyasında hiçbir kural yoktu. Tehdit, şantaj, ölüm... Hepsi yasaldı, her şey serbestti. Bizim teşkilatta ise kurallar sertti. Kurallar hem silahımız hem de prangamızdı. Yanlış adım sadece görevi değil, hayatı da bitirirdi.

En sonunda ise Asrın'a değinmesi fitili ateşleyen son hamleydi! Benim oğlum asla bir pazarlık unsuru olamazdı.

Masanın üzerinde duran isim listesini katlayıp cebime sokuşturdum. Hemen sonra kenara fırlayan tabancımı alıp belime yerleştirdim. Geride ise hard disk kalmıştı. Depodan çıkmadan önce hard diske son kez baktım ve almadan dışarı çıktım.

Evime dönüş yolundayken Esmer aradı. Nerede olduğumu sordu. İşlerimi hallettiğimi ve eve geçtiğimi söyledim. Yemek yaptırıp yanıma gelmesi konusunda sözleştik.

Ben şimdi Esmer'e ne diyecektim?

Ferman ile, daha doğrusu gece gündüz bulmaya çalıştığımız Ayaz ile görüştüğümü duysa cinnet geçirebilirdi. Beni dinlemeden kafasına göre hareket edebilir ve işleri çıkırından çıkarabilirdi. Sanırım en iyisi şimdilik bir süre susmaktı. En azından elimdeki listeyi araştırıp Ferman'ın anlattıklarını netleştirene kadar sessiz kalmak...

Eve dönene kadar yaşadığım günü düşündüm. Tabii en çok da Ferman'ı... Onu hep Ayaz yönüyle görmüş, o gözle konuşmuştuk. Hayat hikâyesini bilmiyordum. Mustafa ve Atilla aynı yetiştirme yurdunda büyüüp polis olabilmişlerken, Ferman nasıl olmuştu da kendini suç dünyasının içinde buluvermişti?

Mustafa'nın ilk sorgusu esnasında söylediği, Ferman'ın zamanında bir aile tarafından evlatlık alındığı cümleleri doğru muydu?

Daha önemlisi Ferman bunca bilgiye nasıl erişiyordu?

Savcılıktan emniyete gelecek yazıdan bile herkesten önce nasıl haberdar olabiliyordu?

Ve en önemlisi...

Gerçek niyeti neydi?

Sadece Fuat'ı yok etmek mi yoksa onun tahtına geçmek mi?

Esmer eve geldiğinde yüzüne yerleşmiş sıcak bir gülümseme vardı. Elindeki paketlerle doğrudan mutfığa yöneldi. Peşinden devam ettim. Paketleri masaya bıraktıktan sonra arkamdan yanaştı ve boynuma bir öpücük kondurarak sıkıca sarıldı.

"Özlenmişiz anlaşılır..." diye mırıldandım ve ona döndüm. Gözlerinin içine baktım. Derinine. Ben de özlemiştim anlaşılır. Saçlarını yine arkaya doğru yatırıp sabitlemişti. Elimle yanağını okşadım. Yanımda olması kesinlikle güvende hissettiriyordu. Kaşlarımı kaldırarak devam ettim, "Ama bence önce yemek yemeliyiz. Çok açım." Hemen ardından dudağından öptüm.

“Ben de çok açım,” diye manidar bir gülüş sundu, “ama sana mı yemeğe mi bilmiyorum.” Ben tabak çıkarmak için dolaba dönerken o da paketleri açmaya başladı.

“Ne aldın?” diye sordum.

“Kokoreç,” diye sııttı. “Sevmez misin? Hiç sormadım ama.”

“Yoo severim ama yemek alacağım deyince daha kallavi bir şeyler beklemiştim.”

“Mesela?” diye sordu.

“Ne bileyim, aklıma gelmiyor herhangi bir şey şu anda,” diye yanıtladım.

“Sadece kokoreç değil, ikişer sandviç de midye tava yaptırdım.”

“Yuh!” diyerek bir kahkaha patlattım, “ikişer tane, hem de kokorecin yanına!”

“Ne var canım, yiyemezsen ben yerim kalanları.”

“Kokoreçler nasıl peki? Yarım, çeyrek?”

“Sana iki çeyrek, bana iki yarım.”

“Birileri gerçekten acıkmış desene. Ben bir çeyrekle doyarım, midyeden de birkaç ısırık aldım mı yeter de artar.”

“Buna sevindim işte,” diyerek ellerini keyifle ovuşturdu.

“Esmer, iki yarım bir çeyrek kokoreç ve dört midye tava yiyebileceğine emin misin?”

“Hem de nasıl yerim biliyor musun! Üzerine de tatlı olarak seni...” Üzerime doğru gelerek boynuma ısırır gibi, birbiri ardına öpücükler kondurmaya başladı.

“Öfff...” diyerek ittirdim. Gülüştük.

Ne ara bu kadar samimi olmuştuk Esmer’le? Daha haftalar olmasına rağmen sanki senelerdir tanışıyor gibiydik.

“Gün boyu yoktun şubede. Nerelerdeydin?”

Firari Ateşçi Numan ile görüntülü, gizemli Ayaz ile yüz yüze görüştüğümü ağzımdan kaçırısam neler olurdu acaba diye içimden geçirerek gülümsedim. Hemen sonra, “Bizimkilerle tahkikata çıkmıştım,” dedim,” birkaç kişiyle falan görüştük.”

“Asrın için mi?” diye devam etti.

“Hayır. Büronun rutin işleri için... Asrın için olmasını dilerdim ancak.”

Asrın'ın konusu açılınca, “Bunu sana demek ne kadar doğru bilmiyorum ama içimde garip bir his var,” dedi.

Bir anda duraksadım. Elimdeki tabakları masaya koymadan gözlerimi gözlerine diktim.

“Nasıl bir his Esmer?”

“Kötü değil,” diyerek tabakları tutan ellerime uzandı, “iyi, güzel bir his. Sanki böyle yakın zamanda güzel haberler alacakmışız gibi. Ne bileyim, en azından bir ipucu.”

“Aslında birkaç gelişme var,” diye karşılık verdim, “seninle onları konuşacaktım. Otursana, yemek yerken anlatayım.”

Yemeğe başlamamızın ardından ilk olarak Semra'nın yaptığı çalışmadan bahsettim. Reyhan'ın arkadaşlarıyla temasa geçmesinden ve ağızlarından laf almaya çabalamasından.

“Helal olsun,” dedi, “çok sağlam bir iş. Güzel düşünmüşsünüz.”

“Evet,” dedim, “bir de başka bir yol daha var ancak sancılı.”

“Nedir?”

Göktan ile aramda geçen e-posta muhabbetini ve sonrasında Tuğrul'un bahsettiği bilgisayar korsanlarını anlattım.

“Anlayacağın biraz hukukun dışına çıkmamız gerekiyor. En azından Levent'in e-postalarının içeriklerini görebilirse, belki bir şeyler yakalarız.”

Son mevzuyu anlattıktan sonra yemek yemeyi kesti Esmer. Kendi kendine derin düşüncelere daldı. Anında itiraz eder ve böyle yollara başvurmama karşı çıkar diye düşünüyordum ancak hiç öyle bir tepki göstermemişti.

“Neden sustun?”

“Düşünüyorum.”

“Senin de bir tarafın dürtmeye başladı değil mi?” diyerek güldüm. “İnsanın hemen bu yola başvurası geliyor.”

Kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, “Aslında mantıklı biliyor musun?” dedi, “Yani denenebilir.”

İşte Esmer'den şaşırtıcı bir karşılık... Şu âna kadar tanıdığım Esmer Başkomiser'den beklenmedik bir tavır.

“Ne yani? Ciddi ciddi korsanlarla iş birliği mi yapayım? Bu bildiğin suç. Ortaya çıkarsa başımız fena hâlde belaya girer.”

“Bizim Emris ile tanışmıştın. Geçen büromdaki devrem.”

“Evet.”

“Sen çıktıktan sonra biraz daha dertleştik onunla. Tahmin edersin, senin hakkında. Sen ve Asrın daha doğrusu. İnterpol'den doğru düzgün bir yanıt alamadığımdan veryansın etmiştim. O da bana biraz İnterpol'un çalışma mantığından bahsetti. Kendisi yürüttüğü bir operasyondan dolayı tecrübeliymiş.”

“Nasıl bir çalışma mantığı? Üst üste yazılar yazdık; Levent, Sevede ve Reyhan'ın açık kimliklerini verdik. Daha ne yapalım? Koskoca uluslararası polis teşkilatı minnet edip cevap yazısı bile yazmadı.”

“İşte sorun da burada zaten. Biz bu kişilerin Avrupa'da olduklarını tahmin ediyoruz diye yazdık yazıları. İnterpol de üye ülkelere o yazıyı bildirdi. Ancak hiçbir ülke üzerine alınmadığı için kapsamlı bir araştırma yapmadı. Cevap yazısı yazma zorunlulukları yoktu. Fakat hangi ülkede olduğuna dair bir yazı yazıldığı zaman, o ülke yazıya karşılık yanıt yazısı yazmakla sorumluymuş. Hatta ülkeler arası sükse yapmak için ciddi bir araştırma gerçekleştirip yakalanmaları için disiplinli bir soruşturma yürütüyorlarmış. Bizim şanssızlığımız hiçbir ülke bilgisi verememek.”

“Herhangi bir ülke bilgisi olsa işimiz kolaylaşacak yani desene...”

“Kesinlikle. Semra'dan bu bilgi çıkar mı bilmiyorum ama bilgisayar korsanlarından çıkabilir. Hangi ülkede olduklarını bulursak yeniden yazı yazarız.”

Korsanlarla iş birliği yapma fikri şimdi çok daha güçlenmişti. Her ne kadar yasa dışı olsa da Asrın için her şeyi yapmaya hazırdım. Mesleğimden olsam bile...

“O zaman ben bu adamlarla temasa geçerim Esmer,” dedim, “sonu ne olursa olsun. En fazla biraz adli ceza, bir de meslekten ihraç cezası alırım.”

“Hemen gözünü kararttın değil mi?” diyerek gülümsedi, “aslında onlarla çalıştığın ortaya çıkarsa tahmin ettiğin kadar zarar görmeyebilirsin. Onun da bir açığı var.”

“Nasıl bir açık?”

“Şöyle ki; bu adamlarla herhangi bir adli soruşturmacı sıfatı taşıyan birisi görüşürse suç işlemiş olur. Mesela ben, Tuğrul ya da bir başka polis. Hukuk dışı delil ve belge temin etmeye çalışmaktan işlem yapılabilir. Ancak sen polis sıfatıyla değil, çocuğunu bulmaya çalışan anne sıfatıyla yaparsan durum değişir.

“Bundan dört ya da beş sene kadar önceydi sanırım. Yan-Dol bir operasyon yapmıştı. Bu telefonlara casus yazılım muhabbeti. Birçok kadın, kocalarının kendisini aldattığı şüphesiyle bir şebekeden yardım istemişti. Ya yazılımı ya da bizzat yazılım yüklü telefonu adamlardan satın alıp kocalarının kullanmalarını sağlamışlardı. Şebeke de bunlara bir web sitesi için kullanıcı adı ve şifre vermişti. O telefonla yapılan tüm görüşmeleri ve mesajların içeriklerini oradan görüyorlardı. Operasyon patlayınca bu kadınlar da ifadeye çağırılmıştı. Ancak savcılık bu kadınların haklarındaki suçlamalar için takipsizlik kararı vermiş, sadece tanık olarak dinlenmelerini devam ettirmişti. Yani özetle kadınlar suçlu bulunmamış, şebekenin doğal bir müşterisi olarak tanık sayılmışlardı. Bunun hakkında Yargıtay kararı var mı bilmiyorum ama en azından uygulamanın böyle işlediğini biliyorum. Seninki de ortaya çıkarsa seni bu açıdan savunabiliriz. Kurtarıyoruz muyuz emin değilim fakat bence denemeye değer.”

Az önce Esmer’in içindeki his şimdi bana geçmişti. Esmer’in bu anlattıklarından sonra bir anda umutlanmıştım. Artık bence kesinlikle denemeye değerdi.

“Değmez mi?” diye karşılık verdim, “yarından tezi yok hemen iletişim sağlamak için girişimde bulunacağım...”

Esmer kahkaha attı.

“Sen dünden razıymışsın zaten,” dedi, “çok aceleci olma. Ayrıca o görüşmede ben de orada olmak istiyorum.”

“Az önce sen dedin, adli soruşturmacısın, yanımda olamazsın.”

“Yanında demedim zaten, orada dedim. Sonuçta ne idüğü belirsiz adamlar. Ona belli etmeden senin yakınlarında olmak istiyorum.”

Artık buna da itiraz edecek hâlim yoktu.

“Tamam, nasıl istersen...”

Arkama yaslandım ve uzun zamandır hissetmediğim kadar umutla sııttım.

“Az kaldı Asrın. Çok az kaldı.”

34. Bölüm

Ertesi sabah şubeye gittiğimde bizim ekip odada kahvaltı yapmakla meşguldü. Tuğrul yine tarikat lideri gibi müritlerini etrafına toplamış, büyük bir şevkle eski anılarını anlatıyordu.

Odama geçmeden önce yanlarına girdim. Kahkahalarla gülüşürlerken beni fark edince toparlandılar. Tuğrul, ağzındaki lokmayla ayağa kalktı.

“Buyur komiserim, kahvaltı yapalım.”

“Bu bana yeter,” diyerek gazete kâğıdının üzerindeki parçalanmış simitten bir parça aldım. “Kahvaltınızı bitirince yanıma gelin hemen. Bana da çay getirirseniz sevinirim.”

Odama geçtikten sonra her zaman olduğu gibi Asrın’ın fotoğrafına baktım. Yüzüne dokundum. Fotoğrafa dalmış giderken ekip içeri girdi. Sevcan’ın elinde bir kargo paketi bulunuyordu.

“Komiserim, size bir kargo gelmişti az önce. Biz teslim aldık. Ayrıca idari bürodan aradılar. Öğleden sonra müdür bey toplantı yapacakmış, siz de katılacakmışsınız.”

Kargo mu? Herhangi bir kargo beklemiyordum. Diğerleri sandalyelere geçerken Sevcan kargoyu bana uzattı. Bilindik alışveriş sitelerinden birisinin paketiyle kapatılmış, üzerine de benim bilgilerimin yer aldığı adres etiketi yapıştırılmıştı. Bir kitap büyüklüğündeydi.

Paketi kucağıma alıp ambalajını çıkardım. Hemen sonra kutunun ağzını açtım. Ağzını açar açmaz kargonun ne olduğunu anladım.

İçinde dün gece masada bıraktığım hard disk duruyordu. Bunu fark edince paketi bizimkiler görmesin diye biraz daha aşağı çektim.

Hard diskin yanında bir de kartpostal... Kartpostalı kimseye göstermeden çıkardım ve arkasındaki nota baktım.

Sevgilerle... F

Ukala herif...

Hemen kartpostalı paketin içine geri ittirdim. En alttaki çekmeceyi açtım ve paketi oraya bırakıp kapattım.

“Neymiş komiserim paket? Bomba falan olmasın.”

Meraklı Tuğrul hemen devreye girmişti.

“Bir şey değil. İnternette alışveriş yapmıştım. Makyaj malzemesi. Lazımsa sana hediye edeyim Tuğrul!”

Tuğrul’a verdiğim karşılığa diğerleri dayanamamış ve kahkahayı basmışlardı.

“Sabah sabah formun yerinde komiserim,” dedi, “bana lazım değil ama Sevcan’dan uzak tut. Anında cebine indirir valla.”

“Neyse. Şimdi gevezeliği bırakın,” diyerek ciddileştim, “önemli bir işimiz var. Ekibin dışına çıkmaması gereken bir iş.” Bunu dedikten sonra Ferman’dan aldığım kâğıdı Sevcan’a uzattım.

“Sevcan, buradaki isimleri hemen araştırmaya başlıyorsun. Haklarında ne kadar bilgi varsa istiyorum. Özellikle yurt dışı giriş çıkış kayıtları. Ayrıca sistemdeki son adreslerini çıkar ve vakit kaybetmeden Yalçın ve Emre’ye ver.”

Kâğıdı uzattıktan sonra Yalçın ve Emre’ye döndüm.

“Elinizde ne iş varsa bırakın. Çok acil bir şekilde Sevcan’dan gelen adreslere gidiyorsunuz. Konu komşu ne varsa soruşturuyorsunuz. Aileler burada mı? En son nerede yaşamışlar? Haklarında bilmemiz gereken ilginç şeyler var mı? Hatta gerekirse akrabalarına kadar gidebilirsiniz.”

Tuğrul yine dayanamadı ve araya girdi.

“Hayır olsun komiserim? Bu liste de neyin nesi? Bunlar kim?”

“Çocuklarla ilgili bir liste,” dedim, “sadece bu kadarını bilin.”

Konunun detaylarına girmemem bizimkilerin daha da ciddileşmesini sağlamıştı. Ortada tahmin ettiklerinden daha büyük bir sorun olduğunu hissetmişlerdi.

“Tamam. Şimdi siz çıkabilirsiniz. Tuğrul sen kal.”

Diğerleri çıktıktan sonra Tuğrul hemen atıldı.

“Ya komiserim, çatlatma adamı. Dünden beri aklım sende. Bizi metroyla sepetledin, gidiş o gidiş. Şimdi de rüzgâr gibi döndün. Cezaevine gittin mi? Mustafa’yla görüştün mü? Arayı düzelttiniz mi? Bu liste de neyin nesi? Mustafa mı verdi listeyi? Tüm sorularımın hemen yanıtlanmasını arz ederim.”

“Tuğrul. Şimdi bırak soruları. Sana iki iş vereceğim. İkisi de benim için çok önemli. Sadece sen ve ben bileceğiz. Anlaştık mı?”

“Sır olsun canımı ye komiserim. Ne demek.”

“Birincisi, şu Bilişim Şube’den edindiğin bilgi vardı ya. Bilgisayar korsanları mevzusu. Beni o adamlarla temasa geçirmeni istiyorum. Git, nasıl iletişime geçebileceğimizi öğren. Lütfen sağda solda konuşmasınlar.”

“Vay... Sonunda karar verdin ha komiserim? Tamam, ben hallederim. Hatta istersen ben temasa geçerim elemanlarla.”

“Hayır. Ben görüşeceğim. Sen sadece iletişim kurmamı sağla yeter.”

“Anlaşıldı komiserim. Diğer nedir?”

Diğer konuyu söylemeden önce derin bir nefes aldım. Tuğrul sancılı bir iş vereceğimi aldığım nefesle anlamıştı.

“Ferman. Bu ismi hatırlıyor musun?”

Elini çenesine götürüp bir süre düşündü. “Çıkaramadım komiserim.”

“Mustafa’nın Esmer’e verdiği ifadeyi hatırla. Atilla ile yetiştirme yurdundayken üçüncü bir arkadaşları vardı. Bir aile tarafından evlat edinilen.”

“Hah, hatırladım şimdi komiserim. İsmini unutmuşum. Öyle birisi vardı. Ne olmuş ona?”

“Onu araştırmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Evet, yanlış duymadın.”

“Ne yapacaksınız onu komiserim? Yıllar önce yurttan ayrılıp gitmiş. Belki on beş sene olmuştur.”

“Olsun. Hangi aileye evlatlık verilmiş? Nerede yaşamış? Şu an nerede? Hakkında ne bulabilirsen hepsini ama hepsini istiyorum.”

“Sen bir işler çeviriyorsun komiserim ama hadi hayırlısı,” diye hayıflandıktan sonra ikiletmedi beni. “Mustafa’nın haberi olmadan araştıracağım bir de değil mi komiserim?”

Gülümseyerek, “Evet,” dedim, “zamanımız kısıtlı. Acele etmeni istiyorum. Önce Bilişim Şube.”

Ekibimdekileri dört bir yana göreve gönderdikten sonra az önce gelen kargo kutusunu çekmecedan çıkardım. Kutunun içindeki hard disk elime aldım ve masamın üzerine yerleştirdim. Hemen yanına da artık görmeye alıştığım ve sanki hayatımın bir parçası hâline gelmiş olan kartpostalı bıraktım.

Sevgilerle... F

Sanki bir tanıdığına çiçek gönderiyordu cüretkâr adam. Aymazlığının sınırlarına giderek şaşıırıyordum. Öte yandansa Fuat gibi aşağılık birisinin karşısına Ferman gibi zeki birisinin çıkması işime geliyordu.

“Arşiv... Fuat’ın arşivi...”

İçinde kimlere ait neler olduğunu merak etmemek imkânsızdı. Belki de Fuat’ın bu denli pervasız olmasında en büyük güç bu hard diskteki dokümanlardı. Ancak bana göre ortada başka bir sorun vardı. Böylesine önemli dosyaları Fuat gibi bir Şam şeytanının tek bir yerde tutacağını asla sanmıyordum. Eminim ki birkaç farklı yerde birer kopyasını barındırıyordur. Öte yandan Ferman’ın dediğine göre hard diskteki dosyalar özel olarak şifrelenmişti ve özel bir yazılımla ancak açılabilirdi. Şayet Ferman hard disk ele geçirse bile nasıl içindeki dosyaları görebilecekti?

Hoş, Ferman içindeki yazılımdan haberdar olduğuna göre bu yazılımı çalıştıracak ve şifreyi kırarak gücü de bence elindeydi. Belki de bizzat şifreye de ulaşmıştı. Şayet içindeki dosyalara erişirse, Fuat’ta istediği kadar kopyası olursa olsun, gücünü kırmaya yetebilirdi. Aynı kişilere göndereceği bir haber ve yapacağı şantajla, o kişilerin tek güç gördükleri Fuat’ın otoritesi tamamen sarsılacaktı. Tıpkı Ferman’ın bahsettiği gibi, karşısına aynı güçte bir denge sağlanacaktı.

Tüm bunlar ise halihazırda tahtı yeterince sarsılmış Fuat için esasında bir yıkım demektir.

Yani elimizde iki tane Fuat Cansay olacaktı?

Dilimi damağıma vurarak kafamı salladım. “Bir tanesi ile zor baş ediyoruz zaten,” diye tısladım kendi kendime...

Peki ben bu Ferman denen ne idüğü belirsiz adama nasıl güvenecektim?

Ferman...

Tahmin ettiğimden ve öngördüğümünden çok daha zeki birisiydi...

Hem de çok...

35. Bölüm

Öğleden sonra toplantı şube müdürümüzün içten cümlesiyle başlamıştı.

“Aslında Fuat şerefsizine haddini bildirdiği için pek dokunasm yok bu Ayaz’a ama üzerimizdeki baskı çok fazla!”

Müdür yardımcıları ve büro amirlerinin hepsi odada toplanmıştı. Müdür yardımcılarında birisi, “Alın benden de o kadar müdürüm,” diyerek destek çıktı, “Bırakalım yesinler birbirlerini. Hem ne demişler; bırakın kavgalarını etsinler, ölene tabut, kalana zabıt.”

Bu cümleden sonra odada bir gülüşme sesi yayıldı. Benzer cümleler herkesin dilindeydi. Meslektaşlarımla aynı duyguları paylaştığım için kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. Tabii herkesin aradığı adamla dün görüştüğümü, bugün de ondan kargo aldığımı bilmemeleri dışında...

“Evet, Esmer. Elimizde neler var?”

Müdür lafı uzatmadan güncel bilgileri almak için Esmer’e topu atmıştı. Bildiğim kadarıyla Esmer’in elinde dişe dokunur bir bilgi yoktu.

Esmer, “Müdürüm, güzel gelişmeler var sayılabilir,” diyerek söze başladı. Esmer’in bu cümlesine şaşırılmışım. Anında dikkat kesildim.

“Öncelikle Ayaz ismi bir anda türemiş bir isim değil. Şimdiye dek gözden kaçmış birisi denilebilir. Gözden kaçmış da demeyelim ama önemsenmemiş. Daha önce dört farklı ifadede ismi geçmiş. Bunlardan birisi narkotik operasyonunda, iki tanesi organize operasyonunda, birisi de bizzat bizim Asayiş Şube’nin operasyonunda.”

“Asayiş operasyonu mu? Hangisiymiş o?”

“Müdürüm, üç yıl kadar önce Gasp Büro’nun yaptığı bir operasyon. Şüphelilerden birisi yaptığı kapkaç suçunu Ayaz’ın üzerine atmış. O yönlendirdi, o yaptırdı diye. Ama o zamanki araştırmalarda açık kimliği tespit edilememiş.”

Bunun üzerine müdür, Gasp Büro’nun amirine döndü. “Fırat, bir araştırın bakalım o şüphelinin akıbeti ne olmuş? İçeride mi, dışarıda mı? Dışarıdaysa ifadeye çağırın, bilgisini alın.”

Fırat Başkomiser, “Anlaşıldı müdürüm,” diyerek karşılık verdi ve not aldı.

Demek ki Ayaz yıllar öncesinden palazlanmaya başlamıştı.

“Bunlar geçmişe dönük bilgiler, müdürüm. Ama asıl önemli gelişmemizin eli kulağında. Ayaz için zamanında iş tutmuş bir kaynağa ulaştık. Dediğine göre kendisi Ayaz’ı hiç görmemiş. Ancak Ayaz’ın kilit isimlerinden birisini bize söyledi. Şimdi o kişiyle yeniden temasa geçmeye çalışıyor. Eğer temasa geçerse Ayaz’ın sağ kolunu deşifre etmemiz an meselesi. Onu deşifre edersek Ayaz’ı da anında gözaltına alabiliriz.”

Hayda... Bu da nereden çıkmıştı böyle? Esmer ne ara bu kadar ilerlemişti? Ve dahası, neden benimle hiç paylaşmamıştı?

“Ha şöyle... Ne bu arkadaş, adam hakkında bir şey bulamıyoruz. Kim bu kaynak, neci? Nasıl bir iş için kullanmış bunu?”

Esmer ajandasını açtı ve notlarına bakarak anlatmaya devam etti.

“Müdürüm, şahsın ismi Orhan Kosovalı. Eskiden korsan kitap satıyormuş sokaklarda. Şimdilerde seyyar satıcılık yapıyor, meyve sebze. Ama geçmişi pek temiz değil. Gençlik yıllarında birkaç hırsızlık vukuatı olmuş. Bir kez bizden işlem görmüş, müşteri şikâyetinden vazgeçince tutuklanmadan kurtulmuş. Dediğine ve bizdeki kayıtlara göre de o günden sonra bir hırsızlığı yok.

“Bunun korsan kitap yaptığı zamanlarda sürekli tezgâh açtığı köşe, Kızılay’da bir iş hanının girişiymiş. Çevredeki esnaf da pek ses etmeyince uzun bir süre orada takılmış. Bir gün evine dönerken Yılmaz isminde birisi önünü kesmiş. Konuşmak istemiş. Birlikte Kurtuluş Parkı’na geçmişler. Yılmaz bunun cebine yüklü miktarda para sıkıştırmış ve ondan iş hanındaki bir ofisi gözetlemesini istemiş.”

“Ofis ne üzerineymiş?”

“Onu da öğrendik müdürüm. Bir gayrimenkul yatırım firması. Elemanın dediğine göre dört ay boyunca onlara çalışmış. Kimler girip çıkıyor, eşkâlleri neler, hepsini Yılmaz’a iletmiş. Son bir ayda da Yılmaz buna bir fotoğraf göstermiş, bu adam gelirse anında haber vereceksin diye. Gösterdiği adam da bir hafta sonra ofise uğramış. Yılmaz’a haber iletmiş. Bunun üzerine Yılmaz hemen o tarafa gelmiş. İki adamıyla fotoğraftaki kişiyi çıkışta çevirmiş ve arabasına bindirip götürmüş. Bu olaydan iki üç hafta sonra da ofis kapanmış.”

“Firmayı araştırdınız mı? Neciymiş? Neden kapanmış?”

“Doğrudur müdürüm. Alaskan Yatırım Gayrimenkul A.Ş. isminde bir şirket. İki kurucu ortakla açılmış, bir yılı biraz aşkın faaliyet göstermiş, sonrasında kapanmış. Resmî olarak haklarında hiç şikâyet yok ancak esnaf o firmanın insanları dolandırdığını söylüyor.”

Bunun üzerine müdür bey bu kez Yankesicilik ve Dolandırıcılık Büro amirine döndü. “Siz de bu firmayı araştırın. Ne halatlar dönmüş orada? Neden kimse şikâyetçi olmamış o dönemde?” Ardından yeniden Esmer’e baktı. “Orhan’ın gözetleme işi orada bitmiş mi?”

“Evet, müdürüm. Ama birkaç kez denk gelmiş Yılmaz’a. Hepsi de Kolej tarafında. Yılmaz buna güveniyor. Şimdi o civarda bir süre takılıp Yılmaz’ı soracak. Denk gelirse de anında bize haber verecek.”

Müdür, “Adamlara bak arkadaş,” diye söylendi, “sokaktaki seyyar satıcıyı bile kendine muhbir yapmış. İstihbaratçılar gelsin de nasıl bilgi toplanıyor öğrensiner.”

Müdür beyin bu cümlelerinden sonra Ferman’ın akşam söyledikleri aklıma geldi. *Benim her tarafta gözüm ve kulağım var...* Demek ki bu konuda da haklıydı ve abartmıyordu. Yıllar önce bunu yapan, şimdilerde kim bilir nasıl bir haber alma ağı kurmuştu?

Esmer, “Orhan da benzer şeyler söyledi zaten müdürüm,” diye devam etti, “Sokaktaki her satıcı, her dilenci, her evsizden şüphelenin diyor. Yılmaz’ın böyle çok adamı varmış her yerde.”

Sokaktaki her satıcı, her dilenci, her evsiz...

Gözümde bir anda cezaevinin çıkışında gördüğüm dilenci canlandı. Sanki beni uzaktan izliyormuş hissine kapıldığım...

Tabii ya!

Hislerim gerçektir bence. Belki de o dilenci Yılmaz'a, yani Ferman'a çalışıyordu.

Tabii!

Yoksa cezaevinden çıktıktan sonra Gölbaşı'ndaki villaya gittiğimi nereden bilebilecekti ki? Ya da Esmer'le olan ilişkimi? Kim bilir daha neler biliyordu çakal! Yedi gün yirmi dört saat villanın etrafında bulunmuyordu elbet. Belli ki çıkışta beni takip ettirmiş ve anlık konumumu buna göre tespit etmişti.

Fena...

Çok fena...

Cezaevi çıkışındaki dilencinin Ferman'a çalıştığını anlamamla birlikte birden beynimde bir şimşek çaktı. O dilenci yakın zamanda gözüme ilişen tek dilenci değildi. Kumarcı Bahattin'in cesedini bulduğum inşaat alanında da benzer birisini görmüştüm.

Elbette... Katilin cinayet mahalline geri dönmesi gibi Ferman da ihbar mekânına adamını yollamış ve gelişmeleri takip etmişti.

Filmi biraz daha ileriye sarınca, bu kez başka bir sahne canlandı gözümde... Saldırıdan sonra evime çekildiğim dönemde, yolun karşısında gördüğüm eski püskü kıyafetli, çöp karıştıran ve kâğıt toplayan kişiler... Ben onların hepsini Esmer'in görevlendirdiği sivil polisler sanmıştım. Hâlbuki Esmer sivil ekiplerini bizzat apartmanın girişinde konuşlandırmıştı. Ötekiler de kesinlikle Ferman'ın adamlarıydı.

"Ferman..." diye mırıldandım ve kendimi tutamayarak sıırıttım. Sıcağı sıcağına yaşadığım fark ediş sinirlerimi bozmuştu.

Nasıl bozulmasını ki?

Ferman en başından beri beni de takip ettiriyordu.

36. Bölüm

Toplantıdan sonra Esmer'in odasındaydık. Az önce Ferman hakkında şakır şakır bilgileri aktaran o değilmiş gibi gayet sıradan davranıyordu. Zaten bunca bilgiyi toplamasına rağmen benimle paylaşmadan toplantıda dile getirmesi yeterince zoruma gitmişti. Ancak ne var ki bunu belli etme şansım yoktu. Mecburen daha alaycı bir tınıda yoklayacaktım.

“Esmer Bey, Ayaz’a tuzağı kurmuş ama yeni haberimiz oluyor. Toplantı olmasa haberim bile olmayacak,” diyerek lafı Ayaz’a getirdim.

Esmer anında o eski ketum tavrına büründü. Kendince umursamaz bir tonda, “Bilmem... Yeni gelişti zaten konu. Toplantıda duyarsın diye söylemek aklıma gelmedi,” diye karşılık verdi.

Acaba bu tavrı bana mıydı? Yani bilerek mi yapıyordu yoksa yaşadığı sürecin bıkkınlığı mıydı sadece?

“Orhan Kosovalı ha... Sen mi buldun?”

“Bizim ekipler buldular. Ben de görüştüm.”

“Sence işe yarayacak mı peki?”

“Yaramalı,” dedi, “ve yarayacak. Çok canımı sıkmıştı bu herif mahlum, neredeyse Fuat kadar. İpini çekeceğim.”

Esmer'i ilk defa Ayaz konusunda bu kadar kendinden emin görüyordum. Ayaz'a karşı dış bilemesine alışkındım. Her geçen gün hırsı artmıştı. Ancak onu yakalama konusunda hiçbir zaman bu kadar net konuşmamıştı. Kesin altında başka bir neden yatıyordu. Esmer'i az çok tanıdıysam, eşeğini sağlam kazığa bağlamadan böyle çıkışlarda bulunmazdı.

“Çok iddialısın... Dur tahmin edeyim, Orhan Kosovalı dışında başka bir kozun daha var. Henüz kimseye göstermediğin bir kozun.”

Bu kez ben iddialı yaklaşmıştım. İlk başta reddedecek gibi oldu. Fakat kısa bir süre sonra yüzüne yerleşen sinsi gülümsemeye her şeyi ele vermişti.

“Başka bir kaynağın daha var değil mi Esmer? Toplantıda söylediğinden daha güçlü bir kaynak?”

“Evet.”

Ne yapacaktım şimdi? Kim olduğunu, nasıl bir kaynak olduğunu sormalı mıydım? Esmer’in Ayaz’ı yakalamasına engel mi olmalı yoksa akışına mı bırakmalıydım? İşte yine en nefret ettiğim ikilemlerden birisini yaşıyordum.

Yorum yapmamam Esmer’in dikkatini çekmişti. “Neden sustun?” diye sordu, “Yoksa Ayaz’ı yakalamamı istemiyor musun?”

Yapmacık bir karşılık versem Esmer yemezdi. Mecburen biraz dürüst davranmalıydım.

“Ne yalan söyleyeyim, Fuat’a yaptıkları ve bana saldıranları öldürmesinden dolayı istesem de çok kızamıyorum. Biliyorum, yanlış, hem de çok yanlış fakat, Cürmüşler’in her mahkemesini takip ederken kendimi düşünemiyordum. Şimdi bu açıdan içim rahat.”

Söylediklerime itiraz etmemişti. “Haklısın. Senin yerinde olsam ben daha beter olurum, belki de Ayaz’ı korurdum. Ayrıca onlara yaptıklarına gelince, bu konuda sanırım senle hemfikirim. Ancak yine de onu yakalamak ve adalete teslim etmekten başka çaremiz yok.”

“Orası öyle tabii,” diyerek geçiştirdim ve şansımı denemek istedim. “Diğer kaynağın nasıl? Yani iş görecektir birisi mi?”

Arkasına yaslandı ve bu kez benimle dalga geçercesine gülerek koltuğunu sağa sola döndürdü. “Meraktan çatlıyorsun değil mi?”

Öğrendiği bilgileri paylaşmayan tek kişi ben değildim. Bu konuda eşit sayılırdık. Biraz vicdanım rahatlamıştı ya da vicdanımı rahatlatıyormuş gibi kendimi kandırıyordum. “Aman be. Sormadım say. Sana hiçbir şey sormaya gelmiyor zaten.”

Terslemem bir işe yaramamıştı. Pislik gülüşüne devam etti.

“Ben de sana hiçbir şey anlatmayacağım. Bilgisayar korsanlarına giderken de haber vermeyeceğim.”

Yok, olmuyordu. Esmer ser verip sır vermeme konusunda işi inada bindirmişti. Artık hiçbir kuvvet ağzından o lafı alamazdı.

“Bak bu olmadı işte... Mecburen benimle birlikte gideceksin. Öyle anlaştık.”

Bu esnada telefonum çaldı. Tuğrul arıyordu. Esmer’in yanında yanıtlamak istemedim.

“Anlaşmayı an itibariyle bozdum,” dedim ve yerimden kalktım. Ellerimi kızgınca sallayarak odasından çıktım. Koridorda biraz ilerledikten sonra Tuğrul’u yanıtladım.

“Komiserim, şubede misin?”

“Evet.”

“Tamam, geliyorum. Yalçın ve Emre de geliyorlar.”

“Tamam. Bekliyorum.”

Tuğrul’u kapattıktan sonra Sevcan’ın yanına uğradım. “Ne yaptın Sevcan? Toparlayabildin mi bir şeyler?”

“Doğrudur komiserim. Size getirecektim şimdi bulduklarımı.”

“Odama geçiyorum, birazdan gelirsin. Tuğrullar da geliyorlar zaten.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra hepsi birden odamda hazırды. Diğerlerinin yaptıkları araştırmaları en az benim kadar Tuğrul da merak ediyordu. Bana fırsat tanımadan, “Evet Sevcan, seni dinliyoruz,” diye lafa başladı.

“Komiserim, verdiğiniz listedeki çocukların hepsini de araştırdım. Hepsinin de geçtiğimiz yıl çeşitli aralıklarla yurt dışına çıkış kayıtları var. Hepsi de aileleri ile. Esenboğa’dan. Ancak giriş kayıtları yok. Pasaport bilgileri de çıkıştan hemen önce zaten. Yeni alınmış, daha önceden pasaportları yokmuş.

“Milli Eğitim Müdürlüğü ile görüştüm. Çocuk Şube’deyken tanıştığım bir şef vardı, onunla konuştum. Okul kayıtları için. Yeni öğretim yılında okul kayıtları devamsızlıklarından dolayı kesilmiş. Hiç başlamamışlar okula. Hatta listedeki çocukların birisinin ablasının, başka birisinin de kardeşinin yine devamsızlıkları var.

“Aile bireylerinden bir kişi hariç suç kaydı olan kimse yok. O kişi de darptan işlem görmüş. Karakoldan dosyasını istedim. Bir komşusuyla kavga etmişler bundan dört yıl önce. Basit bir mevzu.”

Sevcan’ın aktardığı bilgileri dikkatle dinlemiştim. Bütün bilgiler Ferman’ın dedikleriyle uyuyordu. “Sizde ne var Yalçın?” diye sordum.

“Komiserim, Sevcan’ın anlattıklarını teyit eder nitelikte. Son adreslerin hepsini dolaştık. Bütün aileler eşyalarını satıp gitmişler. Evlerin hepsi de gariban mahallesinde, döküntü evler. Kimisi köye döneceğiz demiş. Kimisi de yurt dışında iş bulduk demiş. Komşularının bildikleri de bu kadar. Şüpheli bir hareket veya tavırları yokmuş. Sadece bir ailenin sağa sola çok fazla borcu varmış. Esnafa da. Adam bir günde herkese olan borcunu kapatmış. Parayı nereden bulduğunu soranlara da sayısal lotodan tutturdum demiş. Kimse de arkasını kurcalamamış.”

Yalçın ve Emre’nin araştırmaları da örtüşüyordu.

Evet, sanırım Ferman haklıydı. Haksız olmasını çok istemiştim ancak daha fazla direktmenin bir manası yoktu. Fuat’ın çocukları Avrupa’ya yolladığı aşikârdı.

“Teşekkür ederim,” dedim, “akrabalarıyla görüştüğünüz oldu mu hiç?”

“Maalesef komiserim. Yani adreslere yakın akrabaları yoktu. Yarın da onlara uğramayı düşünüyorduk.”

“Tamam. Yarın gidin. Ancak şüphe çekmeden sorun. Sosyal yardımlaşmadan geliyoruz falan deyin. Polis olduğunuzu bilmesin akrabaları.”

“Emredersiniz komiserim.”

Tuğrul, “Komiserim, kim olduklarını sormuyorum artık bu çocukların,” dedi, “ama belli ki hepsi de aileleriyle yurt dışına çıkmışlar ya da kaçmışlar.”

“Evet, öyle görünüyor,” diye karşılık verdim ve diğerlerine döndüm. “Emeklerinize sağlık, çıkabilirsiniz. Böyle bir araştırma yapmadınız.”

Sevcan, Yalçın ve Emre kalktılar. Tam çıkmak üzereyken Sevcan tekrar bana döndü.

“Bu arada komiserim, İdari Büro’dan aradılar. Savcılıktan yazı gelmiş. Kerem Cansay’ın gözaltına alındığında el konulan cep telefonu, bilgisayar ve diğer aletlerinin avukatlarına teslim edilmesi adına. Fuat’la özel ilgilendiğimizi bildikleri için bize de haber vermek istemişler.”

Vay vay vay...

Ferman başka bir konuda daha haklı çıkmıştı. Henüz yirmi dört saat bile geçmeden...

“Tamam, teşekkür ederim Sevcan,” diye karşılık verdim. Hard diski değiştirme ve Ferman’a verme fikri hâlen cazip gelmiyordu bana. Ama zamanı da gelmişti. Eğer kısa sürede müdahale etmezsem Fuat’ın bizdeki en büyük hazinesi göz göre göre yeniden onun eline geçecekti.

Sevcan tam kapıyı kapatacakken arkasından seslendim.

“Sevcan, baksana bir.”

“Buyurun komiserim.”

“İdari Büro’yla görüş, avukatına biz teslim edelim. Hatta sen tüm malzemeleri arşivden teslim al ve buraya getir. Avukatlar gelmeden önce de bir teslim tesellüm tutanağı hazırla.”

“Anlaşıldı komiserim.”

Tuğrul, Kerem’in eşyalarını benim teslim etmek istememe bir anlam verememişti doğal olarak. Tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu gözlerini kısarak.

“Şu avukatların boyunu posunu bir görelim değil mi?” diyerek Tuğrul’a göz kırptım.

“Aman komiserim, geldiklerinde kafalarını kırma yeter,” diyerek güldü. Hemen ardından, “İki görev de tamam,” dedi, “yani yarım yamalak da olsa.”

“Hadi anlat bakalım.”

Tuğrul önce cebinden küçük bir not kâğıdı çıkardı. Bana uzattı.

“Komiserim, şöyle bir mesajlaşma uygulaması varmış. WhatsApp gibi ama numara gözükmeyen, uyduruk kullanıcı isimleriyle eşleşme oluyormuş. Kullanıcı adı da kâğıtta yazılı. Bu çocuk bağlantı sağlıyormuş. İlk mesaj olarak, ‘Bilgisayarıma format atmak istiyorum,

görüşebilir miyiz?’ yazmak yeterliymiş. Galiba kendi aralarındaki güven şifresi bu.”

Kağıdı elime aldım ve mesajlaşma uygulaması ile aracının kullanıcı ismine baktım.

“Tamam. Bu iyi oldu. Gerisini ben hallederim.”

“O zaman diğer konuya geçiyorum. Ferman’a. Ama gerçekten meraklan çatlak üzereyim komiserim, bari Ferman mevzusunu söyle. Yoksa Mustafa aklıma gelen şeyi mi dedi sana?”

“Mustafa’yla görüşmedim,” diye araya sıkıştırmıştım.

“Ne?” dedi Tuğrul şaşırarak.

“Hadi uzatma, neymiş aklına gelen?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Yani Atilla ve Mustafa kaçırdı ya bu çocukları. Sen üçüncü bir kişiden daha şüphelendin değil mi? Hatta Mustafa’nın yanına sırf bu yüzden gittin.”

Tuğrul’u bu kadar cephe gerisinde tutmanın bir manası yoktu. Sonuçta aklın yolu birdi ve Tuğrul da aynı şeyi düşünmüştü. Ekmek kırıntısı seviyesinde de olsa çoktan giderdiğim şüphemi onunla paylaşmakta sakınca görmedim.

“Evet. Şimdi durduk yere eski olayı deşmenin bir manası yok biliyorum. Ama en azından biz bilelim.”

“Haklısın komiserim. Yalan değil, ben de başka birileri destek olmuştur diye hep işkilleniyordum. İkisi de polis. Birisi düz mesaideydi her gün, diğeri vardiyalı çalışıyordu. Bir gece bir gündüz. İllaki mesai saatleri çakışacaktı. Çocukların başında duracak birilerine ihtiyaçları vardı bu yüzden.”

Tuğrul’un yaklaştığı perspektif de hiç fena sayılmazdı. “Ben de öyle düşündüm zaten,” diyerek yaklaşımını destekledim.

“Komiserim, ben şimdi doğrudan bunların kaldığı yetiştirme yurduna gittim. Tabii o zamanki müdürleri çoktan başka bir yere tayin olmuş. Şimdiki müdürle eski dosyalara baktık.

“Mustafa ve Atilla zaten on sekiz yaşına kadar kalmışlar. Onların hikâyesi tam oturuyor. Bu Ferman denilen çocuk da Mustafa’nın dediği gibi çok öncesinde bir aileye evlatlık verilmiş. Evlatlık verilmeden önceki soy ismi Taştan. Ferman Taştan.

“Onu evlatlık alan çift Nazike ve Haydar Yılmaz çifti. Evlat alınca soy ismi de otomatik değişiyormuş sanırım. Bizim Ferman Taştan o günden sonra Ferman Yılmaz olmuş.

“Aile bilgi formunda iki adres beyan etmişler. Birisi İstanbul, Sarıyer’de. Diğeri ise Almanya, Düsseldorf’ta. Yurtta çalışanlardan birisi Mustafa ve Atilla’yı tanıyor. Zaten yakın zamana kadar bizimkiler sık sık ziyarete gidiyorlarmış. Ferman’ı da hatırladı ben sorunca. O çocuk Almanya’ya gitti, buraya ha bire mektup yolluyordu dedi. Senin anlayacağın Ferman sanırım ta Almanya’da. Bence burayla hiçbir alakası kalmadı komiserim.”

Ferman olarak kalmamıştır, dedim kendi kendime... Hemen sonra yeni aldığı soy ismine takıldım. Yılmaz. Esmer’in anlattıklarına göre Orhan denilen korsan kitapçının Yılmaz diye birisiyle temasa geçtiğinden bahsetmişti. Acaba Ferman oyun içinde oyun kurarak soy ismiyle başka bir mahlas daha mı kullanıyordu? Belki de Yılmaz olan ve Ayaz’ın sağ kolu olarak bilinen kişi bizzat kendisiydi. Normal şartlar altında bu kadar paranoyakça yaklaşmazdım ancak Ferman’ın Ayaz olması ve döndürdüğü dolaplar hesaba katılırsa hiç de uzak bir ihtimal değildi.

Eğer öyleyse Esmer, Ferman’a aslında düşündüğünden çok daha yakındı.

Hem de çok.

Ferman’ın Yılmaz kimliğiyle enselenmesi an meselesiydi.

“Komiserim, sustun.”

“Pardon. Daldım. Haklı olabilirsin Tuğrul. Almanya’dan mektuplar geldiyse oraya yerleşmiş olma ihtimali çok yüksek. Bir yerden sonra da bizimkilerle kopmuş olabilir. Ayrıca teşekkür ederim.”

“Ne demek komiserim,” diye karşılık verdi ve böbürlenerek devam etti. “Biliyorsun gizli saklı işleri çok seviyorum.”

Tuğrul’un bu cümlesinden sonra aklıma başka bir fikir geldi. Esmer ketumdu ama ekibindeki herkesin o kadar ketum olabileceğini düşünmüyordum.

“Sana başka bir gizli iş verebilir miyim? Ama bu çok daha gizli.”

“Ayıp ediyorsun komiserim. Gönder gelsin.”

“İnfaz Büro’nun ekipleriyle aran nasıl?”

“Çok iyi. Bereket’i paketlediğimiz günden beri bana karşı hem saygılı hem de içten davranıyorlar. Asayiş’e geçtiğimizden beri de her konuda yardımcı oldular sağ olsunlar.”

Bunu duyduktan sonra, Esmer’in bana attığı o pis sırtışı gıyabında kendi arkasından savurdum.

“Şahane. O zaman yanlarına sık sık uğra. Ayaz’ı bulmak için iki kaynağa ulaştılar. Birisini biliyorum, Orhan Kosovalı, eski korsan kitapçı. Ama diğerini bilmiyorum.”

Tuğrul anında meseleye uyanmıştı.

“İkinci kaynak... Onu merak ediyorsun değil mi komiserim?”

37. Bölüm

Aradan iki gün geçmişti. Sıradan, rutin ve her zamanki gibi akan iki gün...

Tuğrul'un öğrendiği mesajlaşma programını indirmiş ve o kullanıcıya mesaj atmıştım. Ancak iki gündür herhangi bir yanıt gelmemişti. Yeni yetme âşıklar gibi sık sık telefonumu elime alıyor ve uygulamada bir mesaj bildirimi var mı diye kontrol ediyordum.

Sadece ben değil, Esmer ve Tuğrul da benim gibi merakla bekliyorlardı. İlk gün büyük bir gerginlikle, ikinci gün dingin bir heyecanla... Üçüncü gün ise artık onlar da benim gibi yavaş yavaş umudunu kesmeye başlamışlardı.

Esmer'in Ayaz hakkında beklediği bilgi henüz gelmemişti. Avını pusuda bekleyen yırtıcı hayvanlar gibi sessizleşmişti.

Ayaz'dan, yani Ferman'dan da iki gündür ses soluk çıkmamıştı. Hard diski değiştirmeye ikna etmek için yeniden girişimlerde bulunur ve benimle temasa geçer diye düşünmüştüm ancak o da tıpkı Esmer gibi sessizdi. Tabii uzaktan uzağa gördüğüm ve beni izlediğini düşündüğüm kişileri saymazsak... İştten çıkıp eve döndüğüm iki akşamda da evin karşısında birilerini görüyordum. Ne zaman o tarafa dikkat kesilsem anında gözden kayboluyorlardı. Ya Ferman beni izletmeye devam ediyordu ya da ben artık hüsnü kuruntu seviyesine getirmiştım.

Ferman hakkında bu iki günde yeni bir bilgi edinememiştım. Fakat Tuğrul görevini yerine getirmiş ve Esmer'in ikinci kaynağı hakkındaki detaylara ulaşmıştı. Odamda heyecanla bilgisayar korsanlarından mesaj beklediğim esnada kapıda belirdi.

“Komiserim. Bilgi sızdırma operasyonu tamam. Girebilir miyim?”

Elimle sessiz ol manasında işaret yaptıktan sonra gir içeri çabuk dedim. Tuğrul her zamanki kıvamında içeri adımını atmışken hemen arkasında Sevcan belirdi.

“Komiserim. Kerem Cansay’ın avukatları geldi. Eşyaları almak için.”

Tuğrul, “Aman beklesinler iki dakika,” diye benim adıma karşılık verdi, “komiserimle özel bir konu konuşacağım.”

Kerem Cansay’ın avukatlarını duyduğum andan beri dikkatim o tarafa kaymıştı. Ferman’ın isteğini yerine getirmemiştim. Teslim edilecek eşyalar Sevcan’ın dolabında hazırda duruyordu ve hiç dokunmamıştım. Benim için önemli bir karar anıydı.

“Şimdi komiserim İnfaz Büro’da benim...”

“Tuğrul, şu avukatları yollayalım sonra devam edelim,” dedim.

Bunun üzerine Tuğrul, “Tamam komiserim, nasıl istersen,” dedi, “biz teslim edelim mi eşyaları yoksa siz görüşmek istiyor musunuz avukatlarla?”

“Görüşeceğim,” diye yanıtladım, “ama kısa bir süre sonra. Sen biraz oyalayabilir misin avukatları? Birkaç dakika kadar.”

“Emrin olur komiserim.”

“Geçerken Sevcan’a söyle, eşyaları bana getirsin.”

Tuğrul çıktıktan kısa bir süre sonra Sevcan elinde delil poşetleriyle içeriye girdi. Tüm poşetleri masama bıraktı.

“Teşekkür ederim Sevcan. Tutanakları imzalamaları için avukatları sana yönlendireceğim.”

Sevcan çıktıktan sonra delil poşetlerini masama serdim. Poşetlerden birisinde hard disk gördüm. Diğerlerini kenara itip o poşeti önüme çektim.

İşte hayatımdaki en kararsız kaldığım anlardan biri... Ferman’ın peşinde olduğu ve belki de Fuat’ın belini bükeceği dosyalar önümdeki aletin içindeydi. Yeraltı dünyasının güç dengelerini değiştirecek dosyalar... Öyle bir andaydım ki, tarafsız kalabilmenin imkânı yoktu. Fuat’ın yaptıklarını, beni öldürmeye çalışmasını düşündükçe değil

Ferman'a vermek, içindeki tüm bilgileri reklam panolarına astırarak tüm Ankara'ya duyurmak isteğimi bastıramıyordum.

Değiştirmeli miyim?

Yoksa görmezden gelip es mi geçmeliyim?

Değiştirdiğim takdirde Fuat'ın bunu öğrenmesi an meselesiydi. Eminim ki avukatlarından birisi tüm pisliklerine hâkimdi ve anında içindekileri kontrol edecekti. En kötü ihtimalle Fuat'ın güvendiği başka bir adamına teslim edecekti. Hard diskin değiştirildiğini anladıkları an verecekleri tepkiyi merak ediyordum. Fuat'ın bunu öğrendiği zamanki surat ifadesini...

Bunu düşününce, işin bana sıçrama ihtimalini de gözetmek zorundaydım. Fuat'ın elbette ki ilk şüpheleneceği kişi ben olacaktım. Avukatları aracılığıyla benim hakkımda bir şikâyetle bulunabilirdi.

Hayır, bulunamazdı. Aynı seri numaralı hard disk... Hiçbir şey ispatlayamazdı.

Hatta ispatlama imkânı olsa bile buna cesaret edemezdi. Hele de bana karşı...

Öte yandan, Ferman'ın getirdiği hard diskin içi boş muydu acaba? Yoksa mevcut hard diskteki gibi Kerem'in özel fotoğraflarından yerleştirerek tam bir kopyasını mı oluşturmuştu?

O an üç gündür bende duran hard diske hiç bakmadığımı fark ettim. Çekmecemi açtım ve hard diski çıkardım. Ara kablosunu bilgisayarıma taktım. Birkaç saniye sonra bilgisayar ekranında hard diskin klasörü göründü. Çift tıklayarak içine girdim. Tahmin ettiğim gibi içinde fotoğraf dosyası vardı. Ancak iki tane. Anında tıkladım ve fotoğrafları yan yana açtım.

Ekranda fotoğrafları görünce kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ferman'dan başka ne beklenirdi ki...

Bana gönderdiği kargo paketinin içindeki kartpostalın ön ve arka yüzlerinin fotoğraflarını çektiymişti.

Birinci fotoğraf: Kardan adamlı kartpostal...

İkinci fotoğraf: Kartpostalın arkasında bir not:

Ayaz'dan sevgilerle...

Fuat'ı çileden çıkarmak için bundan başka bir şeye ihtiyaç yoktu. Hard diskin içinden kartpostal fotoğrafı ve Ayaz'ın özel notunun çıktığını duyunca kafasını cezaevinin duvarlarına vura vura parçalayabilirdi.

Asıl komiğime gidense Fuat ile bana eş zamanlı kartpostal hazırlamasıydı. Sanki iki kadını birden idare eden aymaz bir flörtözdü.

Gülme krizini atlattıktan sonra hard diskin kablosunu çektim. Diğer çekmecedен ıslak mendil çıkardım ve hard diskin etrafını parmak izim kalmayacak şekilde temizledim. İçimdeki ibrenin yönü değişmişti.

Evet, tarafsız olamayacaktım ancak eski hard diski de Ferman'a vermeyecektim. Sadece Fuat'ın bunu yaşamasını istiyordum.

Delil poşetinin ağzını zarar vermeden narince açtım. Eski hard diski içinden çıkardım ve yerine yenisini bıraktım. Hemen ardından belli olmayacak şekilde poşetin ağzını yeniden kapattım. Eskisini çekmecemdeki defterlerin altına sakladıktan sonra delil poşetini diğer poşetlerin arasına rastgele sıkıştırdım.

Kısa bir süre sonra Tuğrul kapıyı tıklattı ve avukatlarla göründü.

Elimle içeri girmelerini işaret ettim. İki kişilerdi ve olabildiğince nazik davranmaya çalışıyorlardı. Odaya ilk giren yılışık bir gülümseme ile masamın önüne sokuldu ve tokalaşmak için elini uzattı.

Elini havada bıraktım ve "Tek kişi yeterdi taşımaya," dedim, "Ne diye iki kişi geldiniz?"

Gösterdiğim tavrın etkisiyle oturmaya cesaret edemediler. İkincisi, "Kerem Bey biraz titizdir de," dedi, "tüm işleri iki avukat yürütüyoruz bu yüzden."

Tuğrul, "Değil iki avukat, yüzlerce avukat da olsanız cinayetten yırtamayacak," diyerek arkadan atağa geçti. "Bu arada merak ettim, alışabilmiş mi cezaevi koşullarına?"

İki avukat çekinceyle birbirlerine bakındılar. Başka birilerinin karşısında olsalar kesin gövde gösterisi yapar ve esip gürlерlerdi. Ancak beni ve Tuğrul'u yakinen biliyorlardı.

"Alışmaya çalışıyor."

"İyi iyi, alışsın tabii. Otuz senesi var, kolay mı?"

Tuğrul hızını alamamıştı. “Komiserim, hazır avukatları buradayken Kerem’in yeni fezlekesini de gönderelim mi savcılığa?”

Bunu duyunca afalladılar. “Yeni fezleke mi? Yani iddianameye ek delil mi demek istiyorsunuz?”

“Yooo. Ek delil olsa ek delil deriz. Yeni fezleke kardeşim, yeni iddianame, yeni suçlama. Neyse, gelince öğrenirsiniz zaten.”

Tuğrul resmen bana hiç bırakmadan adamları psikolojik olarak hırpalamıştı. Önümdeki poşetleri göstererek, “Alabilirsiniz, hepsi burada,” dedim. “Çıkarken yan odaya uğrayın ve tutanakları imzalayın lütfen.”

Avukatlar bizimle daha fazla mülaki olmamak için apar topar poşetleri alıp çıktılar.

“Akıllarını nasıl bulandırdım ama komiserim? Şimdi Kerem düşünsün dursun yeni dosyam ne diye, uykuları kaçsın!”

“Tuğrul, bazen gerçekten çocuk gibi oluyorsun ha.”

“Aman komiserim, çocuk mocuk, valla içim soğudu biraz.”

“Boş ver şimdi avukatları da malumat ver.”

“Ha, yarım kalmıştı komiserim. Dediğin gibi korsan kitapçı kaynağı var. Onu zaten dillendirdiler hemen. Herkesin dilinde. Onun dışında bir kaynak daha var. Sadece bir ekip biliyor. Saklamalarının sebebi de kaynağı gizli tutmak değil. Kaynağın bizzat kendisi.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle komiserim, İnfaz’ın normal görevleri gereği aradıkları bir şüpheli var. Serkan’mış ismi. Bir de Haymanalıymış. Zaten Haymanalı Serkan diye biliniyormuş. Hakkında yakalama kararı var. İnfaz’ın bir ekibi bunu buluyor ve yakalıyor. Eleman yakalanınca kurtulmak için beni serbest bırakırsanız size Ayaz’ı getiririm diyor. Nereden duyduysa artık, Emniyet’in Ayaz’ın peşinde olduğunu bir şekilde öğrenmiş. Tabii ekip de bunu duyunca hemen Esmer Başkomiser’e iletiyor. Esmer Başkomiser çıkıp geliyor ve bu çocukla özel görüşüyor. Görüşmenin sonunda da çocuğu salıveriyor. Ne görüştüler, çocuk, başkomiserime ne dedi, kimse bilmiyor. Kaynağı saklamalarının temel sebebiyse çocuğun hakkındaki yakalama kararı. Yani işte yakalaması olan biriyle görüşülüyor denmesin diye.”

Esmer'e bak hele... Normal zamanlarda her şeyi kuralına uygun yapma konusunda taviz vermeyen Esmer, mevzubahis Ayaz olunca yelkenleri anında suya indirivermişti.

“Teşekkür ederim Tuğrul,” dedim, “gerisini ben hallederim.”

Tuğrul bu cümlele şaşırmıştı. “Nasıl gerisini ben hallederim komiserim? Yoksa bir şeyler mi yapacaksınız?”

“Of ya. Dil alışkanlığı işte...”

Tuğrul'a kıvırmıştım ama sanırım bilinçaltım kendini göstermişti. Ferman'ın henüz yakalanmasını istemiyordum. En azından bir süre daha neler olup biteceğini ve Fuat'ı nasıl çileden çıkaracağını görmek istiyordum. Kendime itiraf edemediğim gerçek, Tuğrul'un karşısında dilime vurmuştu işte...

“Bensiz bir şey yapma lütfen komiserim.”

Konuyu değiştirmek için Tuğrul'a, “Kahve içer misin?” diye sordum. “Hak ettin artık.”

“Olur valla komiserim. Şimdi yan tarafa geçince Sevcan'a yapacağım ben de.”

Çay ocağını aramak için dahili telefonu elime aldığım anda cep telefonumdan bildirim sesi geldi. Kafamı çevirip ekrana baktım. Gelen bildirim, iki gündür mesaj var mı diye kontrol ettiğim uygulamadandı.

Bir mesajınız var.

38. Bölüm

Bildirimi görünce gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Buyurun, çay ocağı?”

Diğer elimle cep telefonumu aldım ve hemen uygulamaya girdim.

“Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Dahili telefonu kulağım ve omzum arasında sıkıştırdım.

“Çay ocağı. Ne istemiştiniz?”

“Merhaba. Bilgisayarıma format attırmak istiyorum.”

Elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Dahili telefonun ahizesinden dışarıya yayılan sesi Tuğrul fark etti. Ayağa kalktı ve omzuma sıkıştırdığım ahizeyi çekip aldı.

“Alo. Kardeşim, Devin Komiser’in odasına iki kahve. Sade olsun.”

Kısa bir süre sonra uygulamadan yeni bildirim.

“Tamam. Yüz yüze görüşmemiz mümkün mü?”

Tuğrul, “Ne oldu komiserim? Sıkıntılı bir durum mu var?” diye sordu.

“Beklediğimiz mesaj geldi,” dedim. “Yüz yüze görüşmek istiyor.”

“Şahane haber. Hemen şimdi görüşelim gerekirse.”

Acele etmek istememiştim. Karşımdaki kişiyle sakince mesajlaşmaya devam ettim. Ertesi gün müsaitti. Öğleden sonra... Nerede görüşeceğimizi soruyordu.

Öyle bir yer bulmalıydım ki Esmer’in uzaktan bizi izlemesi şüphe çekmemeliydi. O esnada aklıma bizim emniyet binasına yakın olan AVM geldi. AVM’nin girişinde çok sayıda kafe bulunuyordu. Kafe-lerin önündeki alansa boydan boya açık otoparktı. Esmer otoparkta arabanın içinde rahatlıkla bekleyebilirdi.

Alışveriş merkezinin ismini ve hangi kafe olacağını yazdım. Karşımdaki kişi, “*Tamam, biliyorum,*” dedi, “*yarın saat 14’te. Üzerimde yeşil bir mont olacak.*”

Olmuştu. Sözleşmiştik. Sözleştiğimizi Tuğrul’a da bildirmiştim. Onun da gözleri parlıyordu.

“Şimdi kahvemizi daha keyifle içebiliriz komiserim.”

Ertesi günü iple çekmiştim. Sabah rutin saatlerimde şubeye gitmiş ve sıradan işlerle vakit geçirmiştim. Öğlen vakti yaklaşınca Esmer yanıma geldi. Olan biteni anlattım ve kendini saat 14.00’e göre ayarladı.

“Hazırlandın mı İnci?”

“Hazırlanmak mı?” diye gülerek karşılık verdim. “Özel bir davete gitmiyoruz Esmer. Altı üstü yarım saat birisi ile görüşeceğim.”

“Onu demiyorum. Bu akşamı diyorum. Bu akşam özel davetlimsin ya.”

“Benim bundan neden haberim yok?”

“Haber veriyorum işte... Bu akşam özel davetlimsin.”

Önceki gecelerimiz aklıma gelmişti. Baş başa çıktığımız yemekten sonra bulduğumuz üç ceset.

“Yine sallanan cesetlerle gecemizi noktalamayalım da...”

Esmer içten bir gülümseme sunduktan sonra, “Bu akşam olmaz. Olmamalı. Bugün tüm Ankara yansa bile kılımı kıpırdatmam. Senin de gitmene asla müsaade etmem,” dedi.

Dudaklarımı vay be manasında büzerek kafa salladım. “Bu akşamın özelliği nedir? Gözden kaçırdığım özel bir gün falan mı?” Hemen sonra doğum günümü düşündüm. Bunca hengâmede kendi doğum günümü mü kaçırmıştım acaba? Hayır, daha çok vardı.

“Akşam öğrenirsin neden özel olduğunu,” diye karşılık verdi.

“Haydaaa!” dedim, şaşkınlıkla.

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Parmaklarına uzandı. Parmak uçlarımı öptükten sonra, “Ufak bir iki işim kaldı. Sonrasında hazırım. Birlikte çıkarız,” dedi.

Aradan bir saat daha geçmişti. Randevu saatime az kalmıştı. Çantamı hazırlarken gözüm çekmeceye takıldı. Böylesine önemli bir hard diski orada bırakmak ne kadar mantıklıydı? Bir çırpıda onu da çantama atıp odamdan çıktım. Çıktığımı haber vermek için bizimkilerin odasına bakındım. İçerisi kalabalıktı. Dikkat kesildiğimde, bizimkiler dışında ayakta duran iki kişinin kim olduklarını gördüm. Fuat'ın avukatları... Tam Tuğrul'un karşısında duruyorlardı. Tuğrul ise koltuğuna yayılmıştı ve fırça atar tonda konuşuyordu.

“Kardeşim, siz teslim aldınız. Her şey tastamam. Bize ne içindeki verilerin silinmesinden! Savcılıktan geldiği hâliyle size teslim ettik. Poşetlerin ağzı sağlam. Seri numaraları ortada.”

Tuğrul'un cümlelerinden neler döndüğünü anlamıştım. Hard disk mevzusu...

Demek ki Fuat kötü haberi almıştı. Hem de tahminimden daha kısa sürede... Avukatlarsa olası bir karışıklık için şanslarını deniyorlardı.

El sallayarak çıktığımı işaret ettim ve yoluma devam ettim. Zevkle adımlar atarken, “Geçmiş olsun Fuatcım,” diye mırıldandım.

Esmer'in odasına varmak üzereyken o da kapıya çıktı. Adımlarımı ona doğru çevirdim.

“Hayırdır İnci, sırtıyorsun?”

“Hiç,” dedim, “aklıma komik bir şey geldi de...”

“Anlat o zaman ben de güleyim.”

“Aman boş ver. Hadi çıkalım.”

Esmer ile birlikte AVM'nin açık otoparkına geldik. Görüşmeyi yapacağım kafeyi uzaktan işaret ettim. Esmer, kafeyi rahatlıkla izleyebileceği bir yer bulana kadar otoparkta turladı. En sonunda kafenin ön bahçesini rahatlıkla görebileceği bir açı yakaladı.

“Burası gayet iyi. Yeşil montlu olacak demiştin değil mi?”

“Evet.”

“Tamam. Dediklerimi unutma. Herhangi bir terslik hissedersen gerinir gibi iki elini havaya kaldırıp arkaya doğru esniyorsun. Ben anında zıplar gelirim.”

“Of Esmer. Bazen gerçekten çok abartıyorsun. Sanki bir seri katille buluşuyorum!”

Esmer’e ilenerek arabadan indim. Etrafıma hızlıca göz gezdirdikten sonra park hâlindeki diğer arabaların arasından geçip AVM girişine doğru yürüdüm. Kafe, AVM’nin ön kısmındaydı. Ancak içeri girebilmek için AVM kapısından ve X-Ray cihazından geçmek gerekiyordu. AVM’nin döner kapısından girdim ve X-Ray cihazının başındaki güvenlik görevlilerine polis kimliğimi göstererek devam ettim. Hemen ardından sol tarafımdaki kafeye devam ettim. Esmer ile anlaştığımız üzere kafenin ön bahçesine çıktım ve boş masalardan birisine oturdum.

Saat tam 14.00 olmuştu. Diğer masalarda yeşil montlu kimse yoktu. Henüz gelmemişti. Beklerken bir sigara yaktım ve etrafımı izlemeye devam ettim. Alışverişe gelmiş aileler, bebek arabasındaki bebeğine biberon uzatan anneler, okulu asan liseli gençler... Hafta içi ve gündüz saatleri olmasına rağmen kafe neredeyse tıklım tıklım doluydu. Hoş, havalar hâlen buz gibiydi ve insanların AVM ve kafeler dışında sosyalleşebilecekleri pek yer bulunmuyordu.

Diğer insanları izlemeye dalmışken bir anda yanımda genç bir çocuk belirdi.

“Merhaba. Bilgisayarınıza format işiniz var mıydı?”

Hemen çocuğa bakındım. Yeşil montlu. “Evet... Buyurun lütfen.”

Çocuk karşımdaki sandalyeye oturdu. Oturduktan sonra yüzüne baktım. Yani gerçekten çocuk sayılırdı. Bebek yüzlü, en fazla yirmi yaşında gösteren bir genç...

“Daha yaşlı birisini bekliyordum,” diyerek sevimli bir giriş yaptım.

“Herkes öyle sanıyor,” diye gülümsedi.

“Cidden merak ettim. Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

On yedi mi? Ben yine fazla düşünmüştüm. Daha resmî olarak bile bir çocuktuk. Suçüstü yakalansa eskiden çalıştığım Çocuk Şube işlemlerini yerine getirirdi.

Şaşkınlığımı fazla belli etmiştim sanırım. “Yaşımdan dolayı bu işleri beceremeyeceğimi düşünmezsiniz umarım,” diye devam etti, “herkes bu yanılgıya düşüyor.”

“Hayır hayır,” dedim, “günümüz gençlerinin ne denli maharetli olduklarını biliyorum.”

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hemen anlatacağım,” dedim, “önce sipariş verelim. Ne içersin?”

Kahve siparişlerimizin ardından çocuğa Levent’in e-postasını verdim. Yakın zamandaki tüm e-postalarının içeriklerini istediğimi belirttim. Ek olarak mümkünse şu anki yerinin de tespit edilmesini... Tabii bizimkilerin bahsettikleri VPN mevzusunun da altını çizerek...

Çocuk hiçbir yorum yapmadan beni dinledi. Hemen sonra “Kusura bakmayın, bunu sormak zorundayım,” dedi, “neden istiyorsunuz?”

Basit bir aldatılma hikâyesi uydurabilirdim. Eski kocamdan şüpheleniyorum diye... Ancak neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve çocuğun güvenini kaybettiğim anda hiçbir bilgi alamayacağımdan emindim. Mecburen karşımdaki kişi on yedi yaşında da olsa gerçekleri konuşacaktım. “Oğlumu bulmak için...” diye giriş yaptım ve kısaca anlattım.

“Çok geçmiş olsun,” dedi, “umarım bulunmasına yardımcı oluruz. Bunları anlattığınız iyi oldu. Artık ne gerekiyorsa yapılacağından emin olabilirsiniz.”

Yaklaşımı hoşuma gitmişti.

“Teşekkür ederim. Bulabilir misiniz? Özellikle bu IP’den yer tespiti?”

Bu cümlelerimden sonra cep telefonunu çıkardı. Verdiğim e-posta adresine bakarak bir şeyler yaptı. Kısa bir süre sonra yeniden bana döndü.

“Kullandıkları hosting firması yerli bir firma. Ve gerçekten güvenlik yazılımları çok dandik. Daha önce bu firmanın serverlarına birkaç kez sızmıştık. Şimdi de sorun olacağını sanmıyorum. En kötü ihtimalle mail box içindeki maillere erişiriz. Silmediyse tabii. IP konusu karışık biraz. Kullandığı VPN programının ücretsiz versiyonu ise katmanlamaları basit. Ama pro kullandıysa biraz zor.”

Çocuğun cümleleriyle Asrın'ı bulacağıma dair umudum bir anda artmıştı. Sevincimden kalkıp sarılabılırdım...

“Borcum ne olacak peki? Bir de coin falan demişlerdi, ben o işlerden pek anlamam açıkçası. Sana elden nakit verebilirim. İstersen Dolar veya Euro. Hiç fark etmez.”

“Para kısmı sorun değil. Sizin olayınız gerçekten çok ciddi ve gönüllü bile yardımcı olmak isteriz. Ben topluluktaki arkadaşlara iletceğim. Onların da para isteyeceğini sanmıyorum.”

Sevmiştim bu çocuğu...

“Olmaz. Emеğinizin karşılığı neyse o... Ücretsiz yardımcı olmanızı isteyemem.”

“Tamam. Önce bir çalışalım. Sonrasında bakarız.”

Çocuğun yaklaşımı ve tatlı dili gerçekten hoşuma gitmişti. Rahatlamıştım. Hatta o rahatlıkla kollarımı açarak esneyecektim ki Esmer ile aramdaki gizli haberleşme işaretinin o olduğunu birden anımsadım. Kolları yere sarkıtarak arkama yaslandım.

“Hatta,” dedim kahvenden bir yudum almak için usulca öne doğru eğilerek, “önemli bir konu daha var ama onu da belki daha sonra konuşuruz.” Kafamı çevirmeden göz ucuyla Esmer'in olduğu tarafa baktım, sonra gözlerimi yan sandalyede duran çantama ve içindeki hard diske çevirdim.

“Tabii,” diye yanıtladı çocuk. Tavırları oldukça rahattı.

Derin bir rahatlama nefesi alıp yeniden toparlanacağım esnada, kafenin bahçeye açılan kapısının önünde birisinin bizi izlediğini fark ettim. Bakışlarımı o tarafa çevirince birden irkildim. Şaşkınlıktan sandalyeden düşecektim.

Bu...

Bu Ferman'dı...

Ona baktığımı anlayınca göz göze geldik. Elini havaya kaldırdı ve parmağıyla bir dakika gelir misin dercesine bir işaret yaptı.

Bu da neyin saçmalığıydı böyle!

“Ben hemen geliyorum,” diyerek yerimden kalktım. Ferman kalktığımı görünce çocuğun onu görmemesi için kafenin iç kısmına süzüldü. Hemen peşinden içeri girdim.

“Senin ne işin var burada?”

“Acil olmasa karşına çıkmazdım. Ama çok acil.”

Sinirlenmişim. Nasıl bir aciliyet ona yeniden karşına çıkma hakkını tanıyabilirdi ki? Üstelik Esmer otoparktan kafeyi izlerken...

“Neymiş o acil olan?”

Ferman ciddiyetle gözlerimin içine baktı.

“Arka. Arka masanız. Az önce birisi oraya bir bomba bıraktı.”

39. Bölüm

“Ne! Ne saçmalıyorsun sen! Ne bombası!”

“Biliyorum şu an inanmakta güçlük çekiyorsunuz. Ancak vaktimiz kısıtlı. Hemen çıkmanız gerek.”

Etrafıma bakındım. Kafe hıncahınç doluydu. Aileler, çocuklar, gençler...

“Bomba... Bomba nerede?”

“Hemen sizin oturduğunuz masanın arkasında. Siyah sırt çantası var. Az önce birisi bıraktı ve çıktı. Lütfen bana inanın. Hemen çıkın.”

“Nasıl birisi bıraktı? Nereden biliyorsun? Bomba olduğuna emin misin?” soruları nefes almadan art arda sıralıyordum.

“Bizim çocukların takip ettiği bir durum vardı bir süredir. Şüphelendiğimiz kişi elindeki çantayla buraya yaklaşıp onu bırakınca emin olduk. Hemen ardından da uzaklaştı.”

“Bu kadar insan? Bunlar ne olacak?”

“Ben halledeceğim. Hemen tahliye ettireceğim. Siz de lütfen...”

“*Pardon da sen kimsin?*” dememek için kendimi zor tuttum. Lafını yarıda kesip koşar adım bahçeye doğru çıktım. Oturduğum masanın arkasına baktım.

Evet...

Dediği gibiydi ve tam arkamdaki masanın sandalyelerinden birisinde siyah bir çanta duruyordu. Çantayı görünce durumun ciddiye-tine vardım. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Hemen görüştüğüm çocuğun yanına koştum. “Şimdi hemen çıkmalısın. Mesajlaşırız.”

Çocuk beni ikiletmeden yerinden fırladı ve anında gözden kayboldu. Bahçenin ortasına geçtim ve kimliğimi çıkardım.

“Herkes beni dinlesin. Polis. Lütfen acilen bahçeyi boşaltın. Hemen, hemen!”

Bağırmamla birlikte bir anda sandalyelerin sürünme sesleri etrafı kapladı. Bir iki masa hariç herkes ayaklandı. Onlar da ne olduğunu algılamaya çalışıyorlardı. İnsanlar kapıya doğru koşmaya başladı. “Sakin olun lütfen, kapıda izdiham olmasın.”

Artık yararı yoktu. Âdeta işaret fişğini yakmıştım ve herkes panikle dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ferman, kafenin iç kısmından insanlara yardım etmeye başlamıştı. AVM tarafına doğru insanları yönlendiriyordu.

Acaba şu anda Esmer ne yapıyordu?

Kalabalığı zar zor yararak kafenin içine girdim. Oradan AVM kısmına... Özel güvenlikler ne olduğunu anlamamış, kafeden çıkan insanlara şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bir tanesinin koluna yapıştım.

“Komiser Devin! Kafede içinde bomba ihtimali olan bir çanta var. Acil AVM’nin boşaltılması lazım. Telsizle anons geçin!” Polis kimliğim hâlâ elimdeydi.

Konuştüğüm güvenlik, telsizini belinden çıkarırken diğerine seslendi. Yaşadığı panik hâl ve hareketlerinden belli oluyordu. Ben de hemen kendi belimdeki polis telsizimi çıkardım ve merkeze bomba şüphesini bildirdim.

“Şu koridoru kes. AVM içindekiler bu taraftan değil, arkadaki çıkışları kullansınlar. Kafelerden çıkanları bu çıkışa ver. Çabuk!”

Telsizle anons yapan güvenlik, anonsunu bitirir bitirmez otomatik kapıya koştu. İnsanların izdiham yaşamaması için otomatik kapıyı durdurdu ve yanlarındaki acil çıkış kapısını açtı. “Buradan, buradan!”

Anonstan sonra birkaç tane daha güvenlik başka koridorlardan koşarak geldiler. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Paniklemelerine fırsat tanımadan, “Biriniz dışarı çıksın. Otoparktaki insanları kafeden uzaklaştırsın. En az elli metre yakınında kimse kalmamalı,” diye seslendim. Hemen ardından diğerine, “Sen de şu hizadaki tüm mağazaları, lavaboları ve ofisleri dolaş. Herkesi diğer çıkışa yönlendir. Çabuk!”

Kafeye doğru bakışlarımı yeniden çevirdiğimde Ferman'ı gördüm. Çıkmaya çalışan insanlara canhıraş yardımcı olmaya çabalıyordu. Çocuklu ailelerin çocuklarını kucaklıyor ve zarar görmeden çıkmaları için yol açıyordu. Bir anda farklı tipte kişiler de etrafta türemişti. Hepsi de Ferman gibi koşuşturuyorlar ve insanlara yardımcı oluyorlardı. Sanırım Ferman'ın adamlarıydılar...

AVM'nin içinde âdeta bir fırtına kopmuştu. Özel güvenliklerin devreye girmesiyle mağazalardan insanlar apar topar çıkıyorlardı. Kimisi panikle koşarak, kimisi şaşkınlıkla etrafındaki insanlara bakarak, kimisi de hiçbir şeyi ciddiye almadan sakın adımlarla.

Kalp atışlarımı bir türlü dengeye sokamıyordum. Cinsini henüz bilmiyorduk, hatta bomba olup olmadığından bile yüzde yüz emin değildik ama patlama ihtimaline karşı yüzlerce insan tehlike altındaydı. Koşturmaca içinde bir ara dengemi yitirdim ve yere düşecek gibi oldum. Düşmemek için en yakınımıdaki duvara uzanmaya çalışırken koluma birisi girdi.

Ferman...

“Devin. Lütfen çık! Hadi. Bizim çocuklarla biz hallediyoruz!”

Bunu duyunca birden aklıma Esmer geldi. Esmer dışarıdaydı ve panikle kaçışan kalabalığı görünce kesinlikle buraya doğru geliyordu.

Esmer, Ayaz'ın yani Ferman'ın eşkâlini bilmiyordu. Geldiğinde Ferman'ı insanlara yardım eden sıradan bir vatandaş zannederdi. Ancak gördükten sonra yüzünü asla unutmaz ve sonradan merak ederek insanlara yardımcı olan kişinin kim olduğunu araştırabilirdi. Bu ise Ferman için büyük bir sorun demekti. Hem Ferman hem de benim için...

“Asıl sen çıkmalısın,” dedim. Göz göze geldik, “Esmer. Esmer burada. Seni görmemeli.”

“Bir şey olmaz!” diyerek itiraz etti ve omzumun altına girerek beni taşımaya çalıştı.

“İyiym ben. Sendeledim sadece. Sen çıkmalısın. Esmer peşinde.” Bunları dedikten sonra aklıma Esmer'in kaynakları geldi. Bence Ferman artık bunu öğrenmeyi hak ediyordu.

“Orhan. Orhan Kosovalı ve Haymanalı Serkan. Esmer bu ikisi üzerinden seni yakalamak üzere.”

Kurduğum cümlelerle Ferman bir anda duraksadı ve tekrar yüzüme baktı.

“Bakma öyle, kaybol! Buraları ben hallederim. Ayrıca bombayı nasıl öğrendiğini detaylı anlatacaksın bana! Hadi, Esmer şimdi damlar!”

Ferman’ın yapacağı bir şey kalmamıştı. Önce adamlarına kafasıyla işaret verdi. Hemen ardından AVM ön çıkışındaki kalabalığın arasına kaydandı ve gözden kayboldu.

Ferman’ın gitmesiyle Esmer’in içeri girmesi bir olmuştu. “Neler oluyor İnci? Güvenlik bomba ihbarı aldıklarını söylüyor, doğru mu?”

“Evet. İhbarı ben yaptım. Kafenin bahçesindeki bir çantada. Hemen burayı boşaltmamız lazım.”

Bu kez Esmer ipleri eline almış, özel güvenlik personelinin ve kalabalığı yönetme işini devralmıştı. Benden çok daha soğukkanlı davranarak...

“Bomba imha ekiplerine haber gitti mi?” diye sordum.

“Gitmiştir. Hadi acele edelim,” şeklinde cevapladı Esmer.

Birkaç dakika sonra ortamdaki panik azalmış, AVM ise gözle görülür şekilde tenhalaşmıştı. Etrafta güvenlik personeli dışında tek tük insan görür olmuştum. Bunun üzerine son kez kafeye yakın mağazalara koşturmaya başladım. İçeri girmeden kapılarından bakarak lavabolara kadar ilerledim.

Bir güvenlik lavabolara giren koridordaydı. “Kimse kaldı mı içeride?”

“Hayır. Kadınlar ve erkekler tarafını da kontrol ettim.”

Tam ayrılacağım esnada gözüme başka bir kapı ilişti. Bebek bakım odası. “Burası?” diye sordum. Güvenlik şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Oraya bakmadım,” dedi ve koşar adım önünde bitti. Kapıyı açmaya çalıştı ancak açılmadı.

“Kapı kilitli.”

Kilitli olduğuna göre içeride birileri olabilirdi. Dışarıda neler olduğundan habersiz... Koştum ve kapıya sertçe vurdum. İçeriden,

“Dolu!” diye bir ses geldi. Bunun üzerine güvenlik, “Hanımefendi acilen çıkmanız gerek. Bomba ihbarı var!” diye bağırdı. Ancak içeriden gelen karşılık değişmedi. “Dolu. Anlamıyor musunuz!”

İçerideki kişiler sesimizi anlamıyorlardı. Muhtemelen kapıya uzak bir noktadalardı. Yumruklarımla kapıya arka arkaya vurdum ve “Acil çıkmanız gerek!” diye haykırdım. Ancak ne kapıya vurmam ne de bağırmam sonuç veriyordu.

“İnci hadi, AVM boşaldı. Güvenlik personeli de çıkıyor!”

“Esmer! İçeride bir kadın var bebeğiyle. Bizi duymuyor!”

Bunun üzerine Esmer gerildi ve kapıya tüm gücüyle tekme indirdi. İlk hamlesinde kapı biraz oynadı ancak açılmadı. Hemen sonraki ikinci hamlesinde ise kapı sonuna kadar açıldı.

İçeride bir anne, baba ve bebek bakım yatağında küçük bir bebek bulunuyordu. Neler olduğundan habersiz olan adam, “Manyak mısınız kardeşim, dolu diyoruz!” diye Esmer’in üzerine yürüdü.

Esmer, “Polis! Hemen çıkmanız gerek. Acil durum!” diyerek adamı bileğinden yakaladı ve sakince indirdi. Hemen sonra arkamızdaki güvenlik, “Bomba ihbarı var çabuk!” diye seslendi.

Kadın “Ne?!” diye bağırarak alelacele bebeğini kucağına aldı.

Aileyi apar topar çıkarmıştık. Güvenlikle birlikte koşarak uzaklaştılar. Hemen arkalarından biz de koşar adım devam ettik. Son kez içeride kimse kaldı mı diye kontrol ede ede çıkışa kadar ilerledik.

Derin bir nefes alabilirdim artık. Kimse görünmüyordu. Biz de çıkıştan geçtikten sonra her şey tamamdı ki kulaklarımda ve yüzümde şiddetli bir basınç hissettim.

Gümmmm!

Ayaklarımın altında devasa gürültüyle bir titreşim...

Donakaldığım anda Esmer, “İnci!” diyerek atıldı ve yakınımızdaki X-Ray bandının altına beni iterek üzerime çullandı.

En son gördüğümse Esmer’in yüzündeki kanlardı.

40. Bölüm

“Komiserim, komiserim. Oh, iyisiniz şükür!”

İçinde bulunduğum ambulansın arka kapısı açılınca Tuğrul ve diğerlerini görmüştüm. Tuğrul hemen içeriye girdi.

“Verilmiş sadakan varmış yine komiserim!”

“Esmer. Esmer nerede? O nasıl?”

Yalçın hemen aşağıdan atıldı. “Sıkıntı yok komiserim. O da iyi. Yandaki ambulanda.”

Bombanın patlamasından sonraki anları hayal meyal hatırlıyordum. En son X-Ray bandının altına girmiştik. Patlamanın etkisiyle şoka girmiştik. Toz yığınının içinde güvenlik görevlilerinin bizi çeğiştirerek dışarıya çıkardığı gözümün önüne geliyordu sadece. Aksırarak, çırpınarak, sendeleyerek... Sonrasında ise otoparktaki arabaların arasında yere yığılıp kalmıştım.

Yüzümü muayene eden ambulans görevlisine, “Yeter bence,” dedim, “iyi hissediyorum.”

“Bence ayağa kalkmamalısınız, sarsıntı geçirmiş olabilirsiniz. Hastaneye kadar sabretseniz iyi olur.”

“Gerek yok,” diyerek beni doğrultması için Tuğrul’a elimi uzattım. Bunun üzerine Tuğrul sağlık personeline döndü. “İnatçıdır. Hiç uğraşmayın.” Hemen ardından kalkmam için yardımcı oldu.

“Esmer nerede?”

“Yan ambulanda komiserim. Gerçekten durumu iyi. Sadece birkaç cam parçası yüzüne gelmiş.”

Görmeden içim rahat etmeyecekti. Kapıya doğru kafamı eğerek yürüdüm ve Sevcan’ın yardımıyla aşağıya indim.

İndikten sonra etrafıma bakındım. Otoparkın içindeydik. Az ileride, AVM'nin girişinde itfaiye araçları sıralanmıştı. Yakınlarımızda ise ambulanslar ve onlarca polis arabası...

“Yaralanan var mı Sevcan?”

“Yok, komiserim. Bir güvenlik görevlisi hafif yaralı sadece. Durumu iyi. Siz ve Esmer Başkomiserim dışında kimsede sorun yok.”

Ucuz atlamıştık. Hem de çok... Şayet Ferman son anda yetişmeseydi, âdeta bir katliamla sonuçlanabilirdi.

“Geçmiş olsun komiserim.”

“Çok geçmiş olsun komiserim.”

Yalçın ve Emre...

İndikten sonra hepsine teker teker sarıldım. Hemen sonra, “Esmer şunda mı?” diye az ilerideki ambulansı işaret ettim. Onun da arka kapısında birçok polis bekliyordu.

“Evet, komiserim.”

Tam o tarafa doğru yürümek için ilk adımımı atmıştım ki bütün bakışlar aynı anda üzerime döndü. Esmer'in bulunduğu ambulansa ilerlerken etrafımdan geçen herkes kısa kısa geçmiş olsun dileklerini fısıldadı. Başımı hafifçe eğerek teşekkür ettim, durmadan yürüdüm. Ambulansın kapısına vardığımda kapı içerisi görünmeyecek kadar aralıktı. Parmak uçlarımla tıklatıp içeri girdim.

Esmer ambulanstaki sedyenin kenarında oturuyordu. Tam önündeki sağlık görevlisi eğilmiş, ellerindeki sargı bezlerini kontrol ediyordu.

Beni görür görmez panikle sordu, “İnci! İyi misin?” Sesi telaşla incelmışti.

Sağlık personeline dönüp küçük bir gülümsemeyle, “Bize müsaade eder misiniz?” diye sordum.

Yumuşak bir sesle, “Tabii,” diyerek ambulanstan indi. Kapıyı arkasından kapattı.

Kapının kapanma sesiyle beraber Esmer'in boynuna atladım. Öyle sıkı sarıldım ki bir anda dizlerimin bağı çözöldü. Titrediğimi fark ettiğim an daha da sıkı tuttum onu. O da aynı telaşla karşılık verdi sarılmama.

Nefesi kulağımın dibinde kırılıyor, “İnci... İnci...” diye sayıklıyordu.

“Biz ne yaşadık?” diye sordum gözlerimden yaşlar süzülürken.

Bir süre hiç konuşmadık. Sadece sarıldık. Sanki ses çıkarırsak yaşananlar tekrarlanacakmış gibi. Hayatın ne kadar ince bir çizgide durduğunu ikimiz de aynı anda, sert biçimde öğrenmiştik.

Bir süre sonra sarılışımız gevşedi ama kopmadı. Yanına oturdum. Bağdaş kurup tamamen ona döndüm. Ellerini kaldırdı, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sanki kırılacak bir şeyi tutar gibi dikkatliydi.

Esmer’in de gözleri dolmuştu ama beni teselli etmekle meşguldü. Benimse gözyaşlarım hâlâ yanaklarımı ıslatıyordu.

“İnci... Çok korktum,” dedi parmaklarıyla gözlerimden süzülen yaşları silmeye çalışırken. “Sana bir şey olacak diye korktum. O anda aklımda sadece ama sadece sen vardın!”

Sesi içimde dalga dalga yayılan bir melodi gibiydi âdeta. Cevap veremedim, sadece ona bakmakla yetindim.

“Ne iş, ne etrafımdaki insanlar ne de başka bir şey; sadece sen! Sensiz bir hayatı düşünmek dahi istemiyorum.”

Başımı göğsüne yasladım. Esmer’in kalp atışını o an canlı canlı duyabildiğim için içimden sessizce şükrediyordum.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadım, “Bizi kurtardığın için...”

Güçlü Devin buraya kadardı. O âna kadar ayakta tuttuğum bütün sertlik çözülmüştü. Direncim düşmüştü. Asrın’dan sonra Esmer’i de kaybetme ihtimali zihnimden geçmiş, düşüncesi bile içimi parçalamaya yetmişti.

“Beni hiç bırakma,” diye mırıldandım, “olur mu?”

Çenemi hafifçe yukarı kaldırıp gözlerimi yeniden yakaladı.

“Asla,” dedi.

Acaba Ayaz’la görüşmemi, arkasından çevirdiğim işleri de duysa aynı kararlılıkla bakar mıydı bana? Bir anlığına düşünmeden edemedim. Ferman’ı geçirdim aklımdan. Esmer’e ondan bahsetmemekle iyi mi yapıyordum yoksa aramıza görünmez bir duvar mı örüyordum? Kestiremiyordum bir türlü.

İstesem her şeyi anlatabilirdim. Belki de daha iyi olurdu. Ama o üç kelime... Ferman'ın söylediği üç kelime içime işleyen bir zehir gibi beni yiyip bitiriyordu:

"Asrın'ı size getireceğim..."

Her şeyin sebebi buydu. Bilinçaltımdaki sesler Ayaz'ı Ankara'ya haykırmama engel oluyordu. Patlama anında aynı onun gibi benim de aklımda Esmer vardı. Ama Asrın da oradaydı.

İnsanın sevdikleri gelirmiş gözünün önüne en zorlu zamanlarda. Acı bir tecrübeyle tekrar deneyimlemiştim.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum. Zaman akmadı sanki. Dışarıdan gelen konuşmalar, ayak sesleri, telsiz cızırtıları... Hepsi uzaktan gelen bir uğultuya dönüşmüştü. Hiçbiri bize değmiyordu.

Sessizliği Esmer bozdu.

Elini saçlarımda gezdirirken, "İnci..." dedi usulca.

Hâlâ göğsüne yaslanmış bir pozisyonda duruyordum. Gözyaşlarımla beraber burnum da akmıştı. Nefesim düzensizdi. Salya sümük birbirine karışmıştı ve hiçbir önemi yoktu. Olmak istediğim yerdeydim. Yanında olmak istediğim kişiye sarılıyordum.

"Efendim?" diye cevap verdim. Dudaklarım Esmer'e yaslandığım için büklüm büklüm olmuş, sözcükler boğuk ve komik bir ses tonuyla dudaklarımdan dökülmüştü.

"Hiç ayrılmayalım, olur mu?" diye sordu.

"Olur," dedim, hiç düşünmeden.

"Ciddiyim," dedi.

"Ben de," diye mırıldandım.

"İnci, ciddiyim," diye üsteledi bu sefer.

"Tamam dedim ben de!" Şaşırarak başımı göğsünden kaldırdım. Burnumdan ve gözlerimden akan tüm sıvılar birbirine karışmıştı. Elimin tersiyle burnumu sildim. Hâlim hiç zarif değildi. Ama umurumda da değildi.

Gözlerimiz birbirine dokundu.

"İnci," dedi tekrardan, "Evlen benimle!"

41. Bölüm

Ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım Esmer'in suratına. Söyledikleri zihnime yetişemiyordu.

"Hemen cevap vermek zorunda değilsin," dedi yumuşak bir tonda. "Biliyorum, zor zamanlar geçiriyorsun. Geçiriyoruz. Ama şunu bil... Hayatta en emin olduğum şey bu."

"Daha birkaç aydır tanıyoruz birbirimizi," diyebilmiştim sadece. Afallamıştım. Sesim hâlâ şaşkınlığın ezgilerini taşıyordu.

Gülümsedi. "Ben seni senelerdir tanıyorum."

Tam cevap vermek için ağzımı aralamıştım ki başparmağını nazikçe dudaklarımın üzerine kondurdu. "Vakti gelince hepsini konuşuruz," bana daha da yaklaşarak dudaklarını dudaklarımla buluşturdu, "Hadi inelim artık, dışarıdakiler meraktan çatlamak üzeredir."

Bunu dedikten sonra ambulanstan ayrıldık. Bizim ekip hemen yanımıza geldi. Yeniden patlamanın olduğu kafeye döndük. Olay yeri inceleme şeritleri otoparkın yarısına kadar çekilmişti. Ekipler çoktan incelemeye başlamışlardı.

Tuğrul çaktırmadan bana yanaşıp "Komiserim, iyi misin?" diye fısıldadı.

Gözlerim muhtemelen kıpkırmızıydı. "İyiyim, iyiyim. Yok bir şey," diyerek onu sakinleştirdim.

"Olaya bak arkadaş. Düpedüz gündüz gözüyle terör saldırısı," diye çıkıştı Esmer. Ambulanstan iner inmez despot Esmer Başkomiser rolüne bürünmüştü.

Bizimkiler patlamanın şaşkınlığını yeni yaşıyorlardı. Tuğrul, "Komiserim, bombayı senin fark ettiğini söyledi herkes. Sen olmasan onlarca, hatta yüzlerce insan ölebilirdi," dedi. Yüzü hâlâ bana dönüktü.

Sanki herkes benden bir açıklama bekliyordu. En çok da Esmer...

İçeri de patlamayla ilgili hiç konuşmamış, kendimize odaklanmıştık. Bense hâlâ şaşkındım. Hem patlamanın etkisi hem de Esmer'in ani sorusu... Nasıl diyebilirdim ki onların bildiği ismiyle Ayaz'ın marifeti olduğunu... Onlardan daha fazla merak benim içimi yiyip bitiriyordu.

Gerçekten bir terör saldırısı mıydı?

Bombayı bırakan kimdi?

Ferman bombanın bırakıldığını nereden biliyordu?

Nasıl olmuştu da daha dakikalar geçmeden Ferman yanımda bitmiş ve beni uyarmayı başarmıştı?

Yoksa...

Yoksa tam tersini mi düşünmeliydim?

Her şey Ferman'ın planının bir parçası mıydı? Gözümde kahramanlaşmak ve iyilik meleği olabilmek için tüm olayı bizzat kendisi mi tertip etmişti?

Kafam allak bullaktı ancak etrafımdakilerin, özellikle de Esmer'in kafasındaki soru işaretlerini gidermeliydim. Sadece Esmer değildi mesele, elbette ki patlamayla ilgili benim de ifademe başvurulacaktı.

O an kaçabileceğim ve sonrası için işimi kolaylaştırabilecek tek bahaneyi uyduruverdim.

"Aslında ben bulmadım. Bir vatandaş şüphelenmiş. Şöyle oldu, kafedeki vatandaşlardan birisi bizim tarafı işaret ederek garsonlara hararetili hararetili bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Meraklandım ve yanlarına giderek polis olduğumu söyledim. Bunun üzerine dışarıdan gelen birisinin oraya çanta bırakıp çıktığını söyledi. Ben de hiç risk almadım ve gerekeni yaptım."

"Aslan komiserim!"

Tahmin edileceği gibi Tuğrul'dan çıkmıştı bu ses...

Şimdilik herkesi tatmin edecek bir hikâye ortaya çıkmıştı.

Esmer, "Terör mü bakıyor Tuğrul?" diye sordu.

"Doğrudur başkomiserim. Terörle Mücadele Şube'nin amirleri, müdürleri hepsi olay yerindeler. Soruşturmayı onlar başlattılar. Sizin de ifadenize başvuracaklar sanırım, az önce biraz kulak misafiri

oldum. Bizim müdür ve müdür yardımcıları da buradalar. Gelirler birazdan yanınıza.”

Sonrası hızlı gelişmişti. Bir süre olay yerinde beklemiştik. Şube müdürleri, il emniyet müdür yardımcıları ve il emniyet müdürü; hepsi de bizi ayaküstü ziyarete gelmişler ve tebriklerini sunmuşlardı. Hatta başmüdür, Esmer ve beni kenara çekerek, “O kadar büyük bir iş yaptınız ki...” diyerek onore etmişti. Dediğine göre Bakan Bey’den yakın zamanda üstün başarı belgesi alacaktık.

Herkesin vedalaşırken kurduğu cümleyse aynıydı. “Evlerinize geçin, bolca istirahat edin.” Zaten doktorlar hakkımızda iş göremez raporları vereceklerdi ve zorunlu olarak raporlu sayılacaktık. Ancak ne Esmer’in ne de benim kenara çekilmek gibi bir niyetimiz vardı. Yüzümüzdeki basit yaraları saymazsak ikimiz de turp gibiydik.

Olay yerindeki ilk yoğunluk yavaş yavaş sönümlenmeye yüz tutmuştu. Canlı yayın araçlarının otoparka girmelerine müsaade edilmiş, haber kanalları arkalarına patlama yerini alarak yayına geçmişlerdi.

Ankara’da terör saldırısı...

Esmer ile ambulansın girişine oturmuş, sakince olan bitenleri izliyorduk. Birden gülmeye başladı.

“Neye gülüyorsun?” diye sordum.

“Neye olacak, şansıma,” dedi.

Anlamamıştım.

“Bence şansın gayet yerinde. Biraz daha geç kalsaydık ölebilirdik.”

“Onun için demiyorum,” dedi. “Akşam için... Bu akşam özel olacaktı.”

“Benim için oldukça özel bir akşam,” diyerek göz kırptım.

Esmer hızlıca etrafına göz gezdirip kimsenin olmadığından emin olduktan sonra elini omzuma attı. Tek koluyla ince bedenimi sıkıca sarıp omzumu okşamaya başladı.

“Geçen akşam yemeğimiz sallanan üç cesetle bitti. Bugün ise daha yemeğe çıkamadan haşat oluyorduk baksana.” Güldü. Muhtemelen sinirinden.

“Hadi,” dedi, “Kalk eve geçelim, bir süre de dışarı çıkmayalım ne dersin?”

Gülüştük ve toparlanarak olay yerinden ayrıldık.

Akşam Esmer ile birlikte bana geçmiştik.

“Evet, benim için gerçekten unutulmaz bir gün,” kıkırdadım, “ama artık senin için de unutulmayacak bir gün.”

Salondan yatak odama geçeceğim esnada bir anda belimden kavradı.

“Seni ömrümün sonuna kadar unutabileceğimi mi sanıyordun?”

Ellerimi yüzündeki sargı bezlerinin üzerinde gezdirdim.

“Akademide gördüğün günden sonra unutamadığın gibi mi?”

“Evet...”

Bunun üzerine belimdeki ellerine uzandım. Ellerini indirdim.

Daha sonra bir elinden sıkıca kavradım. Fısıldayarak devam ettim.

“Gel o zaman... Daha işimiz var...”

Yatak odama doğru çekiştirirken aynı cümleyi tekrarladı.

“Daha da unutulmaz bir gün olacak...”

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar yatak odasından çıkmamıştık. Yaşadığım heyecan dolu günün sonunda Esmer’in kollarında olmak bana güven veriyordu. Tıpkı o bomba patlarken yanımda olması ve beni korumak için üzerime atılması gibi...

Bir insanın, benim için ölümü göze alması...

Bunu fiili olarak yaşayacağımı hiç ummazdım. Ama hayat... Sonunda bana bunu da yaşatmıştı...

Esmer’in göğsüne uzanmış ve yarı mayışmışken, “Üzülür müydün?” diye sordum, “bombayı fark etmesem? Bana bir şey olsaydı?”

Eliyle çenemi tuttu ve kafamı kendine doğru çevirdi. Gözlerimin içine bakarak, “Gerçekten bunu soruyor musun?” diye karşılık verdi.

“Evet... Soruyorum. Ben ölsem ne yapardın?”

“Günün şokunu yeni yaşıyorsun galiba İnci... Ya da yeni atlatıyorsun. Saçma sapan konuşma lütfen.”

“Hadi ya söyle. Ben ölsem ne yapardın? Mezarıma gelir miydin? Çiçek getirir miydin? Hangi çiçekleri getirirdin?”

İsrarla açmaya çalıştığım konuya inatla girmemek için direndi. Klasik Esmer...

“Sen ölünce bakarız,” dedi. “Bunu öğrenmek için de erkenden öleyim deme sakın.”

Geceyi yataktan hiç çıkmadan Esmer’in kolları arasında geçirmek istiyordum. Canım fena hâlde şarap çekmesine rağmen ânın büyüğü dağılmasın diye kalkmıyordum. Ancak her şey her zaman istediğimiz gibi olmuyordu. Tıpkı o anda Esmer’in telefonunun çalması gibi...

Telefonu çalınca Esmer bakışlarını komodinin üzerine öylesine savurdu. Açmaya pek niyetli değildi. Fakat gözü ekrandaki yazıya takılınca, “Bir saniye,” diyerek telefona uzanmak için doğruldu.

“Efendim?”

Ona belli etmemeye çalışarak telefonda yayılan sesi duymaya çalışıyordum. Esmer böyle bir anda yanıtladığına göre önemli olmalıydı.

“Saat kaçta?”

Bunu derken telefonu kulağından kaldırmış ve ekrana bakmıştı. Ben de istemsizce gözümü ekrana çevirmiştim. Saat onu geçiyordu.

“Haymanalı mı? Emin misin?”

Haymanalı dedi... Haymanalı demek, Ferman demekti.

“Tamam. Tamam, çıkıyorum ben de.”

Son cümlesi hariç diğerleriyle ilgilenmemiş gibi yaparak, “Çıkıyorum ben de mi dedin?” diyerek sertleştim.

“Kusura bakma İnci... Acil bir durum.”

“Neymiş acil olan Esmer? Bomba mı patlayacak yine... Bugün bir tane patladı, yeter!”

Kendince Ayaz ile ilgili olan gelişmeyi benden saklamak istiyordu. “Gerçekten, acil olmasa böyle bir anda çıkmazdım.” Bunu dedikten sonra parmaklarını saçlarıma geçirdi ve narince okşadı. “Çok özür dilerim.”

Meraklanmıştım. Esmer’in benden gizlediği kaynağı Haymanalı’dan bir haber mi gelmişti acaba? Yoksa Ayaz’ı mı yakalayacaktı?

O an elimde olsa Esmer’i durdurmak isterdim. Ferman’ın bugün yaptıklarının perde arkasını öğrenmeden yakalanması içime sinmi-

yordu. Esmer'i durdurmak içinse elimde hiçbir koz yoktu. Çoktan yataktan yanımdan ayrılmış ve kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Bacağındaki kasları belli eden spor tarzda dar bir kumaş pantolon, üzerine çoğunlukla giydiği gibi bir gömlek. Beyaz gömlek. O, gömleğinin düğmelerini iliklerken ben de onu hayran hayran izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Alttan başlayarak yukarıya doğru düğmelerini ilikleme... Gömleğin kollarını dirseğinin altına gelecek kadar kıvrması... Gömleğinin alt kısmını hafifçe pantolonunun içine sokması... Ardından hâkî renk kazağını üzerine geçirmesi...

Kafasını bana çevirmeden laf attı, "Beni izlemeyi bırakır mısın?"

"Seni izlediğimi de nereden çıkardın, bana bakmıyorsun bile!"

"Çünkü her zaman giyinirken beni izliyorsun. Ne yapıyorsan bırakıp beni izliyorsun."

"Asla öyle bir şey yapmıyorum!"

Yapıyor muydum? Yüksek ihtimalle, evet. Farkında mıyım? Hayır.

"Patlamış mısır da ister misin?"

"Evet," dedim kıkırdayarak, sesim liseli kızlar gibi incecik çıkmıştı. "Ama öncesinde bir kadeh şarap. Sensiz içecek olmak kalbimi kırıyor."

"Ben dönünce onarırım kırılan yerlerini merak etme." Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Esmer hazırlanırken ben de yataktan çıktım. Üzerime üstünkörü bir şeyler geçirdikten sonra sabahlığımı giydim. Hazır Esmer'i yolculamak için kalkmışken kendime bir kadeh şarap doldurdum. Esmer hazırlandıktan sonra salona yanıma geldi.

"İşimi bitirir bitirmez geleceğim," dedi. "Geldiğimde bana da eşlik edersin değil mi?" Bunu derken elimdeki kadehe bakıyordu.

Son bir umut, "Hakkını kaybediyorsun," dedim. "Geldiğinde çoktan uykuya dalmış olurum."

Umursamadı bile Esmer... Umursamayacağını çok iyi biliyordum. Kapıdan yolcu ettikten sonra salona yürüdüm. Hem Esmer'e el sallamak hem de bir sigara yakmak için perdeyi araladım ve pencereyi açtım. Esmer apartmandan çıktıktan sonra bana döndü ve el sallayarak apartmanın bahçesinden çıktı.

Sigaramı yakıp ilk dumanı buz gibi havaya üflerken gözüm yolun karşısına takıldı. Yine birileri beni izliyordu sanki... Dikkatimi tamamen oraya verdiğimdeyse artık emindim. Birisi hiç kımıldamadan benim pencereme bakıyordu. Üstelik onu fark ettiğimi bile bile... Birkaç saniye sonraysa öne doğru birkaç adım attı ve tam sokak lambasının altında durdu.

Sokak lambasının altına gelince yüzü aydınlanmıştı. Kim olduğunu fark edince sigaramdan keyifle bir nefes daha çektim ve rahatlatarak üfledim.

Gülümseyerek bana bakan tanıdık bir çift göz.
Ferman.

42. Bölüm

Uzaktan, görüşmek istediğini belli eden işaretlerde bulundu.

Manyak mıydı bu herif?

Esmer bendeyken kapıma nasıl gelebilirdi?

Hoş, burayı izlediğine göre Esmer'in çıktığını görmüş olmalıydı.

Ayrıca Ferman buradaysa Esmer nereye koşturuyordu?

Bu kez sorularımı yanıtsız bırakmak istemiyordum. Kısa bir süre bekledikten sonra kafamı hafifçe sola kaydırarak Ferman'a gelmesi için işarete bulundum. İşaretimi anladı ve apartmanın girişine doğru yöneldi. Pencereyi kapattım. Kapıya geçerek diyafonun apartman kapısını açma düğmesine bastım.

"İyi geceler Devin Hanım. Bu saatte rahatsız etmek istemezdim. Kusura bakmayın lütfen."

Kapıma geldiğinde arkasında sakladığı bir adet sarı gülü bana uzattı.

Bu neydi şimdi?

"Esmer," dedim, dikkatli olmasını ima ederek.

"Merak etme, bizimkiler sokağı gözetliyor."

"Sizinkiler..." diye fısıldadım, küçümser bir tonda. "İyi madem, sizinkiler gözetliyorsa yedi yirmi dört yolumuzu... Kapıda dikilme öyle, içeri gel."

İçeriye davet etmemi hiç beklemiyordu. Yüzünde bariz bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Onu içeriye davet etmeyi ben de beklemiyordum ama öğrenmem gereken şeyler vardı.

"Rahatsızlık vermeyeyim."

"Esmer gelene kadar vaktin var," dedim, "aksi hâlde enselenirsin."

Bu cümlelerimdense memnun kalmıştı. “O zaman vaktimiz var biraz desenize.”

Ferman’a salonu işaret ettikten sonra, “Hemen geliyorum,” dedim ve mutfığa yöneldim. Sabah mutfak sandalyesine doğru fırlattığım sweatshirt neyse ki hâlâ oradaydı. Üzerime onu geçirip salona geri döndüm. Döndüğümde Ferman perdeyi kapatmış, perde aralığından dışarıyı gözetliyordu.

“Beklediğin birisi mi var?” diyerek sataşım.

Arkasını döndü ve “Hayır,” dedi, “sadece alışkanlık.” Hemen sonra koltuklardan birisine geçti.

“Kahve içer misin?”

Sehpanın üzerindeki yarı dolu hâlde duran kadehimi gördü. “Kahveyle uğraşmayın şimdi. Ama bir kadeh şarabınıza hayır demem. Yüzsüzlük olmazsa...”

Daha ne kadar yüzsüz olabilirdi ki? Evime kadar gelmişti.

“İyi madem,” dedim iğneleyici bir tonda. Mutfaktan bir kadeh daha getirdim ve Ferman’a da şarap doldurdum. Ben konuşmaya başlamadan o direkt konuya girdi.

“Hafif sıyrıklarınız varmış diye duydum.”

“Evet. Az önce çıkardım sargı bezlerini. Önemli bir şey yok.”

“Çok sevindim... Size bir şey olmasını asla istemezdim.”

Kadehini şerefe dercesine kaldırdı ve bir yudum aldı. Ona eşlik ederek ben de...

“Nereden biliyordun Ferman o çantada bomba olduğunu?”

“Bırakan kişiyi gördüm. Şüphelenmiştim. Doğru çıkmıştı.”

“Konuşmamıza yalan söylemeyerek başlamaya ne dersin mesela? Bak şarap da içiyoruz. Artık samimi sayılırız.” Kaşlarını kaldırarak bir yanıt bekledim. Ancak beklediğim yanıt gelmedi, onun yerine Ferman’ın tiz kahkahasını işittim.

“Ne demek gördün? Orada mıydın? Nasıl gördün?”

Yine aynı gıcık gülümsemesi...

“Evet. Oradaydım.”

“Durduk yere orada olamazsın? Benim peşimde miydin yine? Bombayı bırakan kim?”

“Bombayı bırakanı tahmin ettiniz diye düşünmüştüm. Hayret,” diyerek dudak büzdü.

Ne demek tahmin etmişimdir diye kendi kendime düşünürken, “Yoksa...” diye mırıldandım. Mırıldanmamla birlikte Ferman yanıtı verdi.

“Kim bıraktıracak? Fuat.”

“Ne? Ne diyorsun sen? Bu, bu... Yani bu kadarı da olmaz. Yapamaz. Buna cesaret edemez.”

“İnanın ben de şaşkınım Devin Hanım. Ama gerçekler bu... Kafede de söylediğim gibi, zaten bir süredir kaşınıyorlardı. Biz de olayı takip ediyorduk.”

Aklım almıyordu. Fuat nasıl olur da göz göre göre onlarca insanın hayatını tehlikeye atabiliyordu? Terör örgütünden ne farkı vardı?

“Elbet bir terör örgütü üstlenecektir. Onun da kılıfını hazırlamıştır. Ama eylemin arkasındaki isim Fuat.”

“Dur bir saniye ve şunu düzgünce anlat. Nasıl bu kadar eminsin? Ayrıca bana ikide bir Devin Hanım demeyi bırak!”

Bunun üzerine kadehini ağzına götürdü ve bu kez birkaç yudum aldı.

“Nasıl istersen... Ben seni takip ettiriyordum. Özellikle sana silahlı saldırı olduktan sonra. Haddim değil biliyorum ama seni korumak ve Fuat’ın olası bir saldırısını daha erkenden bertaraf edebilmek için.”

“Niye beni korumak istiyorsun?” diye lafını böldüm.

“Çok sevdiğim bir arkadaşımın çok sevdiği komisersin diyelim.” Yememiştim bunu ama sessiz kaldım. Gülümsedi ve devam etti, “Benim çocuklar iki gündür senin peşinde olan birilerini fark ettiler. Evden çıkışını, işe gidişini, işten çıkışını... Sürekli olarak seni izliyorlardı. Hâl böyle olunca ben de bizim sayıyı artırdım.

“Bugün ise farklı bir gelişme oldu. Seni takip edenler, senin kafeye girmenin ardından hareket geçtiler. Birisi arabadan çanta aldı ve kafeye geldi. Senin tam arka masana oturdu. Daha sipariş vermeden de çantayı bırakıp kalktı. Bunu görünce de aklıma olabilecek en kötü senaryo geldi. Sanırım haklı çıktım.”

“Sen peki? Sen nasıl oradaydın?”

“Aslında orada değildim. Esmer Başkomiser ile çıktıktan sonra senin tek başına bir kafeye girdiğini ve Esmer Başkomiser’in gizlice izlediğini öğrenince gelmek istedim. Kiminle görüşeceğini merak ettim. Yakınlardaydım. Çocuklar haber verince geldim. Gelmemle peşindekilerin çanta bırakmaları bir oldu zaten. Sonrası malum.”

Almıyordu, aklım hâlen almıyordu. Fuat’ın ne denli gözü kara olduğunu biliyordum ancak böylesine bir çılgınlığa girişeceğine ihtimal veremiyordum.

“Saçma... Hâlen saçma geliyor... Fuat’ın derdi benimle. Peki neden beni öldürmek uğruna başka insanların da ölmesini göze alsın?”

“Zaten ben de işin o kısmını çözmeye çalışıyorum. Ama tahminlerime göre direkt hedef sen değildin.”

“Nasıl ben değildim? Ne diye beni takip ettiler ve ne diye tam arka masama bıraktılar o zaman?”

“Bir taşla iki kuş vurmaya çalıştı Fuat. Planı zekiceydi. Hem seni öldürecek hem de herkese mesaj verecekti.”

“Ne mesajı?”

“Ne mesajı olacak... Beni daha fazla içeride tutamazsınız mesajı. Bürokrasi ve siyaset dünyasına... Ama bunun bir gerekçesi olmalı. Fuat durduk yere böyle bir eyleme girişmez. Risk aldı. Çok büyük bir risk aldı. Arkasındaki desteğin tamamen kesilmesini göze alabilecek kadar ileriye gitti. Bunun mutlaka bir nedeni olmalı.”

Son açıklamasına bir karşılık verememiştim. Düşünüyor ve mantık çerçevesinden yaklaşmaya çalışıyordum.

Ferman dediğinde haklı olabilirdi. Ancak Fuat’ı buna itecek bir neden olmalıydı.

“İki gündür ne değişti Fuat’ın hayatında? Neden riski göze aldı sence?”

“Neden iki gündür?”

“Çünkü iki gündür senin peşine düştüler yeniden. Belli ki senin kamuya açık bir alanda olmanı beklediler. İki gündür sen sadece ev ve iş arasında gidip geldin. Bugün ilk defa kamuya açık alanda bulundun ve hamlelerini anında yaptılar. İki gün öncesine dek böyle bir planları dahi yoktu.”

Sözlü akıl yürüterek konuyu başka bir yere sürüklemek istediği belliydi.

“Ne olmuş olabilir ki şu iki günde?” diye sordum.

“Hard disk... Hard diski değiştirmiş olabilir misin?” sözlerini örtülü bırakarak sormuştu. Biliyordu.

Zekiydi.

Çok zekiydi hem de...

Fuat’ın neden kudurduğunu şimdi daha iyi anlamıştım. Elindeki en büyük hazinenin Ayaz’a geçtiğini düşünüyordu. Muhataplarına gözdağı vermek ve Ayaz’ın olası gücünü kırmak için en başından tedbiri almak istemişti. Üstelik benim de öldüğüm en kârlı senaryoyla...

Ferman’sa her şeyin farkındaydı.

“Hayır,” dedim, “hiçbir şey yapmadım. Gelen tüm eşyaları avukatlara olduğu gibi teslim ettik.”

İnanmamıştı Ferman... “Çok ilginç,” dedi, “ben başka bir gerekçe bulamamıştım hâlbuki.”

“Tüm bu bomba olayını senin organize etmediğini ve istediğini elde etmek için bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

Birden ciddi bir ifade takındı. Kaşları çatılmıştı. “Ben, asla...” dedi ve duraksadı.

“Bence Fuat’ın cezaevinde psikolojisi tamamen bozuldu. Artık sağlıklı düşünemiyor. Başka açıklaması olamaz,” diyerek üzerimdeki şüpheyi gidermeye çalıştım. Ancak Ferman’ın buna ikna olmadığına emindim.

Son açıklamama inanmış mıydı yoksa ağızından laf alamayacağını anladığı için mi bilinmez, birden konuyu değiştirdi.

“Bu arada sana özel bir teşekkürü borç bilirim.”

“Ne için?”

“Bugün kaşla göz arasında söylediklerin için...”

Fuat’a o kadar odaklanmıştım ki ben o konuyu tamamen unutmuştum. Sahiden, Esmer, Haymanalı ile ilgili bir gelişme olduğu için apar topar çıkmıştı. Ferman’sa o çıktığında kapımda hazırды.

“İşe yaradı mı?” diye sordum merakla.

“Açıkçası Orhan Kosovalı’dan haberim vardı zaten. Ona göre tedbirimi almıştım. Sizinkileri oyalıyordum sadece... Ama Haymanalı

benim için büyük bir sürpriz oldu. Sen olmasaydın şu an golü yemiş olabilirdim.”

“Esmer... Esmer’in burada olduğunu biliyor muydun?”

“Evet.”

“Peki, az önce aldığı telefonda haberin var mı?”

Bunu duyunca yeniden pis pis sırıttı.

Tabii ya... Esmer’i evden çıkarmak için oyun oynamıştı Ferman... Bu hiç hoşuma gitmemişti. Sert bir ifade takındım.

“Esmer Başkomiserime bir Ayaz lazımdı. Ben de ona bir Ayaz hazırladım.”

Ukala...

Esmer de Ayaz’ı yakalayacağını zannederek apar topar çıkmıştı. Gecemizi mahvetmişti bu adam.

“Dikkat et. Esmer çok zekidir!”

“Ah... Evet, onun gayet farkındayım. Her şeyi ona göre planladım zaten.” Kadehteki şarabı tek seferde kafasına diktikten sonra, “Ben artık kalkayım. Başkomiserim yarım saate dönüşe geçer,” dedi ve ayaklandı.

Biraz daha otur diyecek hâlîm yoktu elbette... Ama ne yalan söyleyeyim, hikâyesini fena hâlde merak ediyordum. Hayatının ardındaki sırları dinlemek isterdim.

Onu görünce ben de ayağa kalktım. İçimden teşekkür etmek gelmişti. Bu kez içimden geleni ötelemeyecektim. Hem benim hem de onca insanın hayatını kurtarmıştı. Tabii hikâyesi doğruysa.

“Sağ ol Ferman,” diyebilirdim sadece.

Bu kez masum bir gülümseme belirdi yüzünde. Çok masum hem de... Tıpkı Mustafa’nın, yanımda çalıştığı zamanlarda başarılı işlerinden sonra tebrik ettiğimde yüzünde oluşan gülümseme gibi... Belki de ortak geçmişlerinin bir iziydi bu gülümseme ortaklıkları... Belki de ortak yaralarının bir eseri...

Tam arkasını dönüp gidecekken duraksadı. Elini ceketinin cebine soktu. Bir kartpostal ve bir kalem çıkardı. Kartpostalın arkasına numarasını yazdı ve bana uzattı. “Acil durumlarda bana ulaşabilmen için.”

“Kartvizit yerine kartpostal kullanmayan da...” Kartpostala uzandım. Küçük parçalara ayırarak yırttım. “Sana ulaşmamı gerektirecek bir durum olmayacak.”

Ellerini cebine atıp sessizce kapıya yöneldi. Kapıyı kendi açtı ve hızlıca merdiven boşluğunu kontrol ettikten sonra çıktı.

Basamakların ilkinde ulaştığında durdu. Bana doğru döndü.

“Yine de ihtiyacın olursa...”

Lafım kestim.

“Nesin sen? Yıllar önce kaybettiğim babam falan mı?”

Rakamlara bir kere bakmam numarayı ezberlemem için yeterli olmuştu. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. “Ben de teşekkür ederim. Bana Ferman dediğin için...”

43. Bölüm

Sabah tek başıma uyanmıştım. Esmer gece gelmemiştii. Belki de gelmek istememişti.

Yataktan çıktuktan sonra mutfığa gittim. Kahve ve suyu ekleyip makinenin düğmesine bastım. Türk kahvem pişerken salona geçtim. Televizyonu açtım. Dün hiçbir habere bakmamıştım. Nedense bakmak içimden gelmemiştii.

Gündemde AVM'deki patlama vardı. Sabah haberleri olmasına rağmen yorumcular ve terör uzmanları haber kanallarına bağlanmış, patlamayı farklı açılardan değerlendiriyorlardı. Kanallarda gezinirken bir kanaldaki haberde benden bahsedildiğini gördüm. İsmim geçmiyordu ancak bir komiserin dikkati sayesinde insanların kurtulduğu kahramanlık hikâyesi gibi anlatılıyordu.

Sosyal medyaysa televizyondan çok daha hareketliydi. Çeşit çeşit yorumlar, birbirlerini suçlamalar, lanet okumalar... Tabii yine aralarda kahraman Türk polisi olarak benim geçmem...

Garip bir histi. Ülkede büyük çoğunluk kim olduğumu bilmeden benden bahsediyordu. Bir kahraman olarak...

Ama bilmiyorlardı ki aslında ben istemeyerek onca kişinin ölümüne neden olacaktım. Fuat'ın gözü dönmüşlüğü ve beni yok etme hırsı yüzünden onca masum insan zarar görecektti... Hard diskteki bilgilerin kaybolmasıyla eş zamanlı olarak emniyete bu kadar yakın bir yere bomba koyması aynı zamanda bir göz dağıydı. Bizim için cesaret isteyen, uçta sayılabilecek bir işti ama kendini üstün gören güç manyağı bir herif için sıradan bir hareketti.

Kahraman değildim. Belki de suç ortağıydım. Fuat'ın kanlı planının hedefi olan bir suç ortağı...

Gerçek kahramansa Ferman'dı.

Evet, beni takip ettirmek ve kendince beni koruma altına almak haddi değildi. Fakat bunu yapmasaydı bombayı asla fark edemezdi. Bombayı fark etmekle kalmayıp kendi hayatını da riske atarak kafenin içine kadar gelmesi deli cesaretiydi. Her hâlükârda ölümü göze almaktı...

Esmer dışında birisi daha benim için ölümü göze almıştı.

Bir gram tereddüt etse, birazcık geç kalsa ölebilirdim.

Benimle birlikte onlarca insan da ölebilirdi... Çocuklar ve hatta bebekler...

Patlamaya maruz kalıp ölmediğim senaryo ise en beteri idi. Şayet ölmeseydim ve patlamanın asıl nedenini sonradan öğrenseydim, ölen diğer insanların vicdan azabıyla ömrümün son gününe kadar acı çekerdim. İstisnasız her gün, her saat, her dakika...

Ferman beni o kadar büyük bir acıdan kurtarmıştı ki...

Kahraman oydu.

Gerçek kahraman oydu.

Suçlu ama bir o kadar masum bir kahraman...

Kahve makinasının ötüşüyle vicdani muhasebeden ancak çıkabilmişim. Saat neredeyse öğlendi. Kendime geldikten sonra hazırlandım ve şubenin yolunu tuttum.

Şubeye daha ilk adımımı atmamla birlikte koridorda beni gören herkes duraksamış ve tebriklerini iletmeye başlamıştı.

Helal olsun komiserim.

Var olun komiserim.

Siz olmasaydınız çok kişinin canı yanacaktı komiserim.

Siz fark etmeseydiniz bir vahşet yaşanacaktı komiserim...

Odama gidene kadar onlarca tebrik aldığım yetmiyormuş gibi odamda da minik bir sürpriz beni bekliyordu. Masamın üzerinde ve sehpa da çok sayıda çiçek birikmişti. Kimisi saksıda, kimisi buket hâlinde... Papatyalar, orkideler, güller ve adını bilmediğim onlarca rengârenk saksı çiçekleri...

"Komiserim, hoş geldiniz. Sabah sabah çiçek firmaları bize çalıştı."

Sevcan hemen arkamdan gelmişti.

“Bu ne böyle Sevcan?”

“Biz de şaşırdık komiserim. Malum, ilk defa yaşadığımız bir durum. Meslektaşlarımız yollamışlar. Şubelerden, karakollardan... İl dışından yollayan bile var.”

Sevcan'ın arkasından Tuğrul bitti.

“Komiserim, müdür bey Devlin geldiğinde haber verin demişti. Uygunsa haber veriyorum.”

“Haber vermene gerek yok. Ben giderim yanına.”

“Yok komiserim, sen içeri geç. Ben haber veririm.”

Odamdan içeri girerken, “Sevcan yardım etsene,” dedim, “en azından masamdakileri kaldıralım. Sizin odaya alalım.”

“Tabii komiserim, hemen.”

Sevcan ile birlikte çiçeklerin bir kısmını yan odaya taşımıştık. Geri kalanları ise odamın dört bir yanına serpiştirmiştik. O an fark etmiştim. Bu odaya geldiğimden beri hiç saksıda çiçeğim olmamıştı. Şimdiyse çeşit çeşit çiçeğim vardı.

Çiçeklere bakınırken kapım açıldı. Kapıyı açan Tuğrul'du. Elinde bir yaş pastayla... Hemen arkasındaysa şube müdürü ve yardımcıları yer alıyordu.

“Aman müdürüm, beni mahcup ediyorsunuz.”

“Senin ne işin var kız burada? Raporlu değil misin?” Müdür Bey tatlı sert tutumuyla içeri girmişti. “Madem geldin, şu dünkü başarını kutlayalım.”

Odamın içi bir anda dolmuştu. Büro amirleri, müdür yardımcıları ve bizim ekip... Bir tek Esmer eksikti.

“Diyecek hiçbir şey yok Devlin. Sayende çok büyük bir badire atlatıldı. Herkes sana minnettar. Şube olarak seninle gurur duyuyoruz.”

Olayın detaylarını konuşarak geçen bol gülüşmeli diyaloglardan sonra Müdür Bey kalkış hazırlığına geçmiş ve son cümlelerini kuruyordu.

“Umarım bir sonraki pastayı Asrın'ı bulman şerefine keseriz.”

“Sağ olun müdürüm.”

Ziyaretime gelenler dağıldıktan sonra odam bir anda sessizleşmişti. Masamın üzerinde duran ve henüz çatal değdirmediğim pastaya baktım. Müdür Bey'in son dediklerini tekrar ederek...

Umarım bir sonraki pastayı Asrın'ın şerefine keserim...

Gözüm anında Asrın'ın fotoğrafına kaymıştı. Sanki beni görüyor ve gülümsüyordu.

Kısa bir süre sonra Tuğrul müritleriyle yeniden odama döndü.

“Komiserim, şöyle baş başa kalamadık bir türlü. Sevcan kahve yapıp getirsin mi?”

“Olur,” dedim, “gelin içeri.”

Sevcan kahveleri yapana kadar Tuğrul emniyetteki diğer dedikoduları anlatmaya başladı.

“Komiserim, şu an herkes seni konuşuyor. Nazar boncuğu falan takalım.”

“Saçmalama Tuğrul.”

“Öyle deme komiserim. Hasetlenenler, kıskananlar olabilir.”

“Hiçbir şey olmaz. Boş ver. Bombayı kimin bıraktığına dair duyum almışlar mı hiç? Üstlenen örgüt falan var mı?”

Bu soruma Yalçın yanıt verdi.

“Komiserim, Terör'deki bir devremle konuştuk sabah. Henüz üstlenen örgüt yokmuş. Patlayıcının cinsine ve hazırlanma şekline göre genelde ilk tahminleri yürütüyorlarmış. Dediğine göre şu âna kadar bir tespitleri de yok.”

“Kamera kayıtları peki?”

“AVM'nin tüm giriş çıkış kayıtlarını almışlar. Dakika dakika inceleyorlarmış dün gecedan beri. Ama kafenin kendi kayıtları patlamayla imha olmuş. İçeriden görüntü yok maalesef.”

En azından bu iyi haberd. Ferman ile yaptığım ayaküstü görüşme şimdilik deşifre olmayacaktı. AVM içindeki görüntülerimizse ortalığın karıştığı andan sonraydı. Kalabalıktan yardımcı olmak isteyen rastgele birisi olarak yorumlanabilirdi.

“Bakalım ne çıkacak arkasından...” diyerek karşılık verdim. “Bir örgüt üstlenir nasılsa yakında.”

Sevcan'ın kahvelerle dönmesinden sonra bir süre daha sohbet ettik. Gündemimiz değişmemişti. Bizim çocuklar sağdan soldan duyduklarını birbirlerine aktarmışlardı.

Yalçın, Sevcan ve Emre'nin kendi aralarındaki konuşmalar devam ederken Tuğrul'a doğru hafifçe eğildim.

"Esmer Başkomiser'i gördün mü bugün?"

"Yok, komiserim. Hatta odasına uğradım selam vermek için ama henüz gelmemişti."

Nereye kaybolmuştu bu Esmer? Bu saate kadar beni de aramamıştı. Telefonumu çıkardım ve Esmer'i aradım.

Ben Esmer'i aradığım anda Tuğrul'un da telefonu çalmıştı. Tuğrul ekrana baktıktan sonra, "Semra arıyor, duydu kesin olanları, merak-tan çatlıyor," diyerek telefonu yanıtladı. "Efendim Semra..."

Tuğrul, Semra'yla konuşurken Esmer'in telefonunu yanıtlamasını bekledim. Ancak açmamıştı. Çağrıyı sonlandırdım ve telefonumu masanın üzerine bıraktım. Bu esnada Tuğrul'un ses tonu yükselmiş, ağzından çıkan cümlelerse dikkatimi çekmişti.

"Ne diyorsun kız? Ciddi misin? Bu muhteşem haber. Komiserim yanımda, hemen iletiyorum."

Hepimiz birden merakla Tuğrul'a bakıyorduk.

Tuğrul, "Komiserim, Semra'dan güzel haberler var," dedi ve ekledi, "Reyhan'ın nerede olduğuna dair bir iz bulmuş."

44. Bölüm

“Ne diyorsun?” diyerek yerimden fırlamıştım. Elim ayağım birbirine dolanmak üzereydi. Hızla ayağa kalkarken tekerlekli koltuğum arkaya kaymış ve duvara sertçe çarpmıştı. Sesiyle irkildim.

“Ne... Ne bulmuş?”

“Geliyor komiserim. Yoldaymış. Yarım saate kalmadan burada olacak.”

Benim gibi diğerleri de heyecanlanmışlardı. Benim soramadığım soruları arka arkaya Tuğrul’a sordular.

“Ne bulmuş abi?”

“Nasıl bulmuş abi?”

Tuğrul, “Ya heyecandan ben de doğru düzgün dinleyemedim ki,” dedi, “Tarık marık bir şeyler söyledi. Şubedeyseniz geliyorum deyince tamam dedim. Az sabredin, hepimiz öğreneceğiz.”

O andan sonra zaman sanki ileriye doğru akmamak için direnmişti. Bizimkiler ilkin odalarına geçmiş, Tuğrul’un talimatıyla ıvır zıvır işleri hemen toparlamaya girişmişlerdi. Semra’dan gelecek bilgilere göre sokağa çıkmak için hazırlanıyorlardı.

Aynı zamanda gözüm ikide bir telefonuma kayıyordu. Dün akşamdan beri Esmer’den haber yoktu. Kötü bir şey olsa çoktan duyardık. O yüzden içim rahattı ama asla böyle yapmazdı da. İçime bir kurt düşmüştü.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kapım vuruldu. Tuğrul, yanında Semra ile kapıda belirdi. “Gelin çabuk,” diye işaret ettim. İkisinin ardından tüm ekip kapıda göründü ve içeri doluştular.

Semra en yakınımıdaki koltuğa oturdu. “Komiserim, öncelikle büyük geçmiş olsun,” dedi.

“Teşekkür ederim Semra. Tuğrul’a bir iz buldum demişsin.”

“Evet, komiserim. İşimize ne kadar yarar bilmiyorum ama ufacık da olsa bir iz buldum.”

Tuğrul, “Kızım çatlatma adamı, hadi anlat!” diyerek araya girdi.

Semra, “Tamam abi anlatıyorum işte,” dedi ve devam etti, “Komiserim ben Reyhan’ın arkadaşlarıyla güzel bir ilişki sağladım malumunuz. Molalarda falan yanlarına gidiyordum, birlikte çay sigara fasıllarını rutine bindirmiştik. Bu sabah yine ilk molada ben yanlarına gittiğimde kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Ece, telefonunu Selin Deniz’e gösteriyordu. Selin, ekrana bakınca, ‘Ne güzel yermiş,’ diye yorumlarda bulundu.

“Ben de öylesine merak etmiş gibi, ‘Güzelmış, neresi?’ diye sordum. Ece bu kez telefonunu bana çevirdi. Bir doğa manzarası fotoğrafı. ‘Gerçekten çok güzelmış, nere ki bura?’ diye üsteledim. Önce birbirleriyle bakiştılar. Sonra Ece ağzından birkaç cümle kaçırdı, ‘Bizim bir arkadaş, yurt dışına gitmişti, penceresinden manzara fotoğrafı,’ diye açıkladı. Bunu duyunca radarıma girdi konu zaten anında. Dikkat çekmeden, ‘Öyle mi, hangi ülke?’ falan diye lafı dolandırdım. ‘Bilmiyorum,’ dedi, ‘bizimle görüşmüyor, Tarık’a atmış,’ deyince üstelemedim. Tarık’a fotoğraf atabilecek tek kişi var. Ece ve Selin Deniz’in ortak arkadaşı, o da Reyhan.”

Yalçın, “Doğru komiserim,” dedi, “onları araştırırken başka ortak arkadaşlarına denk gelmemiştik. Kesin Reyhan’dır.”

“Nasıl bir manzaraydı? Hangi ülke olduğu belli değil miydi?” diye heyecanla sordum.

Bunun üzerine Reyhan cebinden telefonunu çıkardı. “Operasyonu yaptım hemen komiserim, mola bittikten sonra Ece’nin telefonuna ulaştım ve fotoğrafın fotoğrafını çektim,” dedi. Hemen ardından ekranı bana çevirdi.

Telefonu elime almamla birlikte diğerleri de başıma üşüştiler. Herkes kafasını bir boşluktan sokup ekrana bakıyordu.

“Dediğine göre dün sabah bu manzaraya uyanmış komiserim.”

Alp Dağları’nı andıran bir dağ görünüyordu uzakta. Üst kısmı sisler içinde. Yakındaysa yeşil bir yamaç. Yamaçtan bu tarafa baktığımda

görünen üç tane ev vardı. İki bordo renkli, birisi sarı... Sarı olan diğerlerinden daha büyüktü ve sanki bir oteli andırıyordu. Ancak şansımıza etrafında ne bir yazı ne de şehri andıracak bir sembol vardı.

Sevcan, “Neresi olabilir ki?” diye sordu.

Emre, “Avrupa’nın çoğu bu hâlde,” dedi, “ayırt edici bir şeyler lazım.”

“Avrupa’nın çoğu değil de şayet burası Alpler’se Fransa, İsviçre, Avusturya, Almanya ve daha birçok ülke olabilir. Bu sıradağlar her yerden geçiyor. İşimiz zor!”

Yalçın, “Fotoğrafi internette aratabiliriz komiserim,” diye devam etti, “belki Google görsellerden falan benzer yer çıkar. Ya da yapay zekâya soralım. Oradan iz süreriz.”

Herkes kendince bir yorumda bulunuyordu. Tuğrul ve bense daha ötesini düşünüyorduk. İlk fikir Tuğrul’dan geldi.

“Komiserim, bence hiç uğraşmayalım, gidip alalım bu Tarık’ı. İki indir kaldır yapar, konuştururum ben. Belli ki Reyhan, Tarık’la temasa geçmiş, nerede olduğunu biliyorsa öttürürüz.”

Tuğrul’a destek Yalçın’dan geldi. “Evet, komiserim. Hiç bekleme-mize gerek yok.”

Acele etmek istemiyordum. İlk defa Asrın’ın nerede olabileceğine dair bir iz bulmuşken, yanlış bir kararla hareket etmek istemiyordum.

Semra, “Bence Tarık da bilmiyor abi,” dedi. “Neden bilmiyorum fakat öyle hissediyorum.”

Tuğrul, “Bilmese bile bizden sonra öğrenir,” diyerek devam etti.

Semra, “Orası işte zor,” dedi, “siz görüştükten sonra Tarık anında Reyhan’a iletir. Reyhan da bir daha temasa geçmez.”

Sevcan, “Daha kötüsü de olabilir abi,” diye araya girdi, “diyelim ki Tarık yerini biliyor. Bize de söyledi. Asrın’ı bulana kadar Tarık’ı bir yere kapatacak hâlimiz yok. Tarık polislerle görüştüğünü Reyhan’a iletirse eldeki bulgurdan da oluruz. Hemen yerlerini değiştirirler.”

Sevcan’ın yaklaşımı çok doğruydı... Tarık’la görüştükten sonra Reyhan’a iletmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Geri kalan süreci Tarık’ın vicdanına ya da bizden korkusuna bağlamak, pamuk ipliğine bağlamak demekti.

Semra, “Sevcan bence haklı komiserim,” diye araya girdi, “yani evet, şu an Tarık’ı konuşturmak en mantıklısı ama Türkiye’de olsalar hemen gideriz almaya, haberleri olmaz. Fakat Avrupa’dalar ve biz aksiyon alana kadar Reyhan’a haber ulaşabilir. Bence biraz daha bekleyelim. Ben gerekirse telefonumun ekranını kırar, yaptırma bahanesiyle Tarık’ın yanına gider ve onunla da özel bir diyalog geliştirmeye çalışırım.”

Tuğrul, “İki işve iki naz da yap kız,” diye sataşmasını ihmal etmedi, “belki dili hemen çözülür.”

Semra, “Abii!” diyerek çıkıştı.

Ekiptekilerin ilk heyecanları bitince etrafımdan dağıldılar ve eski yerlerine oturdular.

“Semra, fotoğrafı bize yollasana. Ekipteki herkese. Biraz çalışalım,” diyerek telefonu geri uzattım.

Semra, “Hemen komiserim,” diyerek telefonu aldı ve ortak grubumuza fotoğrafı attı.

Elimizdeki fotoğrafla nasıl bir çalışma yürütebilirim diye düşünmeye başlamıştım. Sadece bir fotoğraf... Bir doğa manzarası...

Manzaraya bakılırsa bilindik şehir merkezlerinden birisi değildi. Özellikle evlerin seyrekliği, doğayla iç içe olması, kalabalık merkezlerden çok daha sakin ve kasaba hayatının devam ettiği bir yerde olduklarını gösteriyordu.

Tuğrul, “Lauterbrunnen olabilir mi komiserim?” diyerek telefonunu bana gösterdi. Ekranında benzer bir doğa manzarası yer alıyordu.

“Orası neresi?”

“İsviçre’de bir köy, komiserim. Son zamanlarda çok popüler oldu sosyal medyada. Fenomenler falan hep gittiler. Geçen hanım bana yollamıştı, beni buraya götürsene diye. Şimdi aklıma geldi.”

“İşimiz fenomenlerin paylaşımına kaldıysa Tuğrul...” diye karşılık verdim.

“Ne bileyim komiserim. Bir umut işte.”

“O kadar popüler yerlere gitmez bunlar. Daha kıyıda köşede kalan bir köye, kasabaya gitmişlerdir.” Derin bir of çektim.

Sevcan, “Tamam abi, sen eşinle birlikte git. Bir bakarsın oralara, hem gezi hem görev,” diye Tuğrul’a laf soktu.

“Yok kızım. İşleri bahane ediyorum zaten hanıma. Bunu öğrenirse başımın etini yer.”

O andan itibaren herkesin tek gündemi fotoğraftaki yer olmuştu. Yeri nasıl bulacağımıza dair çeşitli fikirler yürütülüyordu. Fakat hiçbirisi doğrudan bir çözüme ulaştırmıyordu.

İlk baştaki heyecanım dinince suratımda asıklaşmıştı sanırım. Tuğrul fark etti ve hemen müdahale etti.

“Komiserim. Şakası bir yana, ilk defa somut bir ize ulaştık, farkında mısın?” dedi, “Semra’nın operasyonu meyvesini vermeye başladı. Yakında başka şeyler de çıkar.”

“Öyle tabii,” diyerek karşılık verdim. Fakat eski heyecanımı bir türlü yakalayamamıştım.

Tuğrul, “Evet arkadaşlar, herkes işinin başına,” dedi. “Artık herkesin tek bir görevi var. Fotoğraftaki yeri bulmak.”

Hepsi birden çıktılar. Odada tek başıma kalmıştım. Aklıma yeniden Esmer takıldı. Hâlen ses soluk yoktu.

Telefonu yeniden elime aldım ve Esmer’i aradım. Bu kez yanıtladı. “Neredesin Esmer?”

Sesi hiç iyi gelmiyordu. Kasıtlı bir soğuk mu yapıyor yoksa başka bir şey mi vardı anlayamamıştım.

“Evdeyim.”

“Neden gelmedin şubeye? Neden bakmıyorsun telefona?”

“Hiç... Canım istemedi. Biraz daha evde kalmak istiyorum.”

Kesin kötü bir şeyler vardı.

“Tamam,” diyerek yumuşadım, “ben geliyorum sana.”

Verdiği yanıt o kadar beklenmedikti ki ne diyeceğimi bilemedim.

“Hayır İnci. Gelmeni istemiyorum. Görüşürüz sonra...”

45. Bölüm

Esmer'e ne olmuştu?

Yoksa Ferman bir şey mi yapmıştı?

Ayaz'ı yakalama umuduyla evden çıktığında başına başka bir iş mi gelmişti?

Esmer'in bu tavrını anlamlandıramamıştım. Daha bir gün önce bana evlenme teklifi eden adam şimdi yanına gitmemi bile istemiyordu.

Yoksa...

Yoksa Ferman ile görüştüğümü mü öğrenmişti?

Evden çıktıktan sonra gece gündüz aradığı adamın bana geldiğini mi görmüştü?

Asrın'ı bulma umudum biraz daha artıp içim rahatlamışken Esmer'in bu tavrı beni yerle bir etmişti. Lafını dinlemeyip evine gidebilirdim. Fakat huyunu biliyordum. Gerekirse kapıyı bile açmazdı ve inadına sadık kalarak benle asla görüşmezdi.

Of Esmer...

O günü ip üzerindeki bir cambazın dengesiyle geçirmiştim. Bir yanım umutlanmanın tadına varmak isterken, diğer yanım Esmer'in neden böyle olduğunu çözmekle meşguldü. Fakat her ikisinde de bir mesafe katedememiş ve dımdızlak kalmıştım.

Akşam Esmer'i birkaç kez daha aramış, sadece mesajla karşılık alabilmişim. Mesajında ise yarın görüşürüz yazmıştı sadece...

Ertesi günse şubeye gider gitmez hemen Esmer'in odasına dalmıştım. Erken saatler olmasına rağmen ekipleriyle toplantıya başlamıştı. Kendi bilgisayarının ekranını diğerlerine çevirmişti. Ekranda patlamayla ilgili AVM'nin içinden güvenlik kayıtları dönüyordu.

Nereden çıkmıştı bu şimdi? Kayıtları izlediklerini fark etmemle aklıma birden Ferman geldi. Acaba kayıtlar içinde Ferman'la olan konuşmamı görmüşler miydi?

Tabii ki görmüşlerdir.

Gördülerse yanımdaki kişinin Ayaz olduğunu çözebilmişler miydi? Yoksa Esmer'in sessizliğinin altında yatan neden bu muydu?

Beni kapıda görünce, "Ben yanına uğrarım İnci," diyerek beni postalamaya çalıştı. Ancak bu kez ben inat etmiştim. "İki dakika görüşebilir miyiz? Acil," diye bastırmıştım.

Bunun üzerine yerinden kalkmış ve kapıyı kapatarak koridora çıkmıştı.

"Neler oluyor Esmer? Neden yüzüme bile bakmıyorsun?"

"Yüzüne bakmadığımı nereden çıkardın?"

"Dünden beri ulaşamıyorum sana. Farkındaysan iletişim bile kuramıyoruz."

"Anlatacağım İnci... Şimdi gerçekten işlerim var."

Yine başından atarcasına bir tavır... En azından anlatacağını söylemişti. Bu da bir şeydi.

"Pekâlâ. Odamda bekliyorum. Ayrıca Asrın ile ilgili önemli bir gelişme var. Acele etsek iyi olur."

Bunu duyduktan sonra yüzünün şekli kısmen değişmişti. "Tamam. Birazdan geliyorum yanma..."

Yarım saat kadar geçtikten sonra odama geldi. Bu kez yüzündeki tüm ifadeler değişmiş, eski Esmer olarak güleç bir tınıda karşıma çıkmıştı.

"Kusura bakma İnci. Biraz karıştı ortalık."

Neler döndüğünü elbette ki merak ediyordum. Bu kez sorma hakkını elinde bulunduran bendim.

"Bana doğru düzgün anlatacak mısın?"

"Çok önemli bir mevzu değil. Geçen akşam senden çıktığım işle alakalı. O gece beklemediğimiz durumlar gelişti. Şimdi o işi kotarmaya çalışıyoruz."

"Konunun ne olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

Kafasını hayır manasında sağa sola salladı. “Bizim büronun rutin çalışmaları. Boş ver. Sadece bir iki günlüğüne şehir dışına çıkabilirim. Şimdiden haberin olsun.”

Şehir dışı... Bu da nereden çıkmıştı? Yoksa Ferman, Esmer’i oyalamak için tahmin ettiğimden daha büyük bir tezgâh mı kurmuştu?

“Tamam. Haber ver bu kez lütfen. Merakta bırakma.”

“Veririm. Asrın ile ilgili gelişme nedir?”

Semra’nın elde ettiği fotoğrafı gösterdim ve detaylarını anlattım.

“Tarık’la görüşmemekle bence de iyi yapmışsınız İnci. Yoksa anında yerlerini değiştirirdi Levent.”

“Biz de öyle düşündük. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bizim çocuklar harıl harıl fotoğraftaki yeri bulmaya çalışıyorlar.”

“Bana da atar mısın?”

“Olur. Peki bu hâliyle İnterpol’e yazsak sonuç alamaz mıyız?”

Sorduğum soruyu bir süre düşündü.

“Açıksaı alamayız gibi görünüyor. Yani elimizde hiçbir ülke bilgisi yok. Yine hiçbir ülke üzerine alınmaz. Ayrıca yaşadıkları yer mi, onu bile bilmiyoruz. Belki de tatile gittiler ya da bir sebeple Reyhan tek başına gitti. Evim dememiş ki, dünden bir fotoğraf demiş kız.”

Esmer yine farklı bir açıdan yaklaşmış, cümlelerin arasındaki etkili kelimeleri seçmeyi başarmış ve zekâsını anında konuşturmuştu. Ben de dâhil olmak üzere koca ekip fotoğrafa hiç bu şekilde bakmamış, direkt olarak kaldıkları yer olarak algılamıştık.

Belki de Esmer haklıydı. Belki Reyhan orada bir manita yapmış, onunla beraber tatile gitmişti. Belki de başka arkadaşlarıyla... Belki Reyhan onlardan ayrılıp kendi yoluna bakmaya karar vermişti. Belki de hep beraber gitmişlerdi... Aile saadeti yapmaya... Bir hafta sonu kaçamağına... Bensiz!

Fotoğrafı Esmer’e de ilettim. Esmer kendi telefonundan fotoğrafı yakınlaştırmaya bakmaya çalıştı. Bizim gibi o da fazla detay olmamasından yakındı.

“En azından bir araba görünseydi. Plakasındaki herhangi bir harf grubundan bulabilirdik.”

“Yok,” dedim, “hiçbir detay yok. Şanslılar mı yoksa Reyhan’ın dikkati mi bilmiyorum.”

Bir süre daha fotoğraf hakkında konuşmuştuk. Esmer aynı Esmer oluvermişti. Dünden beri bana uzak duran adam gitmiş, sıkıntılarıımı çözmek için çabalayan adam geri gelmişti.

“İnci. Bu arada ifadeye çağırdılar mı seni?”

“Ne ifadesi?”

“Patlamayla ilgili. Terörle Mücadele ifadeni alacaktı.”

“Hayır. Henüz kimse çağırmadı beni... Yoksa benim mi gitmem gerekirdi?”

“Müsait olduğunda git istersen. Çağırılmalarını bekleme. Raporlu olduğunu düşünmüşlerdir. Acele etmemişlerdir.”

“Sen gittin mi ifadeye?”

“Hayır. Bugün gitmeyi düşünüyorum. Ama Terör’dekiler ile biraz görüştüm. Olayı tuhaf karşılıyorlar.”

İşte bu hiç iyi olmamıştı.

“Neden tuhaf karşılıyorlar?”

“Eylem tarzı... Çantayı bırakan kişinin görüntüsüne erişmişler. Otopark kameralarından. Eşkâli daha önce tespit edilen kimseye uymuyormuş. Eylem tarzı da diğer eylemlere benzemiyormuş. Henüz sorumlusu kim, belli bile değil.”

“Sorumlusu Fuat,” demek istedim... Ama diyemedim. Esmer’in arkasından iş çeviriyormuş hissi giderek ağırlaşıyor ve beni rahatsız ediyordu. Fakat yine de bunu söylediğim andan itibaren geri dönüşü olmazdı.

“İlginçmiş,” diyerek geçiştirdim, “bir örgüt üstlenir demişlerdi hâlbuki.”

“Üstlenmiş zaten bir örgüt. Ancak istihbarat teyit etmemiş. İşin içinde garip şeyler var anlayacağın.”

Bu son bilgiden haberim yoktu... Esmer benden daha sıkı takip ediyordu gelişmeleri.

“Nasıl işin içinde başka bir iş?”

“Benzer bir durum daha önce İstanbul’da yaşanmış. Bir kahvehanede bomba patlamış. Örgütün birisi üstlenmiş. Ancak ilerleyen

zamanlarda gerçekler ortaya çıkmış. İki organize suç örgütünün karpışması olduğu anlaşılmış. Örgüt içinden birilerine ulaşarak örgütün üstlenmesini sağlamışlar. Para karşılığında tabii.”

“Ne yani? Terörle Mücadele böyle bir savaşın karşılığı olarak mı yorumluyor patlamayı?”

“Savaşı bilemem ama benzer bir durum olabileceğinden şüpheleniyorlar. Hatta şüphe duydukları bir isim bile var.”

Umarım Fuat’tan şüphelenmiyorlardır diye içimden geçirdim. En azından şimdilik. Ancak Esmer sormama fırsat tanımadan cevabını verdi.

“İnci... Bunu söylemesi zor biliyorum fakat patlamanın arkasında Fuat olabilir.”

46. Bölüm

Esmer bu cümlesinden sonra başka bir detay vermemişti. Sadece, “Kulağıma gelenler bu kadar,” demekle yetinmişti. Sonrasındaysa Esmer’i neredeyse bir daha görmemiştim. Şehir dışına çıktığını söylemiş ve iki gün boyunca kısa telefon görüşmeleri dışında görüşmemiz olmamıştı.

Geçen iki gün benim için en zorlu günlerdendi. Semra’nın bulduğu fotoğrafı iki gün boyunca araştırmıştık. Tuğrul araştırmayı daha ileri seviyeye götürmüş ve eş, dost, akraba, yurt dışında yaşayan ve güven duyabileceğimiz kim varsa fotoğrafı paylaşmıştı. Mottosu ise hep aynıydı. Belki bir umut, bilen çıkar diyordu.

Sevcan ve Emre’ye daha teknik açıdan ilerlemişlerdi. İnternette ne kadar gezgin web sitesi ve sosyal medya hesabı varsa teker teker taramışlardı. Onların sayfalarındaki fotoğraflardan benzeyen yerlerin listesini çıkarmışlardı. Hatta bununla da kalmayıp, haritalar uygulamasının sokak görünümünden şüphelendikleri şehirlerde sanal turlar atıyorlardı. Çaresizlik ekiplerimi sanal devriye ekiplerine çevirmişti.

İnternetteki görseller... Yapay zekâ... Sosyal medya... Hiçbirinden somut bir şey çıkmamıştı. Elimizde sadece tahminler vardı. Nokta atışı bir bilgiye ulaşamamıştık.

Semra dediğini yapmış ve telefon tamiri bahanesiyle Tarık ile temasa geçmişti. Fakat o da istediği derinliğe henüz inememişti. Müşteri-esnaf ilişkisinden öteye geçememiş, Tarık’ın ağzından Reyhan hakkında başka bir bilgi alamamıştı.

Bense yapmam gereken tek işe odaklanmıştım ve patlamanın olduğu gün görüştüğüm bilgisayarçı çocuğa defalarca mesaj atmıştım.

İlk başta mesajlarımı görmemişti. Gördükten sonraysa arkadaşlarının hâlen çalıştığını iletmiş, herhangi bir veriye ulaştıklarında anında haber edeceğine dair söz vermişti.

Geçen iki günde Fuat ve Ferman cephesinden ise hiç ses çıkmamıştı. Ferman'ın hard disk konusunda ısrarcı olacağını sanmıştım. Kesin yeniden karşıma çıkar ve benden hard diski ister diye düşünmüştüm. Fakat hiç böyle bir hamlede bulunmamıştı.

Fuat ise patlamadan beri sessizdi. Ne avukatları ne de bir başkası kapımızı çalmıştı. Sadece ilk mahkemesinin yaklaştığını biliyordum. Belki de mahkeme öncesi göze batmamak için geri planda kalmayı seçmişti.

Böyle bir akşam, çaresizlikle mesai bitimini beklerken içim daralmıştı. Esmer olsaydı onunla vakit geçirebilir ve en azından kendimi kötü hissetmezdim. Ancak şehir dışındaki işi henüz bitmemişti.

Eve gitmek için toparlanırken aklıma Ferman geldi. Ferman ile geniş zamanlı oturmak istiyordum. Hazır Esmer yokken buna vakit ayırabilirdim. Mustafa, kaçırılan çocuklar, Fuat... Hepsinin arka plandaki detaylarına ihtiyacım vardı. Ayrıca Esmer'in iki gün önceki tavırlarının altında Ferman'ın parmağının olup olmadığını da merak ediyordum. Telefonumu çıkardım ve Ferman'ın vermiş olduğu numaraya görüşmek istediğimi belirten bir mesaj yolladım.

“Bir saat sonra Dikmen Vadisi?”

“Tabii ki...”

Daha mesajı yeni yollamıştım ki anında yanıt geldi.

“Olur. Bana uyar,” diye yanıtladıktan sonra hazırlandım.

İşten çıktıktan sonra eve uğramadan doğrudan Dikmen Vadisi'ne sürdüm. Vadinin kenarındaki otoparka arabamı bıraktıktan sonra aşağıya doğru yürüdüm. Hava önceki günlere göre daha yumuşaktı. Yumuşak havayı fırsat bilenler vadiye çıkmış ve akşam yürüyüşü yapıyorlardı. Onların arasına karışarak, yeşilliğin tadını çıkarırcasına vadinin sonuna doğru yürümeye başladım ben de...

Kilit taşlarla örülü yolun sonuna gelmişken, “Hava tam yürüyüş havası değil mi?” diyerek Ferman çıktı karşıma... “Ayrıca bugün havaya cemre düşmüş. Baharın müjdecisi.”

“Baharı bilmem ama müjdelere gerçekten ihtiyacım var,” dedim.

“Sana verdiğim kartpostalı yırtınca ben de...”

Lafını yarıda keserek, “Görsel hafızam iyidir,” diye araya girdim.

Yanıma kadar yürüdükten sonra geçen akşamki gibi bir anda çiçek çıkarıverdi. Bu kez kaşe montunun içinden ve bir gül...

Evimde belirmeler, takip etmeler, güller, çiçekler... Bana gönderilen çiçeklerin içinde ona ait olan bir tane olduğuna da yemin edebilirdim ama hiçbirinin kartını açıp bakma zahmetine girmemiştim.

Gülü görünce dalga geçercesine gülümsedim. “Bu ne şimdi?”

“Bu işlerden pek anlamam açıkçası,” dedi, “biliyorum klişe ama...”

“Fazlasıyla!” diye ilgisizce karşılık verdim.

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Yoksa ondan hoşlandığımı falan mı düşünmüştü?

En başından set kurmak için, “Yanlış seçim,” dedim, “hayatımda birisi var, zaten biliyorsun, hatta yakında evlenebilirim bile.”

“Daha önce evlenip boşanmış birisi olarak büyük cesaret!” diye karşılık verdi lafı gediğine oturtarak. “Cesur olduğunu biliyordum ancak bu kadarını beklemiyordum.” Tüm hayatımı biliyordu! Oldukça rahatsız edici...

Verdiğim karşılığın içeriği mi yoksa zamanlaması mı zoruna gitmişti bilmiyorum ama kıskançlık tavrı aşikârdı.

“Yürüyelim mi biraz?” diyerek önümdeki patikayı işaret ettim.

“Olur... Ama çok yürümeyelim. Seninle görünmem seni sonradan sıkıntıya sokabilir.”

Yavaş adımlarla yürüyüşe başladığımızda her zamanki gibi etrafını kolaçan ediyordu. Sanırım bu Ferman için bir kas hafızasına dönüşmüştü. Patikanın sonuna geldiğimiz için etrafta pek kimse kalmamıştı.

“O gece ne oldu?” diye sordum, “Esmer’i oyalıyorum dediğin gece.”

“Bir sorun mu var?”

“Bilmem. Sen söyle.”

Kısa bir süre düşündü. Gerçekleri anlatmakla bana bir şeyler uydurmak arasında gidip geliyordu anlaşılan. Uydurma yanıtların kapısını aralamadan kapattım.

“Anlatmak zorunda değilsin. Sadece yalan konuşma yeter.”

O da benden bu tavrı beklemiyordu. Sıkıştırmama alışmıştı.

“Dediğim gibi Esmer Başkomiser’e bir Ayaz lazımdı. Ona bir Ayaz verdim. Ancak kısa sürede gerçek Ayaz olmadığını anladı.”

“Nasıl yani? Haymanalı üzerinden mi yaptın?”

“Bunu sana anlatmak ne kadar doğru bilmiyorum ama Haymanalı’nın icabına baktım. İcabına baktım derken fişini çekmedim tabii. Ama bir daha arkamdan iş çevirmeyi aklına bile getiremez artık. Benle arayı düzeltmesi için de fırsat sundum. O da fırsatı iyi değerlendirdi. Esmer Başkomiser’e küçük bir oyun oynadı. Alakasız birisini Ayaz diye gösterdi. Esmer Başkomiser ilk başta şüpheyile yaklaştı ama sonra inandı. Belki de başka çaresi yoktu. Gösterdiği kişiyi gözaltına aldı. Ama daha şubeye bile varmadan duruma uyandı. Şimdi iki gündür Bolu’da Haymanalı’yı arıyor. Yakalarsa perişan edecek.”

Esmer’in derdi buydu demek... Firari bir suçlu tarafından kandırılmayı hazmedememişti.

Ve evet... Haymanalı’yı bulursa anasından emdiği sütü burnundan getireceği kesindi.

“Bulur mu peki?”

“Normalde işi zor... Haymanalı çakalın tekidir. İlk yakalandığında hemen beni masaya sürerek paçayı sıyırmasını bilmişti. Ama uzun vadede dikkatsizdir. En fazla üç gün... Üç günden sonra herkes açık verir.”

“Sen pek öyle görünmüyorsun. Nereden baksan üç aydır peşindeyiz...”

“Ben... Ben herkesten farklıyım. Az çok anlamışsındır.”

“Peki ya Haymanalı bu sefer seni gerçekten ifşa ederse?”

“Edemez,” dedi tez bir şekilde, “buna cesaret edemez.”

Bir süre bu şekilde sohbet ederek yürüdükten sonra, “Akşam yemeği yemediğini düşünüyorum,” dedi, “şu restoran fena değildir.”

Adımlarım yavaşladı. Onunla restoranda ya da halka açık bir yerde bu kadar uzun süre görünmem problem yaratabilirdi. Sonuçta tüm emniyetin peşinde olduğu bir adamdı. Hele ki Esmer duyarsa...

“Tereddüt etmeni anlayabiliyorum ama problem olmayacaktır emin ol,” dedi.

“Bilemiyorum,” diye karşılık verdim düşünceli bir şekilde.

“Bizim çocuklar kuş uçurtmazlar civarda. Aynı zamanda restoran sahibi tanıdığım. Bize en güvenli yeri ayarlayacağından kuşkun olmasın.”

Olur manasında kafamı salladım. Birlikte vadinin sonundaki restorana girdik. Bizi karşılayan personelin yönlendirmesiyle arka tarafta gözlerden ırak bir masaya oturduk. Yemek siparişlerini vermemizin ardından, “Asrın ne âlemde?” diye sordu, “ilerleme kaydedebildiniz mi?”

Durduk yere Asrın’ı konuşması hoşuma gitmemiştir. Ama birden ilk görüştüğümüzde bana sunduğu teklif aklıma geldi. Asrın’ı bulma konusunda yardımcı olabileceği...

“İlerliyoruz,” dedim.

Ses tonumdan bozulduğumu anlamıştı. Ortamı toparlamak için sakın bir bakış sundu, “sadece yardımcı olmak istiyorum, lütfen,” diye ısrar etti. Bana dediklerini hatırlatıp hatırlatmamak konusunda çekinceye düşmüştüm. Sanki ondan yardım dilenir gibi görünmek istemiyordum. Çekincemi fark etmiş gibi benden önce davrandı.

Bardaklara su dolduran garsonun yanımdan ayrılmasıyla, “Çocuğun var mı?” diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtlayarak devam etti, “kızacaksın, biliyorum. Ama Asrın’ı ben de araştırıyorum.”

“Nasıl araştırıyorsun? Hakkında ne biliyorsun ki?”

“Mustafa... Mustafa anlattı. Levent yurt dışına kaçırmış. Ben de o kapsamda araştırıyorum.”

“Bulabildin mi bari?” diyerek küçümsercesine karşılık verdim.

“Aslında ufak tefek izler buldum ama bakalım.”

Ufak tefek izler mi?

“Nasıl yani?”

“Levent diğerleriyle Bulgaristan’da buluşmuş. Sofya’da... Sofya’da birkaç gün otelde konaklamışlar. Sofya’dan karayoluyla yeniden ha-

rekete geçtiklerinde polis kontrolünde durdurulmuşlar. Asrın'ın pasaportunun sahte olduğunu fark etmiş bir polis. Alıkoymuşlar. Ama Levent kesenin ağzını açmış ve polislere yüklü miktarda rüşvet vererek anlaşılmış. Yeniden yola çıkmaya cesaret edememişler ancak. Yakalayan polisler bunun gözünü korkutmuşlar. Tekrar yakalanırsın, çok ilerleyemezsin gibi. Tabii Levent'teki parayı gördüler ya, biraz daha yolmak için.”

Şaşkın şaşkın Ferman'ın anlattıklarını dinliyordum. Kaçmalarının ardından başlarına gelenler hakkında ilk defa bilgi sahibi oluyordum. Oğlumun yaşadıklarını bir kitapta geçen hikâye gibi anlatması canımı sıkıyordu. Bilerek mi yapıyordu yoksa gerçekten yardımcı olmaya mı çalışıyordu emin değildim.

“Ee, sonrası?” diye sordum, bardaktaki soğuk su boğazımdan aşağıya yuvarlandıktan sonra.

“Sonrası aslında basit olmuş. O polisler Levent'i emekli bir polise yönlendirmişler. Anlarsın işte, geçişleri sağlayan ve eşlik eden tiplerden. Bu polislerle anlaşmalı. O emekli polis de para karşılığında bunları Macaristan'a kadar götürmüş. Pasaport kontrolleri ve geçişlerde yardımcı olmuş.”

“Macaristan'dalar mı peki?” diye heyecanla araya girdim.

“Sanmıyorum. Macaristan saklanmaya pek elverişli bir yer değil. Zaten o emekli polisin dediğine göre Levent yeni bir kiralık araç bakıyormuş Macaristan'a girdiklerinde.”

Biz bir iz bulduk diye sevinirken Ferman bana kaçış rotalarını çıkarıyordu.

“Sen... Sen nasıl...”

“Mustafa'dan öğrenmiştim Bulgaristan'a gittiklerini. Sizinkilerden duymuş o da. Birilerini devreye soktum araştırmaları için. Onlar da bu emekli polise kadar ulaştılar. Ama maalesef sonrasına henüz ulaşamadım.”

“Tuğrul,” diye içimden mırıldandım, “Mustafa'yla görüştüğünde anlattı demek.” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiç tanımadığım birisi Asrın'ı bulmak için çaba göstermişti. Hatta bizden çok daha fazlasını öğrenmişti.

“Ankara’da elin kolun uzun anladık da, Bulgaristan’da da olacağını sanmıyordum.”

Bunu duyduktan sonra gülümsedi.

“Ben uzun süreler Avrupa’daydım. Almanya’da. Oralarda da çevrem var.”

Bu karşılığınan sonra Ferman’ın hikâyesine dönmüştük. “Sahiden, sen necisin?” diye sormuştum. Fazla detaya girmeden anlatmıştı.

Yetiştirme yurdundan onu alan çift gerçekten çok iyi insanlardı. İlk önce İstanbul’da bir süre yaşamışlardı. Ardından babasının işleri için Almanya’ya geçmişlerdi. Zaten ailenin daha önceden Almanya tecrübesi bulunuyordu.

Ferman’a hep iyi davranmışlar ve gerçek bir anne baba şefkatini eksik etmemişlerdi.

Ferman yıllarca Mustafa ve Atilla ile bağını koparmamıştı. Meşhur kartpostallarla iletişimleri hep devam etmişti. İlginç olansa Ferman’ın yaşının diğerlerinden büyük olmasıydı. Mustafa ve Atilla yirmi üç yaşındayken, Ferman yirmi dokuz yaşındaydı.

Üniversite zamanı gelince Ferman, Almanya’da kalmak istememiş ve Türkiye’deki eğitimini tamamlayarak Ankara’da üniversite sınavına girmişti. Gazi Üniversitesi Dış Hekimliği bölümünü kazanmıştı. Ailesi Almanya’da yaşamlarına devam ederken Ferman Ankara’yı seçmiş ve bir daha geri dönmemişti. Diploması vardı fakat asla hekimlik mesleğini icra etmemişti. Sadece ailesine ara sıra fotoğraf göndermek ve onlar ziyaret ettiklerinde görmeleri için bir dış polikliniğine ortak olmuştu.

Öğrencilik yıllarında kimsesiz çocuklara küçük çaplı yardımlarda bulunmaya başlamıştı. Böylelikle sokaktaki birçok çocukla temas sağlanmıştı. Günlerden bir gün, çocukları zorla çalıştıran bir adamla yolu kesişmiş, adamın tehditlerine boyun eğmemişti.

Sonrası...

Sonrasını bilerek anlatmamıştı...

Hatta konuyu anında değiştirmek için, “Hayatındaki kişi Esmer değil mi?” diye sordu.

Bir anda gelen bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım.

“Evet... Bir sakıncası mı var?” Esmer’le olan ilişkimi biliyordu. Daha önce ondan “erkek arkadaşın” diye bahsetmişti.

Şu anda niye bunu sormuştu?

“Biliyordum aranızdaki ilişkiyi. Ama bu kadar ilerisini beklemiyordum.”

“Nereden biliyordun?” diye çıktım tersleyerek. “Her şeyi biliyorsun maşallah...”

Bunları söylerken yine mahcuplaşmıştı. Ancak bu kez çocuksu ve masumca değil, daha farklı bir tınıda...

“Her şeyi değil ama birçok şeyi biliyorum, evet,” diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde. “Güçlü kadınsın Devin. Çok güçlü ve zeki.”

“Nereden çıktı şimdi bu?”

“Bilmem. İçimden geldi. Belki bir daha böyle bir zamanımız olmaz. Söylemek istedim.”

Bence de olmazdı. Olamazdı...

Bu kez ben konuyu değiştirme ihtiyacı hissetmiştim. Nedense özel hayatımı ve Esmer’le ilişkimi anlatmak beni rahatsız etmişti. Belki de Ferman’ın rahatsız hissetmesinin etkisi bana geçmişti.

“Fuat çok sessiz iki gündür,” dedim, “sende var mı havadis?”

“Evet... Bence duruşma öncesi mesajını verdi ve bekliyor.”

İkimiz de aynı şeyleri düşünüyorduk.

Fuat ile ilgili bir süre daha konuşmaya devam ederken telefonumdan bildirim sesi geldi. Elime alıp baktığımda gelen bildirimi gördüm.

Beklediğim mesaj...

Hemen uygulamaya girdim ve mesajı okudum.

“Merhaba. İstediklerinize ulaştık. Teslim edebilirim.”

47. Bölüm

Gelen mesajı okuyunca mideme sancılar girmişti. Elim ayağım karıncalandı.

*“Hemen teslim alabilirim.
Nerede görüşmek istersin?”*

*“Kurtuluş. Kıbrıs Caddesi’nin sonunda
bir kafe var. Gelebilir misiniz?”*

*“Hemen çıkıyorum.
Yarım saate kalmadan oradayım.”*

Bir anda tüm ciddiyetimi telefonuma vermem Ferman’ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Bir sorun yoktur umarım,” dedi. “Gerildin gibi hissettim.”

“Hayır, yok. Sadece beklediğim bir haber vardı,” dedim. Hemen sonra çantama uzandım. “Beni.n kalkmam lazım.”

Hiç ikiletmedi Ferman. “Yardım gerekirse hazırım. Söylememe gerek yok sanırım.”

Apar topar Ferman’la oturduğumuz restorandan çıktıktan sonra koşarak arabama gittim. Yokuş yukarı tırmanmak ciğerlerimi yormuştu. Kalbimin hızı neredeyse iki katına çıkmıştı. Arabayı çalıştırdıktan hemen sonra Tuğrul’u aradım.

“Buyur komiserim?”

“Şu beklediğimiz haber. Malum çocuktan. Sanırım gelişme var, ben görüşmeye geçiyorum.”

“Nerede görüşeceksiniz komiserim? Hemen geleyim.”

“Gelmeneye gerek yok. Sevcan’ı da al şubeye geç. Belki acilen çalışmamız gerekebilir.”

“Tamam komiserim, hemen çıkıyorum.”

Kurtuluş’a varır varmaz Kıbrıs Caddesi’ne girdim. Caddenin sonuna kadar hız kesmeden devam ettim. Sonuna ulaştığımda bahsettiği kafeyi gördüm. Arabayı uygun bir yere park eder etmez kafeden içeriye girdim.

İçerisi gençlerle kaynıyordu. Çoğunluğu üniversite öğrencisiydi. Kimisi arkadaşlarıyla sohbet ediyor, kimisi de sessiz alanlarda ders çalışıyordu. Etrafıma merakla bakınırken bir masadan bana kalkan eli gördüm.

Hızla masaya yöneldim. “Merhaba.”

“Hoş geldiniz. Kusura bakmayın iş biraz uzadı.”

“Uzaması önemli değil. Herhangi bir şey çıktı mı?”

Çocuğun verdiği yanıt yakın zamanda beni en çok mutlu eden kelimeydi.

“Evet.”

Şükürler olsun...

“Ne çıktı?”

“Bahsettiğim gibi mail box içerisine girdiler. Giden kutusu boştu ancak gelen kutusunda birçok e-posta duruyordu. Hepsini kopyaladık. Ama onların pek işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Neden yaramıyor?”

“Çünkü sizin verdiğiniz e-posta pek aktif kullanılmıyordu. Fakat aynı uzantıyla farklı iki e-posta adresi daha tespit ettik. Onların da içine girdik. Sanırım işinize yarayacak olanlar onlar.”

“Doğru mu anladım?” dedim, “verdiğim e-posta işe yaramadı. Fakat siz yenilerini buldunuz?”

“Evet... Tam yorum yapamadım ama sizin olaydan sonra açılmış ikisi de.”

Bunları dedikten sonra cebinden bir USB bellek çıkardı. “Hepsi bunun içinde.”

O an nasıl sevindiğimi anlatamam...

Belleği aldıktan sonra, “Çok ama çok teşekkür ederim,” dedim. “Borcum ne kadar?”

“Para istemiyorum sizden. Siz olmasaydınız o gün kafede ölebilirdim. Polis olduğunuzu duyunca korktum ama e-postalara ulaştığımda anlattıklarınızın gerçek olduğuna inandım. Yoksa sizi bir daha aramazdım.”

“Olmaz,” diye ısrar ettim, “biraz da olsa...”

“Bir gün başım polisle belaya girerse yardımınızı isterim,” diye gülererek sözümü kesti.

“Etmez miyim?” diye karşılık verdim. “Ama sen yine de başını belaya sokma. Henüz çok gençsin.”

Çocuğun yanından ayrılır ayrılmaz şubenin yolunu tuttum. Tuğrul ve Sevcan çoktan ulaşmışlardı ve odamda benim gelmemi bekliyorlardı. İçeri girdiğimde ikisi de heyecanla ayağa kalktı.

“Sevcan’ın ne olduğundan haberi var mı Tuğrul?”

“Birazcık çıldıttım komiserim.”

Çantamı ve montumu diğer koltuklara rastgele fırlattıktan sonra masama geçtim. Bilgisayarın düğmesine bastım ve belleği takmak için hazır ettim.

“Ne bulmuşlar komiserim?”

“Bilmiyorum. Bakacağız şimdi. Ama anladığım kadarıyla e-postalarına ulaşmışlar.”

Sevcan olan biteni anlamakta zorlanmıştı. “Kimin e-postaları komiserim?” diye sordu.

Tuğrul, “Kimin olacak kızım! Levent’in işte,” dedi, “E-postalara nasıl ulaştığımızı sorma sakın.”

Sevcan, “Aman abi. Tahmin ettiğim yerden işte. Ne gizem katıyorsun?” diyerek karşılık verdi.

Bilgisayar açılmıştı. Tuğrul ve Sevcan masanın arkasını dolaşarak yanıma geldiler. USB belleği hemen taktım ve açılan klasöre çift tıkladım.

Ekranı çok sayıda Word dokümanı görünmüştü. Üzerlerinde tarihler ve saatler yer alıyordu. En üsttekine tıkladım. Beş ay öncesine aitti. Levent’in şirketleriyle alakalı sıradan bir fatura postaydı.

“Komiserim, ciddi içeriği almışlar!”

Derin bir nefes aldım. “Öyle görünüyor.”

“Çok dosya var komiserim,” diye araya girdi Sevcan, “ben yan taraftan dizüstü bilgisayarları getireyim. Üç koldan teker teker bakalım.” Bunu dedikten sonra hemen koştu ve elinde iki bilgisayarla geri döndü.

Heyecandan yine elim ayağıma dolanmıştı. “Ne yapacağım şimdi? Size mi göndereceğim? Ayrıca burada üç tane e-postanın yazışmaları var. Biz sonradan açılan ikisine odaklanmalıyız.”

Sevcan, “Siz bana bırakın komiserim,” dedi ve fareyi eline aldı. USB içindeki tüm dosyaları benim bilgisayarıma kopyaladı. Ardından belleği çıkardı ve getirdiği bilgisayarlara sırasıyla takarak aynı işlemleri gerçekleştirdi.

“Son postalardan mı başlayalım komiserim? Tam olarak hangisi hangi e-postanın belli değil. Teker teker girip bakmamız gerek.”

“Bilmiyorum. Yani mantıklı olan o. Sondan başlayalım.”

Tuğrul, “Hepsini teker teker okuyalım komiserim. Arada gözden kaçan olmasın. Ay ay paylaşalım,” dedi, “zaten şu an bir yere gitmiyorlar. Zamanımız var.”

Bunun üzerine Sevcan dosyaları üçümüze paylaştırdı.

Dosyalara bakarken içimi bir anda büyük bir sıkıntı basmıştı. Sebebini bilmiyordum. Belki de heyecan ve sabırsızlık bünyemde ters etki yaratıyordu. Midemdeki sancıysa giderek çoğalmıştı. Diğerlerine belli etmiyordum ancak ellerim de titriyordu. Sigara üstüne sigara yakarak sakinleşmeye çalışıyordum.

Benim payıma düşen ilk postalar eski adresin postalarıydı. Genellikle rutin işleriyle alakalıydı. Asrın’ı kaçırdıkları güne kadar hızlı hızlı geçmiştim. O günden sonrakileriye rutin postalar bile olsa satır satır okuyordum.

Asrın kaçırıldıktan sonraki tarihlere geldiğimde durum değişmemişti. Benzer postalara rutin aralıklarla devam etmişti. Firmalardan gelen faturalar, reklamlar, toplantı talepleri...

Sabrımın son demleriyle bakmaya devam ederken Sevcan birden seslendi.

“Komiserim. Buraya bakın!”

Tuğrul ile aynı anda ayaklanıp Sevcan'ın yanında almıştık soluğu. Sevcan önündeki postayı parmağıyla göstererek bize okudu.

“Şerefsiz. İstanbul'daki hisseleri benden habersiz nasıl devredersin? Haberim olmayacak mı sandın? Kafamı bozma, atlar gelirim Litvanya'ya!”

“Litvanya mı geçiyor? Litvanya'ya mı gelirim diyor? Kim kime diyor? Levent'e mi yoksa?”

Sevcan, “Evet, komiserim,” diye yanıtladı, “çocuğun bahsettiği gibi yeni e-postalarda geçiyor. Karşıdaki kişi Levent'e diyor. Yani Levent şu an Litvanya'da...”

48. Bölüm

Tuğrul heyecanla bana sarıldı.

“İşte bu kadar komiserim. Sonunda yerlerini bulduk.”

Tuğrul’un sarılmasına karşılık verdikten sonra ellerimi saçlarıma götürdüm.

“Bir yanlışlık yok değil mi Sevcan? Emin miyiz?”

Yeni bir hayal kırıklığını kaldıracak gücüm yoktu. Her detayıyla emin olmak istiyordum.

“Bakın komiserim. Yakın tarihte atılmış. Hatta aynı kişinin diğer mesajları da burada. Kim olduğunu da size söyleyebilirim.”

Afallayıp kalmıştım. “Kim?”

Sevcan’ın bunu derken yüzü biraz ekşidi. “Sanırım abisi. Göktañ.”

Göktañ’ın ismini duyunca, “Emin misin Sevcan?” diye sordum, “Şimdi hemen gider yapışırım yakasına.”

Sevcan bu kez başka bir e-postayı açtı.

“Bakın komiserim, bunu az önce okudum. Göktañ olduğunu öyle anladım zaten. Anlayınca da diğer postaları hızlı hızlı okudum.”

Gösterdiği postada benim de ismim geçiyordu.

*burada ortalık fena karıştı oğlum devine saldırı oldu
hem de bizim evin önünde sabaha kadar hastandeydik şimdi
durumu iyi*

Şerefsiz Göktañ! Benimle oyun oynamıştı. En baştan beri Levent’in yerini biliyordu. Asrın’ı benden saklamıştı!

“Ben şimdi gösteririm ona!” dedim ve bir hışımla telefonu elime aldım. Tam Göktañ’ı arayacağım esnada Tuğrul bileğime yapıştı ve telefonu elimden çekip aldı.

“Aman komiserim, ne yapıyorsun! Bir çuval inciri berbat edeceksin!”

Sinirden elim ayağım titriyordu. Gerçekten de ne yaptığımı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım Gökten efendi! Elbet o gün de gelecek...” diye mırıldandım kendi kendime.

“Bırak komiserim, sana oyun oynadığını sansın. Şimdi Gökten’a yanaşırsan Levent’e haber uçarur.”

Anlık öfkemle sağlıklı düşünememiştim. Tuğrul sonuna kadar haklıydı.

“Geç otur komiserim şöyle. Bir sakın ol. Şu sudan iç. Bir sigara daha yak. Şu an Asrın’ına çok yaklaştık.”

Sevcan bilgisayarı kenara bırakıp bana su doldurmuştu. “Buyurun komiserim.”

Suyu içtikten sonra dibinde kalanını avucuma döktüm. Ardından avucumu saçlarıma ve alnıma götürdüm.

“Tamam. Sakinim. Sorun yok.”

“Komiserim, Esmer Başkomiser nerede? Onu arayalım ve ne yapacağımıza karar verelim.” Tuğrul duruma el atmasa gerçekten de dediği gibi sinirle bir çuval inciri berbat edecektim.

“Bilmiyorum. Şehir dışındaydı. Dönmemiş olabilir.”

“Tamam, ben arıyorum başkomiserimi,” dedi. Telefonunu çıkarırken Sevcan’a döndü. “Sevcan, sen de diğer postaların hepsini bitir. Başka bir şey var mı bakalım. Gökten olayını da netleştirelim.”

“Hemen abi.”

Tuğrul derin bir nefes aldıktan sonra telefonla konuşmaya başladı.

“Başkomiserim, ne taraftasınız? ... Öyle mi, süper... Direkt şubeye gelebilir misiniz? ... Asrın ile ilgili büyük bir bilgiye ulaştık. Komiserim de burada. ... Tamam, başkomiserim, iyi yolculuklar.”

Konuşmasını bitirdikten sonra bana döndü. “Ankara’ya dönüş yolundalarmış komiserim. Yarım saat, kırk dakikaya gelir.”

Esmer gelene kadar Sevcan tüm postaları okumuş ve perde arkasında neler döndüğünü çözmüştü.

Levent'in İstanbul'daki şirketlerinden Gökten haberdardı. Hatta sadece haberdar olmakla kalmıyor, kâğıt üzerinde görünmese de işin merkezinde bizzat Gökten bulunuyordu. Büyük ihtimalle çeşitli ihalelerde kullanmak için kurdukları paravan şirketlerdi ve yatırımlarının büyük bir kısmını orada toplamışlardı. Levent ise Gökten'a haber vermeden oradaki paranın hepsini kendi şahsi hesabına aktarmıştı.

Gökten ve Levent, benim Gökten'a yaptığım baskıdan kurtulmak için kendilerince bir tuzak kurmuşlardı. Güya Levent anonim bir e-posta hesabıyla Gökten'a posta yollamış, Gökten da anında bana haber vererek iyilik meleği olmuştu. Hesaplarına göre ben artık Gökten'a içtenlikle güvenebilecektim. Hatta belki de Levent hakkında erişeceğim bilgileri onunla paylaşacaktım.

Ancak evdeki hesapları çarşıya uymamıştı ve kendi kazdıkları tuzığa farkında olmadan kendileri düşmüştü. Gökten, Levent'in kullandığı kurumsal uzantılı e-posta adresini bana verirken, aynı uzantılı sonradan açılan e-postaları bulabileceğimi hiç düşünmemişti. Ayrıca görüştüğümüz gün Levent'in İstanbul'daki şirketlerde yaptıklarını da benden öğrenmişti. Böylelikle öfkeye kapılmıştı ve Levent'e ağzına gelenleri saymıştı. Bilgisayarcı çocukların maharetleriyle yeni açılan iki e-postanın da içeriklerini alınca, neyin ne olduğu ortaya çıkmıştı.

Levent, Litvanya'daydı.

Yani Asrın, Litvanya'daydı...

Esmer merakla içeri girince doğrudan benim yanıma geldi. Kollarını açıp sarılacaktı ki, Tuğrul ve Sevcan'ın içeride olduklarını son anda idrak etti ve düz bir tokalaşmaya çevirdi.

Bunu gören Tuğrul patavatsızlığından ödün vermedi ve "Rahat olun komiserim," diye pis pis sırtımayı ihmal etmedi.

Tuğrul'un karşılığına gülümseyen Esmer yine de bozuntuya vermemeye çalışarak Tuğrul'un karşısındaki koltuğa geçti.

"Neler oldu?"

Sevcan ve Tuğrul bana fırsat tanımadan son gelişmeyi özetlediler. Sevcan okuduğumuz postayı Esmer'e de gösterdi. Esmer dikkatle o postayı ve diğerlerini kurcaladı.

"Komiserimi tutmasak Gökten'ın yakasına yapışmaya gidiyordu."

“Sakın ha...” diye ters ters bana baktı Esmer. “Bence artık olay bitti. Çok yaklaştık.”

Tuğrul elindeki telefonda hararetle bir şeyleri kurcalarken birden kafasını kaldırdı. “Bu arada Litvanya’da dağ yokmuş komiserim,” dedi, “daha çok tepelik ve düzlük, bu fotoğraf başka bir yere ait muhtemelen. Belki başka bir şehre gitmiştir Reyhan. Vay be, o kadar gün boşuna uğraştık desene!”

Esmer yine haklı çıkmıştı. Gözlerimi ona çevirdim ama Tuğrul’un söylediklerini umursamıyordu.

“Ne yapacağız Esmer?” diye sordum.

“Yapacağımız şey çok belli. Siz artık kabuğunuza çekileceksiniz ve sabırla bekleyeceksiniz. Ben resmî prosedürleri hemen başlatacağım. Artık hangi ülkede oldukları belli.”

Esmer’in söylediklerinden kalbimin atışı yeniden hızlanmıştı. Çaresiz bir anneydim o an... Çocuğuna kavuşmak isteyen güçsüz bir anne.

“Yarayacak mı? İşe yarayacak mı?”

Esmer son kez postalara baktı.

“Bence artık yakalanmaları an meselesi...”

49. Bölüm

Ertesi gün Esmer vakit kaybetmeden resmî yazışma süreçlerini başlatmıştı. Bizim şubeden çıkan resmî yazı İnterpol Daire Başkanlığı'na, Başkanlık'tan çıkan yazıysa İnterpol'ün uluslararası merkezine aynı gün iletilmişti. Esmer, herhangi bir aksaklık veya gecikmeye mahal vermemek için evrakın gidiş aşamalarını bizzat elden takip etmiş, hiçbir riske yer bırakmamıştı.

Artık bana düşen tek görev sabırla beklemektir.

Esmer'in dediğine göre sonuç alabilmek için en az üç gün geçmeliydi. Yazı ilgili birime gidecek, ilgili birim ilgili ülkeye sevk edecek, ilgili ülke kendi teşkilatı içindeki ilgili kısma bildirecekti. İlgililer silsilesinden geçmesi en az üç gün sürecek.

O andan sonra bizim büroda sessiz bir bekleyiş başlamıştı. Ekibimdeki herkes en az benim kadar heyecanlıydı. Ancak hiçbirisi bu durumu bana yansıtmıyor, benimle olan diyaloglarında gayet sıradan davranmaya çalışıyorlardı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi rutin işlere dönmüştük.

Rutin çalışmalarımıza dönmüştük, daha doğrusu dönmek zorunda kalmıştık. Rutinimizi bozan tek şeyse mahkemeden bana gelen beklenmedik yazıydı. Sevcan, yarı paniklemiş hâlde elindeki resmî yazıyla odama daldı.

“Komiserim, Ağır Ceza Mahkemesi'nden müzekkere yazılmış. Sizi çağırıyorlar.”

“Nereye çağırıyorlar?” diyerek uzattığı yazıyı aldım, “Konu neymiş?”

Sevcan'ın açıklama yapmasına fırsat tanımayan Tuğrul hemen arkasından koştu.

“Fuat’ın mahkemesine komiserim. Avukatları savunmasında senin Fuat hakkında kişisel husumet güttüğünü yazmışlar. Mahkeme ilk duruşmada senin bulunmanı istiyor. Seninle benim. Bizi dinleyeceklermiş.”

Hiç şaşırmamıştım. Fuat’ın avukatlarının onu kurtarabilmek için her türlü yola başvuracakları aşikârdı.

“Seninle ne alakası varmış Tuğrul? Hadi beni anladım da.”

“Bereket’i benim yakaladığımı öğrenmişlerdir komiserim. Ne yalan söyleyeyim, Fuat’ın duruşmasında olmayı ve pancara dönmüş suratını izlemeyi çok istiyordum. Mahkeme bana jest yapmış.”

Tuğrul’un tepkilerine gülmek elde değildi.

“Gideriz, sorun değil. Ne zamanmış duruşma Sevcan?”

“Beş gün sonra komiserim.”

Şeytan diyordu ki hard diski de mahkemeye götür ve çaktırmadan Fuat’a göster... Tuğrul’un dediği gibi o anki surat ifadesini zevkle izle...

“Tamam. Sen tarihi not al. Yoğunluktan unutmayalım.”

“Anlaşıldı komiserim.”

İkisi çıkacakken Tuğrul’a, “Otursana biraz,” dedim, “kahve içelim.”

Tuğrul kapıya yönelmişken geri döndü.

“Semra’dan yeni bir haber yok değil mi?”

“Yok komiserim... Zaten bence artık orada kalmasına gerek bile kalmadı. İnaniyorum, birkaç güne Asrın’a kavuşacağız.”

“Öyle mi diyorsun Tuğrul?”

“Elbette komiserim. Sen gönlünü ferah tut. Bitti artık tüm sıkıntıların.”

Demesi kolaydı. Ancak içim bir türlü rahat etmiyordu. Asrın’a sıkıca sarılmadan, onu alıp evine getirmeden içimi dolduran bu sıkıntı asla dinmeyecekti.

Ertesi gün ise gündemim bu kez başka bir kişiyle şekillenmişti. Ferman’la...

Öğlene yakın bir saatte bana mesaj attı.

“Görüşebilir miyiz?”

İşlerim sakindi ve Esmer de ortalıkta görünmüyordu.

“Olur. Nerede?”

“Çiftlik girişi.”

Ferman ile sözleştikten sonra şubeden çıktım. Atatürk Orman Çiftliği’ne devam ettim. Daha otoparka park ederken Ferman kendini göstermiş ve kapımı açmak için arabamın kenarına sokulmuştu.

“Merhaba Devin. Hoş geldin.”

“Kokoreç yemeye mi çağırdın beni?” diye şaka yollu karşılık verdim. Bu kez elinde gül yoktu şükür...

“Kokoreç sevdiğini sanmıyorum. Ama hayvanat bahçesinde dondurma ısmarlayabilirim.”

Makul bir teklifti...

Birlikte hayvanat bahçesi turnikelerinden geçtik. Çok zaman olmuştu buraya gelmeyeli. En son Asrın’ın okul gezisine eşlik ettiğimde yolum düşmüştü. Turnikelerden geçtikten sonra etrafıma bakındım. Havaların ısınmaya başlamasıyla okullar yine gezilerine başlamışlardı. Çocuklar sağa sola koşturuyor, öğretmenleri arkalarından sesleniyorlardı. Tıpkı Asrın’ın gezisinde olduğu gibi... Asrın da diğer çocuklar gibi heyecanla hayvanları ziyaret etmişti.

Çocukların arasından ilerleyip görece daha تنها bir yere geldiğimizde Ferman görüşmek istemesinin nedenini açıkladı.

“Fuat yerinde durmuyor.”

“Biliyorum,” dedim, “bana bile salça oldu yine.”

Bunu duyunca merakla yüzüme baktı.

“Bu kez öldürmeye çalışmadı,” diyerek imada bulundum, “mahkemedan beni çağırdılar. Kişisel husumet göstermiş avukatları. Mahkeme beni de dinleyecek.”

“Demek derdi buymuş...”

“Yoksa bunu da mı öğrendin?”

“Her tarafa baskı yaptırdığını öğrendim. Mahkeme başkanına bile. Duruşmada tahliye olabilmek için. Senin ismin de geçmişti ama ne olduğunu anlayamamıştım. Meğerse buymuş.”

“Bu kez kulakların yarım işitmişler desene,” diyerek dalga geçtim. Hemen ardından kaşlarımı oynatarak, “Yılmaz doğru haber vermedi mi sana?” diye devam ettim.

“Yılmaz mı? Hangisi?” diye gülümsedi.

“Yılmaz da sensin değil mi? Haymanalı olayındaki Yılmaz. Aslında sendin.”

Bu cümlemden sonra kahkahasını ihmal etmedi.

“Ne yani? Herkesle görüşenin ben olduğumu ve hayali bir Ayaz karakteri yarattığımı mı düşünüyorsun?”

“Değil mi Ferman Yılmaz?” diyerek üzerine gitmeye devam ettim.

“Çok yaklaştın ama değil,” diye karşılık verdi. “Benim yöntemim biraz daha farklı. Yakınımda olan, en güvendiğim adamların hepsinin ismini Yılmaz koydum. Daha kafa karıştırıcı.”

Tam Ferman’lık bir performanstı. Ayaz’a ulaşacak ismin Yılmaz olduğunu birçok kişi biliyor, ancak tek bir Yılmaz var sanıyorlardı. Zekice...

“Güzel taktikmiş...”

Bir süre daha Fuat üzerine teorilerimizi ortaya atarak yürüdük. Ayrılmak üzereyken derin derin baktı.

“Şu sıralar dikkatli ol lütfen Devin. Fuat her an her şeyi yapabilir. Mahkeme salonunda bile...”

“Bir polisle konuştuğunu unutuyorsun,” diyerek çıkıştım, “mahkeme salonunda saldıracak kadar aklını yitirmemiştir.”

“Bilmiyorum. Fuat’tan her şey beklenir.”

Şubeye dönerken Ferman’ın son söylediklerini düşünüyordum. Mahkeme salonunda bile saldırabilir...

Acaba başka bir duyum almıştı da bunu benden saklıyor muydu? Ya da tamamen endişelerinden kaynaklı mı söylemişti?

Her neyse...

Duruşma günü her şeyi görecektik zaten...

Üçüncü gün olmuştu. Asrın'dan ayrıysa tam üç ay...

İnterpol'den hâlen ses seda yoktu. Sabretmekte artık gerçekten çok zorlanıyordum. Saatler sanki bir gün, saniyeler bir saat gibi ilerliyordu. Hatta ilerlemiyordu. Zaman olduğu yere çakılmış, bana karşı inat ediyordu.

Esmer'i birkaç kez darlamıştım. Ancak onun da benden kalır yanı yoktu. Bana söylemiyordu fakat günde üç vakit İnterpol Daire Başkanlığı'nı arıyor ve cevap yazısının gelip gelmediğini soruyordu.

Rutin işlerle kendimi oyalamaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Benim aklım sürekli olarak Asrın'daydı ancak bizim ekiptekiler onca hengâmemiz devam ederken büronun işlerini de ihmal etmemeye çalışıyorlardı. Sevcan, eskiden faili meçhul kalmış cinayetleri irdelemeye devam ederken, yaklaşık on yıl önce işlenen bir cinayete dair yeni bir tanığa ulaşmıştı. Tanığın ifadesinde cinayeti işleyen kişiyi dile getirmesiyle Yalçın ve Emre şüpheliyi anında yakalamışlardı. Tuğrul geri kalan işlemleri halletmiş ve bana bir iş bırakmamıştı. Şüpheli savcılığa sevk edilecekti.

Odamdaydım. Masamda, bizimkilerin çözdüğü cinayetin fezlekesini inceleyerek zamanı ileriye doğru itirmeye çalışıyordum. Bu esnada kapım açıldı ve Esmer bir anda kapıda belirdi. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Heyecanlı bakışlarla içeri girdi.

Yoksa...

"İnterpol'den yazı geldi şimdi İnci. Levent ve Sevede'nin yerini tespit etmişler."

Donakalmıştım. Sabrımın son demlerimde beklediğim haber sonunda gelmişti. Ancak Esmer'in yüzünde olması gereken mutluluk ifadesi yer almıyordu.

"Eee..." der gibi yüzüne bakıyordum. İstemeye istemeye ağzındaki diğer baklayı da çıkardı. "Ama Asrın yok."

Ne...

Ne demişti...

Asrın yok mu demişti?

Yanlış duymamıştım değil mi? Asrın yok demişti.

“Ne!” diye ayağa fırladım. “Nasıl yani, onlarla birlikte değil mi? Ne diyorsun Esmer?” diye çıktım.

O anda telefonum çaldı. Birkaç saniyelik bu gerginlik yerini zırıl zırıl çalan telefon melodisinin oda içinde yankılanmasına bırakmıştı.

Ben, Esmer ve telefon...

Esmer bana bakıyordu, ben telefona. Arayan bir yurt dışı numarasıydı. Normalde tanımadığım numaraları açmazdım. Fakat yurt dışı numarası olunca merakıma yenik düştüm.

Telefonu açtıktan sonra duyduğum ses ise beni beynimden vurulmuşa çevirecek tek sestti. Aylar sonra ilk kez.

“Alo? Anne.”

Asrın’ın sesini duyar duymaz ikinci bir şok daha yaşadım.

“Asrın!”

Arkadan patırtı kütürtü sesleri duyuldu. Asrın’ın sesi gelmedi. “Asrın, Asrın cevap ver!” diye bağırdım. Esmer panikle odanın içine doğru adımladı.

Sesler kesilmeden önce son kez cızırtılı bir arka planda Asrın’ın konuşmasını duydum.

“Anne, yardım et!”

50. Bölüm

“Asrın! Asrın beni duyuyor musun?”

Ses kesilmişti.

Son bir umut yeniden bağırdım.

“Asrın! Asrın annecim orada mısınız?”

Telefon kapandı. Kapandığından emin olmak için ekrana baktım. Evet, kesilmişti.

“Asrın mı? Ne demek Asrın?”

Esmer yanıma sokulmuştu. “Arayan Asrın mıydı?”

“Evet... Beni kurtar dedi. Başı dertte.”

Bacaklarımda derman kalmamıştı. Elim ayağım titriyordu. Koltuğuma bitkin bedenimi bıraktım ve ellerimi yüzüme bastırdım.

“Asrın... Asrın’a bir şey oldu biliyorum! Hissediyorum! Belki de birileri kaçırdı! Büyük ihtimalle kaçırıldı tekrar.” Öfkeyle bağırırken gözlerimden akan yaşlara engel olamamıştım.

Esmer ise telaşa kapılmış, ne yapacağını bilemez bir hâle gelmişti.

Esmer, “Dur hemen panik yapma,” diyerek yüzüme bastırdığım ellerime uzandı. Ellerimi aşağı çekip saçlarımı geriye attı.

“Ne panik yapmaması Esmer! Yardım et diye bağırdı işte!” Sesim çatallaşmıştı.

Odamda kopan gürültüyü yan odadakiler duymuşlardı. Apar topar odama doluştular.

Tuğrul, “Başkomiserim, bir sorun mu var?” diye sordu, ardından, “İyi misiniz?” diye ekledi.

Esmer kafasını Tuğrul’a çevirdi. Çaresizce başını salladı.

Yıkılmıştım. Kaç gündür içimdeki sıkıntının nedeni ortaya çıkmıştı sanki. Asrın’a bu denli yaklaşmışken, âdeta parmaklarımdan arasından kayıp gitmişti yine... Bu kez, bu kez en bilinmezliğe...

Herkes merakla bakarken Esmer diğerlerine durumu açıkladı. “Litvanya polisi Leventlere operasyon yapmış. Üçünü de yakalamışlar, ancak Asrın yok.”

Sevcan, “Nasıl olur...” diye tepki gösterirken Esmer devam etti, “Asrın az önce İnci’yi aradı. Sanırım başka birilerinin elinde.”

Aradan bir saat geçmişti. Ümitsizlik, çaresizlik ve beni içten içe yıkan bir saat...

Tuğrul ve diğerleri yanımdan ayrılmamışlar, beni teskin etmek için seferber olmuşlardı. Üstelik ne diyeceklerini, nasıl bir teselli vereceklerin bilemeden... Umutsuz bir çabayla...

Esmer defalarca odasına gidip gelmiş ve yoğun bir telefon trafiği yaşamıştı. Neler döndüğünü öğrendikten sonra tekrar yanımıza geldi. Bense oturduğum sandalyeden kalkamamıştım. Her saniye aklıma başka bir senaryo, başka bir felaket ihtimali geliyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde içim içimi yiyordu.

“Litvanya polisi gönderdiğimiz bilgilerden kaldıkları yeri tespit etmişler. Bu sabah gün doğmadan baskın yapmışlar. Levent, Seve ve Reyhan evdelermiş. Asrın yok. Levent Litvanya polisine verdiği ilk bilgide, sabaha karşı eve silahlı birilerinin geldiğini ve Asrın’ı kaçırdıklarını söylemiş. Ne yapacaklarını bilememişler. Tam polise gitmeyi düşündükleri esnada da zaten baskın olmuş. Kim olduklarına dair hiçbir bilgileri yok. Kendi aralarında yabancı bir dilde konuşmuş kaçırılanlar, hangi dil olduğunu anlayamamışlar. Yüzlerinde de kar maskeleri takılıymış. Eşkâl de veremiyorlar.”

Tuğrul, “Nasıl ya...” diyerek veryansın etti, “kimin ne işi olabilir Asrın’la?”

“Bilmiyorum. Litvanya polisi çocuk kaçırma vakalarında çok hassas. Levent’i çok sıkıştırmışlar. Ama Levent ısrarla bilmediğini söylemiş.”

Yalçın, “Levent’i Türkiye’ye iade edecekler mi başkomiserim?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle evet. Üçünü de. Bizimkiler çok bastırıyorlar.”

Kim?

Kimin Asrın'la ne işi olabilirdi?

Tuğrul, "Komiserim, bu Göktan bir şeyler biliyor olabilir mi?" diyerek bana döndü, "Levent'in söylemek istediği şeyler. Birlikte yedikleri halt ortada. Artık sorguya alabiliriz."

"Bilmiyorum..." diye karşılık verdi. Konuşmaya bile mecalim kalmamıştı sanki.

"Başkomiserim, biz gidip şu Göktan'ı alalım. Sizinle birlikte sorgulayalım. Aklımızda kalmasın."

Esmer, "Mantıklı," dedi. "Ne çıkacağı hiç belli olmaz. Ama sen burada kal. Yalçınlar alıp gelsin."

Bunun üzerine Tuğrul, Yalçın ve Emre'ye döndü. "Hadi gençler. Zıplayın."

Aklım bir türlü almıyordu.

Silahlı adamlar... Yüzlerinde maskeler... Yabancı bir dil...

Asrın ilk kaçırıldığında aklıma gelmeyen onlarca kötü ihtimal şimdi bir zincirin halkaları gibi beynimde sıralanmışlardı. Düşünmemek için kendimi ne denli zorlasam da olmuyordu. Başka bir şeye odaklanamıyordum. Hele de Asrın'ın yardım çağlığı... Bir an bile olsun kulaklarımdan gitmiyordu.

Esmer derin bir nefes alarak yeniden yanıma sokuldu. Koltuğumun önünde diz çöküp ellerime uzandı.

"Biliyorum, şu an hiçbir teselli fayda etmeyecek sana... Ama ne pahasına olursa olsun Asrın'ı bulacağız." Gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum!"

Yalçın ve Emre, Göktan'ı alıp getirmişlerdi. Neler döndüğünden haberi olmayan Göktan etrafına esip gürlüyordu. Anayasal haklarından girip kanunları bildiğinden devam ediyordu.

Sorgu odasına benim girmemi istememişti Esmer... Yalçın, Sevcan ve Emre'yle birlikte camın diğer tarafındaydık. Tuğrul ve Esmer, Göktan'ı karşılarına almış, öfkeli bakışlarla sorgulamaya başlamışlardı.

Göktan ilkin hiçbir şey bilmediğini iddia edip durdu. Tuğrul'un sonradan bulduğumuz iki e-posta adresindeki yazışmalardan sunduğu kesitlerle şaşkına dönerek gardım düşürdü.

Esmer'in Levent'i Litvanya'da bulduklarını ancak Asrın'ın kaçırıldığını söylemesiyle ise yelkenleri tamamen suya indirmiş, binbir pişmanlık cümlesiyle bildiklerini anlatmıştı.

Bildikleri ise bizim bildiklerimizin aynısıydı. Asrın'ın kimler tarafından kaçırılmış olabileceğine dair hiçbir tahmini yoktu. O da bizim gibi ilk şüpheli olarak kardeşini göstermişti. Levent'in nasıl bir haltlar yediğini bilmediğinden dem vurarak, kendi arkasından bile iş çevirmesinin ardına sığınmıştı.

Bence doğru söylemişti Göktan... Asrın'ı o da çok severdi. Şayet Asrın'ı kurtaracak bir bilgiye sahip olsaydı asla bunu saklamazdı. Evet, benden Asrın'ı saklamıştı ama kardeşinin yanında ve güvende olduğunu biliyordu. Şimdiyse durum tersine dönmüştü ve Asrın için o da bizim kadar endişelenmişti. Yine de ona karşı içimdeki öfke sönmüyordu. Bildiklerini söylese belki Asrın'ı kaçırılmadan bulmak için bir şansımız olabilirdi. Bu da kardeşini ele vermesi demekti. Yine de hangi ülkede olduklarını bana en başından iletmesi gerekirdi.

“Hesaplaşacağız... Seninle de hesaplaşacağız!” diye mırıldanarak sorgu odasından çıktım.

Sorgulama bittikten sonra Esmer, Göktan'ı serbest bıraktı. Tabii bir şartla... Hakkında suç duyurusunda bulunacak ve İstanbul'daki şirketler üzerinden işledikleri suçların cezasını çekmesini sağlayacaktı.

Göktan'ın itiraz etmeye gücü kalmamıştı. Tuğrul'un sıklıkla yüzüne vurduğu, “Eğer sen bizden saklamasaydın Asrın'ı daha önce bulurduk, onu kimse kaçıramazdı,” cümlesinin ağırlığı altında eziliyordu.

Akşam hava kararmaya yüz tuttuğunda Esmer yeni bir bilgiyle dönmüştü.

“İşlemler tamammış. Leventleri bu akşam getiriyorlar. Varşova aktarmalı bir uçakla.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye karşılık verdim.

“Evet. Orada yapılacak bir işlemleri yok. Gece yarısını geçince Esenboğa’da olacaklar. Biz teslim alacağız. Asrın için de çok yönlü araştırmalara başlamışlar. Kamera kayıtları falan.”

Levent ve Sevd’eyle üç ay sonra yüzleşmek... Üstelik Asrın yokken...

“Gelsinler,” dedim. “Görülecek bir hesabımız var nasıl olsa.”

“İnci... Müdür Bey özellikle talimat verdi. Senin sorguya girmemen için. Açıkçası ben de aynısını düşünüyorum.”

“Neden? Her şeyi berbat ederim korkusu mu? Daha kötü ne olabilir ki...”

“Öyle deme. Senin için daha iyi olacak emin ol.” Göz kırptı. “Sen o işi bana bırak.”

“Ne zaman sorgulayacaksın?”

“Geldikleri gibi... Beklemeyi hiç düşünmüyorum. Yarın da mahkemeye çıkarırız hemen. Tutuklanmaları için elimden geleni yapacağım.”

Biliyordum. Ne gerekiyorsa yapacaktı Esmer...

Artık umurumda bile değildi hiçbirisi. Serbest kalsalar bile önemsemezdim. Tek derdim Asrın’dı. Asrın’a dair bir ipucu...

“Tamam. Sözüünü dinleyeceğim. Ama sorguyu izlemeye gelirim.”

Esmer de buna itiraz etmemişti. “Nasıl istersen... Tuğrullara söyleyeyim seni bıraksınlar eve. Gece de alırlar. Eve gidip biraz dinlen. Bir duş al. Biraz kafanı toparlamana yardımcı olur belki.”

“Gerek yok. Bitkinim ama o kadar da değil. Kendim giderim.”

Sakin ve yavaş hareketlerle toparlanıp çıkmıştım. Levent ve Sevd’e’yi ilk gördüğümde nasıl bir tepki vereceğimi düşünüyordum.

Şimdiki gibi sakın kalabilir miydim acaba?

Yoksa tam tersine gırtlaklarına yapışıp boğmak mı isterdim?

Aklımda binbir soruyla otoparktaki arabama ulaştığımda geçen gün odama gelen avukatlardan birisini gördüm.

Fuat’ın avukatlarından...

Bu adam burada ne arıyor diye düşünürken sileceğe iştirilmiş bir zarf gördüm. Avukat yavaşça uzaklaşırken zarfı aldım. İçindeki notu okuyunca kan beynime sıçradı.

Asrın bende.

Ayaz'la iş birliği yaptığını biliyorum.

Mahkeme günü bizi kaçırmazsanız oğlunu bir daha göremezsin.

51. Bölüm

Mahkeme günü...

Bu notu Fuat Cansay'dan başkası yollamış olamazdı.

“Kahretsin!”

Nasıl aklıma gelmemişti ki? Aslında gelmişti ama...

Sağlıklı düşünemiyordum!

Cezaevindeki bir adamın bizim gece gündüz aradığımız Asrın'ın yerini bulması ve onu kaçırmaması kimin aklına gelebilirdi ki?

Zarfı cebime sıkıştırıp arabanın kapısını açtım. Koltuğa oturduktan sonra nota bir kez daha baktım.

Asrın bende.

Ayaz'la iş birliği yaptığını biliyorum.

Mahkeme günü bizi kaçırmazsanız oğlunu bir daha asla göremezsin.

Asrın, olabilecek en kötü kişinin elindeydi.

En acımasız.

En psikolojisi bozuk...

Asrın'a zarar verebilme ihtimalini düşündüm. Buna cüret edebilir miydi?

Ederdi.

AVM'ye bomba koydurmayı göze alan birisi her şeye cüret edebilirdi...

Kafayı yememek için direniyordum âdeta. Nasıl başarmıştı bunu? Asrın'a bizden önce nasıl ulaşmıştı? Binlerce kilometre ötede onu nasıl kaçırmıştı?

Ferman'ın anlattıkları geldi aklıma o anda... Önceki çocukları neden Avrupa'ya yolladığı. Gücün peşindeydi. Belli ki bu çocuklar sayesinde Avrupa'da çok güçlenmişti.

İmkânım olsa şimdi cezaevine girer ve Fuat'ı oracıkta gebertebilirdim. Ama Asrın... Asrın'ı nasıl bulacaktım?

Cezaevinden kaçmak... Ferman'ın söylediğine göre mahkeme başkanı dâhil herkese ulaşmıştı. Görünen o ki istediği sonuçları alamamıştı. Tahliye olamayacağını ve devamındaki duruşmalarda ağır bir ceza alacağını çok iyi biliyordu.

Peki, neden bizden bunu istiyordu?

Sırf polis olduğum için mi yoksa Ayaz'ın elindeki güçten faydalanmak için mi?

Eminim ki kaçmak için şimdiye dek onlarca plan yapmıştı. Ayaz'ın üst üste darbeleriyle planlarını hayata geçirebileceği gücü kaybetmişti. Şimdiyse bunu başarabilecek tek ismi, bizzat Ayaz'ı devreye sokuyordu. Hem de olabilecek en büyük kozla; ben ve Asrın kozuyla...

Ne yapacaktım ben şimdi?

Direksiyonun başında hayatımın en büyük çıkmazlarından birisini yaşıyordum.

Geri inip Esmer'e mi koşmalıydım?

Yoksa Ferman'ı mı aramalıydım?

Zaten Esmer'den birçok şeyi saklamıştım. İçim hiç rahat değildi. Şimdi de Asrın'ı Fuat'ın kaçırdığı bilgisini gizlersem bir daha yüzüme bakmazdı. Notta Ayaz'la olan iş birliğimden bahsediyordu. Bu notu Esmer'e göstersem yine yüzüme bakmazdı. Tüm senaryolarda Esmer'i kaybeden yine ben oluyordum.

Öte yandan Fuat'ın şakası yoktu. Ferman'ı işin içine sokup bir çözüm bulamazsam Asrın'ı bir daha göremezdim.

Of...

Kıldan ince kılıçtan keskin sırat köprüsü bu olmalıydı. Sağım solum alevler içindeydi ve ben dengede kalarak Asrın'a ulaşmalıydım.

Sahiden, şimdi ben ne yapacaktım?

Arabanın içinde öylece bir süre kaldıktan sonra şimdilik en iyisinin Esmer'e söylemekte acele etmemek olduğuna karar verdim. Ferman her hâlükârda sır saklamasını biliyordu ve içinde bulunduğum durumdan haberdar olmasının bir sakıncası yoktu.

Telefonu çıkardım ve bu kez mesajla uğraşmadan direkt aradım.

"Ne taraftasın? Acil görüşmemiz lazım."

"İstediğin yere hemen gelirim."

"Ev... Benim ev. Evde buluşalım."

Arabayı çalıştırdım ve eve doğru devam ettim. Eve girmemden yirmi dakika kadar sonra Ferman kapıdaydı. Hemen içeri aldım ve salona geçtik. Yüzümdeki ifadeden ters giden bir şeyler olduğunu anında anlamıştı.

"Ne oldu Devin? Kötü bir..."

"Asrın. Asrın, Fuat'ın elinde!"

"Nasıl olur? Levent ile yurt dışında değil miydi?"

Fuat'ın bana gönderdiği notu Ferman'a uzattım. Ferman notu okudu. Notu okurken olan bitenleri hızlıca anlattım. Gözünü nottan ayırmamıştı. Bakışlarının giderek öfkeyle dolduğunu görebiliyordum. Parmaklarını sıkmasını, yüzünün gerilmesini...

"Korktuğum başıma geldi."

"Ne demek korktuğum başıma geldi?"

"Fuat'ın sana zarar vermek için Asrın'ın peşine düşmesinden endişeleniyordum. Hatta bununla ilgili duyumlar da almıştım yakın zamanda. Fakat seni korkutmamak için söyleyememiştim. Fuat'tan önce Asrın'ı bulmak istiyordum ben de."

"Senle iletişim hâlinde olduğumu nereden öğrendi peki?"

Kafasını sağa sola salladı.

"Tek bir ihtimal var Devin. Hard disk... Hard diski değiştirmeydiysen anlaması imkânsızdı." Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Hard diski değiştirdiğimi biliyordu. İlk günden beri...

Derin bir of daha çekerek koltuğa geçtim. Bir sigara yaktım.

"Hard diski bulmak için söylemiyorum bunu. Az çok seni tanıdıysam zaten sende olduğuna eminim. Fuat'ın nasıl anladığını anlamaya çalışıyorum sadece..."

Herhangi bir yanıt vermemiştim Ferman'a. Karşımdaki koltuğa yöneldi. Otururken koltuğu bana doğru yaklaştırdı. Not hâlen elindeydi.

“Duruşmasına çok az kaldı. Ne yapmak istiyorsun?”

O anda Ferman'ın bana başka bir oyun oynayabileceğini düşündüm. Belki de Fuat yapmamıştı. Ferman, Fuat'ı kaçırmak ve infaz etmek için bir tezgâh kurmuştu. Asrın'ı kaçırıp Fuat kaçırmış süsü vererek...

Paranoyanın zirvesine çıkmıştım. Ancak Ferman'ın Fuat'ı yok etmeyi ne denli istediğini biliyordum. Aniden tabancama davrandım ve Ferman'ın alnına dayadım.

“Devin... Devin ne yapıyorsun!”

“Söyle. Senin oyunun mu bu? Bak acımam, söyle!”

“Saçmalama Devin... Ne oyunu...”

“Fuat'ı almak için oyun kurdun belki de. Kaçırmak için bahane buldun?”

“Cidden bunu mu düşündün?” diyerek parmaklarını namlunun önüne getirdi. “Fuat'ı kaçırarak olsam yine kaçırdım, bunu sana sormazdım.”

Haklıydı... Şimdiye dek yaptıklarını düşününce hele...

Tabancayı tamamen indirdi ve ayağa kalktı. “Gözlerime bakar mısın Devin?” dedi, “Bu gözlerde Asrın'ı kullanacak, bir çocuğu alet edecek birisini görüyor musun? Eğer zerre şüpheden varsa istediğini yapabilirsin...”

İçimdeki acı sağlıklı düşünmeme engel oluyordu.

“Kusura bakma,” dedim, “ben...”

Tabancayı elimden aldı ve namlusu kör bir noktayı görecektir de sehpa bırakarak. Hemen sonra boşalan elime uzandı.

“Asrın'ı alacağız. Ne pahasına olursa olsun.”

52. Bölüm

Ferman çıktıktan sonra koltuğa kendimi öylesine bıraktım. Bir bataklığın içerisine düşmüştüm sanki... Çırpınsam boğuluyor, çırpınmasam yavaş yavaş ölüme çekiliyordum.

Uzunca bir süre koltuktan kalkmadım. Saat ilerlemişti. Leventlerin gelmesine az kalmıştı. Zar zor kalktım ve duşa attım kendimi. Ilık su saçlarımdan bedenime doğru kayarken ne yapabileceğime dair hiçbir fikir üretememiştim. Asrın'ın Fuat'ın elinde olmasını bir saniye bile olsa aklımdan çıkaramıyordum.

Duştan sonra yine salona geçmiş, derin düşüncelerle boğuşmaya devam etmiştim. Sabahtan beri mideme su dışında hiçbir şey girmemişti. Bedenim yorgunluk ve bitkinlik sinyallerini fazlasıyla veriyordu. Birazcık da olsa toparlanmak, zihnimi açabilmek için kahve yapmaya karar verdim. Kahvem pişerken hızlıca hazırlandım. Gece emniyette bizimkiler hariç pek kimse olmayacaktı. Üzerime boğazlı, tatsız bir gri kazak, altına da kot pantolonlarımdan birini geçirdim.

Saat gece yarısına varmak üzereydi. Evden çıktım ve vakit kaybetmeden şubenin yolunu tuttum. Koridorlar tahmin ettiğimden daha hareketliydi. Sanki herkes geleceklere hazırlık yapıyordu. Bizimkiler de... Bizim büronun ışıkları da yanıyordu ve herkes içeride hazır kıta bekliyordu.

Koridordan geçtiğimi gören Tuğrul koşar adım arkamdan geldi.

“Komiserim, daha iyisin ya?”

“İyiyim Tuğrul,” diye yanıtladım odama girerken, “ne kadar olabilirse.”

“Esmer Başkomiser ekipleriyle çıktı. Havaalanına geçtiler. Eli kuşağında.”

“Tamam,” dedim, “bekleyelim ve görelim. Asrın’ın nerede olduğunu bilmiyorlar nasıl olsa, benim için bir önemi yok.”

“Neden öyle diyorsun komiserim? Belki de Levent orada konuşmadı ama burada konuşur.”

Nasıl diyecektim ki şimdi Tuğrul’a Asrın’ı Fuat’ın kaçırdığını...

“Bilmiyorum Tuğrul. Hislerim bu yönde. Maalesef.”

“Aman komiserim dur, koyuverme kendini hemen. Gün doğmadan neler doğar...”

Tuğrul ve diğerleriyle odamda bir süre vakit geçirdikten sonra Tuğrul’a haber geldi.

“Komiserim, gelmişler şubeye. Levent’i sorguya alacakmış şimdi Esmer Başkomiser.”

Cep telefonumu yanıma alıp kalktım. Diğerleri peşime takıldılar. Hep birlikte sorgu odasının yolunu tuttuk. Karanlık bölmeye girdiğimde onu gördüm. Levent’i... Hiç bekletilmeden sorgu odasına alınmıştı. Göz altları çökmüştü. Birkaç ayda yaşlanmıştı sanki. Tek başına oturuyordu. Yüzünde yorgunluk, hâlsizlik ve pişmanlık ifadesiyle...

İlk defa böyle görüyordum Levent’i. Yıllarımı geçirdiğim adam ilk defa böylesine çaresiz duruyordu. Asrın’ın ilk kaçırıldığı zamandan çok daha beter bir hâldeydi. Üstelik bu kez suçlu olarak. Üstelik bu kez Asrın’ın kaçırılmasının bir sorumlusu olarak...

Levent’i gördüğüm andan itibaren içimdeki öfke dışa vurmaya başlamıştı. Şayet söz vermemiş olsam kimseyi dinlemez ve içeri tek başıma girerdim. Levent’e olan öfkemi canını yakabileceğim her hareketle dindirmeye çalışırdım. Ama yine çözüm olmazdı. Yine de Asrın’ı geri getiremezdim.

“Tuğrul, sen girmek istiyor musun?”

Esmer’di karanlık bölmenin girişinden seslenen...

Tuğrul bir bana, bir Esmer’e baktı. “Yani komiserim uygun görürse gelebilirim başkomiserim.”

Sözlü yanıt vermeden kafamı sallayarak onayladım. Bunun üzerine Tuğrul, “Geliyorum başkomiserim,” dedi ve yanıımızdan ayrıldı. Onların çıkmasının ardından cama bir adım daha yaklaştım. Sevcan, Yalçın ve Emre de hemen yanıma sokuldular.

Esmer, odaya girer girmez Levent'in arkasına geçip kafasına sert bir darbe indirdi. Kimse bu ani hamleyi beklemiyordu. Levent'in başı hızla öne savruldu, yüzü masaya çarpınca tok bir ses duyuldu. Sandalye gıcırdadı. Masanın üzerindeki kiler sarsıldı. Bulunduğumuz oda içinden korku ve panikle karışık inilti sesleri yükseldi. Herkes elini ağzına götürmüş, kısmen şoka girmişti. Odada sadece bir kişi istifini bozmadan, mimik oynatmadan bekliyordu.

Ben.

Ardından Esmer, Levent'in saçlarından tutarak öne düşmüş başını geriye doğru çekti. O esnada bizim tarafa bir saniyelik bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Levent'in burnu şakır şakır kanıyordu, muhtemelen kırılmıştı. Darbenin nereden geldiğini anlamamıştı bile. Sersemlemişti.

Fakat Esmer'in onunla işi bitmemişti. Levent'i yakasından kavrayıp ayağa kaldırdı. Böylesine bir girişe kimse hazırlıklı değildi. Dahası, devamına da... Esmer hiçbir şey sormadan yakasından tuttuğu Levent'i cama doğru sürükledi ve sanki bana bir hediye sunarcasına suratına yumruğu indirdi.

Neye uğradığını şaşırarak Levent'in yüzü bize dönmüştü. Dengesini ikinci kez kaybetti. Sersemlemiş hâlde, kanayan çirkin suratıyla on santim önümdeki cama yapıştı.

Esmer, Tuğrul'a dönerek, "Ayağı takıldı dersiniz," dedi. Göz kırptı. "Şimdi sorguya başlayabiliriz."

En uzun süren sorgu Levent'inki olmuştu. Tuğrul ve Esmer, Levent'i dört bir yandan sıkıştırmışlardı. Levent en sonunda çılgına dönmüş ve bir çocuk gibi içini çekerek ağlamaya başlamıştı. Yüzündeki kansa yerli yerinde duruyordu.

Söyledikleri Esmer'in ilk bilgileriyle aynıydı. Sadece biraz daha detaya girmiş, en baştan itibaren Asrın'ı aldıktan sonra nasıl gittiklerini adım adım anlatmıştı. Bulgaristan'daki emekli polis detayına kadar... Ferman'ın söylediklerinin bire bir aynısı Levent'in dilinden de

dökülmüştü. En sonunda da son gecelerine gelmişti konu. Asrın'ın nasıl kaçırıldığına...

Bilmediğimiz tek detaysa Levent'in Asrın'ı vermemek için gerçekten direndiği idi. Yarı uzun namlulu tüfeğin dipçik darbelerini kendine şahit göstermiş ve kazağının belini yukarı doğru kaldırmıştı. Beli, göğsü ve omzunun bir kısmı dipçik darbelerinden mosmor olmuştu.

Levent, gerçekleri konuşmuştu.

Sabaha karşı Levent'in sorgusu bittikten sonra Sevde ve Reyhan'ı almışlardı. Bu kez Tuğrul yerine Sevcan eşlik etmişti Esmer'e... Fiili bir darbe olmasa da psikolojik tüm darbeleri indirmişlerdi. Hele de Sevcan... Sevde'ye etmediğini bırakmamıştı. Sanki ruhumu duyuyor gibi Sevde'den intikamımı almaya çalışmıştı.

Sevde ve Reyhan'ın ifadeleri de Levent ile bire bir örtüşmüştü.

Gece yarısı eve giren silahlı adamlar...

Sonrası yoktu...

Sorgulanan kişiler dâhil hiç kimse sonrasını bilmiyordu. Sonrasını bir tek ben biliyordum.

Bir de Ferman...

Ama bundan sonra olacakları ben bile tahmin edemezdim.

Levent, Sevde ve Reyhan üçlüsünün sorgulanmalarından sonra evlere dağılmıştık. Eve gittiğimizde saat sabah onu geçiyordu. Esmer, beni zorla yatak odasına götürmüş ve biraz da olsa uyumam için ısrar etmişti.

Esmer'e sıkıca sarılmıştım. Sımsıkı...

Asrın'ı Fuat'ın kaçırdığını söylemenin tam vaktiydi. Ama notu öğrenmesi ve Ayaz'la görüştüğümü anlaması bir felakete yol açabilirdi. Dilimin ucuna çok kez gelmesine rağmen cesaret edememiştim. İçimden defalarca Esmer'den özür dileyerek kollarına kendimi bıraktım.

Göz kapaklarım kendiliğinden kapanırken Esmer'in bana fısıldadığı bir cümle kulaklarıma çalınmıştı.

"Asrın'ı bulmak için her şeyi yapmaya hazırım İnci..."

53. Bölüm

Öğleden sonra iki civarında gözlerimi açmıştım. Esmer benden önce uyanmış ve salonda telefon trafiğine dalmıştı. Yanına gittiğimde kupasındaki son kahveyi yudumluyordu.

“Bir gelişme var mı Esmer?”

“Hayır,” dedi, “savcı mevcutlu* istedi Levent ve diğerlerini. Bugün gözaltında kalacaklar. Yarın mahkemeye sevk edecek. Tahminim tutuklama isteyecek.”

Kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturarak dinlemiştim Esmer’i... Levent, Sevde ve Reyhan. Tutuklanma ihtimallerini umursamamıştım bile.

“İyi misin İnci? Güçlü olmak zorundasın, biliyorsun değil mi?”

“Üç aydır yaptığım gibi mi Esmer?” dedim ve yanından ayrıldım. Salondan çıkacağım sırada bir an durup arkamı döndüm.

“Asrın’ın Levent’in yanında olduğunu bilmek çok daha iyiydi. Şimdi aldığım her nefes cehennem ateşini içime işliyor sanki.”

O günü sanki bir boşlukta geçirmiştim. Hiçbir şey yapmadan, yapmadan...

Ferman’dan da ses soluk çıkmamıştı.

Fuat’ı kaçırıp kaçırmama konusunda ise düşünmeye bile cesaretim olmamıştı. Bana tüm bunları yaşatan adamın şantajla özgürlüğüne kavuşacak olmasını düşünmek bile istemiyordum. Hele de buna beni alet ederken...

Duruşma tarihi ise yaklaşıyordu. Mecburdum. Bir karara varıp gerisini düşünmeden uygulamalıydım.

* Yakalanan kişinin serbest bırakılmadan savcıya çıkarılmasına kadar gözaltında tutulması talimatı.

Ya Ferman'la Fuat'ın istediğini yapacak ya da Esmer'le çok daha geniş çaplı bir araştırmanın peşine düşecektim.

Peki bu esnada Asrın'a ne olacaktı?

Fuat'a güvenebilir miydim? Tabii ki hayır!

Peki Ferman'a?

Ertesi gün öğleden önce Leventlerin çıkış hazırlıkları tamamlanmıştı. Esmer, okkalı bir fezleke hazırlayarak savcının işini kolaylaştırmıştı. Özellikle Asrın'a sahip çıkamamalarından ve kaçırılmalarına neden olmalarından dem vurmuş ve tutuklanmaları için gereken psikolojik altyapıyı hazır etmişti.

Öğleden sonra hep birlikte Sıhhiye'ye geçtik. Esmer ekipleriyle Levent, Sevede ve Reyhan'ı adliyeye getirmiş, savcının makamında hazır etmişti. Bizse uzaktan onları seyrediyorduk.

Savcılıktaki işlemleri beklediğimden kısa sürmüştü. Savcı üçünü de tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etmişti.

Yaklaşık bir saat sonraki mahkemede ise karar okunurken hepimizin içinde buruk bir sevinç vardı.

“Gereği düşünüldü, sanıkların tutuklu olarak yargılanmalarına...”

Tutuklamayı alan Esmer de bizim gibiydi. Yarı sevinçli... Ekipleri cezaevine götürülme işlerini takip ederken yanımıza geldi.

“Bunların defteri şimdilik kapandı.”

Ben karşılık vermemiştim. Benim yerime Tuğrul hemen atıldı.

“Emeğinize sağlık başkomiserim. Avrupa'da fazla bile sefa sürdüler.”

Esmer kafasıyla teşekkürleri ve tebrikleri aldıktan sonra bana döndü.

“Şubeye mi geçiyorsun?”

“Evet. Sen? Cezaevine mi?”

“Bizim çocuklar teslim ederler cezaevine. Benim biraz işim var. Haberleşiriz.”

Esmer ile vedalaştıktan sonra hep birlikte şubeye dönmüştük. Bizimkiler bana moral vermek için yine odama toplanmışlardı. Onlara göre bir zafer toplantısını hak etmiştik. Bu kez pastayla değil, sade birer kahveyle...

Ortamı neşelendirme sorumluluğunu her daim üstlenen Tuğrul saızı yine eline almıştı.

“Valla başkomiserim girer girmez yumruğu sallayınca tamam dedim, buraya kadar. Bir keresinde ölümle sonuçlanan bir sorgulama yaşamıştık, onu yaşıyorsun Tuğrul dedim kendi kendime. Neyse ki zamanında frenledi başkomiserim. Ama ciğerim bir soğudu bir soğudu, anlatamam.”

Bizimkiler Tuğrul’un perde arkası anlatımına tebessüm ederlerken Tuğrul bana döndü.

“Komiserim, eski eşin hakkında böyle şeyler konuşuyorum ama kızmıyorsun değil mi?”

“Nesine kızacağım?” dedim, “Hak etmişti çoktan. Daha fazlasını da.”

“Aslında o an sen aklıma geldin komiserim. Bizimkiler camın arkasından nasıl zevkle izlemişlerdir diye...”

O ânı anımsayınca gülmek gelmişti içimden... Bir nebze de olsa rahatlamak...

Benim güldüğümü gören Sevcen, “Abi full HD izledik biz, efsaneydi,” diyerek destek çıktı.

İlk goygoy faslı bittikten sonra Tuğrul yeniden ciddileşti.

“Komiserim, iki gündür soramıyorum ama asıl şimdi ne yapacağız?”

Pat diye, “Fuat’ı kaçıracağız,” demeyi düşündüm bir anda. Bizimkilerin yüzünde oluşacak şaşkınlık ifadesini görmek isterdim.

Bir insan kendi evladını kurtarmak için ne kadar ileri giderdi hakikaten?

Bu sorunun mantıklı bir cevabı yok sanırım...

“Bilmiyorum Tuğrul,” dedim, “Siz bir plan yapmadınız mı hâlen? Bu arada Semra’yı unuttuk orada. Kızın orada çalışmasına artık gerek kalmadı.”

“Yok komiserim, unuttur muyuz hiç? Ben anlattım olanları, dönebilirsin artık dedim. O da ayı tamamlayıp tam maaşla çıkmak istedi.”

“Tam maaş mı?”

Tuğrul’un bu cümlelerinden sonra Sevcen hemen araya girdi. “Abi ne tam maaşı ya!” dedikten sonra bana döndü. “Yok komiserim, maaş

olayı değil. Dikkat çekmeden işten ayrılayım, bir anda çıkmayayım dedi. Ne olur ne olmaz, ileride yine bu kızlara işimiz düşerse diye.”

“Teknik olarak tam maaş için olmuş oluyor yine de. Ne var... Zaten sigortasız çalıştı o kadar. Sigorta farkını da elden aldı.”

Tuğrul yine beni güldürmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Diğerleriyle laf dalaşına devam ettiği sırada bana bir mesaj geldi.

Telefonu alıp ekrana baktım. Mesaj Ferman'dandı. Görüşmek istiyordu sanırım, iyi olmuştu. Ben de görüşmek istiyordum, diye kendi kendime mırıldanırken mesajıyla gözlerim dört açıldı.

“Asrın'ın yerini buldum.”

54. Bölüm

Okuduğum mesajdan emin olmak için kapatıp yeniden açtım.

Evet, doğru okumuştum.

Asrın'ın yerini bulduğunu yazıyordu.

Ağzım açık kalmış, heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım yeniden. Hemen aramak için düğmeye bastım. Bastıktan sonra bizimkilerin yanımda olduğunu fark ettim. Çağırışı sonlandırdım ve mesaj attım.

“Neredesin?”

“Şehir dışındayım. Dönüyorum. Akşama doğru görüşebiliriz.”

Duramamıştım. Akşama kadar bekleyemezdim. Odadan çıktım ve koridora adımımı atar atmaz aradım.

“Asrın nerede Ferman? Nasıl buldun?”

“Anlatacağım. Ama acele etmesek daha iyi.”

“Ne demek acele etmesek? Adresi vereceksin hemen. Türkiye’de ise gidip alacağız. Yurt dışındaysa hemen yazacağız.”

“Asrın'ın iyiliği için acele etmezsek daha iyi olacak Devin. Birkaç saate Ankara’dayım. Yüz yüze anlatırım.”

“Tamam. Nerede buluşalım?”

“Gölbaşı’ndaki villada. Arabanı uzak bir yere bırak. Şu sıralar görüşmelerimizde biraz daha dikkatli olmalıyız.”

Neler döndüğüne anlam verememiştim. Yüz yüze görüşene kadar da anlayamayacağım kesindi.

“Tamam. Hallederim. Görüşürüz.”

Bir yandan umut, bir yandan endişe...

Çaresizlik girdabımda son süratle sürüklenmeye devam ediyordum.

İçeri girdiğimde Tuğrul yüz ifademdeki değişimden farklı bir durum olduğunu hissetmişti. Daha fısıldar bir tonda, “Komiserim, bir gelişme mi var?” diye sordu.

Diğerlerine çaktırmadan yanıtladım Tuğrul’u. “Her şey o kadar karışık ki Tuğrul... Lütfen şimdilik sorma.”

Alması gereken yanıtı almıştı Tuğrul. İçtenlikle gülümsedi.

“Her zaman emrindeyim komiserim biliyorsun; her durumda, her koşulda...”

Şubede birkaç saati zorlukla geçirmiş ve çıkar çıkmaz Gölbaşı’nın yolunu tutmuştum. Gölbaşı tabelasını geçtikten sonra Ferman’ın dediklerini düşündüm. Dikkatli olmamı ve arabamı uzak bir yere bırakmamı istemişti.

Acaba Fuat’ın planladığı başka bir şeyler mi öğrenmişti...

Üzerime düşeni yaptım ve yol boyunca dikiz aynamdan gözümü ayırmadım. Görünüşe göre beni takip eden kimse yoktu. Yine de risk almamak için iki farklı göbekte üçer tur döndüm ve Gölbaşı’nın iç mahallelerinde rastgele turladım. Hatta bununla da yetinmeyip, sol taraftaki tepeliğe konuşlanmış olan ve dört yılımın geçtiği Polis Akademisi kampüsünün etrafında bile bir süre vakit geçirmiştım.

Peşimde birilerinin olmadığından emin olduktan sonra villalara doğru yol aldım. Bu kez yolu daha iyi biliyordum. Çocukları tutukları villayla alakası olmayan bir sokağa girdim ve köhne bir yere arabamı park ettim. Etrafı son kez kolaçan ettikten sonra montumun yakasını kaldırarak arabadan indim.

Villaya doğru adımlarken hava kararmaya başlamıştı. Ortalıkta yine kimsecikler yoktu. Yine de tedbirli davranarak birkaç ekstra turun ardından villaya ulaştım. Bir önceki gibi en yakın duvara zıpladım ve bahçenin diğer tarafına kendimi bıraktım. Mutfak balkonun-

daki kapı son bıraktığımda kilitli değildi. Doğrudan oraya yöneldim ve balkon kapısından evin içine girdim.

Nedense bu kez önceki girişlerim kadar ürperti vermemişti bana bu ev... Belki de Mustafa'nın perde arkasındaki gizemi çözdüğüm içindi. Belki de Ferman'ı tanıdığım... Ama ilk gördüğüm andaki hislere kapılmadığım bir gerçekti. Belki de en gerçeği, şimdi burada yapacağım görüşmeyle Asrın'a ulaşabileceğim içindi...

Ferman henüz gelmemişti. Salondaki koltuklara geçtim ve onu beklerken bir sigara yaktım. Sigaramın yarısına geldiğimde mutfak tarafından bir tıkırtı geldi. Hemen sonraysa Ferman göründü.

“Burada sigara içmek yasaktı. Bahçede de...”

“Artık bir sakınca görmüyorum,” diyerek karşılık verdim. Hemen yan tarafımdaki koltuğu bana doğru yakınlaştırdı. Ardından sehpayı önümüze kadar çekti. Cebinden bir harita çıkardı ve sehpasının üzerine koydu. Parmağıyla, haritada yuvarlak içine alınmış bir alanı işaret etti.

“Konya'nın Ereğli ilçesi. İlçe merkezine gelmeden on kilometre geride bir köy yolu üzerindeki tavuk çiftliği. Asrın şu an bu çiftliğin müstemilatında.”

Bakışlarımı işaret ettiği yere dikmiştim.

“Çiftliğin dört kilometre etrafında hiçbir ev ya da bina yok. Tamamen açık bir alan. İçeride çok sayıda silahlı adam var. Tahminimce arazi üzerine gizli kameralar da kurmuşlardır. Köy yolundan geçen tüm arabaları izliyorlardır.”

Sanki bir polis amiriydi ve operasyon öncesinde rapor sunuyordu.

“Ruslan... Hepsi de Ruslan'ın Azerbaycan'dan getirttiği adamlar.”

Kısa süreli yaşadığım şoktan çıktıktan sonra, “Ne diyorsun?” dedim. “Bana düzgünce anlat. Asrın'ın orada olduğunu nereden biliyorsun?”

“Asrın'ı ilk kaçıran ekip Sırplar. Avrupa'da nüfuzlu bir adamın pis işlerini yürüten bir çete. Tahminimce Fuat o adamdan destek istedi. Yunanistan'a kadar aynı çete Asrın'ı getirdi. Yunanistan'da Ruslan'ın ekibine teslim ettiler. Dün öğlen saatlerinde Yunan Adaları üzerinden tekneyle Fethiye'ye yanaşmışlar. Fethiye'den karayoluyla Antalya üze-

rinden Serik ve Beyşehir istikametiyle Konya'ya. Konya'dan da buradaki çiftlik evine. Gece sularında.”

Hız kesmeden detay vermeye devam etmişti. En sonundaysa Asrın'ı nasıl bulduğuna geldi.

“Bağlantılı olduğum herkese haber salmıştım. Şayet Asrın'ı Türkiye'ye getirirlerse kaçak yollardan getirecekleri kesindi. Özellikle Ege'deki göçmen kaçakçılarıyla temasa geçmişti bizim çocuklar.

“Göçmen kaçakçılarından biri, diğerlerine ilginç bir sipariş aldığından bahsetmiş. Normalde Türkiye karasularından Yunan'a geçişler talep edilirken, birileri Yunan'dan Türkiye'ye geçiş talep etmiş. Kaçakçı, oradan getirilen bir çocuk da vardı içlerinde demiş. Bunu duyunca o çocuğun Asrın olabileceğinden şüphelendik. Bizimkiler kaçakçıyı konuşturdular. Şiveleri Azeri şivesiydi diye eklemiş. Bir de bindikleri minibüsü görmüş. Sonrası kolay oldu. Plaka tespiti, güzergâh çıkarımı... Köy yoluna kadar ilerledik. Biraz daha araştırınca o köy yolunda bilindik bir ismin mekânının olduğunu öğrendik. Ruslan'ın... Tavuk çiftliği... Tabii kendi üzerine değil ama kendisiyle bağlantılı. Böylelikle parçalar birleşti. Asrın şu an burada tutuluyor.”

Ellerimi saçlarıma götürüp derin bir nefes aldım. Anlattıkları, mantık silsilesine inanılmaz derecede oturuyordu. Asrın'ın burada olma ihtimali bence de artık kesindi.

“Neden adresi vermedin peki bana? Hemen Konya polisi ile irtibata geçebiliriz. Hatta buradan bile...”

Cümlelerimi yarıda kesti. Bileğime uzandı ve beni sakinleştirerek araya girdi.

“Devin. Bunu söylemek istemezdim ama Ruslan'ın bu iş için görev verdiği ekip en psikopat ekiplerden. Ne kadın dinlerler ne çocuk. Yakalanmamak içinse her şeyi ama her şeyi göze alırlar. İlk kurşun sesinde orası mezbahaya döner. Polis ya da biz; hiç fark etmez. Yoksa ben şimdiye girip almıştım Asrın'ı.”

Neden ihtiyatlı davrandığı belli olmuştu Ferman'ın...

“Sen... Sen gördün mü burayı?”

“Evet. Oradan geliyorum zaten. Bizim çocuklar dikkat çekmeden güzergâhta hazırda bekliyorlar. Olası hareketlerinde peşlerine takılabilmek için. Ama çiftliğin yakınlarına sokulmadık, sokulamadık.”

Of...

Ne yapacaktım ben şimdi?

Asrın gözü dönmüş katillerin ellerindeydi.

“Özel Harekât...” diye devam ettim, “Özel Harekât’ın rehineli baskınlar için özel eğitilmiş ekipleri var.”

“Devin...” diyerek karşılık verdi. Derin bir nefes aldı. “İstiyorsan kendi yönteminle ilerle, ben aradan çekilirim ama bu işin şakası yok. Polislerden birisini fark ettikleri anda...”

Devamını getirmemişti bilerek...

Ferman gibi birinin tereddüt ettiği yere kafamıza göre girmek doğru olmayacaktı. Artık elimizde tek seçenek bulunuyordu. Fuat’ın dediğini yapmak...

“Aynı şeyi mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bitirmeye bu kadar yaklaştığım adamı kendi ellerimle özgür bırakmayı asla istemezdim,” diyerek karşılık verdi, “ama Asrın’ı güvenle alabilmek için başka seçenek yok gibi.”

“Fuat’ı kaçırmayı başarabilir misin? Kolay olsaydı kendi yapar, senden bunu istemezdi herhâlde.”

Bunun üzerine derin bir nefes aldı. “Başarıım... Ankara’da buna cesaret edebilecek tek kişinin ben olduğumu çok iyi biliyor. İçeri girdiğinden beri elden ayaktan düştü iyice. Bağlantılarını teker teker kaybediyor, kimse bulaşmak istemiyor ona.”

“Peki ya sonra?” dedim, “Diyelim ki sorunsuz hallettin işi? Fuat sözünde duracak mı? Bu lavuğun Asrın’a bir zarar vermeyeceğini nereden biliyoruz?”

“İşte artık ona cesaret edemez. Takasın tüm koşullarını ben organize ederim.”

Aklından geçenleri okuyabiliyordum artık Ferman’ın. Çoktan takas sonrasını planlamaya başladığından emindim.

“Takastan sonra? Asrın’ı alınca hamle yapacak mısınız?”

“Asrın ile senin güvenliğini tam anlamıyla sağlayana kadar hiçbir şey yapmam. Ama sonrasına bakacağım. Bunun için senin yardımına ihtiyacım var.”

“Ben sana nasıl yardım edebilirim ki? Gördüğün gibi senden yardım isteyen asıl benim.”

“Bu konuyu devamlı gündeme getirmek istemiyorum ama hard disk... Ona ihtiyacım var!”

Tabii ya. Tüm bunları keyfinden yapmıyordu sonuçta. Ferman gibi adamlar elbette karşılığında bir şey beklerlerdi. Öyle ya da böyle kendilerini sağlama alacak bir yol gözetirlerdi. Dolaylı yoldan olsa bile.

Duraksadığım anda düşüncelerimi bölercesine araya girdi, “Sakın,” dedi, “sakın bunu hard disk almak için falan yaptığımı düşünme. İşin ucunda masum bir çocuk var sonuçta.”

“Ne için peki?” diye sordum sözünü bitirir bitirmez, “Neden bana yardımcı oluyorsun? Sadece tanımadığın bir çocuk için de yapıyor olamazsın değil mi?”

“Yapabilirim ve yapıyorum!” dedi kararlı bir şekilde. “Bir de...” Sözünün devamı boğazında düğümlendi. Bir şey daha söylemek istedi ama vazgeçti. Bakışları yere kaydı.

Öyle ya da böyle. Bir çıkarı var ya da yok. Şu an için beni ilgilendiren tek şey Asrın’dı.

Kısa süreli bir sessizlik olmuştu. İkimiz her türlü ihtimali kendimize göre gözetiyorduk.

“Karar senin Devin,” diyerek son cümlelerine geçti, “Fuat’ı kaçırmak da, çiftliğe operasyon yaptırmak da, bizzat benimle ilerlemek de... Hepsinin de kararı senin. İyi düşün. Her şeyi hesaba kat ve kararını bana bildir. Ama sakın bir delilik yapıp o çiftliğe aniden yaklaşayım deme...”

Ömrümde almadığım, belki de alamayacağım bir kararın inisiyatifini bana bırakıyordu. Üstelik Esmer yanımda değildi ve hiçbir şeyden haberi yoktu. Belki o yanımda olsaydı ne yapmam gerektiğine dair beni daha sağlıklı yönlendirebilirdi.

O an birden Esmer gibi düşünmeye başlamıştım. Esmer burada olsa, kesinlikle sorgulayacağı ilk durum, Ferman’ın neden bana bu

kadar yardımcı olmaya gönüllü olduğu olurdu. Düşmanını cezaevin-
den kaçırmayı içine sindirebilecek kadar...

Haritayı toparladı ve çıkmak için ayaklandı. “Benim biraz acil iş-
lerim var. Çıkمام gerek.”

“Ferman,” diye seslendim, “sana bir şey sorabilir miyim?”

Sormam için bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki ciddi ifade de-
vam ediyordu.

“Neden?” dedim, “Neden bana yardım ediyorsun? Benden iste-
yeceğin ya da bekleyeceğin bir şey mi var?” Biraz önce sorduğum
soruyu ikinci kez tekrarlamıştım. Farklı bir şekilde sorarak.

Zoruna gitmişti bu sorum... Kızmıştı. Her hâlimden belli olu-
yordu.

“Senden tek bir isteğim var Devin,” dedi. “Tüm bu yaptıklarına
karşılık tek bir isteğim.”

“Nedir?”

“Kimliğim. Kimliğimin asla deşifre olmasını istemiyorum.”

55. Bölüm

Duruşma günü gelip çatmıştı. Her şeyin sıradan görünmesi için sabahtan şubeye geçmiştim. Tuğrul her zamanki tavırlarıyla yanımda bitmişti.

“Komiserim, sanık kürsüsünde Fuat’ı görmeye hazır mısınız?”

Hazırdım...

Ancak farklı bir hâlde görecektim.

Sadece ben değil, Ferman da hazırды.

“Hazırım elbet,” dedim, “Birazdan çıkalım. Geç kalmayalım.”

“Tamam komiserim. Sevcan ile ufak bir işimiz kaldı. Onu halledelim, hemen.”

Tuğrul odamdan çıkarken Esmer kapıda göründü. Esmer’i hiç hesaba katmamıştım. İçimden, “Umarım bana eşlik etmek istemez,” diye geçirdim ve olası ısrarı için nasıl bir bahane uydurabileceğimi düşündüm.

“Adliyeye ne zaman gideceksin İnci?”

“Birazdan çıkacağım... Sen... Sen gelecek misin?”

“Gelmemi ister misin?”

İşte bu olmamıştı. Resmen kendi kazdığım tuzağa kendim düşecektim.

“Hayır, gerek yok,” diyerek konuyu basitleştirdim. “Zaten Tuğrul ile beş dakika girip çıkacağız.”

“Nasıl istersen...” diye verdiği karşılıkla rahatlamıştım. “Benim zaten dışarıda başka işlerim var.”

“Ne işin var?”

Gülümsedi.

“Görevlendirme,” dedi, “basit bir iş.”

Adliyyeye gelmiş, mahkeme salonunun karşısındaki banklarda oturuyorduk. Tuğrul çaktırmadan Fuat ve Kerem’in avukatlarını kesiyordu.

“Komiserim, bak şu ikisi bize gelen. Nasıl zokayı yutturmuştum bunlara ama...”

Bakışlarımı işaret ettiği tarafa çevirdim. Avukatlar duruşma öncesi son okumalarını yapıyorlardı.

“Fuat şerefsizi de gelmiştir kesin. Aşağıdaki tutuklu sanık nezaret-hanesinde bekletiyorlardır.”

“Olabilir,” diyerek sakince karşılık verdim. “Bir an önce bitse de işimize dönsek.”

“Biter biter, komiserim. Hâkimler ilk bizi dinler.”

Meraktan ölmek üzereydim. Ferman’dan henüz ses çıkmamıştı. Bugüne özel iki yeni telefon ve hat ayarlamıştı. Birisi kendine, birisi bana. Karşılıklı anlık haberleşebilmemiz için. Yaptığımız anlaşmaya göre Fuat’ı kaçırma ânı başladığında beni arayacak ve buluşma ânımıza kadar telefonunu açık tutacaktı. Böylelikle ben de gelişmeleri uzaktan takip edebilecektim. Kendi telefonumu ise günlük işlerimde kullanmaya devam edecektim. Olası bir aksilikte Ferman’ın ayarladığı telefonu anında imha edecek ve hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi hayatıma devam edecektim.

Aradan beş dakika geçmemişti ki çantam titremeye başladı. Ferman’ın ayarladığı telefon çalıyordu.

Kablosuz telefon kulaklığımı çıkardım ve kulağıma taktım. Ardından aramayı yanıtladım.

“Efendim?”

Ferman, “Başlıyoruz,” dedi.

“Tamam. Kapıya bırakın siz. Ben akşam eve gelince alırım,” diye karşılık verdim ve telefonu kapatıyormuş gibi yaparak kulaklığa dokundum. O andan itibaren kulağım diğer taraftaydı. Ferman’ın arka arkaya sert bir ses tonuyla verdiği talimatlar, fren sesleri... Bir anda

kızılca kıyamet kopmuştu sanki. En büyük korkumsa silah seslerinin gelmesiydi. Fuat'ın kaçırılması esnasında silahların konuşmasını yüreğim kaldırmazdı. Ferman, hiç mermi kullanılmadan halledeceğine dair söz vermişti.

Tuğrul'a belli etmemeye çalışarak dinlemeye devam ettim. Sanki bir aksiyon filmini izliyormuşçasına... Kapı açılma ve kapanma sesleri, patırtı ve gürültüler... Her şey iç içe geçmiş gibiydi. Tüm bunlar olurken hemen sağımda oturan Tuğrul'sa boş durmuyordu. Sürekli bir şeyler anlatıyor, eski mahkeme anılarını yâd ediyordu.

Patırtılar kısa süre sonra kesilmişti. Arka planda sesler, konuşmalar bir sürü şey oluyor, dakikalar birbirini kovalıyordu. Heyecandan bacağım titremeye başlamıştı. Ferman telefonu muhtemelen arabada bırakmıştı. En sonunda tanıdık bir ses kulağıma çalındı. "Otur şöyle ve uslu dur!" Bu Ferman'dı. Acaba başardı mı diye nefesimi tuttuğum anda beklediğim Ferman bu kez bana seslendi.

"İşlem tamam. Planladığımız yerde buluşuruz."

Yanımda Tuğrul olduğu için herhangi bir karşılık vermedim. Ferman onu duyduğumu biliyordu.

Derin bir oh çektim... Herhangi bir mermi atılmadan halletmişti Ferman. Fuat'ı almıştı.

Tuğrul bacağımı istemsizce hareket ettirdiğimi gördüğünde, "Komiserim, iyi misin?" diye sordu. İyiyim manasında kafamı salladıktan sonra ekledi, "Girip çıkacağız komiserim, sen rahat ol, şıp şıp!" Ardından, "Nerede kaldı bu herifler?" diye mırıldandı saatini kontrol ederek.

Tuğrul'un dedikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Civarda olan hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Etrafımdaki kimse seninse olanlardan henüz haberi yoktu. Birazdan haberi gelecek ve yaygara kopacaktı. Mecburen normal şekilde öğrenmiş gibi görünmek için beklemeye koyuldum.

Aradan on dakika geçmemişti ki hem avukatların hem de Tuğrul'un telefonu arka arkaya çaldı.

Tuğrul, telefon ekranını bana göstererek, "Sevcan arıyor komiserim. Duruşmaya getirmedığım için aklı burada," dedi. Ardından telefonu yanıtladı. "Efendim Sevcan?"

Birkaç saniyelik sessizlik...

“Ne! Ne dediğinin farkında mısın kızım sen!”

Tuğrul’un sesi öyle gür çıkmıştı ki, koridorda yakınımızda duranlar refleks olarak bize bakmışlardı. Birkaç saniye sonraysa dehşete düşmüş bakışlarla kafasını bana çevirdi.

“Komiserim, Fuat adliyeye getirilirken firar etmiş.”

Adliyenin otoparkında arabama doğru yürürken Tuğrul panikle konuşmaya devam ediyordu.

“Komiserim, hemen yolları kestirelim. Başkomiserim... Esmer Başkomiserime haber verelim. Onun ekipleri tecrü...”

“Tuğrul,” diyerek lafını kestim. “Ben konuşurum Esmer’le.”

Arabanın başına gelmiştim. Tuğrul binmek için hamle yapacakken, “Benim başka bir işim var,” dedim. “Sen başının çaresine bakar mısın?”

Tuğrul en sonunda dayanamamış ve isyanına başlamıştı. “Anlamıyorum komiserim, nasıl böyle sakın karşılıyorsun!”

Arabaya binmiş, kontağı çevirmiştim. Camı araladım. Tuğrul cama doğru eğildi.

“Sana bir talimat gelmedikçe bir şey yapmana gerek yok.” Bunu dedikten sonra manidar bir şekilde göz kırptım ve gülümsedim.

Gazı köklerken Tuğrul’un ağzından tek bir kelime çıkabilmişti.

“Yoksa...”

“İşte bu kadar...” diyerek son hızla yola koyulmuştum. Her şey Ferman’ın planladığı gibi ilerlemişti. Hiçbir aksilik olmadan...

Tuğrul’dan ayrıldıktan sonra kulaklığı yeniden taktım. Ferman’ın ara sıra konuşma sesleri geliyordu. Ne konuştuğunu anlayamasam da sakinliği anlayabilmişim. Şimdilik hiçbir sorun yoktu. Asrın’ı teslim almama çok az kalmıştı. Birazdan Ferman’ın bana verdiği adreste olacak ve Ferman ile buluşacaktım. Birlikte takas yerine gidecektik. Takası gerçekleştirecek ve Fuat’ın karşılığında Asrın’ı alacaktık.

Asrın...

Çok az kaldı oğlum...

Çok az....

Buluşma yerimize doğru ilerlerken aklıma Esmer düştü. Ona da hiçbir şey çaktırmamalı ve sıradan davranmalıyım. Sıradan davranmam için yapmam gerekense belliydi. Fuat'ın firar ettiğini öğrenmiş bir İnci olmalıyım.

Kendi telefonumu çantamdan çıkardım ve Esmer'i arayarak hoparlöre aldım. Esmer yanıtlar yanıtlamaz paniklemiş rolüne girdim.

“Esmer. Olanları duydun mu? Fuat. Fuat firar etmiş.”

Esmer her zamanki Esmer'di.

“Evet. Bilgim var.”

“Ne yapacağız şimdi?” diye devam ettim, “Ankara'dan çıkmadan yakalamamız lazım. Yoksa bir daha...”

Esmer, “Sakin ol İnci,” diyerek sözümü kesti. Benim rolümün aksine o gayet soğukkanlıydı. Devamındaki cümleyse tüm planlarımızı altüst edecekti. ★

“Fuat'ı takip ediyoruz. Birazdan alacağız.”

56. Bölüm

Doğru mu duymuştum?

Fuat'ı takip ediyoruz, birazdan alacağız mı demişti?

Lanet olsun!

Bu kadar yaklaşmışken olamazdı. Asrın'a kavuşmama dakikalar kala bunu kaldıramazdım. Olanları anlatsam beni asla anlamazdı. Tanıdığım en idealist, en prensipli insandı. Anlamamakla kalmaz, beni bağışlamazdı da.

Ayrıca öyle bir durumda Fuat'la birlikte Ferman da enselenecekti. Eminim ki o andan sonra Fuat, bize zarar vermek için Ferman ile benim görüştüğümü herkese söyleyecekti. Tam bir çıkmazın ortasında kalmıştım. Ama Asrın'ın yanında hiçbirinin önemi yoktu!

Esmer'i kapatır kapatmaz Ferman'a seslendim.

“Ferman! Ferman beni duyuyor musun?”

Ferman'dan ses yoktu. Sadece arabanın içindeki yol gürültüsü geliyordu.

“Ferman! Ferman orada mısın?”

Yine ses yok...

Bu kez şansımı diğer hatlardan denedim. Kendi telefonumdan Ferman'ın normal kullandığı hattı aradım. Telefon defalarca çaldı. Ancak açmadı.

Hemen arkasından bir kez daha denedim...

Bir kez daha...

Bir telefondan ararken, diğerinden bas bas bağınyordum. Ancak olmuyordu. Ferman ne aramama ne de konuşmama yanıt veriyordu.

Acaba Esmer dediğini yapmış mıydı?

Acaba yakalanmışlar mıydı?

Bu kadar kısa zamanda mümkün müydü?

Kafayı yememek elde değildi. Nasıl olur da son anda Esmer engeline takılabiliirdim? Duruşmaya gelmemesinden bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım. Olayla ilgili herhangi bir ihbar almış olamazdı. Fuatlar bile yapacağımızdan emin değildi. İçgüdüler... Esmer içgüdülerine güvenmişti... Bir şeylerin ters gideceğini tahmin etmişti. Tipik Esmer davranışı...

Mecburen plana sadık kaldım ve buluşacağımız yere doğru devam ettim. Her geçen saniye ömrümden ömür alıyordu. Öfkeme hâkim olamıyor ve direksiyon simidini sıkıyordum.

İlerlerken Ferman'a ısrarla seslenmeye devam ettim. Ancak yine sesimi duyuramadım.

Kısa bir süre sonra birden Ferman'ın arabanın içinde bağırış çağırış konuştuğunu işittim.

"Öndekilere haber verin, arkaya geçsinler!"

Bunun hemen ardından Fuat'ın tiksiniç sesi geldi.

"Kim peşimizde?"

Esmer dediğini yapmış ve Fuat'ı yakalamak için operasyonuna start vermişti sanırım.

Lanet olsun!

Panikle arabayı sağa çektim ve arkadan gelen sesleri anlamaya çalıştım. Az önce arabadan gelen normal hareket sesi değişmişti. Korna ve fren sesleri kulaklarıma çalınıyordu. Ferman telefonu nereye koyduysa patır kütür düşmüştü. Hızlandıkları ve sağa sola hamleler yaptıkları belli oluyordu.

Telefonumdan Ferman'ı yeniden aradım. Bu kez meşgul çalışıyordu. Kulaklığa dikkat kesildiğimde Ferman'ın birileriyle konuştuğunu duydum.

Muhtemelen adamlarını aramıştı.

"Önünü kesin. Önünü kesin. Gerekirse ateş edin!"

Ateş edin mi?

Esmer!

Neredeyse boğazım yırtılacak kadar bağırmaya başladım.

“Ateş etmeyin! Esmer o, ateş etmeyin!”

Arbede içinde Fuat’ın tiksiniç sesi bir kez duyuldu. Hem de duymak istemeyeceğim o cümleyle.

“Yakalanırsak Asrın’ı asla vermem!”

Elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Bir yanda Esmer’in, diğer yandaysa Asrın’ın hayatı tehlikedeydi. Fuat, kaçtıktan sonra yakalanmayı asla göze almazdı. Yeniden içeri girerse uzun bir süre çıkamayacağını çok iyi biliyordu. Böyle bir durumda Asrın’ı elinden almamızın imkânı yoktu.

Esmer’s e Fuat’ın peşini kesinlikle bırakmazdı. Ne pahasına olursa olsun, hayatını bile riske ederek yakalamak için elinden geleni yapardı.

Of...

Ferman!

Ferman, lütfen ateş etme!

Arabadan gelen sesler bir süre boğuklaşmıştı. Fuat bağırıyor, Ferman bağırıyor, fren ve klakson sesleri iç içe giriyordu. Birkaç dakika boyunca neler konuşulduğunu ve neler olduğunu anlayamamıştım.

Mecburen arabayı yeniden hareket ettirdim ve sözleştiğim buluşma yerine doğru devam ettim. Kulağım sürekli olarak Fermanların arabasındaydı. O kadar ki, dikkatsizce yola çıkmamdan dolayı bana çalman klaksonları bile duymuyordum artık.

Nefesim...

Nefesim daralmaya başlamıştı.

Boğuk sesler bir an kayboldu ve Ferman’ın sesini duydum.

“Kes sesini!”

Sanırım Fuat’a demişti bunu.

Evet, evet kesinlikle Fuat’aydı.

Kısa bir süre sonraysa yüreğimi ağzıma getiren o cümleyi bir kez daha duydum.

“Ateş edin! Tereddüt etmeyin, ateş edin!”

Kan beynime sıçramıştı. Ateş edin dediği arabada Esmer vardı.

“Ferman, yapmayın!” diye son bir umutla çılgılığı bastım. Fakat hiçbir işe yaramadı.

Yaklaşık on saniye sonra üç el silah sesi kulaklığımdan duyuldu.

57. Bölüm

Aniden frene bastım ve yolun ortasında öylece kaldım.

Ateş sesleri...

Esmer...

Buraya kadar mıydı?

Mermi kullanılmadan, hiç kimse zarar görmeden Fuat'ı kaçırma planımız buraya kadar mıydı?

Esmer...

Esmer.

Donakalmıştım. Arkamdan gelen arabalar, yapılan selektörler, basılan klaksonlar... Hiçbiri... Hiçbirisini algılamıyordum artık. Önümdeki simsiyah asfalt yola bakıyordum öylece. Bundan sonraki hayatımın karanlığına bakıyormuşçasına...

Esmer...

Esmer...

Aradan beş dakika kadar geçmişti ki kulaklığımdan Ferman'ın sesi duyuldu.

“Devin, orada mısın?”

“Ferman!” diye bağırarak yanıtladım, “Esmer! Esmer!”

Ferman benim konuşmama fırsat tanımadı.

“Planda ufak bir değişiklik yaptık. Sana konum atıyorum. Oraya gel.”

“Ferman, dinle beni. Esmer...”

“Tamam. Biliyorum. Sorun yok,” diye yine lafımı kesti, “Kimse zarar görmedi, hiç kimse. Sen konuma gel yeter.”

Attığı konuma tıkladım ve navigasyon açıldı. On beş dakika...
Hayatımın en zorlu on beş dakikası...

Normalde Adana otobanı üzerindeki yapım aşamasında olan bir dinlenme tesisinin arazisinde buluşacaktık Ferman'la. Ancak attığı konum otobanın dışındaki bir tali yola sokmuştu beni. Tenha, yer yer asfaltı parçalanmış ve yamalanmamış bir yol... Yolda ilerlerken eski bir fabrika binasına benzer bir yapıyla karşılaştım. Navigasyondaki imleç onun üzerinde duruyordu.

Binayı görünce yavaşladım. Tam önüne geldiğimde duvarlarla çevrili olduğunu gördüm. Duvarların sol tarafında içeriye giriş boşluğu vardı. Direksiyonu kırdım ve duvarlardan içeri girdim. Depo benzeri geniş bir bina beni karşılamıştı. Soldan devam eden yol, binanın arkasına gidiyordu. Oradan devam ettim ve binanın arkasına park ettim.

Birkaç dakika sonra arkamdan içeriye üç araba girdi. Heyecanla gelen arabaları izledim. Öndeki araba durunca içinden Ferman indi. Ferman'ı görür görmez arabadan indim ve hemen Ferman'a doğru koştum. Bu esnada Ferman'ın diğer adamları da inmişler ve deponun büyük kapılarını açmaya başlamışlardı.

“Ne oldu Ferman? Esmer? Esmer'e bir şey oldu mu?” diye panikle sordum.

“Hayır,” dedi, “son anda bizi yakalamak için hamle yaptı ancak atlattık. Şimdi araba değiştireceğiz.”

“Tabanca... Tabanca sesleri geldi?”

Derin bir nefes aldı. Az önce yaşadıklarının gerilimini nefesi boşaltarak atlatırcasına karşılık verdi.

“Sorun yok demiştim sana Devin. Lastiklerine ateş ettik mecburen. Kaza da yapmadı. Sağ salim durdu.”

Sonunda rahat bir nefes alabilmişim.

Çok şükür...

Kısa sürede deponun içinden yeni arabalar belirdi. Ferman adamlarına kafasıyla işaret verince diğer arabada olan Fuat'ı indirdiler. İki kolundan çekştirerek önümüzdeki diğer arabaya bindiler.

Fuat'ı görünce yüzüne okkalı bir yumruk indirmemek için kendimi zor tutmuştum. Yeni arabaya bindirilirken beni fark etmiş ve bakışlarını bana kilitlemişti.

Ferman, "Hadi Devin, gidiyoruz," diyerek aynı minibüsün orta kapısını işaret etti.

"VIP mi götüreceğiz bu şerefsizi?" diye söylenerek içeri girdim ve Fuat'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Hemen arkamdan Ferman girdi ve Fuat'ın yanına geçti.

"Hoş geldin Devin Komiser! Ancak anlaşmayı eksik yerine getirdin!"

Fuat duramamış ve hemen tiksiniç sırtmasıyla bana laf atmıştı. Ferman, karşılık vermemi beklemeden Fuat'ın suratına sert bir dirsek darbesi indirdi. Kaşı açılmıştı. Kaşından süzülen kan beyaz gömleğini ıslatmaya başladı.

"Sana konuşmayacaksın demiştim!" Hemen ardından da kenardaki bir bezle ağzını tıkadı. "Böylesi daha iyi."

Doğru bir tercihte bulunmuştu Ferman... Adamın ağzından çıkabilecek her kelime sinirlerimi bozabilirdi.

"Neden anlaşmayı eksik yerine getirdin diyor?"

Ferman ters ters Fuat'a baktı.

"Kerem ve Ruslan'ı kastediyor. Ruslan ikinci cezaevi aracında, Kerem ise bununla aynı araçtaydı. Bunu alıp oğlunu jandarmalara bırakınca kudurdu."

Bir anda Fuat'ın Asrın'ı verme konusunda terslik yapabilme ihtimalini düşündüm. Sonuçta oğlunu bilerek almamıştı Ferman. Yapabileceği en büyük pislği yapmıştı. Oğlu cinayetten yargılanacak ve belki de müebbet hapis cezası alacaktı.

Ferman, aklımdan geçen tedirginliği anında okumuştı. Gülümseyerek, "Korkma," dedi, "Asrın'a karşılık kendi canı. Asla cayamaz." Bunu dedikten sonra Fuat'a döndü ve parmaklarını bir pençe gibi sertleştirerek Fuat'ın boğazına geçirdi.

"Değil mi Fuat?"

Fuat'ın bakışlarındaki korkuyu anlamamak imkânsızdı. Ferman bizim için iyi bir dost olabilirdi ancak Fuat için beter bir düşman olduğu aşikârdı. Kafasını aşağı yukarı sakince hareket ettirerek onay verdi.

Bu sefer sırtıma sırası bendeydi. Fuat çaresizce bana bakarken pis pis sırtıma şimdi bendim.

Takas yerini Ferman ayarlamıştı. Ankara'nın hemen dışında, çorak bir arazide, herkesin görüş alanının geniş olduğu bir lokasyonu seçmişti. İki tarafın da silahlı adamları takas yerinde karşılıklı duracaklardı. Takas gerçekleşip iki yön de dağılana kadar beklemeye devam edeceklerdi. Taraflar güvenli alana ulaşıncaya adamlarını çekeceklerdi.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmamıştım. Ferman da... İkimiz de derin bir sessizliğe bırakmıştık kendimizi...

Yaklaşık yarım saat sonra toprak bir yola sapmıştık. Etrafımız dümdüzdü. Ne bir ağaç ne bir tepe ne de bir eğim... Dümdüz...

Toprak yolda bir süre daha ilerledikten sonra yavaşlamaya başladık. Birkaç saniye sonraysa tamamen durduk. Otomatik kapılar açılınca hemen aşağı indim ve karşı istikamete baktım. Bizim tarafta Ferman'ın adamları bir set kurmuştu. Askerî nizam gibi yan yana sıralanmışlardı. Hızlı adımlarla sıranın en başındaki adamın yanına doğru yürümeye koyuldum.

Ferman arkamdan, "Devin, tamam," diye seslendi. "Sakin ol."

Olamıyordum. Adımlarım giderek hızlanmıştı. En baştaki adamın yanına varınca, ileriye geçmemem için adam kolunu uzattı. Bakışlarımı bu kez karşı safha çevirdim. Sıralanmış adamlara... Tam ortadakiler sağa ve sola birer adım kaydılar. Hemen sonra arkalarından birisi çıktı. Yanında...

Asrın...

Asrın oradaydı.

Ah, sonunda...

Asrın'a doğru koşacaktım ki Ferman bileğimden yakaladı. "Devin lütfen, şimdi alacağız!"

Geriye döndüm. "Ferman, Asrın orada... Orada bak, görüyor musun?"

"Görüyorum... Tamam, sakın ol..."

Bakışlarımı arkaya çevirdim. Ferman'ın bir adamı, Fuat'ı önüne katmış, yürütüyordu.

Ferman'ın gelmesiyle adamları tıpkı karşı taraftakiler gibi ortadan açıldılar. Ferman, Fuat'ı ön kısma çıkardı. Bir iki adım attıktan sonra durdu ve adamlarına döndü.

“Çocuğa zarar verecek olursalar, beni görmezden gelin ve bu herifi kevgire çevirin!”

Bunu bir hayli yüksek sesle söylemişti. Karşıdakilerin duyabileceği bir sesle... Otoriteyi elinde tutuyordu.

Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Bedenim kontrolümden çıkmış, öne atılıp Asrın'a koşmaya çalışıyordu sanki... Durmakta ve sakin kalmakta çok zorlanıyordum.

“Hazır mısın Fuat? Şimdi elimden kurtuluyorsun. Ama elbet yollarımız yeniden kesişecek.”

Ferman, Fuat'ın ağzındaki bezi çıkardı. Fuat, “Evet... Elbet kesişecek,” diye karşılık verdi.

O andan itibaren saniyeler geçmek bilmedi. Ferman, tabancasını çıkarıp Fuat'ın şakağına dayadı. Hemen ardından yürümesini işaret ederek ittirdi.

Sakin adımlarla ortaya kadar ilerlediler. Ferman, “Sıra sizde,” dedi. Bunun üzerine Fuat karşıdaki adamlarına işaret verdi. İçlerinden birisi Asrın'ın omzundan tutup ortaya getirdi.

Ferman, Asrın gelir gelmez diğer eliyle Asrın'ı kucakladı ve tabancasının namlusuyla git işareti yaptı. Fuat adım adım ilerlerken, Ferman namluyu bir an olsun Fuat'ın üzerinden indirmeden geri geri yürüdü.

Son birkaç metre...

Ferman, Asrın ile birlikte yaklaşmaya devam ederken adamları yavaş yavaş aralarını açtılar.

Son bir metre...

Ferman, adamlarıyla aynı hizaya geldikten sonra eliyle Asrın'ı yere bıraktı ve koşması için hafifçe ittirdi. Asrın koşarak adamların arkasına geçti.

“Asrın! Oğlum...”

Saniyeler içinde Asrın'ı kucaklamıştım. Sıkı, sımsıkı sarıldım. Yüzüne dokunup saçlarını okşadım.

“İyisin değil mi Asrın? Çok korktun mu?”

“İyiyim anne... Birazcık korktum sadece.”

Ferman hemen yanımda bitti. “Hadi geçmiş olsun Devin.” Bunu dedikten sonra sık sık Fuat’ın adamlarını kontrol etti.

Yere çömelmiş, Asrın’a bir sarılıyor, bir yüzünü öpüyordum. Ferman, “Gitmeliyiz artık, arabalara binin hemen,” dedi. “Herhangi bir durum olursa açıkta kalmayalım, arabalar kurşun geçirmez.”

Bunun üzerine Asrın’ı kucakladığım gibi minibüse koştum. Ferman ve bizi getiren adamları da arkamızdan bindiler. Ferman, “Devam edin!” diye ön koltuktakilere seslendi. Hemen ardından minibüs harekete geçti.

O andan itibaren ne konuştuğumu, neler söylediğimi hatırlamıyorum. Sadece Asrın’a odaklanmıştım. Asrın’ı kucağıma almış, bir daha kaybetmemek için sıkı sıkı sarılıyordum.

Otobana çıkana kadar Ferman’dan da ses çıkmamıştı. Tedirgindi ve gözleri hep arkadan gelebilecek bir saldırıdaydı. Otobana çıkmamızla birlikte Ferman da rahatladı.

“Merhaba Asrın Bey, tanışalım mı?” diyerek elini uzattı.

Akıllı oğlum Asrın tokalaşmadan önce benden onay bekledi. “Uzat hadi oğlum elini, bu abi benim arkadaşım.”

Arkadaşım kelimesini duyan Ferman gözlerini bana çevirdi. İçtenlikle gülümsedi. Gözlerinde devasa bir mutluluk vardı. Sanki bizzat kendi oğluna kavuşmuş gibi...

Arabaları bıraktığımız depoya geri dönmüştük. Ferman, “Zaman kaybetmeden uzaklaşsanız iyi olur Devin,” dedi, “sizinkilerin burayı bulması an meselesi.”

Hiç ikiletmeden karşılık verdim. “Tamam. Hemen çıkıyoruz.” Bir elim Asrın’ın omzundayken diğer elimi tokalaşmak için uzattım. “Gerçekten çok teşekkür ederim Ferman... Bu yaptığını ömrüm boyunca unutmayacağım.”

“Rica ederim,” diye karşılık verdi yüzüne o mahcup ifadesi otururken.

“İsmin bende saklı. Sonsuza dek...” Bunu dememle dudaklarının kenarında ince bir gülümseme gezindi. Gözlerini teşekkür manasınca nazikçe kapatıp açtı.

“Yalnız senden ufak bir isteğim olacak.”

“Nedir?”

“Mustafa... Lütfen artık Mustafa’yı affet.”

Manidar bir şekilde gülümsemiştim Ferman’ın bu isteğine. “Bakarız,” dedim, “en kısa zamanda bakarız.”

Ferman elini başına götürüp hafifçe eğilerek saygısını sundu. Vedalaşmanın son basamağı... Arabasına geri dönecekken seslendim.

“Ferman!”

Duraksadı ve yüzünü tekrar bize döndü. Çantamdan hard disk çıkardım ve Ferman’a uzattım.

“Ne gerekiyorsa yap...”

Ferman hard disk görünce sırtımdan duramadı. Az önceki saygı selamını yeniden sundu.

Asrın ile arabama bindikten sonra hemen depodan uzaklaştık. Birkaç kilometre ilerlediğimde telefonum çaldı. Arayan Esmer’di.

“İnci... Sana kötü bir haberim var,” dedi bitkin bir ses tonuyla, “Fuat’ı elimizden kaçırdık.”

“Ben de seni arayacaktım Esmer,” diye karşılık verdim. “Sana anlatacaklarım var.”

Esmer, “Nedir?” diye sordu.

“Asrın’ı aldım. Şu an yanımda.”

“Ne! Nasıl oldu bu? Neredesiniz?”

Esmer sorularını art arda sıralarken derin bir nefes aldım. Yakın zamanda almadığım kadar derin bir nefes... Dikiz aynasından Asrın’ın gözlerine baktım ve konuşmaya devam ettim.

“Ayaz...”

Devam edecek...

Ninova